

Giới thiệu Làm Dâu Nhà Giàu

Nhà họ Trần là nhà giàu có tiếng, chính vì thế mà tôi bị ép gả vào đó. Nhưng nhà họ ba người con trai, chỉ có hai người là bình thường, còn người kia thì điên điên khùng khùng.

Hai người con trai kia lại không phải tôi có thể gả, một người đã có gia đình, một người lại định cư ở Mỹ, bọn họ tính toán điều gì, tưởng tôi không rõ???

Nếu là phú hào thì dĩ nhiên làm gì tôi lượt gia đình tôi lọt được vào mắt họ mà tôi xem mắt. Chính tôi cũng biết điều đó thế mà hai kẻ kia lại nghĩ lừa được tôi ư???

Tôi cho rằng mẹ kế không tốt thì cũng bình thường, nhưng mà ác độc đến mức đẩy tôi vào hố lửa thì tôi không thể nào nhịn được, đã vậy bố tôi còn nghe lời bà ta, tìm cách leo lên nhà quyền quý...

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mẹ. Con không lấy anh ta đâu.

- Trời ơi cái con ngu này. Mày có biết được làm dâu nhà họ Trần khác nào phúc nhà mày to như cái đình không hả?

- Nhà họ Trần có 3 người con trai, người lớn nhất nghe nói định cư bên Mỹ, người thứ hai điên điên khùng khùng, người thứ ba đã yên bề gia thất. Bây giờ mà gả vào đó không khác gì con phải lấy người điên làm chồng. Mẹ... con không biết đâu.

- Tao cũng không biết đâu, mày không lấy cũng phải lấy. Bố mày đã nhận lời nhà người ta rồi, nghe nói là đêm nay sẽ tới nơi để coi mắt đấy.

- Nếu thích bà đi mà lấy. Có phải vì bà là mẹ kế của tôi nên nghĩ muốn làm gì cũng được đúng không? Tôi nói cho bà biết, tôi gọi bà một tiếng mẹ là vì tôi nghĩ bà sẽ tốt, bà hứa tìm cho tôi được tấm chồng đáng hoàng. Không ngờ bà lại bắt tôi lấy thằng chồng điên.

- Mày... mày đúng là có phúc mà không biết hưởng, lại còn lớn tiếng với tao. Nhà họ Trần, gia thế vang danh lẫy lừng, mày tưởng bước chân vào đó là dễ ả? Vào đó mà mày có biết một bước lên tiên không hả con.

- Tôi không biết tiên cảnh ở đâu nhưng nghĩ đến chuyện ngày đêm hầu hạ một thằng điên là tôi cũng muốn điên theo luôn rồi.

- Mày có chắc phải lấy thằng điên không? Nhà đó còn cậu cả nữa mà.

- Bà nghĩ gì vậy? Cậu cả nhà đó định cư bên nước ngoài rồi. Bà tưởng tôi không tìm hiểu trước ả, đừng nghĩ lừa được con Diệu Anh này mà dễ. Bà lừa được bố tôi chứ còn lâu mới lừa được tôi.

Tiếng ho khụ khụ tới gần, một người đàn ông độ tuổi ngũ tuần từ cửa bước vào.

- Hai người lại to tiếng chuyện gì đấy? Lúc nào cũng muốn nhà này ầm ĩ lên mới chịu ả?

- Ông vào mà xem con gái ông đấy. Giờ nó kêu nó không lấy chồng đây này.

- Con không lấy chồng điên đâu ba.

- Diệu Anh. Ai nói con là lấy chồng điên. Con có biết...

Diệu Anh nhanh chóng lên tiếng ngắt lời ba mình.

- Biết là lấy vào đó là một điểm phúc đúng không ba?

- Ờ thì.. thì đúng là vậy con ạ.

- Thế ba có biết nhà đó có người con trai bị điên không?

- Ừ biết.

- Con mà gả vào đó khác gì lấy chồng điên đâu.

- Lấy ai còn chưa rõ mà.

- Nói tóm lại con không đồng ý cuộc hôn nhân này. Đừng ép con quá không con cần lười tự tử cho hai người xem.

- Diệu Anh...!

- Con nói được là con làm được đó.

Bà bữu môi.

- úi zời. Sợ chết như mày có mà dám.

- Bà đừng thách tôi.

Ông gần giọng quát lớn tiếng hơn.

- Thôi im...Im hết đi. Vẫn chưa đủ đau đầu à?

- Thế bây giờ người ta sắp đến xem mặt rồi đó. Ông tính sao? Tiền thì cũng nhận rồi, hợp đồng đầu tư người ta cũng ký cho rồi. Ông mà lật lọng là ông mất trắng tất cả đó.

- Đấy! Tôi biết ngay mà, tất cả là do bà đứng đằng sau xúi giục ba tôi, chứ ba tôi thương tôi lắm.

- Là do ba mày làm ăn thua lỗ mới phải vậy đấy, mày còn trách tao?

- Ba.. con không chịu đâu.

- Diệu Anh.. hay là con cứ đồng ý đi con. Có gì mình tính sau.

- Ba buồn cười. Hôn nhân là chuyện cả một đời người. Ba nói tính sau làm sao được, thanh xuân của con được mấy năm. Với lại con mới 20 tuổi, con còn phải đi du học bên nước ngoài nữa. Ba muốn kiếm ai lấy chồng thay con thì kiếm.

Bà mắt bùng sáng lên, chậm chậm hỏi lại.

- Mày vừa nói kiếm người lấy chồng thay mày hả Diệu Anh?

- Đúng rồi đó.

- Được rồi. Tao sẽ kiếm giúp mày nhưng mày đừng có mà hối hận nhé.

Ông lên tiếng:

- Không được. Nhờ chẳng may người ta phát hiện ra thì chết cả lũ.

- Xời cái ông này. Nhà bên đó đã gặp mặt cái Diệu Anh bao giờ đâu mà biết được.

- Liệu??

- Ông yên tâm. Tôi giải quyết được, nhưng có điều phải sắp xếp sớm cho cái Diệu Anh đi ra nước ngoài du học lấy vài năm.

- Ba. Trường con cũng đang có đợt tuyển du học sinh du học bên Ý đó. Hay là cho con sang đó nha ba.

- Phải xem thế nào đã.

- Bây giờ là 6 giờ chiều, chắc cái con bé Nụ cũng về đến nhà rồi (bà nói)

- Ý bà là...(Diệu Anh và ba đồng thanh hỏi)

- Còn gì nữa. Tôi định để nó thay Diệu Anh lấy chồng.

- Nhưng người ta có chịu không? (ông hỏi)

- Không chịu vẫn phải chịu. Chẳng phải nhà bên đó mới ứng tiền lương một năm làm của cái Nụ hay sao. Coi như là cho vay tiền rồi gán nợ luôn.

Diệu anh nhếch môi thờ phào nhẹ nhõm.

- Cũng được. Con nhỏ đó xinh gần bằng con, coi như không mang tiếng cái danh của con.

Bà nhanh chóng đi thay đồ rồi cầm túi xách bước đi vội vàng.

- Nô... mày chở tao qua nhà cái Nụ. Biết đường vào nhà nó không?
- Dạ con nhớ thừa bà. Nhưng mà tới nhà nó làm gì hả bà chủ?
- Tao bảo mày chở thì mày cứ chở, lại còn hỏi nhiều. Rõ nhiều chuyện!
- Dạ vậy bà đợi con lấy xe máy. Đường đó nhỏ hẹp không đi được ô tô đâu bà.
- Vì không đi được ô tô nên tao mới bảo bay. Nếu ô tô vào đó được cũng chẳng đến lượt mày.
- Bà đợi con lát nhá.

Thằng Nô nhanh chóng chạy vào nhà kho dắt chiếc xe máy dearm ra sân, bà khẽ nhủ mày lác đầu.

- Sao xe xấu vậy?

Thằng Nô gãi đầu cười nhạt.

- Dạ. Con không đi được xe ga của ông chủ.
- Thôi được rồi. Nhanh lên không muộn giờ mất.

Chiếc xe bon bon trên con đường đá bằng phẳng rồi rẽ trái tới đoạn đường đất gập ghềnh. Bà ngồi sau thằng Nô, miệng không ngừng ca thán.

- Mẹ cái đường gì không biết. Bọn huyện xã đầu mà lại để cái đường như thế này chứ.
- Bà chủ. Đây là đường liên thông với xã bên cạnh, con nghe nói hai xã đùn đẩy trách nhiệm cho nhau lắm. Với lại xung quanh đây đều là cánh đồng, phương tiện không thông dụng nên người ta không quan tâm mấy là đúng thôi. Hay là bà có nhiều tiền thì bà đầu tư đi.
- ơ hay cái thằng này. Tao việc gì phải đầu tư, tiền đó để tao đi làm đẹp còn hơn. Với lại tao cũng đâu thừa tiền. Mà sắp tới nơi chưa đó?
- Dạ trước mặt bà kia rồi.

Chiếc xe dừng lại trước ngôi nhà cấp 4 cũ kỹ, trước cổng nhà có nuôi một đàn gà và mấy con vịt con, bà ngần ngại bước xuống xe, vừa bước vừa lụng bụng trong miệng.

- Biết thế đi dép tổ ong cho xong. Phí cả đôi dép hàng hiệu.

Nô:

- Để con gọi xem có ai ở nhà không nhá.
- Ừ thì mày gọi đi, chẳng lẽ lại là tao gọi.

Nô gọi lớn:

- Có ai ở nhà không ạ?

Từ bên trong căn nhà, qua chiếc rèm tre, người phụ nữ ngó ra nhìn ngoài cổng.

- Bà chủ Đường (mắt tròn xoe kinh ngạc nói)
- Nụ ời Nụ.. con xem ai đến nhà mình này.

Bà khẽ nhăn mặt rồi lên tiếng.

- Thế có mời tôi vào nhà được không?
- Dạ được chứ ạ. Mời bà vào trong xoi nước.

Bà bước đi trước, thằng Nô bước theo sau. Bước qua chiếc rèm một đoạn là tới bàn uống nước, nhìn sơ qua căn nhà mọi thứ đều cũ kỹ, phòng khách kê đủ được một bộ bàn ghế nhỏ và một chiếc giường, phòng của Nụ nằm ở cuối căn nhà.

Mẹ cô nhanh chóng kéo ghế cho bà chủ.

- Bà ngồi xuống đó đi ạ.

Nụ từ đằng sau chạy lên, cô là cô gái có dáng người nhỏ nhắn, nước da trắng hồng, khuôn mặt nổi bật nhất là đôi mắt to tròn và đôi môi trái tim đỏ mọng. Cô nhanh nhẹn hỏi bà chủ.

- Bà chủ tôi tìm con ạ? Con vừa mới từ đó về thôi mà đã nhớ con rồi à?
- Bố cô. Tôi đến đây là có việc muốn trao đổi với bố mẹ cô. Cô ngồi xuống đó đi.

Nụ bán tín bán nghi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh bà. Cô là cô gái tinh ý nên trong lòng cũng phần nào đoán ra được chắc hẳn là có chuyện quan trọng lắm bà mới đến tận nhà cô thế này.

Bà nghiêm túc nói với mẹ cô.

- Nụ năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?
- Dạ cháu 20 tuổi thôi bà.
- Ở quê tầm tuổi này là lấy chồng tốt rồi.

Nụ lên tiếng.

- Con chưa muốn lấy chồng đâu ạ.
- Ở hay cái con bé này. Người lớn nói chuyện thì cứ ngồi yên mà lắng nghe chứ.

Mẹ cô huyếch tay cô một cái ý nói im lặng.

Bà chủ nói tiếp.

- Chẳng là thế này, tôi có một chỗ rất tốt muốn giới thiệu cho con bé Nụ. Thấy con bé nhanh nhẹn mà lại thật thà nên mới giới thiệu cho đấy nhé.

Mẹ cô ngập ngừng.

- Dạ. Chúng tôi cảm ơn lòng tốt của bà chủ...nhưng.. nhưng mà con bé chưa muốn lấy chồng với lại nhà chúng tôi cũng chưa muốn gả đi sớm ạ.

Bà chủ thay đổi sắc mặt nói.

- Nếu cuộc hôn nhân này bắt buộc phải có thì làm sao?

Mẹ cô và cô quay qua nhìn nhau rồi hướng mắt nhìn bà chủ.

- Bà chủ. Ý bà là?
- Nói thẳng luôn là lần trước anh chị có ứng của tôi 60 triệu tiền công một năm của cái Nụ, vay thêm chúng tôi 50 triệu nữa là 110 triệu đồng. Thôi thì bây giờ thế này, nhà tôi đang có việc cần đến tiền thì bà thu xếp trả luôn bây giờ cho tôi. Còn tiền công cái Nụ tôi cũng không cần nó đến làm nữa. Bà tính thế nào thì tính đi.
- Bà chủ. Bà đòi bắt nợ như vậy có quá không ạ? Bà biết đợt vừa rồi dịch bệnh gia cầm nên nhà tôi mới làm ăn thua lỗ, bây giờ có bán cả nhà chúng tôi cũng không đủ từng ấy tiền.
- Tức là bà nợ xấu đúng không? Nếu là nợ xấu để tôi gọi công an tới lôi cổ cả nhà bà vô tù. Tôi nghe nói ông nhà bà đang bị bệnh thận gì đó mà.
- Bà chủ..bà...cho chúng tôi khát thêm vài bữa nữa ạ.(rưng rưng nước mắt)
- Ở hay. Bây giờ cần tiền mới phải đi hỏi nợ. Sao lúc vay không kêu sớm.
- Bà làm vậy có khác nào ép người vào đường cùng quá không vậy?
- Giờ bà mới biết à?

Nụ ngồi bên cạnh mẹ mình, chứng kiến như vậy, cô không thể nhịn thêm được nữa, rõ ràng bà ấy đang cố tình làm khó nhà cô thì đúng. Cái quan trọng ở đây chính là bà muốn mai mối cho cô nhưng không thành công nên mới quay ra chơi xấu đòi nợ. Cô đặt tay mình lên cánh tay mẹ rồi bình tĩnh nói.

- Mẹ.. mẹ bình tĩnh đi ạ.
- Con ơi. Nhà mình lấy đâu ra số tiền lớn như vậy bây giờ.

Cô nhìn thẳng vào mắt bà chủ rồi hỏi.

- Bà chủ. Bà muốn con làm gì thì cứ nói thẳng đi ạ.
- Bây giờ muốn trả nợ cho bố mẹ không?
- Muốn ạ.
- Vậy lấy chồng giàu có đi, không những hết nợ lại có khi giàu lên.
- Bà...
- Thế này nhé, bây giờ mày làm dâu nhà Trần Gia thay cái Diệu Anh đi. Tao sẽ xoá nợ cho nhà mày, mày sẽ có cuộc sống giàu có. Cơ hội ngàn năm mới có một đấy.
- Bà nói thế khác gì bảo con bán thân.
- Cái thân mày được giá thế là ngon rồi. Với lại tao bảo mày đi lấy chồng chứ có bảo mày đi làm gái đâu mà.

Cô im lặng suy nghĩ, mẹ cô liếc mắt nhìn cô, ánh mắt nghe chừng bằng lòng đồng ý.

- Nụ.. hay là...?
 - Ý mẹ là con đồng ý ấy ạ?
 - Không có sự lựa chọn nào khác đâu con.
 - Nhưng mà....
 - Có quyết thì quyết nhanh lên. Gớm, đằng nào chẳng đi lấy chồng, sướng bỏ mịa lên được còn gì (bà chủ nói)
 - Có mỗi ngon đã chẳng đến lượt con (Nụ đáp)
 - Mày đi hỏi cả làng cả tổng xem gia thế nhà Trần Gia như thế nào.
- Mẹ cô bất ngờ nắm lấy tay cô, bà vừa rơi nước mắt vừa nói.
- Nụ... hay là đồng ý nhá con. Coi như bố mẹ nợ con rất nhiều.
 - Mẹ... con được lớn khôn như ngày hôm nay là do một tay bố mẹ nuôi nấng. Nếu mẹ muốn con đi lấy chồng thì con sẽ đi ạ.
 - Con đừng nói vậy. Mẹ không muốn nhưng không còn lựa chọn.

Bà chủ lắc đầu nói.

- Thôi được rồi. Vậy là quyết sẽ lấy đúng không? Nếu quyết thì bây giờ theo tôi về nhà, tối nay nhà trai tới xem mặt rồi.

Nụ:

- Khoan đã. Con đi theo bà cũng được nhưng bà phải viết giấy xoá nợ cho nhà con đã.
- Cái con nhỏ này. Mày nghĩ tao trẻ con mà lừa nhà mày à? Còn chữ tín của tao nữa.
- Chữ tín bây giờ bán rẻ lắm bà ơi. Bà nói cho nhà con vay nợ rồi dùng cái bà đòi đó thôi.
- Thiệt tình. Chẳng hiểu bố mẹ thì ngờ ngờ mà đẻ ra đứa con đáo để ghê.
- Thế bây giờ bà có viết không ạ?
- Viết thì viết. Mang giấy bút ra đây.

Cầm tờ giấy xoá nợ trên tay, cô rung rung nước mắt đưa cho mẹ rồi nghẹn ngào nói.

- Mẹ.. mẹ giữ kỹ giấy xoá nợ này nhé. Con sang bên đó con sẽ tự biết lo cho bản thân mình nên bố mẹ ở nhà đừng lo lắng gì nhé. Đỡ nợ rồi nên mẹ bảo bố làm ít thôi, chịu khó ăn uống đầy đủ cho mau khỏi bệnh. Còn thằng cu Tý nữa, nếu em hỏi con đâu thì mẹ nói con đi học trên thành phố để nó vui nhé. Con đi đây. Có gì con sẽ liên lạc ạ.

Ngoảnh mặt bước đi, cô muốn bật khóc giống như một đứa trẻ nhưng vì sợ mẹ buồn cô lại cố gắng gồng mình để mạnh mẽ. Trên đường tới nhà họ Đường, những giọt nước mắt cô không ngừng tuôn rơi trên đôi má ửng hồng. Cô cười nhặt cho số phận của mình, cô đã từng mơ về một ngôi nhà hạnh

phúc trần ngập yêu thương, bây giờ tất cả sẽ tan như màn sương khói. Cô còn chẳng buồn nghĩ tới người chồng sắp tới của mình vì cô nghĩ nếu người đó không ngu si đần độn thì cũng chẳng giàu có, mà đã giàu có thì trí óc cũng chẳng bình thường nên bà chủ mới để tới lượt cô. Cô giờ đây chỉ biết thờ dài chấp nhận, chỉ cần những người cô yêu thương được yên bình và hạnh phúc.

Về tới nhà họ Đường, bà chủ dẫn đi dẫn lại với cô tuyệt đối không được gọi nhầm, bây giờ ông bà chính là bố mẹ của cô... Cô được đưa vào phòng thay đồ, mặc một chiếc váy công chúa màu trắng của Diệu Anh, tóc được uốn xoắn nhẹ nhàng từng lọn sóng. Đứng nhìn mình trước gương, thậm chí cô còn không nhận ra chính mình, chưa bao giờ cô nghĩ mình sẽ đẹp tới mức này. Quả đúng là người đẹp vì lụa có khác.

Màn đêm buông xuống, không gian yên ắng trong màn đêm cô quạnh, từng cơn gió thổi lướt qua những chiếc lá cây bay xào xạc trong gió, ánh trăng khuyết mập mờ rơi xuống những con đường, những ngôi nhà cao tầng san sát nhau, cảm giác yên bình đến lạ. Đồng hồ tích tắc điểm 11 giờ đêm, ấy vậy mà vẫn không thấy bóng dáng nhà họ đâu, ông bà sốt ruột đứng ngồi không yên.

- Ông có chắc tối nay nhà họ tới không đó.

- Chắc mà. Người ta nói sẽ đến là đến.

Ông vừa dứt lời thì từ xa hai chiếc xe màu đen chậm chậm tiến lại gần rồi dừng lại trước cổng nhà. Người lái xe vội vàng bước xuống mở cửa cho người ngồi ghế sau. Từ trong xe, một người phụ nữ chừng 50 tuổi bước xuống, bà mặc chiếc váy màu đen, bên ngoài khoác thêm chiếc khăn lụa mỏng, dù nhìn xa hay gần đều toát lên sự sang chảnh vô cùng. Đi theo sau bà còn có 2 người phụ nữ và 2 người đàn ông khác. Vậy là tổng cộng có tất cả 5 người.

Ông bà Đường nhìn nhau vui mừng ra mặt, vội bước tới mời mọi người vào trong nhà uống nước. Người phụ nữ cười nhạt, một người theo sau đặt những túi quà xuống bàn.

- Ông là ông chủ Đường Tâm và bà nhà ạ. Rất vui được gặp mặt hai người.

- Dạ. Vợ chồng tôi cũng rất vui được gặp mặt phu nhân.

- Giới thiệu với hai người, tôi là bà hai của Trần Gia. Hôm nay được sự ủy quyền của mọi người trong Trần Gia, tôi đến để coi mất cháu Diệu Anh nhà ông bà. Nếu ông bà đồng ý thì tôi có thể đặt lễ và đón cháu đi luôn đêm nay ạ. Thực ra công việc nhà tôi rất bận, cũng không có nhiều thời gian đi lại nhiều.

- Dạ.. vậy còn đám cưới ạ?

- Sẽ tính sau nếu như mọi người trong nhà ưng ý.

- À dạ vâng ạ. Bà đợi tôi lát, tôi vào gọi cháu Diệu Anh ra đây ạ. Cháu nó vẫn còn hơi e thẹn ạ.

- Được. Bà cứ đi đi.

Bà bước vào bên trong căn phòng, bà gọi nhỏ cô.

- Mày còn đứng đó, người ta tới rồi, đang kiếm mày.

- Thế để con ra.

- Nhớ những lời tao dặn trước đó nghe chưa?.

- Được rồi. Con biết rồi mà.

Cô mỉm cười bước ra phòng khách, tới gần bà hai cô cúi đầu xuống, giọng nói nhẹ nhàng.

- Con chào phu nhân ạ.

- Ái chà. Con bé này xem ra cũng xinh đáo để. Cũng không tồi.

- Dạ phu nhân quá khen con rồi ạ.

- Con năm nay bao nhiêu tuổi.

- Dạ con 20 tuổi.

- Để xem nào, nếu vậy thì rất hợp tuổi với thiếu gia nhà họ Trần. Ta ưng con rồi đấy.

- Dạ.. con cảm ơn ạ. (trong lòng cô thầm nghĩ con đang mong bà đừng ưng con)

Sau đó bà đặt một chiếc phong bì lên bàn rồi nói.

- Đường xá có chút bất tiện, chúng tôi không kịp mua lễ gia tiên, ông bà mua dùm và kêu gọi gia tiên giúp hai đứa. Bây giờ cũng muộn rồi, tôi xin phép

đón cháu về bên đó để kịp nghỉ ngơi. Còn về lễ cưới chúng tôi sẽ nói sau.

- Dạ vậy chúng tôi nhờ gia đình bên đó chăm sóc và để ý cháu giúp. Có gì không đúng ông bà cứ phạt thẳng tay (ông nói)

Bà Đường thấy vậy bèn giả bộ ôm chầm lấy cô.

- Về bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe và điện thoại thường xuyên cho bố mẹ nhé. Bố mẹ nhớ con nhiều lắm.

Cô thấy bà diễn kịch khá tốt nên cũng tùy hứng đáp lại.

- Dạ. Mẹ cũng thật khỏe mạnh nha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

2 chiếc xe nối đuôi nhau đi trên con đường dài yên ắng, qua gương chiếu hậu bóng dáng ngôi nhà bà Đường ngày một xa dần. Cô được sắp xếp ngồi ghế sau cùng xe với bà hai. Cảm giác không khí trong xe vô cùng ngột ngạt, cô không biết nói gì vì cô sợ nói ra sợ xuất cái là bại lộ thân phận. Mà nghe về bà hai nhà này cũng rất sắc xảo và khéo léo, ngồi trên xe này giờ nhưng một chốc một lát bà lại liếc mắt nhìn cô tỏ ý thăm dò.

- Mà Diệu Anh này.

Cô thót tim nghe bà gọi, phải rồi, từ giờ trở đi cô phải ghi nhớ cô là Diệu Anh.

- Dạ phu nhân gọi con ạ?

- Gọi ta là mẹ hai được rồi.

- Dạ. Con biết rồi ạ.

- Thấy con cũng có vẻ hiền lành nên ta mới dặn trước. Nhà có lão phu nhân là lớn nhất, chính là bà nội của chồng con. Xong sau đó là đến ba chồng con rồi đến ta, bà ba và bà tư. Nhà Trần Gia có 3 người cháu trai, lớn nhất là Trần Gia Minh, cậu hai là Trần Gia Long, cậu ba là Trần Gia Hưng. Cậu Trần Gia Hưng đã có một vợ và 2 con rồi. Còn lại Trần Gia Minh và Trần Gia Long vẫn độc thân.

Cô nhủ mảy lăm bầm, chao ôi, sao nhiều thế hệ sống chung một nhà như vậy luôn hả. Vậy rốt cuộc cô làm vợ của Trần Gia Minh hay Trần Gia Long vậy? Cô nhanh trí hỏi bà hai luôn.

- Mẹ hai! Vậy chồng của con là ai ạ?

- Về nhà rồi con sẽ rõ. Quan trọng là phải để lão phu nhân xem tuổi con hợp với cậu nào. Cậu Cả thì tính tình lạnh lùng, cậu hai tính tình tuy bất ổn một chút nhưng mà trẻ con nên vui tính lắm.

Từ nhỏ đến giờ mới biết cách nhà giàu lấy vợ cho con lại kỳ quặc vậy luôn á. Xem ra chẳng có gì là vui hết. Tưởng làm dâu nhà giàu là sẽ có một lễ cưới cổ tích, ai ngờ không khác gì cho không nhà người ta. Chẳng biết sướng khổ cỡ nào nhưng nghe từng tầng lớp như vậy đã khiến cô khẽ lạnh sống lưng. Cô lại khẽ thở dài cho thân phận bèo trôi của mình. Mỗi lúc đôi mắt cô lại nhủ lại vì buồn ngủ, tuy nhiên cô thấy bà hai vẫn còn tươi tỉnh nên cô cũng không dám ngủ trước kéo thất lễ. Cha mẹ ơi, chưa lúc nào cô lại mong mau chóng đến nơi như vậy, buồn ngủ sắp không chịu nổi đến nơi rồi.

Ngồi trên xe gần 3 tiếng đồng hồ, chiếc xe mới dừng lại trước ngôi biệt thự to lớn, đập vào mắt cô là tường đỏ trang nghiêm dưới ánh đèn vàng, ngôi nhà lộng lẫy giống như một cung điện hùng vĩ. Mọi thứ thu vào mắt cô khiến cô bỡ ngỡ, cô chưa bao giờ nghĩ lại có một ngôi nhà to lớn giống như cung vua chúa vậy. Bảo sao bà chủ nói của cái nhà họ ăn 8 đời không hết. Nói đến bà chủ cô lại thấy có gì đó sai sai, bà ấy vốn là người hám tiền hám của, có mỗi ngon như vậy mà bà ấy lại chọn cô thì quả nhiên là chuyện lạ có thật. Đang miên man suy nghĩ, giọng nói của bà hai vang lên khiến cô giật mình thức tỉnh.

- Vào trong đi con.

- Dạ.

Cô bước xuống xe, có người phụ nữ trung tuổi đứng ở cổng chờ sẵn.

- Bà hai với mọi người về rồi ạ?

Bà mỉm cười giới thiệu.

- Đây là Diệu Anh. Trước sau cũng là mẹ trong nhà này.

- Dạ chào mẹ (người phụ nữ cúi xuống trước mặt cô)

Cô liền vẫy tay xua xua.

- Ấy. Cô cứ gọi cháu là Diệu Anh được rồi, gọi như vậy cháu cảm giác giống như bị tôn thờ lắm.

Bà Hai nghiêm giọng nói.

- Đây là phép tắc của nhà này, tuyệt đối không ai được trái lại.

Sắc mặt bà hai giáo huấn khiến cô khiếp sợ, rõ ràng sắc mặt thay đổi hoàn toàn với lúc trước, cô chỉ biết nhỏ giọng đáp lời.

- Dạ.

- Được rồi. Dẫn mẹ vào phòng nghỉ ngơi đi, chắc mẹ cũng mệt rồi. Sáng mai 5 giờ có mặt từ đường để trình kiến lão phu nhân cùng mọi người trong nhà.

Cô được người phụ nữ trung tuổi kia dẫn đi lối cửa sau của ngôi nhà, nhà này thực sự quá rộng lớn, nếu đi một hai lần mà không được chỉ bảo chắc chẳng thể nhớ nổi hết các cửa. Cô chỉ nhớ rằng từ ngoài cổng vào tới phòng mình là có đi qua một cái hồ, hình như là hồ hoa sen thì phải, cô có người thấy loáng thoáng hương hoa sen thơm ngát tỏa ra. Dừng chân lại trước căn phòng chừng 24m2, cánh cửa mở ra, bên trong mọi thứ rất đầy đủ và ngăn nắp gọn gàng, nó còn đẹp hơn rất nhiều phòng của tiểu thư Diệu Anh ở nhà bà Đường.

Người phụ nữ nhẹ nhàng nói với cô.

- Đây là phòng của mẹ, mẹ vào đó nghỉ ngơi đi.

- Dạ cháu cảm ơn cô nhé.

- Không cần cảm ơn, việc của tôi phải làm.

Nói rồi người phụ nữ cúi xuống trước mặt cô.

- Chúc mẹ ngủ ngon.

Chưa để cô cất lời, người ấy đã quay mặt bước đi. Cô khẽ thở dài quay lưng lại đóng cửa căn phòng lại. Một nỗi buồn trong cô dâng trào, rõ ràng ban nãy buồn ngủ lắm mà bây giờ mắt lại thao thao không ngủ được. Cô tiến tới mở cửa sổ phòng, vừa nhìn lên bầu trời đầy sao, không ngờ đối diện phòng cô có một người đàn ông cao lớn đang nhìn xuống căn phòng, hai ánh mắt bất chợt chạm vào nhau trong vài giây ngắn ngủi. Cô giật mình thu ánh mắt lại, lắc đầu vài cái rồi ngược mắt lên nhìn đã không thấy bóng dáng người đàn ông đó đâu.

- Má... chẳng lẽ là ma, nếu không là ma thì cũng là ảo giác à? Người gì nhanh như cắt đã biến mất giống như chưa từng xuất hiện.

Do bản tính tò mò, cô có liếc mắt nhìn xung quanh một lượt để tìm kiếm bóng dáng người đàn ông đó, kết quả vẫn là một màn đêm sâu thẳm không lấy một bóng người. Phải rồi, phải cố gắng đi ngủ thôi, sáng mai còn rất nhiều việc đang chờ đón, không thể xuất hiện với bộ dạng phờ phạc và đôi mắt thâm như gấu trúc được.

- Ừ ồà....!

Cô định bụng đưa tay đóng cửa sổ lại thì tiếng nói cùng sự xuất hiện của người đàn ông trước mặt khiến cô giật mình muốn bắn cả tim gan ra khỏi lồng ngực. Người đàn ông có khuôn mặt khá điển trai đang cười cười trước mặt cô, nhưng nụ cười ấy không giống như người bình thường.

- Haha cô thua rồi nhé.

Cô ngơ ngác hỏi lại anh ta.

- Tôi thua?

- Đêm tối rồi chúng ta chơi trốn tìm đi. Chơi trốn tìm vui lắm!

- Anh là ai? Sao khuya rồi còn chưa ngủ?

- Cô đi chơi trốn tìm với Gia Long đi cô.

“ Gia Long “... lẽ nào là cậu hai Gia Long mà bà hai từng nhắc đến. À, giờ thì cô hiểu rồi, Diệu Anh sợ mình phải gả cho một người không được bình thường nên mới để cô thể thao.

Cô nhìn anh ta thật kỹ một chút, xem ra cũng không tồi, ngoại trừ tinh thần bất ổn thì mọi thứ đều rất đẹp, thân hình này cao tầm cỡ m75-78 gi đó, khuôn

mặt vuông, sống mũi khá cao và ánh mắt....

“Mà khoan đã.. ánh mắt ấy rất quen, mới gặp sao cô cảm giác như đã gặp rồi. Phải rồi, hình như là ánh mắt của người mặc áo đen khi này “

Cô đắm chiều nhìn anh, anh bất ngờ chớp lấy tay cô.

- Chúng ta chơi trốn tìm đi,xem ai nhanh chân tìm ra được xác Diệu Nhi trước.

- Anh vừa nói xác ai cơ? Xác chết ấy ạ?

Cô vừa hỏi dứt lời thì một cô gái trẻ chạy tới.

- Ôn giờì.. cậu hai đây rồi, chúng tôi tìm cậu nãy giờ. Đêm hôm cậu không ngủ sao lại qua đây thế này.

- Không... tôi muốn chơi trốn tìm, muốn chơi trốn tìm cơ...

Cô gái quay qua nhìn cô đầy ái ngại.

- Xin lỗi đã làm phiền mợ ạ. Tôi đưa cậu hai về phòng luôn đây.

- À.. không có gì đâu ạ.

Cô gái cầm lấy tay cậu hai kéo về đằng trước, anh khựng chân lại không bước.

- Cậu hai mà không đi là tôi mách bà ba đó. Cậu hai có sợ bà ba không?

- Sợ.. sợ..! Đừng mách.. đừng mách (nói với giọng hoảng loạn)

- Vậy theo tôi về phòng nhé cậu hai.

Trước khi đi, cậu hai không quên ngoảnh lại nói với cô.

- Tôi mai chúng ta lại chơi trốn tìm tiếp nhé.

Cô ngơ ngác nhìn bóng dáng hai người khuất xa rồi quay mặt lại hướng về chiếc giường màu trắng kia. Đặt lưng xuống giường cô lại bắt đầu suy nghĩ về cậu hai Gia Long và biết đâu có thể cậu ấy lại là chồng của cô không chừng. Miên man trong suy nghĩ, cô dần thiếp vào giấc ngủ lúc nào cũng chẳng hay biết.

Cốc... cốc.. cốc...

- Mợ ơi dậy chưa ạ?

Tiếng gõ cửa vang lên cùng tiếng gọi, cô giật mình ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh căn phòng mới chợt nhớ ra mình đang ở nhà Trần Gia. Giọng cô vang lên vẫn còn ngái ngủ.

- Ai đó? Vào đi ạ.

Cánh cửa mở ra, lần này là cô gái chừng tuổi của cô thôi, trên tay cô gái ấy hình như có cầm một bộ đồ thì phải.

- Mợ ơi. Con mang đồ tới cho mợ.

- Úi tôi vẫn trẻ lắm, mới 20 tuổi thôi, không chừng mình bằng tuổi nhau đó.

- Theo phép tắc con phải gọi mợ xưng con ạ.

- Bắt buộc phải vậy à? Thấy kỳ quá.

- Dạ. Bắt buộc ạ. Bà hai sai con tới đây để hầu mợ.

- Vậy còn bà gì đó tới qua cơ mà.

- À. Bà ấy là quản gia nhà này ạ.

- Ồ thì ra là vậy.

- Mợ xuống thay đồ rồi con dắt mợ tới từ đường. Lão phu nhân không thích ai tới trễ đâu ạ, với lại mợ lại là dâu mới nữa.

- Được rồi. Tôi cảm ơn cô nhé, mà cô tên gì nhỉ?

- Gọi con là Cúc ạ.

Cô gật đầu rồi vươn vai, xoay mình một vòng mới bước chân xuống giường, mỗi bước chân uể oải cảm giác chẳng có tí sức sống nào cả.

Cầm chiếc váy trên tay, cô thầm nghĩ bà hai xem ra có mắt thẩm mỹ phết chứ đùa, chiếc váy màu hồng nhẹ nhàng và rất thanh lịch, vừa vặn tôn dáng cô luôn.

Cúc dẫn cô đi qua 3 lối mới đến từ đường, vừa đi con bé vừa giới thiệu rất kỹ từng căn phòng để tránh việc cô bị lạc đường. Bước đến cửa phòng, cô thấy trước mặt mình là bà lão ngoài 80 tuổi, tóc đã bạc trắng ngồi chính giữa, cô đoán đó là lão phu nhân. Hàng ghế đầu tiên bên phải là một người đàn ông trung tuổi nhưng rất phong độ, cô nghĩ đó là bố chồng cô. Ngồi đối diện ông chính là bà hai thì cô đã biết rồi. Sau đó lần lượt cô không biết đâu là bà ba hay bà tư. Còn người đàn ông trẻ tuổi kia nữa, cô không biết đây là cậu cả hay cậu ba. Người ngồi bên anh ta chắc là vợ và con. Tất cả những ánh mắt ấy đang đổ dồn nhìn về hướng cô, cảm giác lúc này sao giống như một học sinh bị tới lớp muộn quá vậy. Cô hít một hơi thật sâu rồi thả lỏng cơ thể ra một chút, từng bước chân nhẹ nhàng tiến vào bên trong, cô cúi đầu chào mọi người theo phép lịch sự. Trước mắt cô cứ coi như mình không biết ai vào ai, người ta nói người không biết không có tội mà.

Bà hai đứng dậy khỏi chiếc ghế rồi tiến tới chỗ cô, dắt tay cô đi vào.

- Giới thiệu với con, đây là bà nội, người đứng đầu Trần Gia.

Cô cúi đầu xuống nói nhẹ nhàng đầy lễ phép.

- Dạ con chào bà nội ạ.

Bà gật đầu đáp lời cô rồi rút ra cho cô chiếc phong bao đỏ.

- Tặng con.

Bà hai nói tiếp.

- Còn đây là ba chồng con.

- Dạ con chào ba ạ.

Ông khẽ gật đầu đáp lại.

- Đây là bà ba.

- Dạ con chào mẹ ba.

- Ủ. Con tên là Diệu Anh nhĩ? Con bé này xinh đáo để.

- Con cảm ơn mẹ ba đã quá khen con rồi.

- Đây là bà tư.

- Dạ con chào mẹ tư.

Bà cười nhạt đáp lại.

- Ủ chào con.

- Đây là cậu ba Gia Hưng và vợ Gia Hưng.

- Chào chú ba và thím ba.

- Dạ chào chị dâu. Chào mừng chị tới nhà Trần Gia.

Cô khẽ thờ dài và tự suy nghĩ thâm trong lòng, đến giờ này mình còn chẳng biết chồng mình là ai mà đi chào hỏi như đúng rồi ấy. Lão phu nhân giọng nói ồm ồm cất lời.

- Ngồi xuống đi con. Không cần khách sáo.

- Dạ. Vậy con xin phép ạ.

Cô vừa đặt mông ngồi xuống ghế thì từ xa một người đàn ông mặc bộ vest màu đen tiến lại gần. Trời đất ơi, từ bé đến giờ cô chưa thấy ai đẹp như là anh ta luôn ấy, đôi mắt chim ưng lạnh lùng, sống mũi cao thẳng và đôi môi đỏ như là con gái, nhìn tổng thể ngũ quan giống như một vật điêu khắc tới hoàn hảo. Nhìn thấy anh ta, bà nội vui mừng đứng dậy nói.

- Gia Minh... Con về rồi.

Anh lạnh nhạt nói với mọi người.

- Chào cả nhà. Con về rồi đây ạ.

Cô để ý mới thấy ngoài bà nội và ba Chồng cô vui mừng ra thì có vẻ trong ánh mắt mọi người đều có một nỗi sợ nào đó thì phải, cảm giác không được tự nhiên như lúc anh ta chưa xuất hiện.

Bà hai:

- Sao con về mà không nói trước để mọi người ra đón.

- Về bất ngờ mới vui mà mẹ hai.

Bà nội:

- Thôi được rồi. Có gì nói sau đi, bây giờ cho người dọn cơm cho thằng bé ăn không đói.

- Khoan đã bà nội. Còn chưa xong việc mà.

- Còn gì nữa đây?

- Bà chưa nói cô gái này sẽ lấy ai.

Bà ngạc nhiên nhìn Gia Minh, trước giờ anh cũng không quan tâm tới chuyện vợ con, lần này lại được anh mở lời hỏi trước nên mọi người trong nhà đều ngạc nhiên vô cùng.

- Gia Minh... con thích cô gái này không? (bà hỏi)

Anh liếc mắt nhìn sang cô rồi khẽ nhếch môi cười nhàn nhạt.

- Sao cũng được ạ.

- Ồ kia. Nếu cháu ưng thì cô gái đó sẽ được gả cho cháu và sẽ làm vợ cả trong nhà này.

Cô tròn xoe mắt nhìn anh, người gì đâu đẹp thì có đẹp thật nhưng mà lạnh lùng thế chứ, ghét cái thái độ!

Bất ngờ anh lạnh nhạt nói một câu khiến cô chết lặng.

- Vậy thì cứ quyết như lời nội nói đi ạ. Cô gái này sẽ làm vợ cháu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đúng là nhà giàu lấy vợ cũng khác người, chọn vợ nhanh hơn cả mua mớ rau mớ củ ngoài chợ. Sau đó cô có đưa mắt nhìn anh thêm một chút, ngoài cái thái độ lạnh lùng kia thì mọi thứ thật hoàn hảo, khí chất toát lên như một bậc vương giả cao cao tại thượng. Cô cũng có chút mừng thầm trong bụng, cô cũng chẳng hiểu sao mình lại vui mừng nhưng chỉ ít ra chồng cô hoàn toàn bình thường, ngược lại còn đẹp xuất sắc, điều đó dĩ nhiên cô phải tự hào rồi.

Mọi người cùng nở nụ cười rồi chúc mừng giống như kiểu thân thiết lắm, thực ra miệng thì cười nhưng lòng thế nào thì ai mà biết được. Gia Minh nhếch môi xỏ túi quần hiên ngang đi trước, sau đó bà nội cùng mọi người bước theo sau, tất cả di chuyển tới nhà ăn.

Vừa bước đi cô vừa nghĩ thầm trong bụng, kể ra nhà rộng quá cũng bất tiện, có di chuyển tới nhà ăn thôi mà giống như đi hàng cây số, thế này mà gặp đúng hôm đang đói thì có khi là luôn ấy chứ.

- Wow! Ăn sáng thôi mà có nhất thiết nhiều món ăn vậy không hả trời?

Cô đưa mắt nhìn bàn ăn một lượt, toàn là những món ăn đắt tiền, cô nhớ nhà bà chủ Đường cũng giàu có lắm mà thỉnh thoảng mới dám bỏ tiền ra ăn những món như vậy. Nào là nem công, chả Phụng, Yến sào, bào ngư, vi cá...trời ơi, ăn như vậy thì bao giờ mới thiếu chất. Mọi người kéo ghế ngồi xuống chỗ của mình như một thói quen. Cô có chút bối rối, vô thức ngược mắt lên nhìn thì thấy Gia Minh đang nhìn cô rồi liếc mắt xuống chiếc ghế trống

bên cạnh anh, cô lật đặt tiến lại gần. Bình thường như ở nhà bà chủ Đường là cô sẽ đứng chia đĩa, chia bát, nhưng hôm nay tất cả đã có người hầu đứng đằng sau phục vụ.

Bà nội nhìn về phía cô và Gia Minh rồi mỉm cười nói.

- Hai đứa ráng ăn nhiều vô né, ăn nhiều còn có sức khỏe sinh cho nhà Trần Gia chúng ta một đứa cháu trai nối dõi tông đường.

Cổ họng cô cứng lại, còn chưa biết thế nào mà bà nội nói giống như bắt buộc phải sinh được thằng cháu trai vậy ấy. Cô định lên tiếng thì Gia Minh bên cạnh nói trước.

- Bà nội cũng ráng ăn nhiều để có thật nhiều sức khỏe còn bé chất ấy ạ. Bà yên tâm, cháu chỉ sợ đến khi đó bà không có sức mà bé thôi ạ.

- Bố anh. Nói được là phải làm được đấy.

- Dạ... cháu nghĩ bà chọn dâu cho Trần Gia thì cũng phải nhìn trước ngó sau rồi đúng không ạ?

- Thiệt tình chẳng có gì qua được mắt cháu. Thôi cả nhà dùng bữa đi.

... Măm măm măm.. đến giờ ăn sáng thôi nào các bạn nhỏ...

Mọi người cùng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, là cậu hai Gia Long đang tung tăng bước vào. Theo sau cậu là cô gái hầu tối qua, cô vừa chạy vừa nói với dáng vẻ hốt hoảng.

- Cậu hai... chúng ta ăn sáng đằng kia cơ mà.

Thấy Gia Long, sắc mặt bà nội có chút thay đổi, giống như là không vui cho lắm, bà nói với hầu gái.

- Sáng giờ chưa cho cậu hai dùng bữa hay sao mà để cậu chạy lung tung thế hả.

Hầu gái mặt tái lại, cúi đầu nói.

- Dạ con có bê thức ăn cho cậu nhưng cậu lại chạy thẳng xuống đây, con đuổi không có kịp.

Ba chồng cô lúc này mới lên tiếng.

- Thôi được rồi, nếu thằng bé đã xuống đây rồi thì ngồi đây ăn luôn đi.

Bà hai nói:

- Đi lấy thêm chiếc ghế cho cậu hai.

- Dạ bà hai.

Gia Long được sắp xếp ngồi đối diện cô và Gia Minh. Cô có nhìn trộm Gia Long, cậu ấy ngồi xuống bàn ăn chỉ cúi đầu và bát cơm vào mồm, vừa ăn vừa cười ngu ngốc, tiếng cười đó khề làm cô lạnh sống lưng. Hôm nay cô mới để ý kỹ, thoát nhìn cậu ta có vẻ là người điên điên khùng khùng nhưng ánh mắt lại cực kỳ nguy hiểm, cô cảm giác người đàn ông này không hề đơn giản.

Bà Ba nói với cô:

- Diệu Anh, con ăn đi con. Thằng bé này tuy nó gần 30 tuổi rồi nhưng tâm hồn không khác gì đứa trẻ lên 5 lên 6 ấy mà. Không nên bận tâm tới.

- Dạ mẹ ba (cô nhẹ nhàng trả lời)

Ăn sáng xong xuôi, ai nấy đều trở về phòng, riêng cô được bà hai gọi lại nói.

- Diệu Anh... con đi theo ta.

- Đi đâu vậy mẹ hai?

- Đi theo ta rồi con sẽ rõ. Ở nhà này nên hạn chế hỏi nhiều.

- Dạ.

Nói rồi bà hai dẫn cô tới căn phòng bằng gỗ, trước cửa phòng có treo biển “Thư phòng Trần Gia“, trước mặt căn phòng là khuôn viên hoa mẫu đơn nhìn rất đẹp mắt. Cánh cửa phòng mở ra, bên trong có bốn hàng giá sách và những bức ảnh màu đen trắng được treo trên tường. Ở giữa cửa nhìn vào là bức gia phả được đóng khung gỗ ngay ngắn. Bà hai dẫn cô vào bên trong căn phòng, mọi thứ được thiết kế kiểu kiến trúc cổ điển giống như thời vua chúa ngày xưa. Bên trên kệ sách có rất nhiều quyển sách đã bạc màu nhưng vẫn được sắp xếp rất ngăn nắp. Có cả một kệ sách chữ nho riêng biệt. Bà hai chậm chậm nói.

- Đây là thư phòng của Trần Gia, nơi lưu giữ những sổ sách và tài liệu quan trọng từ thời tổ tiên để lại. Đã làm dâu Trần Gia thì ai cũng phải biết tới nhưng không được tùy tiện ra vào. Và làm con dâu nhà Trần Gia phải biết những nội quy trên (bà chỉ tay về khung gỗ bên trái căn phòng)

Cô nhìn sơ qua phải ít nhất có 30 nội quy, cô loáng thoáng đọc được vài nội quy như:

“ Bước chân vào Trần Gia, sống làm người Trần Gia, chết làm ma Trần Gia “

“ Đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau theo khả năng, giữ gìn gia phong và truyền thống tốt đẹp “

“ Tất cả đều theo Phổ hệ của ông bà - tổ tiên để lại. Việc này cần thiết để duy trì tôn ti trật tự của dòng họ, tránh sự chia rẽ, đổ vỡ mất đoàn kết “

“ Là người của Trần Gia, phải biết đặt lợi ích của họ tộc lên trên lợi ích cá nhân để mãi mãi xứng đáng là con cháu Trần Gia “

Bà hai nói tiếp.

- Bà nội đã từng nói, không cần biết mọi người có muốn nghe hay không nhưng đã làm dâu Trần Gia phải biết ngoan ngoãn nghe lời, đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên và chấp hành tốt nội quy trong nhà. Ngoan sẽ có thưởng, trái lại sẽ có phạt, hình phạt này nặng hơn sức tưởng tượng. Vào nhà Trần Gia, cái gì không biết có thể học từ từ nhưng biết điều thì nhất định phải biết. Việc sinh con nối dõi tông đường là việc làm quan trọng của mỗi nàng dâu, nếu như 1 năm mà chưa có dấu hiệu sinh con đẻ cái thì người chồng bắt buộc phải nạp vợ lẽ. Diệu Anh... Con hiểu rồi chứ?

Đọc xong nội quy rồi lại nghe bà hai nói khiến cô cảm thấy chóng mặt. Xem ra làm dâu nhà giàu quả thực không bao giờ là đơn giản và không thể ngờ ở thế kỷ 21 rồi mà vẫn tồn tại chế độ một chồng nhiều vợ thế này. Cô khẽ thở dài nhưng nét mặt vẫn tỏ ra mình đang tiếp thu rất tốt.

- Dạ con biết rồi mẹ hai. Những lời mẹ dặn con nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.

- Tốt lắm. Còn giờ con có thể về phòng nghỉ ngơi.

- Dạ...Nhưng mà con... con vẫn chưa nhớ rõ đường về phòng mình.

- Con đi ra cửa rẽ trái là tới hồ hoa sen, đi thẳng hồ hoa sen qua 3 lối là tới phòng mình.

- Vậy con xin phép mẹ hai con đi trước nhé.

- Ừ đi đi...

Theo cách mẹ hai chỉ bảo cô cũng cảm thấy không quá khó lắm, cô vẫn nhớ mang máng tới qua mình có đi qua hồ hoa sen.

Tháng tư hoa sen nở khắp hồ tạo nên một bức tranh nên thơ trữ tình. Từng cơn gió mát khẽ thoảng qua đưa hương sen thơm ngát. Cô dừng chân lại, tha thẩn giống như người mất hồn, cô muốn chìm đắm giữa hồ sen sắc hồng kia, khoé môi bất chợt nở nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt tỏ ra vô cùng thích thú.

Từ xa, Gia Minh vô tình nhìn thấy cô, trong vài giây ngắn ngủi, nụ cười tỏa nắng cùng sắc đẹp khuynh nước khuynh thành ấy khẽ làm trái tim anh bối rối. Nhanh sau đó anh quay mặt bước đi ngược lại. Người trợ lý của anh hỏi.

- Cậu cả... không đi tới thư phòng nữa à?

- Không. Tôi muốn ra ngoài một lúc, đi lấy xe cho tôi.

- Dạ...

Đang sau cô, Cúc đi tới lên tiếng khiến cô giật mình quay lại.

- Mẹ... sao mẹ lại đứng đây thế này? Có phải mẹ quên đường về phòng rồi ạ?

- Ừ giờ con nhỏ này, làm mẹ giật mình thót tim.

- Con có lòng tốt tới hỏi mẹ vì sợ mẹ lạc đường.

- Không có. Mẹ đang ngắm hoa sen.

- Nắng sắp lên tới đầu rồi mà mẹ còn đứng đó ngắm sen. Thôi mẹ về phòng đi kéo bệnh.

- Ở kia.

Cúc đẩy cô về phòng, bất đắc dĩ cô phải bước đi. Bước vào trong căn phòng, Cúc đóng sập cửa lại, nét mặt giống như đang cố che dấu điều gì đó.

- Mẹ.. mẹ.. mẹ khát nước không, con rót nước cho mẹ nhé.

- Mẹ ăn sáng vẫn còn no tới cổ đây này Cúc ơi.
- Mà con chúc mừng mẹ nhé.
- Vì điều gì?
- Con nghe người trong nhà nói nhau, họ nói mẹ được làm mẹ cả ạ.
- Ừ.
- Vậy thì tốt quá rồi. Mẹ có biết hàng trăm hàng vạn cô gái muốn làm vợ cậu cả mà không được ấy mẹ.
- Tại sao?
- Vì cậu không thích, cậu lạnh lùng lắm mẹ. Với lại cậu chủ yếu sống bên Mỹ, ít khi cậu về nhà lắm mẹ. Mà có về thì cậu cũng chỉ đến công ty rồi qua khách sạn xong lại đi luôn.
- Thì ra là vậy. Nhưng mà mẹ thường thấy phụ nữ lấy chồng ai cũng mong lấy được tấm chồng biết yêu thương, biết quan tâm, người như cậu cả ấy, lạnh lùng lại khó gần thì có gì mà hạnh phúc.

Cúc nhanh chóng đưa tay lên miệng cô.

- Mẹ đừng nói vậy, có nói thì nói nhỏ thôi không để người khác nghe tiếng là rắc rối ấy. Người tốt thì không sao, người xấu đến tai lão phu nhân là lớn chuyện á. Trong Trần Gia, lão phu nhân cứng nhất là cậu cả. Cậu ấy giỏi lắm, Trần Gia lớn mạnh như hôm nay một phần nhờ vào tài lãnh đạo công ty của cậu ấy trong chục năm nay đó. Mẹ có biết là lúc cậu cả 22 tuổi đã giữ chức tổng giám đốc một tập đoàn lớn là mẹ hiểu giỏi cỡ nào rồi ấy.
- Ui giỏi vậy hả? Mẹ không biết, cảm ơn Cúc đã nhắc mẹ nha. Nhưng mà Cúc này, nhà Trần Gia buôn bán gì mà giàu dữ vậy Cúc.
- Nhà cửa, đất đai, khách sạn, siêu thị, quán bar... tất cả đều có liên quan đến nhà Trần Gia.
- Tức là bất động sản?
- Còn có cả buôn bán siêu xe nữa mẹ.
- Wow! (cô kinh ngạc không nói lên lời)

Nói đến đây cô mới nhớ, bảo sao bà chủ Đường nói cô bước chân vào đây là một bước lên tiên, nhưng mà nếu bây giờ bà ấy biết cô được gả cho cậu cả Trần Gia Minh thì liệu bà ấy có nhảy ngược lên không nhỉ? Cô cứ thắc mắc thầm như vậy.

- Mẹ..Mẹ nghĩ gì mà ngo người ra thế mẹ?
- À.. không có gì. Hi hi mẹ chỉ thấy người ta giàu vậy bao giờ mới tiêu hết tiền. Ở đời đúng là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra. Haizz

Cúc nghe xong sắc mặt buồn xuống, chậm chậm nói.

- Mẹ còn may mắn hơn con, được sinh ra trong một gia đình cũng gọi là khá giả. Như nhà con nè, bố thì rượu chè, mẹ thì cờ bạc, nhà đông con nên không có cảnh gì hết mẹ.

Thực ra nghe Cúc nói vậy cô cũng cảm thấy mình may mắn hơn Cúc chút, tuy nhà cô rất nghèo nhưng ít ra bố mẹ cô chịu thương chịu khó. Rồi tự dưng cô nghĩ, nếu chẳng may thân phận này bị bại lộ thì không biết mọi chuyện sẽ đi về đâu nữa. Thôi vậy, bây giờ đâm lao thì phải theo lao, đến đâu hay đến đó. Cô quay ra nhìn Cúc, nói đôi lời gọi là động viên.

- Thôi đừng nghĩ nhiều nữa Cúc ạ. Mỗi người sinh ra trên đời này đã có số phận cả rồi. Cố gắng lên nhé!
- Dạ mẹ. Con cảm ơn mẹ đã động viên con, bây giờ con đi làm nốt việc của mình đây.
- Ừ đi đi.

Cúc vừa bước đi khỏi thì bà ba gõ cửa.

- Diệu Anh à!
- Dạ. Ai gọi đây ạ.
- Mẹ ba đây con. Mẹ vào được không con?

Cô vội vàng chạy ra mở cửa phòng.

- Mẹ ba ạ. Mẹ vào phòng đi ạ.

Bà ba mỉm cười bước vào, trên tay có cầm một túi đồ gì đó. Bà đặt túi đồ xuống bàn rồi kéo ghế ngồi xuống.

- Mẹ có mang ít mật ong rừng tới cho con, uống mật ong vào buổi sáng là rất tốt cho sức khỏe. Đây là mật ong rừng nguyên chất bên nhà ngoại mẹ làm được đó.

- Ôi. Món quà quý như này con không dám nhận đâu. Hay là mẹ cứ giữ lại dùng đi ạ. Tuổi mẹ bây giờ là cần bồi bổ lắm nè, như con khỏe như trâu ấy, con còn vác được mấy chục cân lúa bên nhà....(nói đến đây cô mới nhớ mình đã lỡ mồm)

Bà ba tròn xoe mắt nhìn cô, cô gãi đầu cười gượng sửa lại.

- Ý là tuổi của con bây giờ khéo vác được mấy chục cân lúa ấy chứ.

- Ủ thì biết là vậy. Nhưng mà ít bữa con còn sinh con đẻ cái cho nhà họ Đường nữa. Cứ nhận cho mẹ vui, dù sao đây cũng là tấm lòng của mẹ.

- Dạ. Nếu mẹ đã nói vậy thì mẹ ba cho con xin nhé. Con cảm ơn mẹ ba nhiều.

- Ôn huê gì đâu. Chúng ta là người một nhà mà, với lại mẹ thấy con là mẹ quý lắm, con còn trẻ mà tương lai đã phải gánh vác những việc lớn của cả một dòng tộc. Mẹ quý con nên mẹ bảo thật, ở nhà này con phải cẩn thận nhất bà hai đó, bà ấy tuy vậy thôi nhưng tính đề phòng cao lắm, bây giờ tạm thời bà ấy là người quản lý Trần Gia, nên bà ấy rất sợ ai đó cướp mất chức quyền của bà ấy. Với lại bà ấy đâu có con cái gì nên chẳng sợ.

- Ở thế chồng con không phải là do mẹ hai sinh ra ạ?

- Không. Chồng con là do mẹ cả sinh ra.

- Vậy mẹ cả đâu rồi ạ?

- Mẹ cả mất rồi.

- Thì ra là vậy. Con cảm ơn mẹ đã nhắc nhở nhưng mà con nghĩ con không làm gì sai trái nên cũng không nhất thiết đề phòng ai cả. Người trong nhà với nhau mà cứ đề phòng lẫn nhau thì mệt lắm mẹ ba.

Bà ba nghe cô nói vậy, trong lòng có chút không vui nhưng vẫn tỏ ra là người phụ nữ hiểu chuyện.

- Con biết vậy là tốt rồi. Thôi con nghỉ ngơi đi, khi khác mẹ sang thăm.

- Dạ. Vậy mẹ về ạ.

- Ủ.

Cô nhìn bà ba bước đi, khẽ thở dài suy nghĩ. Tiếng chuông điện thoại cô lúc này bất ngờ reo lên, trên màn hình hiện lên số điện thoại của bà chủ Đường nhưng đã được sửa lại bằng tên “Mẹ”

- A lô... mày tới nơi chưa Nụ? Sao không gọi về cho tao thế hả?

- Con cũng đang tính gọi cho bà nè.

- Mày lúc nào chẳng tính với toán. Tính đến gì mà tính lắm thế. Vậy sang đó mọi chuyện thế nào?

- Dạ ổn bà ạ.

- Liệu liệu mà cư xử sao cho tốt, đừng để mang tiếng nhà tao không biết dạy con.

- Bà yên tâm đi. Bà biết tính con mà.

- Mày nói vậy thì tao biết vậy. Nhưng mà nhớ lời tao dặn đó. À đúng rồi, cái Diệu Anh sáng mai nó qua nước ngoài rồi, hôm nào rảnh rảnh dắt chồng mày về đây chơi. Tao hỏi thật, chăm người dờ dờ ương ương chắc lắm nhì.

Cô định lên tiếng giải thích cho rõ chuyện thì xa xa qua ô cửa sổ cô thấy bà hai đi trước hai người theo sau đang tiến về hướng phòng cô, nhanh chóng cô nói với bà chủ Đường.

- Con bận rồi. Con nói chuyện với bà sau nhé.

Cô tắt máy để xuống bàn, kịp lúc bà hai bước tới cửa. Bà nói với hai người hầu.

- Dọn dẹp đồ đạc của mợ cả sang phòng cậu cả.

Rồi bà nói với cô.

- Bà nội vừa xem ngày, hôm nay rất thích hợp để động phòng. Còn chuyện cưới xin thì sáng mai nhà mình sẽ có lễ tới nhà con rồi đón bố mẹ con lên đây, 2 hôm nữa sẽ tổ chức đám cưới và ra mắt dòng họ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

- Gấp vậy hả mẹ hai?

- Gấp gì đâu con. Con không nghe người ta nói cưới vợ phải cưới liền tay à.

- Dạ.

- Bây giờ theo ta đến phòng của vợ chồng con.

Trời má, từ bé đến lớn đây là lần đầu tiên cô mới thấy cái kiểu đám cưới này. Rước luôn con gái người ta về cho tiện công tới, rồi động phòng trước cưới sau, đám cưới cũng chẳng linh đình 2 ngày một đêm như ở dưới quê. Mọi thứ thật kỳ quặc!

Cô được dẫn tới một căn phòng to lớn còn gấp đôi phòng cô ở dưới kia. Ôi mẹ ơi, phòng kia cô đã thấy nó lớn lắm rồi, phòng này nó phải nuốt trọn cái nhà cô mất. Căn phòng lấy hai tông màu đen trắng làm chủ đạo, nội thất đều được làm bằng gỗ quý khắc hoa văn tinh tế, đồ dùng ngăn nắp và gọn gàng. Đầu đó trong căn phòng còn có thoang thoang hương thơm rất đặc biệt. Mọi người sắp xếp đồ đạc của cô vào cái tủ gỗ to chà bá, mẹ hai gật đầu tỏ ý rất hài lòng.

- Thôi sắp xếp thế là được rồi. Bây giờ mọi người lui ra cho mọi cả nghỉ ngơi.

Cô vui vẻ nói:

- Cảm ơn mọi người nhiều nhé. Mọi người đã vất vả rồi.

Bà hai cùng mọi người bước ra tới cửa thì chồng cô từ ngoài đi vào, trên tay có cầm theo một sấp tài liệu gì đó thì phải. Khuôn mặt anh khó chịu hỏi.

- Mẹ hai. Mẹ dẫn mọi người vào phòng con làm gì?

- À bà nội nói hôm nay đẹp ngày động phòng nên mẹ chuyển đồ của Diệu Anh lên phòng con.

- Cô ấy tên là Diệu Anh sao?

- Ở thế con chưa biết à.

Anh im lặng liếc mắt vào bên trong căn phòng. Bà hai nói thêm.

- Mọi đồ đạc vẫn y nguyên chỗ cũ. Chỉ là thêm cái tủ quần áo với bàn trang điểm cho vợ con nữa thôi. Mà sao mẹ tưởng con đi công việc rồi.

- Con về lấy tài liệu.

- Vậy mẹ với mọi người xin phép đi trước.

Anh gật đầu, mọi người nãy giờ đứng gần anh mà muốn tác thở. Thấy anh bước vào, cô vội vàng xoay người lại để lảng tránh. Máy lạnh trong phòng đang ở mức 23 độ C nhưng cô lại cảm thấy người mình đang ngùn ngụt bốc hơi nóng giống như đứng trước hỏa diệm sơn trong phim Tây Du Ký ấy. Anh lạnh nhạt nói với cô.

- Cô ở đây thì ở nhưng không được tùy tiện động vào đồ của tôi biết chưa?

- Biết rồi.

- Trả lời thế à?

- Dạ biết rồi.

- Bây giờ tôi đi ra ngoài có việc, cô biết thân biết phận thì cứ ở yên trong phòng thôi.

- Này anh...

Anh khẽ nhú mồm nhìn cô.

- Tôi định hỏi anh có ăn cơm nhà không?

- Nhiều chuyện.

- Ở kia. Tôi phải đi phòng bà nội hỏi anh đâu tôi còn biết đường trả lời chứ.

Anh im lặng, im lặng một hồi...

Cô cũng không biết nói gì và cũng không hiểu anh nghĩ gì, nhưng cái thái độ hoàn toàn không bận tâm đến lời người khác nói khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Ngay sau đó anh nói một câu khiến cô cảm thấy có chút tuyệt vọng.

- Cô chỉ là người vợ trên danh nghĩa của tôi nên không nhất thiết chuyện gì cũng phải hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

- OK ok! Tôi biết chúng ta lấy nhau nhưng đâu yêu thương gì nhau nên anh nói vậy cũng tốt. Khỏe người!

- Cô thật sự nghĩ được như vậy?

- Phét anh làm gì.

Anh không nói gì nữa rồi quay mặt bước đi. Cô khẽ cong môi lên nói nhỏ.

- Xúy. Tường trên đời này có mình anh là đàn ông à? Ai mà yêu anh đúng là đồ ngốc. Ah!hihi

Buổi trưa hôm ấy sau khi dùng bữa trưa xong, khoảng 2 giờ chiều bà hai có dẫn tới một người phụ nữ khoảng 70 tuổi, nước da vàng vọt, trên mặt đã điểm chấm đồi mồi, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc đứng trước mặt cô. Bà hai nói:

- Diệu Anh. Đây là bà Sáu, bà là em họ của bà nội và là người sẽ trực tiếp giảng dạy các lễ nghi cho con để đúng với vị trí vợ cả Trần Gia.

Cô nghĩ thầm trong bụng “lại còn phải học lễ nghi nữa sao”

- Diệu anh?? (bà hai liếc mắt nhìn cô)

Cô giật mình cúi đầu nói.

- Dạ con chào bà Sáu ạ. Con rất vui được bà chỉ bảo ạ.

Bà nhìn cô một lượt từ dưới lên trên rồi từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu một cái.

- Được rồi. Mong là tiếp thu tốt để đỡ phải nói nhiều. Tôi già rồi nên cũng không thích nói nhiều đâu.

- Đâu có đâu, con nhìn bà Sáu vẫn trẻ lắm ấy ạ. Bằng tuổi bà ở quê con mọi người đã mom mem lắm rồi (Cô cười tươi nói)

Thấy khoe môi bà Sáu khẽ mỉm cười khiến mẹ hai cũng vô cùng hài lòng vì bà biết bà Sáu là người vô cùng nghiêm khắc và khó tính, rất ít khi bà mỉm cười với ai đó. Sau đó bà nói:

- Nhờ di Sáu dạy bảo thêm cho con bé ạ.

- Ngày kia tổ chức lễ cưới để ra mắt dòng họ đúng không. Vậy giờ phải xuống phòng học luôn còn kịp.

Bà Sáu bước đi trước, cô với mẹ hai bước theo sau. Mẹ hai nói nhỏ với cô.

- Bà tuy nghiêm túc vậy thôi nhưng bà tốt tính lắm. Cố lên!

- Con cảm ơn mẹ hai.

Phòng học lễ nghi của nhà Trần Gia ở sau cùng dãy nhà, căn phòng ánh chừng 25 mét vuông, ở giữa có một bộ bàn ghế hình tròn, trên bàn có một bộ ấm trà kiểu xưa và một đĩa bánh ở giữa.

Bà Sáu nghiêm giọng nói.

- Con người ta nói học ăn học nói, học gói học mở. Muốn làm dâu Trần Gia, bài học bắt đầu từ cách ngồi, ăn bánh, uống trà như một quý bà thượng lưu. Ngồi xuống đó đi.

Cô kéo ghế ngồi xuống, bà nói:

- Trong những bữa tiệc nhà Trần Gia, thường thì các nàng dâu sẽ diện váy sườn xám nên phải giữ thẳng lưng, mắt không chớp, chậm rãi ngồi xuống.

Cô cố gắng làm theo lời bà nói, cô tưởng tượng như mình đang mặc váy sườn xám để có thể làm tốt nhất có thể nhưng bà luôn lắc đầu tỏ ý không hài lòng. Cái lưng này giờ như muốn gãy ra làm đôi, nó còn khó nhọc hơn là trồng cây chuối. Bà liên tục giải thích và chỉ ra lỗi của cô. Trải qua không ít lần đứng lên ngồi xuống cô mới nhận được một cái gật đầu từ bà.

Bà nói tiếp.

- Khi cầm tách trà, không được móc ngón tay vào quai mà phải thẳng ngón tay để bàn tay nhìn dài hơn và thon thả hơn. Khi khuấy thìa không được chạm vào thành tách, không được khuấy tròn mà phải tuân theo hướng từ 6h đến 12h. Ngồi phải thẳng lưng, không vắt chân mà để 2 chân chéo, nghiêng sang một bên để có cảm giác chân dài hơn.

Thiệt tình nghe bà nói xong mà cô muốn ngáp ngủ, cô gượng gạo cầm tách trà lên theo lời bà nói. Bà liên tục lắc đầu.

- Không được. Cầm lại.

- Vẫn không được.

- Ngón tay thẳng ra.

- Được rồi, lưng thẳng hơn chút.

- Mọi người đã bước chân vào Trần Gia đều phải biết, vị trí xã hội càng cao thì càng phải ứng phó với nhiều lễ nghi, tiểu tiết phức tạp và nghiêm ngặt hơn. Chính vì vậy lấy chồng không chỉ để làm người mẹ hiền, vợ đảm mà còn phải không ngừng học hỏi để thích nghi với xã hội thượng lưu.

- Là người phụ nữ còn phải chú trọng tới sự nhã nhặn, tinh tế và vẻ đẹp, hình tượng của bản thân. Người ta nói phụ nữ là đại diện cho bộ mặt và sĩ diện của đàn ông, vì sĩ diện của chồng, vì để chồng hãnh diện với bạn bè nên bắt buộc người vợ phải quan tâm đến hình thức bên ngoài của mình. Không biết nói này giờ cháu đã hiểu chưa?

- Dạ bà. Cháu sẽ ghi nhớ và tiếp thu lời bà dạy ạ.

- Được rồi. Nói ít hiểu nhiều, nói vậy là đủ rồi. Bây giờ tiếp tục học cho tới khi nào thành thạo thì thôi. Còn nhiều cái phải học nữa.

- Vâng thưa bà.

Cả một buổi chiều cô được bà Sáu dạy lễ nghi cho tới lúc mặt trời đã bắt đầu xuống núi. Cô được trở về phòng thay đồ, Cúc đã đứng chờ cô sẵn ở cửa phòng.

- Ôi trời mẹ ơi. Con nghe nói mẹ đi học lễ nghi, bà hai nói con mang đồ để mẹ thay đồ còn xuống dùng bữa tối. Ở đây đúng 6 giờ là mọi người phải có mặt đông đủ ở nhà ăn rồi.

- Được rồi. Mẹ cảm ơn con. Nhưng mẹ đau muốn gãy lưng luôn rồi, mẹ chỉ muốn nằm nghỉ ngơi thôi.

- Không được đâu. Mẹ phải xuống ăn cơm tối xong rồi mới làm gì thì làm.

- Mẹ biết rồi. Con xuống trước đi rồi mẹ xuống.

Cô thay đồ xong, bước ra đến cửa phòng thì bất chợt có một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay cô, cô giật mình quay lại thì thấy Gia Long, anh đang nhoen miệng cười ngu ngốc nhìn cô.

- Chúng ta chơi trốn tìm đi...

- Á.. bỏ tay tôi ra, đau!

- Theo tôi, chúng ta chơi trốn tìm, nhảy xuống hồ sen, tắm mát ở hồ sen rồi vớt xác Diệu Nhi lên.

Cô khẽ nhủ hai chân mày rồi từ từ hỏi lại.

- Xác Diệu Nhi? Xác Diệu Nhi là ai?

- Diệu Nhi chết thảm lắm, mặt trắng bệnh, đêm nào cô ấy cũng gào khóc thảm thiết.. Diệu Nhi nói muốn chơi với Gia Long.

Một con gió thoảng qua khiến cô khẽ lạnh sống lưng. Chưa định thần lại thì bà ba tiến tới quát lớn.

- Gia Long.. Theo mẹ về phòng.

- Con không về...không về đâu...

- Về phòng cho mẹ. Mẹ đánh con bây giờ đó.

- Đừng đánh Gia Long.. Gia Long hứa sẽ ngoan mà.

- Về phòng ngay lập tức.

Nói rồi anh chạy một mạch xuống cầu thang, bà ba gượng cười nhìn cô.

- Con đừng để ý nhiều đến lời nó nói. Đầu óc nó vốn không bình thường mà.

- Dạ mẹ ba (trong đầu cô vẫn còn nhiều nghi hoặc)

- Thôi xuống dùng bữa không cả nhà lại đợi.

Bữa tối không thấy Gia Minh có mặt, bà nội sốt ruột hỏi mẹ hai liên tục.

- Đã nói với thằng bé là tối nay phải động phòng hay chưa?

- Dạ con có nói rồi.

- Thế sao còn chưa thấy về.

- Chắc là thằng bé bận thôi mẹ.

Sau rồi bà quay qua nói cô.

- Diệu Anh! Lát gọi cho chồng về biết chưa?

- Vâng bà.

Thím Út là vợ Gia Hưng lên tiếng.

- Chị dâu đã biết số của chồng chưa ạ?

- Thím cứ yên tâm. Không có thì lát tôi sẽ xin mẹ hai.

Gia Hưng liếc mắt nhìn vợ, cô nhếch môi ngoảnh mặt quay qua hướng khác.

Dùng xong bữa, ai lấy quay trở về phòng của mình. Gia Hưng nói với vợ.

- Từ giờ trở đi, chuyện gì của anh cả với chị dâu, anh nghĩ em nên bớt lời lại. Em biết tính anh cả rồi mà.

- Em chẳng hiểu sao anh cứ phải như vậy nhỉ. Mẹ đã vẽ bao nhiêu con đường tốt đẹp cho anh mà còn không biết đường.

- Nói bé cái mồm thôi không lại đến tai bà nội.

- Bà nội rõ ràng thiên vị, anh cũng là cháu trai của bà mà.

- Thôi chuyện đừng ở đây được rồi. Mà phải rồi, em nói với Trăn Trăn chuyện thành hôn của anh cả à?

- Sao anh biết? Anh đọc trộm tin nhắn của em?

- Vợ chồng với nhau thì có gì gọi là trộm. Em nói đi.

- Trần Trần nó là em họ em, cũng là người yêu cũ của anh cả. Em thông báo nó một tiếng thì có gì là sai.
- Em lại còn khuyên nó nên trở về nước để chúc mừng.
- Ồ thì...việc nó trở về cũng là việc tốt mà. Anh nghĩ xem bây giờ nó đã là ngôi sao lớn tầm cỡ quốc tế, thông minh, xinh đẹp, gia thế lại hơn rất nhiều với chị dâu bây giờ. Nhìn chung hai người rất xứng đôi, vả lại nếu nó làm vợ cả trong nhà này sẽ rất có lợi cho vợ chồng mình.
- thôi thôi em bỏ ngay cái suy nghĩ đó đi. Tất cả đã là quá khứ rồi...4 năm rồi...tình cảm sẽ không còn được như lúc ban đầu nữa đâu.
- Anh không nghe câu tình cũ không rủ cũng về à. Anh cứ đợi mà xem kịch hay.
- Thiệt tình....

Anh bước đi trước, cô mỉm cười bước theo sau...

Trong phòng bà nội lúc này.

- Cúc. Đã thay ga trải giường phòng cậu cả chưa?
- Dạ thưa lão phu nhân. Những gì người dặn con đã làm xong xuôi hết rồi.
- Được rồi. Lui ra đi cho ta nói chuyện với bà Sáu.
- Dạ lão phu nhân.

Cúc đi khỏi, bà Sáu hỏi.

- Lại bắt đầu thử trình tiết à?

Bà cười đáp lời lại bà Sáu.

- Làm dâu Trần Gia không thể tùy tiện được chị ạ. Mà chuyện học lễ nghi của con bé đó sao rồi chị?
- À. Nếu được nhận xét thật lòng thì đối với hoàn cảnh xuất thân bình thường thì quả nhiên con bé học rất nhanh, còn nếu đối với một tiểu thư đài các thì đó lại là chuyện bình thường. Được cái học chăm chỉ, chịu lắng nghe và tiếp thu tốt.
- Lâu lắm rồi mới thấy chị mới khen ai đó. Xem ra đứa bé này cũng không tồi.
- Mà sao trên này thiếu gì thiên kim tiểu thư. Làm gì mà mò về tận đó?
- Thực ra cũng là chỗ quen biết từ thời xưa. Đợt này nhà bên đó làm ăn thua lỗ nên có gửi lời xin được đầu tư. Một phần cũng niệm tình cũ với lại nghe nói nhà đó có con gái mới 20 tuổi, rất hợp tuổi với Gia Long. Chủ bụng là muốn gả cho Gia Long nhưng không ngờ Gia Minh nó chịu lấy. Mà xem lại tuổi thì Gia Minh còn hợp hơn cả Gia Long.
- Thì ra là vậy. Gia Minh nhà mình mà chịu lấy vợ là chuyện đáng ngạc nhiên ấy. Cuối cùng thằng bé cũng thoát khỏi bóng hình của con bé Trần Trần.
- Cũng chẳng biết thế nào. Em nhớ ngày xưa nó yêu bé Trần Trần bắt đầu từ on nghĩa rồi mới đến tình yêu. Còn vợ nó hiện tại, em không biết lý giải thế nào cho chị hiểu nhưng em cảm giác con bé đó có gì đó rất đặc biệt và thu hút Gia Minh nhà mình.
- Haizzz. Chuyện tình yêu bây giờ của tụi nhỏ phức tạp lắm. Thôi thì già mình cứ đứng yên mà nhìn. Tụi nó lớn cả rồi, tự biết trong lòng mình thế nào.
- Bây giờ e chỉ mong Gia Minh sớm cho em đứa cháu chắt bế bồng. Có như vậy chết mới nhắm mắt chị ạ.
- Gớm. Chưa gì đã nói đến chuyện sống chết. Chị kém đi chục tuổi nhưng sức khỏe chắc gì đã được bằng đi.

Nói rồi hai người ngồi ôn chuyện trên trời dưới biển như quên thời gian.

Tại phòng Gia Minh.

Cô bước vào căn phòng đã thấy anh mặc chiếc khăn choàng màu trắng từ nhà tắm đi ra, cô tròn xoe mắt nhìn thân hình 6 múi rắn chắc lấp ló sau chiếc khăn, từng giọt nước trên mái tóc nhỏ giọt xuống càng làm tăng phần quyến rũ. Ngay sau đó cô xấu hổ che mắt lại, ấp úng nói.

- Anh... anh về khi nào vậy?

- Làm gì mà che che thế kia? Tôi là chồng cô chứ ai mà phải xấu hổ. Sớm muộn gì chẳng trải qua cái ngưỡng quan trọng.
- Ngưỡng quan trọng là ngưỡng gì? Sao tôi không biết.
- Bỏ tay ra tôi sẽ chỉ cô biết. Cáo già bày đặt nai tơ.

Nghe anh nói giọng mỉa mai, cô lập tức buông tay xuống nhìn thẳng vào mắt anh và nói.

- Anh tưởng trên đời này mình anh có.....

Anh tròn xoe mắt nhìn cô.

- Có gì..?

Cô đỏ mặt, anh nhếch môi cười nhạt một cái rồi tiến từng bước chân dồn cô tới cạnh giường.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đến sát thành giường, mặt cách nhau chừng 5cm nữa thôi, đủ để cảm nhận hương thơm trên cơ thể của nhau khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn hơn, khắp người nóng dần và lồng ngực phập phồng do trái tim đang đập rất nhanh. Cô lắp bắp nói từng từ một.

- Anh..anh.. định làm gì?
- Cô nghĩ tôi sẽ làm gì cô? Mà sao mặt cô đỏ lên hết vậy?

Cô đưa tay lên xoa xoa hai má.

- Đầu có... đỏ hồi nào?
- Cô xấu hổ hay cô sợ?
- Tôi có mà đang sợ anh ấy, tào lao!
- Hay cô muốn mình nhanh chóng hơn nữa?
- Biến ra... đồ biến thái!

Anh nhếch môi một cái rồi cúi người sang bên trái với tay lấy chiếc điều khiển ti vi ở trên giường. Cô chớp chớp mắt liếc nhìn theo rồi thờ phào nhẹ nhõm “hú hồn chim én”

Anh quay lại cười khẩy với cô, tay dơ chiếc điều khiển ti vi ra trước mặt cô rồi nói.

- Tôi lấy điều khiển ti vi thôi mà, làm gì mà căng thẳng thế vợ?

Cô mím chặt môi giẫm mạnh vào chân anh rồi bước tới góc giường cạnh bàn trang điểm. Vừa đi vừa lẩm bẩm “Khùng”

Một lúc lâu sau đó anh nằm xem ti vi nhưng chuyển kênh liên tục, có bật kênh nhưng cũng chẳng chú ý xem là mấy. Còn cô vẫn nằm gọn vào một góc quay lưng vào anh, tay bấm điện thoại, nói đúng hơn là chơi game cho đỡ buồn. Anh đôi lúc có liếc mắt nhìn cô rồi lại thờ dài một tiếng. Bất ngờ hai người cùng xoay người lại đối mặt với nhau, tay đặt lên nhau trên một chiếc chăn. Cô liền giải thích.

- Tôi lấy chăn, hơi lạnh!
- Ừ.

Cô kéo chăn về bên mình thì bị anh giật lại, cô nhú hai chân mày rồi nói.

- Buông ra.
- Không buông.

Rồi nhanh chóng anh ngồi dậy kéo cô thật mạnh vào giữa lòng mình khiến hai chân cô giang ra, đôi môi anh một chốc một lát lại nhếch môi cười khẩy khiến cô cảm thấy vô cùng đáng ghét, cảm giác giống như anh ta đang khinh mình thì phải.

- Bắt đầu thôi nh? (anh lạnh lùng nói)

Cô định bụng đẩy anh ra khỏi người mình thì không ngờ càng bị anh xiết chặt hơn.

- Đừng quên hôm nay là đêm Tân hôn của chúng ta. Biết điều thì ngoan ngoãn một chút.

Trời má, có Tân hôn nào như này không, thế này là ép hôn chứ Tân hôn cái quỷ mẹ gì, đi động phòng mà ánh mắt nhìn con gái nhà người ta giống như thứ bị vất bỏ. Cô âm ức lắm nhưng vẫn cố gắng coi như đó là điều đương nhiên, cô mím chặt môi nói.

- Được. Làm gì thì làm luôn đi cho người ta còn ngủ.

- Cô muốn ngủ đúng không?

- Ừm.

- Cởi quần ra đi, làm nhanh rồi còn đi ngủ.

Cô nghĩ thầm “ Sao cái tên khùng này hấn chẳng ga lăng gì hết vậy “

Cô vừa cùi cùi áo vừa run tay, dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời cô cơ mà, ít nhiều cũng phải có cảm xúc. Hơn nữa lại là lần đầu tiên cho một người mà cô không hề thương yêu nữa chứ. Thấy động tác của cô lúng túng, anh mạnh tay xé toạc chiếc áo cô đang mặc trên người, cô nuốt tức nhìn theo chiếc áo rồi kêu lên.

- Ôi trời. Áo mới mẹ hai mới đưa cho tôi.

- Bây giờ tự tụt quần hay là để tôi xé hộ.

- Anh xé áo rồi thì xé luôn cả quần đi. Bực mình ghê.

Anh đẩy cô nằm xuống giường rồi kéo mạnh cả chiếc quần trong lẫn ngoài của cô quăng mạnh xuống sàn. Cô trừng mắt nhìn anh vì quả thực những lời nói khi nãy xuất phát từ cảm xúc nóng giận, nhưng không ngờ con người anh ra tay quá nhanh và nguy hiểm.

Cơ thể cao lớn của anh sừng sững trước mặt cô, ánh đèn vàng căn phòng chiếu xuống khuôn mặt đầy nam tính quyến rũ của anh. Nước da trắng và đôi môi đỏ tạo lên khuôn mặt hoàn hảo có thể khiến bất kỳ người phụ nữ nào cũng phải điên cuồng. Trong đáy lòng cô nhất thời không nhận được, đột nhiên có chút rung động, cơ thể cũng theo đó mà mềm dần. Cô chưa kịp phản ứng gì thì anh đã đặt một nụ hôn trên môi cô khiến cô giật mình. Ban đầu còn tỏ ý chống cự nhưng đến khi chiếc lưỡi anh tiến dần sâu bên trong khoang miệng, cô vô thức đưa chiếc lưỡi của mình liếm láp đáp trả. Một bàn tay đặt lên eo anh như một thói quen. Nhanh sau đó anh giang mạnh hai chân cô ra rồi nhét luôn của quý của mình vào sâu bên trong, cô khẽ nhăn mặt kêu đau đớn.

- Á... đau tôi!

Anh im lặng không nói gì, vẫn hùng hục như con trâu húc thật sâu vào bên trong khiến cô đau muốn tê tái con người. Rồi đột nhiên anh khựng lại, nét mặt thay đổi nhìn cô.

- Cô và bạn trai chưa có??

- Anh khùng hả? Tôi làm gì có bạn trai. Làm ơn nhẹ nhàng giúp tôi, tôi đau thấy mồ bà cố nội nhà tôi rồi.

Anh nhấn mạnh thêm lần nữa.

- Năm nay cô bao nhiêu tuổi?

- 20 tuổi.

Sau đó anh không nói gì thêm, động tác trở nên nhẹ nhàng hơn một chút. Rất lâu sau đó mới dừng lại mà thở hắt ra một cái, từ từ phóng thích chất dịch lỏng vào sâu bên trong.

Anh đứng dậy đi thẳng vào nhà tắm, cô khẽ nhăn mặt xuýt xoa nằm trên chiếc giường, vừa nằm vừa kêu “ ôi trời, đau thế này mà sao người ta cứ ham hổ vậy trời “

Sau khi thấy anh bước ra khỏi nhà tắm, cô cũng cố gắng lết dậy để thay đồ. Cúi xuống nhìn chiếc ga trải giường, cô kêu lên một tiếng.

- Máu?

Anh giả bộ không quan tâm rồi lấy chiếc quần xịt mùi mặc trước mặt cô. Cô vừa xấu hổ vừa lúng túng hỏi anh.

- Này. Trong phòng còn chiếc ga trải giường nào khác không?

- Cứ để yên đó.

Anh thay đồ mặc chiếc áo sơ mi đen, quần tây trắng rồi bước đi. Ra đến cửa anh nhắc lại thêm lần nữa.

- Nếu muốn sướng thì cứ để yên đó.

Cánh cửa đóng sập lại, cô ngơ ngác nhìn theo rồi bắt đầu suy nghĩ “ lẽ nào là thử trình tiết. Bảo sao hồi sáng mình nhớ ga trải giường màu đỏ, bây giờ lại thành màu trắng “

Cô khẽ thở dài rồi lết xuống đất, chân đi hai hàng, mỗi bước đi khuyếch khoáng vì phần hạ thân vẫn còn rất đau và rát.

Nằm trên chiếc giường cô trần trọc tới 1 giờ đêm vẫn còn chưa ngủ được, trong lòng giống như đang mong ngóng điều gì đó rồi lại tự hỏi lòng mình “ rốt cuộc anh ta đi đâu mà giờ này vẫn chưa về “ sau đó cô lại nhắc nhở bản thân mình “ việc đêch gì phải quan tâm tới anh ta, một mình một giường ngủ cho khỏe “

Ngước mắt nhìn lên trần nhà, tự dưng cảm xúc trong cô dâng trào, cô nhớ nhà, nhớ bố mẹ mình và nhớ cả thằng em trai cu Tý. Nhớ những tháng ngày vui tươi hồn nhiên, những bữa cơm gia đình tuy đơn giản mà hạnh phúc. Những tháng năm tươi đẹp ấy biết bao giờ mới trở lại, ngày ấy cuộc sống tuy nghèo nhưng mà vui. Mối xa quê nhà 2 ngày thôi mà sao cô cảm giác giống như trải qua một kiếp người, không biết bao giờ cô mới có dịp trở về thăm mọi người được nữa. Miên man trong suy nghĩ, cô cũng chẳng biết mình thiếp đi lúc nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô nghe thấy tiếng vòi nước xối xả trong nhà tắm, cô nhớ căn phòng này chỉ có cô và anh nhưng anh đã rời đi ngay lúc đó, đến 1 giờ đêm anh vẫn chưa trở về cơ mà. Rồi tiếng đập cửa bên ngoài vang lên.

- Mợ cả ơi mợ đã dậy chưa ạ?

Là giọng nói của Cúc, cô vội vàng trả lời.

- Ủ' mợ dậy rồi. Đợi mợ ra mở cửa cho.

Cô loạng choạng bước xuống giường, tinh thần vẫn còn ngái ngủ, nhìn qua ô cửa sổ bầu trời lúc này mới rạng sáng. Cô ngáp một cái rồi mở cửa cho Cúc.

- Gọi mợ làm gì sớm vậy Cúc? Bộ có chuyện gì à? Hay tới giờ ăn bữa sáng rồi?

Cúc cười gãi đầu nói.

- Làm phiền mợ buổi sáng sớm thế này con cũng ngại quá. Chẳng là con mang ga trải giường tới thay sớm còn đem đi giặt ạ.

Cô cúi xuống nhìn chiếc ga trải giường trên tay Cúc là màu đỏ, cô biết thừa là Cúc đang nói tránh đi một chút, thực ra là đang muốn xem kết quả cô còn trong trắng hay không thì có, chuyện này nhất định là do bà nội sai bảo. Biết vậy lên cô cũng không nói gì nhiều chỉ gật đầu “ ừ “ một tiếng rồi thôi.

Thay xong ga trải giường thì chồng cô từ nhà tắm bước ra, lần này ăn mặc quần áo chỉnh tề, một bộ vest đen rất lịch lãm, tay còn đeo đồng hồ mạ vàng sáng loá. Thấy anh xuất hiện trước mặt mình mà khiến cô tỉnh cả ngủ, miệng ứ ớ. Cúc thấy vậy biết ý xin phép rồi đi ngay lúc đó.

Cô hỏi anh:

- Anh về khi nào vậy?

- Có chuyện gì không?

- À. Thì tôi thắc mắc sao anh về lúc nào mà tôi không biết?

- Cô ngủ có khác gì con heo đâu, có khi trời sập xuống còn không biết ấy chứ.

- Này anh..! Ngoài những lời nói như vậy, anh không nói được câu nào tử tế hơn à?

- Đi thay đồ đi.

- Hỏi một đấng trả lời một nèo.

- Bây giờ có đi thay đồ không thì bảo.

- Làm gì? Trời vẫn chưa sáng hẳn mà.

- Về nhà cô đấy.

Cô giật mình tròn xoe mắt hỏi lại.

- Anh vừa nói gì? Về nhà tôi á?

- Ủ!

- Nhất thiết phải đi sao?

Anh đang thắt caravat thì dừng tay lại quay sang nhìn cô.

- Cô không muốn về nhà mình à?

- Không.. không có. Chỉ là tôi không thấy bà nội nói gì cả.

- Tôi quyết là được.

- Nhưng mà...

- Sao nữa?

- Sao tự dưng anh lại muốn về nhà tôi?

- Nghĩ kỹ rồi. Dù sao tôi cũng là rể họ nhà cô, chí ít cũng nên về ra mắt họ hàng cho phải lễ.

- Anh tốt vậy cơ à?

- Tức là cô luôn nghĩ tôi là người xấu?

- Tôi không có ý đó.

Cô lúng túng nghe lời anh nói có vẻ quả quyết muốn về, bây giờ nếu như anh về thì mọi chuyện sẽ bại lộ hết. Hai bàn tay cô bối rối vò vào nhau, trong đầu liên tục nghĩ “ làm sao bây giờ... làm sao bây giờ “

- Tôi xuống dưới chờ cô.

- Khoan đã (cô vội vàng nói)... Hay là để tôi sang xin phép ý kiến bà nội đã.

- Cô biết phòng bà nội ở đâu chưa? Cứ thay đồ đi rồi tôi sang xin phép là được rồi.

Bất đắc dĩ cô gật đầu. Vừa tìm quần áo cô vừa lo sợ.

- Trời ơi là trời. Nụ ơi là Nụ, lần này mày tiêu đời rồi. Nếu tiểu thư Diệu Anh mà chưa đi thì mày chết chắc. Giá như bây giờ ôm...(cô dừng lại suy nghĩ, phải rồi.. có cách rồi)

Cô bắt đầu ngồi xuống ôm bụng mình rồi kêu lớn tên bé Cúc.

- Ôi dòi ơi Cúc ơi.. cứu mẹ với..

Gọi được mấy câu không thấy Cúc đâu cô mới nhớ con bé này giờ này nó đang đi giặt đồ cơ mà. Cô thờ dài ngồi yên đó một lúc lâu, cho đến khi tiếng bước chân tới gần, nghĩ bụng là chồng mình nên cô bắt đầu nhắm mắt, hai tay ôm lấy bụng tỏ ra đang rất đau đớn.

Cánh cửa phòng mở ra, chưa kịp nhìn xung quanh anh đã lên tiếng.

- Cô ngủ luôn trên này à?

Thấy cô đang ngồi một góc gục mặt xuống, anh vội vàng chạy tới.

- Này. Cô làm sao vậy?

- Tôi không biết sao mà đau bụng quá.

- Đau bụng? Làm sao mà đau bụng?

- Ai mà biết được.

- Lên giường mà nằm.

- Không đứng dậy nổi.

Nhanh như chớp anh nhấc bổng cô lên ôm vào lòng mình, cô tròn xoe mắt ngược nhìn anh, trái tim giống như có một dòng nước ấm chảy qua khiến cảm xúc dâng lên khó tả. Anh đặt cô xuống giường rồi lạnh nhạt nói.

- Để tôi đi gọi bác sỹ cho cô.

- Không.. không cần đâu.

- Muốn chết hay sao mà không cần.

- Tôi nghĩ một lát là được rồi. Tôi nghĩ chắc là tôi sắp đến ngày lên mới vậy (viện tạm lý do nào đó)

Anh im lặng một hồi rồi lên tiếng.

- Thôi được rồi. Nghỉ ngơi đi, khi nào có dịp tôi dẫn cô về quê sau. Đẳng nào ngày mai bố mẹ cô chẳng có mặt ở đây.

- Cảm ơn anh.

Anh bước đi khỏi, cô thở phào nhẹ nhõm hơn một chút. Thực ra lương tâm cũng ít nhiều day dứt, từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên cô lừa gạt người khác, lời nói dối lần này còn liên quan đến số phận con người và liệu nó tồn tại được trong bao lâu?

Cả ngày hôm ấy sau khi nghe anh nói cô bị đau bụng nên mọi bài học lễ nghi cũng được hoãn lại, trước mắt là lo cho sức khỏe hiện tại của cô để chuẩn bị cho ngày trọng đại vào sáng mai. Nghe Cúc kể lại hồi sáng bà nội có sắp xếp vài người xuống quê cô đặt lễ và đón bố mẹ cô lên đây. Còn về phía anh, cả ngày gần như là mất tích không có mặt ở nhà.

9 giờ tối hôm ấy.

Cốc... cốc.. cốc..

- Chị dâu. Em vào được không?

- Cửa không khoá, cứ vào đi.

Thím Út nhà này tên là Liên, trên tay cô có cầm theo một cốc trà gừng.

- Chị dâu. May quá chị chưa ngủ, em nghe noi chị bị đau bụng nên có pha một cốc trà gừng mang tới.

- Cảm ơn thím Út. Chị cũng đỡ nhiều rồi.

- Chị cứ uống đi cho ấm bụng.

- À thím cứ để đó rồi chị uống.

- Vậy em để xuống bàn nghe. Mà phải rồi, anh cả vẫn chưa về ả?

- Ờ đúng rồi. Chắc bận việc gì đó.

- Hình như là ra sân bay đón con bé Trần Trần thì phải.

- Trần Trần là ai?

- À. Trần Trần là em họ của em nhưng cũng là người yêu cũ của anh cả..(nói đến đây cô che miệng mình lại) Ầy chết! Em lại lỡ lời rồi, chị đừng bận tâm nha.

- Tôi có bận tâm gì đâu. Thím lại nghĩ nhiều rồi.

- Vậy thôi chị nghỉ đi, dù sao mai cũng là ngày quan trọng của mình. Ngủ sớm cho xinh.

Cô gật đầu.

- Cảm ơn thím về cốc trà gừng.

Vợ Gia Hưng bước đi, cô vô cùng đặc ý vì cuối cùng những lời muốn nói đã được gửi tới người cần gửi, cô nghĩ ít nhiều cũng khiến chị dâu mình phải suy nghĩ. Trái lại với suy nghĩ của cô, ngược lại Nụ lại chẳng lấy chút bận tâm, cô thầm nghĩ “ mặc kệ nhà anh, ngủ cái đã “

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Sáng sớm ngày hôm sau, ở bên dưới khuôn viên nhà Trần Gia đã tấp nập tiếng bước chân người qua lại. Nghe được tiếng ồn ào cô mới bắt đầu mở mắt tỉnh dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn lên trần nhà cô mới nhớ hôm nay là ngày tổ chức tiệc cưới. Cô ngồi phắt dậy, đáng về hốt hải kéo chiếc rèm cửa nhìn xuống sân vườn là tiếng những bước chân vội vã của người giúp việc trong nhà, trên dưới cũng vài chục người. Cô quay lại thì thấy anh đứng ngay trước mặt khiến cô giật bản mình, theo quán tính kêu lên một tiếng.

- Ôi trời!

Anh khẽ nhú hai chân mày rậm rạp, ánh mắt nhìn thẳng vào cô rồi lên tiếng.

- Cô ngó nghiêng gì ngoài đó. Việc của cô à?

- Không phải việc của tôi nhưng tôi nhìn mây, nhìn gió, nhìn trời, mắc mớ gì tới anh.

Cô bừa bãi đi qua huyếch vai anh một cái khiến anh khẽ khó chịu.

Một lát sau đó có 5 cô gái trên tay mỗi người cầm theo 5 chiếc váy cô dâu trắng và 5 bộ áo dài màu đỏ tiến vào phòng. Cô chớp chớp mắt ngạc nhiên nhìn họ, bà quản gia lúc này mới bước vào, chậm chậm nói.

- Mọi cả... lão phu nhân nói chúng tôi mang váy cô dâu tới xem mọi thích bộ nào không ạ?

Cô ngăn người nhìn từng chiếc váy một, mỗi chiếc váy đều được đính những viên ngọc trai cùng đá pha lê lấp lánh. Cô nhớ ở quê cô, mỗi cô dâu đến ngày cưới còn phải đi thuê váy một ngày ở tiệm ảnh cưới ấy chứ, làm gì có chuyện một mình cô dâu mà tận 5 bộ váy với áo dài khác nhau thế này. Đúng là gia đình hào môn có khác, làm gì cũng đặc biệt hơn người. Cô tiến gần quan sát từng chiếc váy một, cái không hở ngực thì lại hở lưng, cái kín lưng thì lại hở ngực nhưng nhìn chung đều rất đẹp. Ôi trời! Muốn mặc tất chúng cùng một lúc quá, không biết kiểu nào cho hợp ý mọi người. Liếc qua liếc lại cuối cùng cô quyết định chọn chiếc váy đuôi cá, tuy có hơi hở ngực nhưng không quá lộ liễu, hơn nữa chiếc váy có dáng ôm lại có thể vừa vặn tôn lên thân hình chữ S trời ban cho cô. Thật là quá hợp lý còn gì. Cô mỉm cười chỉ tay nói.

- Tôi chọn chiếc váy này.

Bà quản gia mỉm cười nói.

- Mọi cả thật là có mắt nhìn ạ, cũng rất hợp ý của lão phu nhân đó.

- Thật vậy ạ?

Anh đứng đằng sau liếc nhìn chiếc váy rồi bất ngờ lên tiếng.

- Gu thẩm mỹ thật kém. Đôi váy khác đi.

Cô quay lại khẽ lườm anh một cái.

- Gì chứ? Nó đẹp mà.

- Tôi nói đôi là đôi.

- Đây. Anh mặc hay là tôi mặc đó?

- Cô nhìn tôi đi, dù sao tôi cũng đẹp trai ngời ngời thế này mà phải đi cùng một người xấu xí hay sao? Thật mất mặt!

- Anh???

Sau đó anh chỉ tay về chiếc áo dài.

- Mặc áo dài đó đi. Là con gái Việt Nam mặc áo dài vẫn là đẹp nhất.

Bà quản gia lên tiếng.

- Thưa cậu. Lúc ra mắt dòng họ là sẽ mặc áo dài, còn khi tổ chức trước quan khách là sẽ mặc váy cô dâu ạ.

- Thế bây giờ mọi người có nghe tôi nói không hả?

- Dạ vậy để chúng tôi mang áo dài tới phòng thay đồ, lát mẹ cả sẽ tới đó thay ạ.

Anh hừm hừm vài tiếng rồi mọi người bước đi, cô ầm ỨC nhìn anh với cặp mắt nãy lửa giống như muốn thiêu rụi anh ngay lập tức. Tức muốn xì khói!

- Cô nhìn tôi với ánh mắt gì đấy hả?

- Tức...! Thệt tình là tức á!

- Ai bảo cô lấy tôi thì cô phải chịu.

- Ô kây! Nói vậy hiểu rồi.

Cô hừng hực bước đi, anh nhếch môi cười khẩy nhìn theo. Sau đó cô quay lại, đúng lúc thấy anh đang cười mình càng khiến cô tức hơn vạn lần. Anh tắt nụ cười trở về trạng thái nghiêm túc, ho lên vài tiếng rồi lạnh lùng nói.

- Sao còn quay lại?

- Muốn hỏi phòng thử đồ ở đâu?

- Phòng cuối dãy cầu thang tầng một bên trái.

- Cảm ơn (từ ơn cô cố tình kéo dài ra)

Đi xuống phòng thay đồ, tới chân cầu thang thì cô gặp mẹ Tư đang bước ngược lên. Cô cúi đầu chào bà.

- Con chào mẹ tư ạ.

- Giờ này con vẫn chưa đi thay đồ à Diệu Anh? Khách khứa đến nơi rồi. Mà bố mẹ con cũng đang trên đường từ khách sạn tới đây.

- Dạ con đi thay đồ luôn đây mẹ tư.

- Lẹ lên.

Bước vào phòng thay đồ đã có nhân viên trang điểm và mọi người đứng sẵn chờ cô.

Bà quản gia:

- Mẹ cả vào trong trang điểm đi ạ.

Cô thợ trang điểm là một cô gái chừng 30 tuổi lên tiếng hỏi.

- Thì ra đây là mẹ cả ạ. Tôi còn tưởng là cô Trân Trân cơ.

- Trang điểm giúp mẹ thật đẹp nhá. Đừng nhiều chuyện (bà quản gia nói)

Cô nghe thấy tới qua thím Út có nhắc tới Trân Trân, nay thợ trang điểm lại nhắc tới, xem ra độ phủ sóng của cô ta cũng rất lớn. Như vậy thì thím Út nói không sai, cô ấy chính là người cũ của chồng cô. Mà thôi, cô nghĩ mình việc gì phải bận tâm cho một, cũ mới gì cũng mặc kệ tất.

Cô thợ trang điểm vừa trang điểm cho cô vừa tám tặc khen.

- Tôi đã trang điểm hầu như là gần hết các bà các mẹ trong nhà Trần Gia nhưng tôi phải công nhận làn da của mẹ cả là đẹp nhất á. Vừa trắng Hồng vừa mịn màng không khác gì da em bé. Mẹ xài kem dưỡng hãng nào vậy?

Cô vui vẻ trả lời.

- Chị quá khen rồi. Tôi cũng không dùng bất kỳ loại kem nào, chỉ có dùng sữa rửa mặt thôi (cô định nói thêm là nhà làm gì có tiền mà mua Mỹ phẩm, sau rồi mới nhớ ra mình đang hoá thân vào tiểu thư Diệu Anh)

- Mẹ cả lại giấu bí quyết làm đẹp rồi.

- Tôi nói thật với chị á.

Chị mỉm cười.

- Cũng phải thôi, nhìn mẹ cả xinh thế này cơ mà. Bảo sao cậu cả lại chịu lấy, trước giờ tôi được biết cậu khó lắm, bao năm vẫn mình cô Trân Trân thôi. Mà tôi nói chứ không ý gì đâu, mẹ đừng buồn nhé. Tôi nói vậy để biết mẹ đang quan trọng thế nào mà.

- Hi.. tôi biết rồi.

Vì khuôn mặt cô đã có nét sẵn rồi nên trang điểm chỉ cần đơn giản cũng khiến cô nổi bật. Đứng nhìn mình trước gương, cô còn không nhận ra chính mình luôn á, trời ơi, cứ như là lột xác thành người khác vậy ấy. Cô vui mừng quay qua cảm ơn cô thợ trang điểm. Mọi người trong căn phòng, ai lấy đều tấm tắc gật đầu khen, phải nói là đẹp xuất sắc! Khuôn mặt khả ái xinh xắn, chiếc áo dài ôm gọn vòng eo nhỏ làm tôn lên dáng vẻ đằm thắm, dịu dàng, đúng chuẩn mẫu con dâu lý tưởng trong mắt các bà mẹ chồng.

Khoảng 15 phút sau, một người phụ nữ cao lớn khoác tay người đàn ông trung niên bước vào căn phòng, đó không ai khác chính là ông bà chủ Đường. Cô ngờ ngác chưa kịp nói gì thì bà đã vội chạy đến ôm chầm lấy cô.

- Ôi trời Diệu Anh. Gái yêu của mẹ hôm nay đẹp quá trời.

Cô cười gượng xoa lấy lưng bà rồi nhẹ nhàng nói.

- Bố mẹ tới lâu chưa ạ?

- Bố mẹ lên đây từ hôm qua nhưng ở khách sạn cho thoải mái. Vừa được đón qua bên này thì đi tìm con luôn ấy. Con gái đi lấy chồng xa có biết mẹ thương lắm không?

- Dạ. Vậy bố mẹ đã gặp mọi người trong nhà chưa ạ?

- À. Mẹ gặp bà nội con rồi nhưng chưa gặp chồng con. Bà nội con đang bận tiếp khách ngoài kia.

Bà vừa dứt lời thì chồng cô bước vào, anh mặc Tây trang màu đen, ở ngực trái còn có một bông hoa. Tóc vuốt keo gọn gàng càng hiện rõ vàng trán rộng anh khí. Thấy anh bước vào mọi người đều tròn xoe mắt nhìn phía anh, bà chủ Đường lay lay cánh tay cô.

- Ai đây con?

- Chồng con.

Ông bà thất kinh nhìn anh rồi quay nhìn cô, họ như không tin vào chính tai mình, cổ họng bà ú ớ.

- Chẳng phải...?

Anh lên tiếng.

- Diệu Anh! Anh dẫn em ra ngoài.

Cô vội nói.

- Đây là ba mẹ em.

- Ồ. Hoá ra là ba mẹ vợ. Con chào ba mẹ vợ nhé.

Chưa để ông bà trả lời anh đã kéo tay cô đi trước mặt hai người.

- Con xin phép. Tối giờ rồi ạ.

Ông bà tuy có rất nhiều điều muốn nói nhưng phải cố gắng nhẫn nhịn nuốt những câu hỏi vào trong lòng. Dù sao xung quanh đang có rất nhiều người, lỗi này cũng là do ông bà, không thể tùy tiện để lộ ra được.

Anh nắm tay cô ra bên ngoài sảnh chính, mới lúc thôi mà bên ngoài đã rất đông đúc. Nhìn qua cách ăn mặc của mọi người có vẻ đều là những người trong giới thượng lưu. Anh nắm tay cô qua bao người, mỗi bước đi là một ánh nhìn, len lỏi trong dòng người đông đúc rồi dừng chân lại trước mặt bà nội. Hôm nay bà mặc chiếc áo dài nhung tím, cổ đeo chuỗi ngọc xanh. Bà nhìn anh và cô, nhìn cái nắm tay của hai người, gật đầu tỏ ý vô cùng hài lòng. Bà Sáu đứng gần đó cũng phải ngoái nhìn, trong lòng thầm nghĩ “quả nhiên là rất đẹp đôi”.

Cô cúi đầu xuống nhẹ nhàng nói.

- Bà nội.

Bà mỉm cười nói với cô.

- Rất đáng khen cho cháu. Hôm nay cháu đẹp lắm. Bây giờ hai đứa theo ta vào bên trong lễ bái gia tiên rồi qua chào hỏi làm lễ ra mắt các bậc tiền bối.

Bà nội đi trước, cô và anh bước theo sau. Bước vào từ đường, bên trong đã đông đủ các vị tiền bối, ánh chùng cũng phải vài chục người. Ở giữa từ đường là bàn thờ tổ tiên nhìn rất uy nghi. Bà nội thấp nhen nhang đưa cho cô và anh, hai người cùng cúi đầu vái 3 lạy. Sau đó bà dẫn cô tới từng người một giới thiệu, mỗi một người là dâng một chén rượu chào hỏi.

- Chúc hai đứa mãi mãi hạnh phúc.
- Chúc hai đứa sớm sinh con đàn cháu đông.
- Sang năm sinh lấy một bé trai nối dõi tông đường cho Trần Gia nhé.

Mọi người lần lượt đưa phong bao màu đỏ cho hai người kèm những lời chúc tốt đẹp.

Mọi lễ nghi ra mắt đã xong, cô thờ phào nhẹ nhõm “ cuối cùng đã qua được ải khó nhất “

Hai người xin phép rồi đi ra ngoài chuẩn bị cho khâu tổ chức đón tiếp khách mời. Anh một lần nữa nắm tay cô di chuyển tới phòng thay đồ. Vừa đi cô vừa hỏi.

- Này. Lại đi đâu vậy?
- Đi theo tôi thì biết. Đừng lải nhải nhiều.

Thấy đông người nên cô cũng không muốn lời qua tiếng lại, đành im im bước theo anh. Nếu là ngày thường mà xem, nhất định cô sẽ không chịu thua câu nào.

Bước vào phòng thay đồ, anh liếc mắt nhìn cô thợ trang điểm. Cô biết ý bê một chiếc hộp lớn ra trước mặt cô rồi lấy ra một chiếc váy cô dâu trắng. Cô tròn xoe mắt trước vẻ đẹp tinh tế của chiếc váy, nó còn đẹp ăn đứt mấy cái váy hồi sáng, cái kiểu thế nào nhỉ, trong kín có hở, nó mập mờ ảo ảo đến khó tả. Phần đuôi váy xoè ra được thêu những bông hoa nhỏ rất đẹp. Nói tóm lại đẹp vô đối!

Anh giữ nét mặt nghiêm túc nói.

- Tôi không có ý gì đâu. Nhưng nghĩ kỹ rồi, cô mặc đẹp cũng là sĩ diện của tôi nên tôi mới mua tạm cho cô. Mặc đồ nhanh rồi đi ra, tôi đứng ngoài chờ.
- Cô mỉm cười, mắt sắp ngấn lệ vì cảm động. Vừa thay váy cho cô, chị thợ trang điểm vừa nói.
- Sướng nhất vợ cả nhé. Thực ra chiếc váy này cậu phải bắt người thiết kế may suốt 2 ngày một đêm mới xong đó.
 - Chị nói gì? Hai ngày một đêm mà xong một chiếc váy à?
 - Tự tập biết bao công sức của những nhà thiết kế váy cưới nổi tiếng đó vợ.

Cô mỉm cười, tự nhiên thấy vui vui vô cùng. Xem ra anh ta cũng không tồi như cô nghĩ.

Suốt cả một buổi sáng đứng tiếp khách khiến đôi chân cô muốn nát ra tới nơi, cảm giác không thể tiếp tục bước nổi nữa. Trong lúc tổ chức hôn lễ có phần trao quà, lần lượt cô di chú bác nhà anh đều lên trao vàng làm quà với ý nghĩ may mắn. Về phần ông bà chủ Đường, để đỡ thể diện cho nhà mình lên cũng mạnh dạn tặng cô chiếc kiềng cổ. Hôm nay cô đẹp lắm, đẹp đến nỗi ai đến tham dự bữa tiệc cũng phải tấm tắc khen ngợi. Anh dẫn cô tới từng bàn một rót rượu tiếp khách, sáng giờ anh uống cũng khá nhiều khiến cô cảm thấy hơi thờ hừng hực mùi rượu vang đất tiền, tuy nhiên đầu óc anh vẫn còn rất tỉnh táo.

Chúc tụng họ hàng xong xuôi, anh dẫn cô tới bàn tiệc toàn là những người bạn thân thiết từ trước đến giờ với anh, còn có cả người Mỹ. Một người bạn anh lên tiếng trêu đùa.

- Cái thằng này uống ít thôi để còn có sức kéo vợ lên phòng ngọt ngào tình cảm

Anh nhấp môi ly rượu vang định lên tiếng thì bà quản gia đi tới nói.

- Cậu cả. Bên ngoài có cô Trần Trần muốn gặp cậu.
- Trần Trần?

Câu nói của bà quản gia khiến cả bàn khựng lại nhìn nhau. Nhận thấy sắc mặt không tốt của mọi người nên cô cũng phần nào đoán ra được tình hình. Cô cũng đã từng nghe mối quan hệ giữa chồng mình và Trần Trần nhưng không ngờ cô ấy lại đến đúng hôm tổ chức lễ cưới.

Anh liếc mắt nhìn cô rồi nói với bà quản gia.

- Không gặp!

Vừa dứt lời thì Trần Trần từ bên ngoài bước vào mặc cho có người ngăn cản. Cô quay qua nhìn cô gái ấy, thân hình sexy, gương mặt rất quyến rũ, trên tay cô ấy còn cầm theo hộp quà màu đỏ, khoe môi nở ra nụ cười rất tự nhiên. Ánh mắt cô gái ấy liếc nhìn anh rồi liếc nhìn tới cô, kênh kiệu nói.

- Em tới để chúc mừng vợ chồng anh.

Chương 8

Cả bàn tiệc đều im lặng thất thần nhìn Trần Trần vì bọn họ biết rằng Trần Trần chính là mối tình khắc cốt ghi tâm của Gia Minh. Cô là một cô gái xinh đẹp và quyến rũ lại vô cùng tài giỏi. Theo như mọi người được biết thì 4 năm trước chính Trần Trần là người bỏ lại anh để theo đuổi ước mơ làm ngôi sao Hollywood. Anh đã từng rất đau khổ khi cô rời xa anh bởi lẽ cô chính là mối tình đầu của anh. Người ta nói mối tình đầu là tình đẹp nhất, là mối tình có thể buồn nhưng không thể quên.

Gia Minh nghiêm túc nói.

- Em về nước khi nào?

- Nghe tin anh lấy vợ.

- Ai nói em?

- Thiếu gia của tập đoàn lớn, ít nhiều những trang báo mạng cũng đăng tải. Em cần gì ai phải nói chứ Gia Minh. Thực ra em được nghỉ phép về nước cũng chỉ một thời gian ngắn thôi. Hôm nay em thật lòng đến để chúc mừng vợ chồng anh.. Và.. em còn muốn xem cô gái ấy bản lĩnh cỡ nào mà gã được cho anh (cô liếc mắt nhìn Nụ)

- Nếu em thật lòng đến để chúc mừng thì mời em nhập tiệc cùng mọi người.

- Em có món quà nhỏ muốn tặng vợ chồng anh (cô tiến đến đưa hộp quà cho Nụ, ánh mắt liếc nhìn không thật lòng)

- Tặng cô! Hạnh phúc nhé.

Nụ mỉm cười đưa tay nhận lấy món quà.

- Cảm ơn. Đến là vui rồi cần gì quà cáp, tôi nghĩ nhà tôi không thiếu gì cả.

Nghe cô nói vậy, sắc mặt Trần Trần thay đổi nhưng khoé môi vẫn nở ra nụ cười hiền hoà.

- Quà chúc phúc mà.

Cô đặt hộp quà của Trần Trần xuống bàn rồi rót ly rượu đưa cho Trần Trần.

- Ly rượu này tôi thay lời cảm ơn về món quà.

Sau đó cô quay qua nói với anh.

- Chồng à. Đã đến đây rồi thì tất cả đều là khách, anh ít nhiều cũng thành tâm mời người ta ly rượu đi chứ (cô nháy mắt với Gia Minh)

Gia Minh gật đầu đưa ly rượu cho Trần Trần.

- Vợ anh nói thế rồi thì anh cũng mời em một ly.

- Em chỉ đơn giản là khách của anh thôi hả Gia Minh?

- Ủ! (lạnh nhạt trả lời)

- Nếu em nói em vẫn luôn quan tâm anh thì sao?

Nói xong câu đó, Trần Trần liếc mắt nhìn sang Nụ. Thực ra cô cũng không mấy bận tâm cho lắm, cô biết thừa cô ta đang cố tình chọc tức cô nhưng xui cho cô ta là chọc tức không đúng người, ngược lại cô còn thấy thú vị mới đúng. Cô còn lạ gì mấy chiêu thảo mai của mấy đứa tiểu tam nữa chứ, cô chứng kiến quá nhiều rồi vì ngày nào cô chẳng xem phim ngôn tình. Nét mặt cô này giờ vẫn thế, thản nhiên đến lạ. Có điều cô chẳng biết cô gái này là ngôi sao hạng A hay hạng B gì đó, nhưng theo như cô thấy cô ta bị đứt dây thần kinh sợ điện thì phải.

ít nhiều thì bây giờ anh đã là chồng của cô rồi, cô ta lại còn hiên ngang nói vẫn quan tâm anh mặc dù cô đang lì lì đứng ở đây. Đã thế nhá, bà đây càng chọc tức cho mi nổ con đom đóm mắt ra mới được.

Cô cười thật tươi khoác lấy tay anh rồi nói.

- Chồng à... Vợ muốn ra đằng kia chào hỏi mọi người.

Mấy người bạn của anh biết ý liền lên tiếng.

- Phải đấy. Ở đây lúc giờ rồi, cũng nên đi chào hỏi mỗi người một lời.

Phần vì anh cũng muốn tránh mặt Trần Trần nên liền đồng ý. Đôi bàn tay đưa xuống nắm chặt lấy tay cô, hành động thể hiện đầy ngọt ngào và hạnh phúc. Trần Trần nãy giờ đứng yên bất động nhìn bóng dáng hai người khuất dần vào đám đông, ánh mắt bắt đầu động lại những hơi nước mà chẳng bao lâu nữa sẽ tuôn trào. Cô thực sự không cam tâm, 4 năm phấn đấu không ngừng chỉ để mình trở thành ngôi sao lớn xứng đáng với gia thế nhà Trần Gia, cô vẫn luôn mặc định rằng anh vẫn còn rất yêu cô, điều đó thể hiện khi Liên nói mấy năm qua anh chưa từng yêu ai, chắc có lẽ là vì anh chưa quên được cô. Thật không ngờ mọi chuyện nằm ngoài dự đoán, anh đã lấy vợ, lấy một người anh không hề yêu.

- Ở kia. Xem ai đây, đây có phải Trần Trần không?

Tiếng nói vọng lên, cô quay qua nhìn thì nhận ra đó chính là bà ba. Cô lau vội những giọt nước mắt rồi cúi đầu chào bà.

- Di ba! Lâu rồi không gặp di, xem ra càng ngày di càng trẻ và đẹp hơn thì phải.

- Con lại quá khen di rồi. Mấy năm không gặp con mà giờ con đẹp quá bé Trần. Di nghe nói con bây giờ là ngôi sao lớn quốc tế rồi hả? Thành thạo di có xem phim con đóng, không ngờ đẹp hơn cả trên màn ảnh.

- Con cảm ơn di ạ.

- Ấy mà con về nước lâu chưa? Gia Minh đã biết con đến chưa? Để di ra gọi.

- Di..anh ấy biết rồi ạ.

- Biết rồi sao? Thế thằng bé đâu rồi.

- Vợ anh ấy muốn đi ra chỗ khác tiếp khách nên vừa hai người mới rời đi xong.

- Thiệt tình. Vậy di dẫn con tới gặp bà nội nhé.

- Dạ. Phiên di rồi ạ.

Bà ba dẫn Trần Trần tới chào hỏi bà nội, thấy Trần Trần, nét mặt bà nội với bà Sáu thoáng chút không vui cho lắm. Gia Minh là đứa cháu cưng nhất của bà, ngày trước Trần Trần yêu Gia Minh nên bà quý cô lắm, nhưng khi biết tin cô bỏ lại anh để đi thực hiện ước mơ cao xa rồi khiến anh đau khổ, tình cảm năm đó đã thay đổi. Hơn nữa hôm nay là hôn lễ của anh, bà hoàn toàn không muốn cô xuất hiện. Trần Trần mỉm cười cúi đầu gọi nhẹ nhàng.

- Bà nội còn nhớ con không ạ? Con là Trần Trần đây.

- Ủ. Trần Trần! Ta nhớ vì ta tuy già nhưng chưa có lắm cảm. Thậm chí ta còn nhớ hết những gì đã xảy ra.

Bà ba háo hức lên tiếng:

- Mẹ. Hôm nay Trần Trần từ nước ngoài về để chúc mừng Gia Minh đó mẹ. Mẹ biết không, bây giờ con bé nổi tiếng quá trời luôn.

Bà nội liếc mắt nhìn khiến bà ba biết ý liền im tiếng.

Trần Trần cười.

- Di ba cứ khen cháu quá rồi.

Bà Nội giữ nét mặt thản nhiên nói.

- Việc con trở thành ngôi sao lớn là việc đáng để chúc mừng. Ta chúc con đã thực hiện được ước mơ bấy lâu nay. Còn ngày hôm nay con tới chúc mừng đám cưới của Gia Minh, ta thay mặt Trần Gia cảm ơn con. Ta già rồi nên cũng không hứng thú xem nhiều phim điện ảnh nên không biết con đóng hay cỡ nào, bây giờ chỉ thích nghe kể chuyện đêm khuya cho dễ ngủ thôi.

Cô gượng cười trả lời bà nội.

- Dạ bà. Con cảm ơn bà nội ạ.

Bà Sáu nói với bà nội.

- Ấy mà cái bà già này nói mình chưa lắm cảm mà lại lắm Cẩm thế này. Bây giờ Gia Minh đã có vợ, vợ nó cũng gọi là bà nội, bây giờ Trần Trần là người

yêu cũ cũng gọi là bà nội, vợ nó biết được lại không vui đâu. Bà thích cháu trai đúng không, vậy bây giờ phải để tinh thần con bé thoải mái thì mới có cháu trai cho bà được.

- Ấy phải đấy. Vậy Trần Trần con thông cảm nhá, gọi ta là lão phu nhân là được rồi.

- Dạ bà (cô ảm ức trả lời)

Bà ba đứng nãy giờ chỉ biết nghe và không dám nói gì thêm. Pm Phải công nhận hai bà đúng là gừng càng già càng cay, người tung người hứng rất ăn ý nhau. Một cách trách rất khéo léo. Bà ba biết được vị trí Trần Trần bây giờ cũng không còn quan trọng nữa rồi, xem ra không nhất thiết phải lấy lòng.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, bà nội có nói hai người cứ lên phòng nghỉ ngơi, mọi chuyện dưới này cũng đã có người lo. Bố chồng cô là người ít nói, bây giờ cũng lên tiếng.

- Gia Minh. Bà nội nói vậy rồi thì con đưa vợ lên phòng nghỉ ngơi đi.

Mẹ hai:

- Đúng rồi đó. Hai đứa cứ lên phòng trước đi.

Anh và cô cùng lên tiếng.

- Vậy bọn con xin phép bà nội với ba mẹ ạ.

Rồi hai người tiến tới chào ông bà chủ Đường. Cô nhìn ánh mắt bà chủ Đường nhìn anh, ánh mắt đầy tiếc nuối nhưng không dám làm ầm ĩ. Anh nói:

- Xin phép ba mẹ vợ, con đưa vợ con lên phòng trước.

Ông thần thờ gật đầu.

- Ừ ừ. Hai đứa lên đi.

Nhìn khuôn mặt ông thần thờ, ai cũng nghĩ ông thương con gái lấy chồng xa, nhưng thực chất ra là ông đang tiếc cho con gái ruột của mình.

Cô ôm chầm lấy bà chủ Đường.

- Con cảm ơn ba mẹ vì tất cả.

- Được rồi. Lên phòng với chồng đi, lát không cần tiễn ba mẹ đâu, kéo ba mẹ lại không lỡ rồi.

Nói rồi anh dắt tay cô lên phòng, cô mệt mỏi bước theo sau anh. Cánh cửa phòng đóng lại, cô liền rút tay mình ra khỏi tay anh, mệt mỏi ngồi xuống phệt xuống giường.

- Ôi trời. Mệt muốn chết, họ hàng với khách mời nhà anh đông quá.

Anh vừa tháo caravat vừa nói.

- Như thế đã ăn thua gì. Chỉ là một phần thôi.

- Ôi trời. Nhà anh có họ với cả làng à?

Anh im lặng nhếch môi nhìn cô thật chăm chú rồi tiến lên vài bước, quăng chiếc áo vest xuống giường, tay tháo cúc áo sơ mi đứng trước mặt cô.

- Này anh...

Anh vẫn im lặng không nói gì, tay vẫn tiếp tục tháo bỏ cúc áo còn lại, cơ thể 6 múi rắn chắc dần lộ ra trước mặt cô, cô chớp chớp mắt vài cái rồi xấu hổ lấy tay che mắt lại.

- Anh muốn gì?

- Cô nghĩ tôi muốn gì?

- Đừng có mà linh tinh nhá!

Lúc này anh cởi bỏ hẳn chiếc áo sơ mi quăng nốt xuống giường khiến mặt cô bắt đầu thấy nóng hừng hực. Mặc dù trong đầu đã nghĩ xa hơn nhưng cô vẫn mạnh dạn nói.

- Hôm nay tôi hơi mệt ấy. Đừng mạnh động!

Anh cười khẩy với cô.

- Cô mệt thì liên quan gì đến chuyện tôi đi tắm.

Dứt lời anh nhếch môi một cái rồi quay mặt bước vào trong buồng tắm. Cô tha thẩn ngẩn người suy nghĩ “ có phải dạo này mình đã quá nghĩ nhiều hay không, thiệt tình “.

Bên trong tiếng vòi nước xối xả, chẳng hiểu sao tim cô cứ đập nhanh liên hồi. Cô hít một hơi thật sâu lấy bình tĩnh rồi nhìn căn phòng một lượt, phòng hôm nay trang trí đẹp hơn, giờ cô mới để ý thấy ở bàn trang điểm có một bình hoa hồng đỏ rất đẹp, cuối giường cô có dán chữ hỷ. Bức tường bên trong còn có bức tranh cặp bé trai song sinh nhìn rất đáng yêu. Cô không biết diễn tả cảm giác lúc này thế nào nhưng nó nhộn nhịp lắm.

Anh từ nhà tắm bước ra thì cô cũng đứng dậy thay đồ, khổ nỗi cái váy cưới này buộc dây đan chéo sau lưng rất nhiều, bây giờ ra tìm bé Cúc đã rất mất công nên cô đã mạnh dạn nói với anh.

- Này anh...

- Ừ.

- Rảnh không?

- Có gì thì cô nói lẹ đi.

- Vào đây giúp tôi cởi bỏ dây váy sau lưng ra với.

- Cô tự làm đi.

- Tôi mà làm được không đến lượt nhờ anh.

Anh đứng đằng sau cởi dây váy cho cô, mỗi một nút thắt bỏ ra, tấm lưng trắng nõn nà của cô dần hiện ra khiến trái tim anh đập thình thịch. Hương thơm của anh thoang thoảng gần cô khiến cô lúng túng.

- Thôi được rồi. Cảm ơn anh.

Anh ngẩn người đi ra, cố gắng thoát khỏi dòng suy nghĩ không bình thường kia rồi chấn chỉnh lại cảm xúc của bản thân.

2 giờ đêm, tiếng điện thoại anh reo lên, âm lượng vừa đủ để có thể khiến người ta thức giấc. Cô mở mắt ra liếc nhìn số điện thoại trên màn hình. Anh lảng lạng tắt máy nhưng sau đó cuộc gọi đỏ chuông liên hồi. Anh liếc mắt nhìn cô, cô vội vàng nhắm chặt mắt lại giả vờ ngủ say. Sau đó tiếng bước chân lảng lảng của anh hướng về phía ban công.

Cuộc gọi màn hình hiện lên số tứ quý, anh bấm nghe máy thì đầu dây vang vang giọng của Trần Trần, cô ấy có vẻ đang say rượu.

- A Lô! Gia Minh à? Là em đây.. có phiền anh trong đêm Tân hôn không?

- phiền. Rất phiền..

- Em xin lỗi!

- Em gọi tôi có chuyện gì không? Nếu không có gì thì tôi tắt máy đây.

- Hôm nay em buồn lắm, em buồn vì một người em rất yêu đã lấy vợ. Em buồn lắm anh biết không?

- Muộn rồi nghỉ sớm đi.

Nói rồi anh tắt máy thờ dài. Màn hình lập tức hiện lên tin nhắn.

- Hiện tại em đang rất buồn. Có thể đến bên em được không?

Anh liếc mắt vào trong căn phòng nhìn cô vẫn còn say giấc, khẽ thờ dài một tiếng rồi tắt màn hình điện thoại nằm xuống kế bên cô.

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh giấc cô đã thấy anh ngồi đối diện mình, mắt chăm chú nhìn vào tờ báo buổi sáng, tay cầm cốc cafe nhâm nhi. Cô ngồi dậy vươn vai một cái rồi bước xuống giường, anh thấy vậy liền đặt tờ báo xuống bàn rồi nói.

- Dậy rồi à?

- Ừm.

- Dậy rồi thì thay đồ rồi xuống ăn sáng. Làm mợ cả nhà này ít nhất cũng nên gương mẫu cho mọi người nhìn vào đó mà phục.

- Tôi biết rồi.

Mọi trang phục hằng ngày của cô đều có bé Cúc chuẩn bị mỗi ngày, cô mặc bộ pizama lụa áo cộc quần dài màu đỏ đi xuống bên dưới. Bước vào phòng ăn cô đã thấy Trần Trần đang ngồi bên cạnh thím Út. Cô tròn xoe mắt nhìn cô ấy rồi quay qua liếc mắt nhìn anh, hình như anh cũng không hề biết sự xuất hiện của Trần Trần ở đây. Cô và anh chưa kịp nói gì thì thím Út đã lên tiếng.

- Anh cả, chị dâu... Hai người vào ăn sáng đi ạ, những món hôm nay đều là món anh cả thích đó ạ.

Anh nhìn xuống bàn ăn một lượt rồi lạnh lùng đáp.

- Thực ra khẩu vị con người cũng sẽ thay đổi theo thời gian, lòng người cũng vậy. Những món này xưa rồi.

Nét mặt Trần Trần cứng ngắc không vui, cô cố gắng mỉm cười nói.

- Dù sao cũng là công sức của mọi người vất vả từ sáng tới giờ đó ạ.

- Việc em ở đây là thế nào?

- À.. em đã xin bà nội cho Trần Trần ở lại đây chơi với em mấy hôm rồi ạ. Dù sao tụi em cũng là chị em họ mà lại lâu ngày không gặp nữa. Bà nội đã đồng ý rồi ạ, không biết anh chị có ý kiến gì không? Có cảm thấy bất tiện gì không ạ?

Cô cười nhạt trả lời.

- Nếu như bà nội đã đồng ý rồi thì Trần Trần cứ ở lại đây chơi với thím Út nhé. Thực ra vợ chồng tôi không nhỏ mọn như ai đó nghĩ đâu ạ.

- Cảm ơn cô (Trần Trần nói)

Anh và cô ngồi xuống bàn ăn, cô hỏi thím Út.

- Bà nội với bà Sáu, mẹ hai, mẹ ba, mẹ tư đâu hết rồi?

- À.. mọi người đi chùa ở tỉnh bên từ sáng sớm rồi. Chuẩn bị tới ngày lễ Phật nên mọi người sẽ qua đó trước hai ngày.

- Thì ra là vậy.

Tầm một lúc sau thì Gia Hưng mới xuống, còn có cả Gia Long nữa.

Gia Long cười khàn khàn nói.

- ngon quá...ngon quá.

Rồi sau đó anh chạy tới ngồi giữa Nụ và Trần Trần. Anh cười ngu ngốc khiến Trần Trần vô cùng khó chịu. Nếu như không phải có mặt Gia Minh ở đây thì tên ngốc này chết chắc với cô. Dùng bữa được nửa chừng thì Gia Minh có điện thoại đi công việc gấp nên đã rời đi ngay lúc đó. Bàn ăn lúc này chỉ còn có vợ chồng thím Út và Trần Trần, cô và Gia Long. Một lúc sau đó cô cũng đứng dậy bước đi. Đi tới hồ hoa sen thì Trần Trần chạy theo sau gọi lại.

- Khoan đã. Đợi một chút.

Cô quay mặt lại nhìn Trần Trần chạy tới gần, đôi lông mày lá liễu khẽ nhíu lại nói.

- Chị tìm tôi?

- Ừ.

- Không biết chị tìm tôi có việc gì quan trọng không?

- Nghe nói cô và Gia Minh là cuộc hôn nhân sắp đặt và không có tình yêu?

- Có sao đâu. Lấy trước yêu sau mới thú vị, còn hơn là yêu nhau lâu rồi lại chán nhau.

- Cô biết tôi là người Gia Minh yêu chứ?

- Biết chị là người yêu cũ của chồng tôi nhưng tất cả đã là ĐÃ TỪNG YÊU. Chồng tôi thành thật lắm, có chuyện gì anh ấy cũng không giấu tôi, anh ấy nói chị là người cũ rồi.

- Năm xưa chúng tôi là một đôi trai tài gái sắc, chúng tôi yêu nhau đến nỗi tưởng chừng sống chết không xa rời. Và cho đến thời điểm hiện tại tôi vẫn tin anh ấy vẫn còn rất yêu tôi.

- Đây là do chị tin chứ có phải chồng tôi nghĩ thế đâu. Thường thì những kẻ phô trương thường thiếu tự tin, chừng nào chồng tôi nói ra tôi mới tin.

- Cô... thật không biết xấu hổ!

- Này này cái chị kia. Chị nói ai không biết xấu hổ, chị tự dung từ trên trời rơi xuống rồi kêu nhớ thương chồng người ta, tôi là tôi hiền đấy, vào người khác người ta tặng chị vỗ mồm.

- Cô???

Cô mỉm cười bước đi, trước khi đi còn không quên quay lại nói.

- Mà phải rồi. Cảm ơn chị đã bỏ rơi chồng tôi để tôi có cơ hội chăm sóc anh ấy.

Cô bước thật nhanh về phòng, bước vào trong căn phòng cô đóng sập cửa lại ôm bụng cười lăn cười bò.

Cúc ngơ ngác hỏi.

- Mẹ làm gì mà cười như được mùa vậy?

- Còn hơn cả được mùa ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bé Cúc nhìn thấy cô vui vẻ nên tâm trạng cũng vui lây, con bé háo hức hỏi.

- Thế rốt cuộc mẹ có chuyện gì mà vui quá vậy. Mẹ kể con nghe đi mẹ, mẹ làm con tò mò quá à.

Cô vừa cười vừa nói.

- Cúc biết cô Trần Trần gì đó mà là người yêu cũ của cậu cả con không?

Cô tha thẩn suy nghĩ một hồi rồi liên tiếng.

- À.. con nhớ ra rồi, ngày trước con về đây được thời gian thì cô ấy có đến đây chơi vài lần, sau hồi không thấy đến nữa. Từ đó cậu cả cũng ở bên Mỹ và ít về hơn hẳn.

- Thì đó. Vừa cô ta khiêu khích mẹ, cứ tưởng mẹ sẽ tức, ai dè bị mẹ chọc ngược lại. Nhìn cô ta lúc đó không khác gì con gà xù lông. Mẹ nhìn mà mắc cười quá haha..

- Ủầy. Mẹ giỏi quá ta. Mà con hỏi thật mẹ nè, nếu cậu và cô Trần Trần đó vẫn còn tình cảm với nhau thì mẹ có ghen không?

- Không. Sao mẹ phải ghen?

- Bây giờ mẹ là vợ của cậu mà.

- Làm vợ nhưng chắc gì đã yêu.

- Giờ chưa yêu nhưng sau này kiểu gì chẳng yêu. Người như cậu cả, mẹ không yêu mới lạ ấy.

- Lạnh lùng, cục tính, yêu sao cho được.

- Rồi mẹ cứ thử xem, còn con còn mẹ. Con cá là mẹ sẽ sớm yêu cậu thôi.

- Mà thôi tạm thời bỏ qua chuyện đó đã. Bây giờ mẹ có chuyện muốn hỏi con này Cúc.

- Vâng. Mẹ hỏi đi, con biết gì con sẽ trả lời ngay ạ.

- Hồi sáng mẹ có nghe thím Út nói sắp tới ngày lễ Phật gì á. Là như nào?

- À. Lão phu nhân theo đạo Phật. Chuẩn bị đến ngày Phật đản nên lão phu nhân sẽ chuẩn bị cúng bái ở trên tầng 5, trên đó có phòng thờ Phật lớn lắm mẹ. Lão phu nhân cùng mọi người rất coi trọng ngày này nên vào ngày đó tuyệt đối không ai được sai sót đâu mẹ.

- Thì ra là vậy. Nhưng sẽ chuẩn bị đồ gì cúng hạ Cúc.

- Làm các món ăn chay thôi mợ. Mỗi nàng dâu trong nhà sẽ phải tự tay làm một món ăn để tỏ lòng thành kính.

Cô gật gật đầu mỉm cười. Thực ra nếu nói về nấu ăn thì trình độ cô cũng không tồi, mấy năm trời nấu ăn cho nhà ông bà chủ Đường, hơn nữa nhà ông bà ấy còn nổi tiếng kén ăn mà cô còn phục vụ được nữa là.

Cúc nói:

- Thôi mợ nghỉ ngơi đi, con xuống dọn dẹp nốt, có gì cần thì mợ gọi con nhé.

- Được rồi. Cúc cứ đi đi, mợ tự lo được.

Cúc rời khỏi, cô nhớ đến ông bà chủ Đường, tối qua đến giờ chưa gọi hỏi thăm tình hình của ông bà rồi. Cô lấy điện thoại bấm số gọi cho bà chủ Đường, điện thoại đổ chuông 3 hồi mới có người bắt máy. Cô vội vàng nói.

- Alo bà chủ ạ. Là con này.

- Mày không cần báo cáo tao cũng biết đấy là mày. Mày giỏi lắm Nụ ạ, bây giờ mày lấy được chồng rồi lên quên luôn tao rồi phải không?

- Bà nói gì mà kỳ vậy, nếu con quên bà thì con đã không gọi điện trước cho bà.

- Thế sao từ qua đến giờ mày mới gọi.

- Con sợ ông bà đi đường nên mệt, bởi vậy không muốn làm phiền.

- Mày thì chỉ được cái mồm như tôm tép nhảy. Mày có biết vợ chồng tao cả đêm qua nằm tiếc đứt ruột hay không hả.

Cô thầm nghĩ “đó là do ông bà lựa chọn mà”. Tuy nghĩ trong đầu như vậy nhưng cô cũng không nói ra, chỉ nhẹ nhàng nói động viên bà.

- Thôi con biết rồi, biết ơn đức bà mang lại cho con, cả đời này con sẽ không quên.

- Mày nhớ cái mồm mày đấy. Nói được thì phải làm được, làm gì cũng phải nhớ đến bố mẹ mày còn đang ở quê. Vợ vẫn tao xử cả lò nhà mày.

- Thì con biết vậy nên có làm gì trái ý bà đâu.

- Ừ thôi bây giờ tao phải đi công chuyện của tao, không dỗi hơi buồn với mày. Mà phải rồi, cái kiềng hôm qua tao trao cho mày, nhớ cất kỹ, khi nào có dịp về quê thì mang về đây trả tao.

- Con biết rồi. Con chào bà nhé.

Cô vừa tắt điện thoại thì tiếng cửa phòng mở ra, cô giật mình quay lại thì thấy chồng mình đứng ngay trước mặt. Cô ngơ ngác nhìn anh chừng 30 giây rồi lên tiếng hỏi.

- Anh về khi nào vậy?

- Tôi về lấy quần áo và tài liệu. Cô sắp xếp quần áo giúp tôi đi, tôi phải đi công tác vài hôm.

Nghe anh nói đi công tác mấy hôm khiến trong lòng cô dấy lên chút hụt hẫng, cảm giác này rốt cuộc là gì chứ? Chắc có lẽ là vì cô và anh cũng mới kết hôn thôi mà, tự nhiên anh đi tất nhiên cô sẽ cảm thấy bơ vơ là đúng rồi.

- Cô còn đứng đó làm gì nữa? Còn không mau đi chuẩn bị quần áo cho tôi. Hay là buồn khi thấy tôi phải đi mấy hôm rồi nhớ tôi. Nếu nhớ tôi thì cứ nói, tôi sẽ cho cô đi cùng.

- Anh bị khủng hả? Tôi mà phải nhớ anh á? Tôi đâu có rảnh, với lại đầu óc tôi bây giờ còn để chỗ nghĩ những thứ tốt đẹp hơn. Xùy!

- Cô chắc chứ? (ánh mắt anh tò mò hỏi)

- Thì... tất nhiên là chắc rồi...Ai mà thèm nhớ đến anh.

Cô tiến tới tủ quần áo, chọn cho anh vài chiếc áo sơ mi đen, trắng, xám đủ cả rồi gấp gọn lại vào trong chiếc vali đen. Khoảng một lúc sau khi đang lấy quần cô mới sực nhớ ra rồi quay lại nói tiếp.

- Mà không đúng. Hồi nãy tôi có nói ai mà thèm nhớ anh là tôi sai, bây giờ muốn sửa lại.

- Sao...Nhớ tôi rồi à?

- Không có. Lẽ ra tôi phải nói là chỉ có Trần Trần mới nhớ anh thôi.

Nghe cô nói vậy nét mặt anh thay đổi, giọng nói khó chịu hơn chút.

- Sắp xếp đồ lẹ lên. Nhiều chuyện!

- Xong rồi đây.

Cô kéo khoá vali lại rồi xách vali đưa cho anh. Anh nhìn cô rồi nói.

- Để đồ rồi đi theo tôi.

- Đi đâu nữa.

- Đi thi biết.

Anh dẫn cô ra khu vườn nhỏ sau cùng dãy nhà, quanh khuôn vườn 4 góc đều trồng hoa rất đẹp, giữa vườn có cây xoài cao lớn, dưới gốc cây xoài có một bộ bàn ghế gỗ hình tròn, xa xa lại còn có cả dàn treo cây phong lan. Bước chân vào khu vườn, cô cảm giác như bước vào chốn bồng tiên nên thơ trữ tình, một cảm giác rất thoải mái và yên bình đến lạ. Mắt cô sáng lên khi nhìn thấy chú vẹt màu xanh đang nói.

- Gia Minh.. Gia Minh..

Cô cười tươi chạy tới gần chú vẹt rồi nói.

- Hề lô.. xin chào chú vẹt nhé. Gọi Diệu Anh đi nào.

Vẹt im lặng không nói, anh bước tới gần cô rồi nói.

- Gọi nó là Bối Bối.

- Bối.. Bối sao?

- Phải. Chỉ cần gọi nó là Bối Bối thì nó có thể đáp ứng các từ mà cô muốn nó nói.

- Lại còn vậy hả? Mà nó là do anh nuôi à?

- Ừ. Nó rất thông minh. Mà có khi còn thông minh hơn cả cô đấy.

Cô quay lại lườm ai một cái. Anh cười khẩy nói với con vẹt.

- Bối bối. Gọi đồ ngốc.

- Đồ ngốc.. đồ ngốc.

Cô mím chặt môi nhìn anh chọc tức mình. Cô nói với chú vẹt.

- Bối Bối.. Gọi Diệu Anh xinh gái đi.

- Diệu anh.. Diệu Anh..

Cô cười tươi hứng thú với chú vẹt, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến một chú vẹt mà nói rõ với thông minh như vậy.

Gia Minh đứng đằng sau cô chầm chậm nói.

- Thực ra tôi cũng không tin tưởng cô lắm đâu. Nhưng mà Bối Bối rất quan trọng với tôi nên trong mấy ngày tôi đi công tác, cô hãy trông nom nó cho tôi vì dù sao cô cũng là vợ tôi.

Vì hứng thú với chú vẹt nên cô cũng không hỏi thêm gì nhiều, liền gật đầu đồng ý.

- Được được.

- Nếu nó có mệnh hệ gì thì cô chết chắc.

- Biết rồi mà.

- Thôi được rồi, bây giờ tôi phải đi đây.

- Ừ đi đi.

Anh cau mày nhìn cô, cô còn không thèm quay lại nhìn anh. Anh khó chịu quát lớn tiếng hơn.

- Đường Diệu Anh!

Cô giật mình quay lại nhìn anh.

- Anh làm gì mà gọi lớn vậy, tôi đâu có điếc.

- Đi về xách đồ xuống xe cho tôi.

Cô hậm hực nhìn anh, vừa đi vừa lẩm bẩm.

- Nhà thì đầy người ra còn về chuyện.

- Cô vừa nói gì?

- Anh nghe là cái gì thì nó là cái đấy.

- Cô?? Đừng tưởng tôi dễ tính với cô một chút là yêu thương cô.

- Thì tôi cũng đâu nói anh yêu thương tôi. Tự anh nói ra mà.

Anh định lên tiếng tiếp thì trợ lý của anh tới.

- Cậu cả, chuẩn bị tới giờ bay rồi, chúng ta phải ra đó cho kịp chuyến bay.

- Được rồi.

Anh bước lên đi trước, cô bước theo sau. Chừng vài bước sau đó cô mới lên tiếng.

- À phải rồi. Tôi quên không hỏi anh đi công tác ở đâu vậy?

Anh im lặng không nói gì, cô thấy vậy bèn giải thích thêm.

- Tôi hỏi để nhớ đâu bà nội hỏi còn biết. Dù sao chúng ta là vợ chồng mà, có gì thì mọi người lại trách tôi chồng đi đâu còn không biết thì chết dở.

- Macao (anh trả lời một câu ngắn gọn.)

Cô nhúm mày suy nghĩ rồi hỏi tiếp.

- Có phải Macao là vùng đất của casino và chân dài không?

- Cô cũng không đơn giản như tôi nghĩ nhỉ.

Cô ngáy người gãi đầu “ gì mà không đơn giản, cô xem phim thì biết vậy chứ đã được đến đó bao giờ “

Mọi đồ đạc của anh đã được trợ lý chuẩn bị sẵn trong xe, anh bước vào trong ô tô, có liếc nhìn cô nhưng không nói lời chào tạm biệt. Chiếc ô tô lăn bánh, cảm xúc trong cô dâng trào một cảm giác rất lạ, thấy lòng man mác buồn giống như thiếu một thứ gì đó.

7 giờ tối bà nội cùng mọi người đi lễ chùa trở về, theo phép tắc cô có đi từ trên phòng xuống sảnh chính để hỏi thăm mọi người. Lúc cô đi tới đã thấy thím Út với Trăn Trăn ở đó, vừa thấy mặt cô bà ba liền lên tiếng.

- Diệu Anh vào đây đi con.

Cô nhẹ nhàng chào hỏi mọi người.

- Dạ. Bà nội với mọi người đã đi chùa về ạ.

Bà nội gạt đầu rút ra hai chiếc vòng tay màu đỏ đưa cho cô rồi ân cần nói.

- Đây là vòng tay tình duyên, cháu một chiếc, Gia Minh một chiếc, hai đứa hãy luôn mang bên mình nhé. Sợi dây này là sợi dây cặp với nhiều ý nghĩa, ví như bên nhau không xa rời và chẳng thể thiếu được nhau, nếu mất đi một trong hai sẽ hoàn toàn không có ý nghĩa. Cũng như vợ chồng cháu vậy!

Cô đưa tay nhận lấy chiếc vòng, cảm động nói.

- Con cảm ơn bà nội ạ.

Bà nói tiếp.

- Còn nữa, đây là lá bùa bình an và may mắn, đích thân chủ trì tặng cho ta. Ta tặng con một lá lấy lộc.

Bà hai thấy vậy mỉm cười nói.

- Diệu Anh cứ nhận lấy lộc của bà nội đi. Bà quý lắm mới tặng ấy.

Bà Sáu nói thêm.

- Nó còn có tác dụng tránh tà ma nữa ấy.

- Vậy con xin nhận món quà ý nghĩa này của bà. Một lần nữa con xin cảm ơn nội thật nhiều.

Bà tư nói.

- Nay chủ trì có xem kỹ tuổi hai đứa, nghe bảo hợp mọi đường ấy nhé. Với lại năm nay hoặc năm sau đẻ con là đẹp nhất vì cùng hợp mệnh lẫn cung. Mà bây giờ là tháng 4 rồi, vợ chồng con cố gắng đẻ mùa Xuân sang năm Trần Gia đón thêm một thành viên mới.

Nghe bà tư nói vậy cô cũng chỉ biết gật đầu dạ vâng.

Trần Trần cùng thím Út đứng đối diện Diệu Anh này giờ, nhìn thấy cô được sự quan tâm của mọi người, trong lòng không tránh khỏi những đố kỵ. Đặc biệt là Trần Trần, cô xiết chặt đôi bàn tay lại, móng tay dài bấm vào lòng bàn tay đã in hằn nốt. Kịp lúc này điện thoại cô reo lên cuộc gọi của trợ lý.

- Cô Trần Trần. Theo lịch tối nay chúng ta có hẹn với đài truyền hình VTC về dự án phim “ Người Thay Thế “. Bọn họ muốn cô làm nữ chính ạ.

- Người thay thế?

Cô cất tiếng mọi người đều ngoảnh lại nhìn cô rồi mới biết cô đang nói chuyện điện thoại. Cô mỉm cười trả lời.

- Không cần gấp. Cứ gửi kịch bản qua đây cho tôi là được.

Thím Út thấy vậy liền hỏi.

- Em định ơ lại Việt Nam đóng phim sao?

- Lần này về nước em được người ta mời nhiều dự án nên cũng ngại từ chối. Thực ra em nghĩ cũng nên đóng góp chút ít cho nền điện ảnh nước nhà.

- Vậy thì tốt quá rồi. Chị em mình sẽ có nhiều thời gian bên nhau.

- Dạ.

Ngay sau đó bà nội liền nói với Nụ, như chẳng quan tâm tới cuộc nói chuyện của hai người kia.

- Mà phải rồi. Thằng bé Gia Minh lại đi công tác nước ngoài rồi à?

- Dạ bà. Con nghe bảo anh ấy đi Macao.

Bà Sáu:

- Công ty thiếu người hay sao mà để thằng bé mới lấy vợ đã phải đi.

- Chắc là việc rất quan trọng bà ạ. Không sao đâu bà ơi, chúng cháu bên nhau cả đời cơ mà (cô vui vẻ nói)

- Con bé này nói đúng đấy, ra dáng mợ cả Trần Gia lắm rồi, biết suy nghĩ trước sau. Mà thôi con về phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai còn có việc cần dậy sớm.

- Dạ. Nếu bà nội nói vậy rồi thì con xin phép ạ

Lúc cô đi qua hồ sen thì gặp hai hầu gái đang từ xa đi tới, có vẻ hai người mãi nói chuyện mà không thấy cô.

- Tối qua cô có nghe thấy tiếng ai khóc lúc nửa đêm không?

- Tôi không nhưng sáng nay cô Trần Trần có hỏi tôi. Không biết nửa đêm ai còn khóc lóc nữa.

- Làm gì có ai rảnh rỗi dậy khóc như vậy. Có khi hồn ma không chừng.

Một cơn gió thoảng qua, hai người liếc mắt nhìn ra hồ sen rồi nhìn nhau chạy.

Cô chau mày nhìn hai người rồi gọi lại.

- Hai người khoan hay đi.

Hai người dừng chân lại nhìn cô.

- Mọi cả.

- Ủ.

- Làm gì mà hai người chạy như ma đuổi thế hả?

- Bọn con không chạy nhanh là ma đuổi kịp đó mọi ơi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Cô nhìn trước ngó sau rồi bật cười. Bao năm chăn trâu chăn bò ở gần nghĩa địa mà cô còn chưa thấy bóng ma nào cả, huống gì lại là ở một nơi trang nghiêm thế này.

- Hai cái người này đùa gì mà không vui chút nào. Ma ở đâu ra chứ?

Một cô hầu gái trong số 2 người lên tiếng.

- Con nói thật đó mọi cả ơi. Mọi phải tin tụi con, hôm qua chính tụi con nghe thấy tiếng khóc lúc nửa đêm, còn nghe thấy tiếng nước róc rách nữa mà. Không chỉ một mình con nghe thấy đâu, hồi sáng cô Trần Trần cũng bảo con vậy.

- Máy người này hết chuyện để đùa rồi à? Trên đời này làm gì có ma quỷ. Với lại mình không làm việc gì xấu thì dù cho quỷ tìm tới cũng không sợ!

- Mọi ơi bọn con không có đùa, đây là bọn con nói để mọi cẩn thận á. Mọi không biết đâu, ở dưới hồ sen này trước kia có một cô hầu chết đuối rồi ấy, nghe mọi người nói là chết oan nên hồn không thể siêu thoát để đầu thai.

Cô trầm ngâm suy nghĩ, từng cơn gió thoảng qua khiến hai cánh tay cô nổi gai ốc. Rồi cô nhớ đến những lời Gia Long nói về cái xác chết kia. Sau đó hai cô hầu xin phép rồi đi, cô cố hỏi thêm.

- Mà khoan đã. Cô gái chết oan đó có phải tên là Diệu Nhi không?

Một cô hầu gái nhanh miệng trả lời.

- Cô gái đó còn chết trước khi tụi con tới đây nên con cũng không rõ ạ.

Cô hầu gái còn lại đứng ngây người suy nghĩ rồi mơ hồ nói.

- Mà hình như đúng là tên Diệu Nhi á mọi. Một lần hầu lão phu nhân con có nghe thấy bà quản gia hỏi về lễ cầu siêu cho cô gái tên Diệu Nhi.

- Ủ thôi hai người đi được rồi.

- Dạ vậy tụi con xin phép đi trước. Mọi cũng về phòng đi mọi.

Hai cô hầu gái đi khỏi, từng cơn gió thổi mạnh hơn, những bông hoa, lá sen nghiêng ngả đập dòn vào nhau. Cô liếc mắt nhìn ra giữa hồ, quả thật cũng có chút sợ hãi, nhưng nếu so với sợ hãi thì cô tò mò nhiều hơn, cô muốn biết thực hư câu chuyện này là như nào. Người đầu tiên cô nghĩ ra chính là bé Cúc, con bé ở đây lâu năm rồi nên ít nhiều cũng phải biết rõ chuyện. Cô lật đật quay đầu lại tìm tới khu ở của người giúp việc. Mới bước chân vào Trần Gia nên cô vẫn còn mơ hồ giữa các phòng. Thôi thì bây giờ cứ vừa đi vừa tìm vậy, hên sao các phòng đều có biển báo nên cũng không sợ vào nhầm phòng ai đó.

Loanh quanh đi được một đoạn thì bỗng dưng cô thấy lấp ló bóng người sau gốc cây vú sữa. Cô tiến từng bước chân một thật nhẹ nhàng tới gần mặc cho tim đang đập rất nhanh. So với việc sợ ma đầu trắng thì cô sợ ma đầu đen hơn, nói đúng hơn là sợ trộm. Khoảng cách bước chân của cô chỉ cách gốc cây chừng một mét nữa thôi thì bất ngờ người đó quay mặt lại “Ủ ồ “ một tiếng lớn khiến cô đứng hình, miệng ứ ứ thốt ra.

- Chú hai?

Gia Long tay cầm chiếc bánh bao nhoeo miệng cười với cô. Anh vội vàng đưa cả chiếc bánh bao lên mồm nhai lấy nhai để. Cô vội vàng nói.

- Ăn từ từ thôi kéo nghen.
- Gia Long thích ăn bánh bao.
- Ừ thì Gia Long cứ ăn đi. Yên tâm tôi không tranh của cậu đâu, ăn từ từ thôi nhé.

Cô để ý kỹ đằng sau Gia Long như có một sấp giấy thì phải, cô tò mò hỏi.

- À mà cái gì sau lưng chú kia? Cho tôi xem được không?

Cô dứt lời thì thấy ánh mắt anh có chút thay đổi, trở nên lúng túng rồi sau đó anh ôm tập giấy chạy thẳng về phía trước.

Cô thở dài nghĩ trong lòng “ Con người này thật khó hiểu “

Ngay sau đó cô cũng quên luôn việc đi tìm gặp Cúc hỏi về chuyện hồn ma kia. Cô quay trở lại phòng của mình, bước chân vào căn phòng, hương thơm trên quần áo của anh vẫn thoang thoảng trong căn phòng khiến cô cảm thấy trống vắng lạ thường. Thay đồ ngủ xong cô nằm vật xuống giường, trằn trọc một hồi vẫn không ngủ được nên đành bật dậy tìm điều khiển mở ti vi. Vừa bấm điều khiển cô vừa lẩm bầm.

- Ôi trời. Cái ti vi này hiện đại quá nên không biết mở thế nào rồi. Diên thế chứ lị.

Ti vi không bật được nên cô đành ngậm ngùi ôm cái điện thoại xem phim ngôn tình để giết thời gian. Chiều đến cảnh nam nữ chính hôn nhau, tự dưng cô lại nhớ đến nụ hôn của anh, vô thức đưa ngón tay mình đặt lên môi, nhịp tim cũng theo đó mà loạn nhịp.

“ Không được.. mày đang điên gì đấy Nụ.. Không được phép nghĩ.. không được phép! “

Cô cứ an ủi mình như thế rồi lại suy nghĩ vài chuyện linh tinh cho đến khi thiếp ngủ lúc nào cũng chẳng hay biết.

Màn đêm tĩnh lặng, đồng hồ tích tắc điểm 12 giờ đêm, tiếng nước róc rách cùng những cái nấc nghẹn vang lên tạo cảm giác vô cùng ghê rợn. Cô mắt nhắm lại, miệng ngái ngủ nói.

- Ai vậy? Đêm hôm không để người ta ngủ à? Gia Minh, anh dậy xem ai đang khóc thế?

Dứt lời được vài phút cô mới mở mắt choàng dậy, nhìn chiếc giường trống trơn cô nhớ ra anh đang đi công tác cơ mà. Cô yên lặng nhìn ra bầu trời một màu đen lạnh lẽo, tiếng khóc của ai đó vẫn vang lên khiến cô rùng mình. Định bụng với tay bật sáng điện căn phòng thì cô chợt nhớ đến lá bùa do bà nội đưa hồi tối, bà Sáu còn nói bùa này còn có tác dụng tránh tà mà. Nắm chặt lá bùa trong tay, cô an ủi mình không việc gì phải sợ, có lá bùa của bà nội đây rồi. Cô bắt đầu tĩnh tâm nghe tiếng khóc một lần nữa rồi lẩm bầm.

- Moá nó! Ma quỷ gì mà khóc không trớt hơi nào thế nhỉ?

Sau hồi cô quyết định không bận tâm mà nằm xuống trùm chăn ngủ tiếp!

Bầu trời hừng sáng, cô mắt nhắm mắt mở choàng dậy vợ với cái điện thoại để xem mấy giờ rồi. Màn hình hiện lên cuộc gọi nhờ của một số lạ lúc 12 giờ đêm. Cô liền nghĩ ra liệu có phải số của chồng mình, sau đó cô có than trách chỉ tại mình để chế độ im lặng nên mới không biết anh ta gọi. Bấm số gọi lại nhưng kết quả nhận được là “ THUÊ BAO QUÝ KHÁCH VUA GỌI TẠM THỜI KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC “. Cô nhú mày nhìn xuống màn hình để ý kỹ số mới biết đầu 0974 là của Việt Nam, như vậy có thể loại trừ đây không phải là số của anh vì hiện tại anh đang ở nước ngoài cơ mà.

Vừa đặt điện thoại xuống giường thì màn hình sáng lên cuộc gọi từ số của nước ngoài có mã quốc gia là 853, bây giờ cô mới dám chắc đó là chồng mình. Cô mỉm cười bắt máy nhưng giọng nói kên kieu chút.

- Alo! Tôi nghe đây.
- Cô dậy chưa?
- Đang ngủ thì bị anh gọi nên tỉnh giấc.
- Sao biết là tôi gọi?
- Thì nghe giọng là biết.
- Kinh nhỉ? Nhớ cả giọng tôi rồi cơ đấy.
- Khùng. Cái giọng vịt đực của anh không nhớ cũng phải nhớ ấy chứ.

- Nói dối không biết ngưng mồm. Ngày trước tôi còn được mời làm ca sỹ đây.
- Kệ anh. Tôi nghe sao thì bảo vậy thôi. Nhưng mà anh gọi tôi có gì không?
- Có. Không có việc thì tôi đâu rảnh gọi cho cô.
- Thì ra là vậy.
- Cô nhớ cho chú vẹt của tôi ăn uống đầy đủ và chăm sóc nó đừng để nó mất một cọng lông. Không thì cô liệu chừng ấy.
- Có thể thôi hả?
- Ừ.
- Được rồi. Anh cứ yên tâm nhé.

Tút... tut.. tut (cô bấm tắt máy)

Anh ngồi trong phòng khách sạn 5 sao bên Macao, nhìn đồng hồ lúc này là 6giờ15p, chênh lệch với giờ Việt Nam 1 giờ đồng hồ. Anh tức giận quăng điện thoại xuống giường, còn đang định hỏi cô ở nhà thế nào thì chưa gì đã tắt máy. Chết tiệt thật!

Trợ lý của anh mở cửa phòng bước vào, theo sau là cô nhân viên phục vụ bữa sáng. Anh liếc mắt nhìn rồi lạnh nhạt nói.

- Để xuống bàn giúp tôi (nói tiếng Trung)
- Dạ. Chúc quý khách ngày mới tốt lành!

Trợ lý của anh mỉm cười nói.

- Cô nhân viên đó công nhận đẹp thật cậu nh?

Anh vói tay lấy tờ báo, mắt chăm chú nhìn xuống, miệng đáp lại.

- Nếu cậu sang đây để ngắm gái thì tôi cho phép cậu ra đường dạo chơi.
- Tôi không có ý đó. Chỉ là thấy gái đẹp vậy mà cậu cả lạnh lùng khiến sắc mặt cô gái đầy đầy nuối tiếc. Thương cho một bông hoa bị héo úa dưới ánh mặt trời.
- Thật nhiều chuyện. Thôi đi ăn sáng rồi chuẩn bị tới chỗ khách hàng.
- Vâng. Tôi đi ngay đây.

Anh lắc đầu thờ dãi rồi ánh mắt dừng lại trước chiếc nhẫn cưới đang đeo trên ngón tay áp út, khuôn mặt trở nên trầm mặc hơn.

Sáng hôm nay ở Trần Gia, bà nội có phát lệnh đông đủ các nàng dâu có mặt ở từ đường để bàn bạc về ngày lễ Phật sắp tới.

Bà nghiêm giọng nói.

- Đã làm dâu Trần Gia thì chắc hẳn ai cũng biết tầm quan trọng của ngày lễ Phật, chính vì vậy chúng ta phải chuẩn bị thật cẩn thận và tuyệt đối không được sai sót.

Dứt lời bà nội liếc mắt nhìn sang cô.

- Diệu Anh! Cháu mới về làm dâu nhà này nên vẫn còn chưa hiểu rõ lắm nhưng nghe ta nói vậy thì cháu biết tầm quan trọng thế nào đúng không?

Cô nhanh miệng trả lời.

- Dạ bà. Cháu biết rồi ạ vì Phật phổ độ chúng sinh và mang tới những điều tốt đẹp nhất cho mọi người nói chung và Trần Gia nói riêng. Chúng ta một lòng tôn kính Phật thì cháu tin Trần Gia chúng ta sẽ luôn gặp những điều tốt đẹp ạ.

Bà gật đầu tỏ ý hài lòng.

- Còn trẻ tuổi mà hiểu được như vậy là tốt. Cũng như mọi năm thì 2 ngày nữa là ngày lễ Phật, mọi người biết nên làm gì rồi chứ?

Mọi người cùng đồng thanh.

- Dạ. Chúng con biết rồi ạ.

Bà nội nói tiếp.

- Bàn quần gia, bà cho người lên thực đơn các món ăn chay rồi đưa cho các bà các mẹ chọn lấy một món để tự tay làm với ý nghĩa tỏ lòng thành kính.

Bà quần gia cúi đầu trả lời.

- Vâng thưa lão phu nhân.

- Còn việc sắm lễ thì ai sẽ phụ trách?

Vợ Gia Hưng lúc này lên tiếng.

- Thưa nội. Con có ý kiến này ạ.

- Ủ' nói đi.

- Theo con nghĩ bây giờ anh cả đã lấy vợ rồi, chị Diệu Anh là dâu lớn trong nhà và cũng là dâu trưởng của dòng họ. Hay là lễ Phật năm nay để chị ấy phụ trách cho biết ạ.

Bà suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

- Ý kiến của con cũng được, ta thấy cũng khá hợp lý. Sớm muộn gì cũng phải làm cho biết. Vậy Diệu Anh năm nay phụ trách mọi thứ cho việc lễ Phật nhà.

Cô có chút bối rối nhưng cũng liền gật đầu đồng ý.

- Dạ. được bà giao cho trọng trách lớn vậy cháu vô cùng hạnh diện. Cháu sẽ cố gắng làm tốt ạ.

Mẹ hai lên tiếng với bà nội.

- Mẹ. Theo con thấy Diệu anh mới về đây, tuổi lại còn trẻ nên con sợ sẽ có sơ xuất. Hay là mẹ để con phụ con bé một tay ạ. Dù sao lễ Phật rất là quan trọng.

- Cũng được. Vậy cứ quyết thế đi.

Cô mỉm cười nhìn bà hai, ánh mắt vô cùng cảm kích, bà giống như chiếc phao cứu sinh của cô trong lúc ngập ngoi giữa biển sâu. Bà nội bước đi trước, mọi người lần lượt bước theo sau. Căn phòng lúc này chỉ còn cô với bà Ba.

Bà ba nhỏ giọng nói với cô.

- Con thấy chưa? Lần trước ta có nói bà hai không muốn ai thay bà ấy lên quyền quản lý bất kỳ việc gì cả. Chính vì vậy con phải cẩn thận ấy.

- Dạ con cảm ơn mẹ ba đã nhắc nhở. Nhưng con thấy việc mẹ hai làm rất đáng để cảm kích. Thôi con xin phép đi trước.

Bà ba đứng bấu môi nhìn cô.

- Cái con nhỏ này. Chẳng biết tốt xấu!

Hôm nay cô được bà hai dẫn ra chợ thăm quan, về đây cũng ngót nghét gần tuần rồi mà cô mới có dịp được ra ngoài. Bà hai nói:

- Bình thường Trần Gia có người chuyên phụ trách đi chợ nhưng sắp tới ngày lễ Phật nên bà nội luôn muốn tự tay chuẩn bị tất cả mọi thứ.

- Dạ mẹ hai. Mà chợ có cách xa lắm không mẹ?

- Chừng 2km thôi.

- Ủi gần vậy sao không đi xe máy cho tiện ạ. Ở quê con còn đi bộ chục cây số ấy chứ.

Bà hai bật cười nhìn cô.

- Cái con bé này thật khéo đùa.

- Con nói thật mà mẹ hai. Với lại con cũng muốn đi dạo quanh đây cho biết đường biết lối.

- Nếu con thích đi dạo thì hôm nào bảo chồng con chở đi. Thằng bé cũng thích đi phượt lắm. Chắc con không biết nó còn là tay đua xe nổi tiếng ấy chứ.
- Vậy hả mẹ hai. Nhưng chắc công việc anh ấy bận suốt nên không có thời gian đâu ạ.

Bà hai gật đầu thờ dài, nét mặt buồn xuống cát lồi.

- Ủ. Lấy chồng tài giỏi thì phải chấp nhận!

Ngồi trong xe ô tô 4 chỗ, cô háo hức nhìn dọc hai bên đường, trái với suy nghĩ ban đầu của cô, phố xá ở đây cảm giác yên bình đến lạ, những ngôi nhà cao tầng thiết kế kiểu Châu Âu san sát nhau trải dài dọc đường.

Chiếc xe dừng lại khu chợ lớn, bà hai nói với cô.

- Tới nơi rồi con, mình xuống xe thôi.

Mở cửa xe bước xuống, bà hai vừa đi vừa giới thiệu.

- Đây là chợ lớn nhất trong khu vực quanh đây. Ở đây đầy đủ lắm, muốn mua cái gì cũng có.

Bà hai dẫn cô bước tới đâu đều có người chào hỏi tới đó, cô thầm nghĩ “xem ra danh tiếng Trần Gia đúng là lẫy lừng thiệt “

Đi qua hàng vài bán ở cổng chính, những tấm vải đủ sắc màu thu hút ánh mắt cô phải dừng chân lại.

- Con thích à?
- Dạ mẹ hai. Vải lụa mặc rất mát lại còn đẹp nữa.
- Đây chắc gì đã phải lụa thật đâu con. Ở nhà mình mới là lụa thật, toàn vải nhập khẩu hoặc dệt từ tơ tằm tự nhiên đó con.
- Thảo nào mặc khác hẳn với những bộ đồ ở nhà của con.
- Ủ. Đồ của Trần Gia toàn là hàng tuyển chọn thôi à.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, cảm giác thân thiết giống như mẹ và con gái. Bà hai cũng nói và chia sẻ nhiều hơn về công việc trong nhà. Cô ngập ngừng một lúc mới dám hỏi bà.

- Mẹ hai. Con có chuyện muốn hỏi mẹ.
- Ủ. Con hỏi đi.
- Phòng của mẹ gần hồ sen à?
- Ủ đúng rồi.
- Vậy đêm qua mẹ có nghe thấy tiếng gì lạ hay không?
- Không có. Chắc có lẽ mẹ ngủ say nên không nghe thấy gì cả. Mà sao con hỏi vậy?
- Dạ. Cũng không có gì đâu ạ.

Cô im lặng trong suy nghĩ, phòng mẹ hai gần với hồ sen như vậy mà còn không nghe thấy tiếng, như vậy có thể đoán chẳng phải ma quỷ gì cả, rõ ràng là người cố tình gây ra, và lại người này còn biết chồng cô đi vắng mới hành động nhằm tạo mục đích gì thì cô chưa rõ. Nhưng chắc chắn là muốn dọa cô sợ đến mất hồn mất vía. Đã thế cô sẽ làm một trò chơi cho nó sáng mắt ra, dám đem tâm linh đùa giỡn à?

Nhóm hôm nay em lên chap 20, tương lai còn tiến xa hơn nữa. Truyện này có ngoại truyện, trong nhóm được đọc full ngoại truyện ạ...ai vào nhóm thì ckhoan giúp em tới stk 2207205368675 ctk Lương Thanh Huyền, ngân hàng agribank chi nhánh Ứng Hoà - Hà Nội.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Nghĩ đến chồng cô mới nhớ “thôi chết rồi, từ sáng giờ chưa cho vẹt ăn “

Cô luống cuống quay qua nói với bà hai.

- Mẹ hai, mình còn cần mua gì nữa không ạ?

Bà nhìn giỏ đồ rồi lắc đầu nói.

- không có. Gần như là đủ rồi.

- Vậy bây giờ mình về nhà mẹ.

Bà thấy sắc mặt cô có vẻ lúng túng liền nhíu mày hỏi.

- Con có chuyện gì vậy? Đau ở đâu hay quên thứ gì?

- Con quên cho vẹt của Gia Minh ăn rồi. Huhu

- Ôi trời! Ta tưởng có người chăm sóc vẹt riêng.

- Con không biết nhưng trước khi đi công tác anh ấy có giao lại cho con.

- Được rồi. Vậy bây giờ chúng ta phải lên xe về thôi, con vẹt đó cực kỳ quan trọng với thằng nhỏ ấy.

Ngồi trên xe mà cô bối rối liên tục vò hai bàn tay lại vào nhau, tự trách bản thân sao lại có thể quên một chuyện quan trọng như vậy cơ chứ, nhớ lại hồi sáng anh ta còn vì con vẹt đó mà gọi điện nhắc nhở cô... ôi trời... càng nghĩ càng muốn nổ tung cái đầu củ chuối này ra mất. Sáng giờ cứ loay quanh nghĩ phải cho vẹt ăn rồi thế nào lại quên bég mất. Rồi bất ngờ chiếc xe thẳng gấp lại, hai người cùng nhào về đằng trước. Tài xế nói:

- Bà hai, mợ cả.. đằng trước xảy ra tai nạn ô tô nên tắc đường.

Cô ngược mặt lên nhìn, quả nhiên đằng trước là cuộc chạm nhau giữa hai xe ô tô lớn nên tạm thời kẹt mọi phương tiện. Xem ra trời cũng không độ cô rồi. Cô định bụng mở cửa xe bước xuống chạy bộ về nhà nhưng khổ nỗi lại không nhớ đường. Bà hai thấy sắc mặt cô lo lắng hơn bèn lên tiếng.

- Con yên tâm! Sáng giờ nhịn ăn một bữa không có chết. Hay là con gọi điện cho bé Cúc nói con bé cho ăn dùm.

- Nhưng con không có số của con bé.

- Bữa giờ chưa lấy số à?

- Con không nghĩ ra ạ.

- Thôi được rồi. Để ta gọi cho hầu gái của ta chuyển lời dùm.

- Được vậy thì tốt quá mẹ hai. Con cảm ơn mẹ nhiều.

Chừng 20 phút sau làn xe mới được khai thông, cô liên tục giục tài xế lái xe.

- Chú ơi làm ơn đi nhanh dùm cháu mới ạ.

- Tôi cũng đi nhanh nhất có thể rồi mợ cả.

Cũng may là chợ khá gần nhà nên chừng 10 phút sau là ô tô tiến vào cổng Trần Gia. Dừng xe lại, cô ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh ra khu vườn đằng sau, không kịp nói gì nhiều chỉ kịp nói “con đi trước đây” với mẹ hai. Bà lắc đầu mỉm cười nhìn bóng dáng cô từ phía sau lưng rồi nói với chú tài xế.

- Con bé này lẽ ra nên làm vận động viên marathon mới đúng.

Chú tài xế là người rất thân thiết với Trần Gia, tính đến thời điểm hiện tại chú cũng lái xe cho Trần Gia ngót nghét chục năm rồi. Chú gật đầu đáp lại lời bà hai.

- Dạ bà nói phải. Có vẻ như mợ cả nhà mình rất nhanh nhẹn.

- Ừm. Cũng rất đáng yêu nữa!

Bước chân tới cổng vườn, cô chợt khựng người lại khi thấy Trần Trần đang đứng vui cười cùng chú vẹt, trên tay cô ấy có cầm theo một bịch thức ăn dành cho thú cưng. Trần Trần có liếc mắt nhìn cô, miệng mỉm cười nói.

- Sáng giờ cô chưa cho Bối Bối ăn đúng không? Để Bối Bối đói rồi này.

Nhận thấy ánh mắt giống như là khiêu khích của Trần Trần hướng về phía mình khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô cũng đồng dạc trả lời.

- Sáng giờ tôi bận đi công việc nên bây giờ về cho Bối Bối ăn đây. Ai ngờ lại gặp người không nhờ cũng tự vơ việc vào người.

- Cô? Đúng thật là hạng người không biết điều. Nếu như hôm nay tôi không đến kịp cho Bối Bối ăn thì cô có biết hậu quả xảy ra thế nào không? Đến khi đó cô có gánh được trách nhiệm khi Gia Minh vô cùng yêu quý Bối Bối.

Ban đầu cô cũng định không nói gì nữa vì xét về thực tế thì cô ta nói cũng đúng, lỗi không cho Bối Bối ăn là ở cô, cũng may mà Bối Bối không sao. Điều đáng nói ở đây chính là cái thái độ và ánh mắt của cô ta khi nhìn và nói với cô như muốn chọc tức cô vậy. Mà cô có nhớ là khi này mẹ hai có gọi điện báo người nói với Cúc rồi cơ mà. Nghĩ đến đây cô khựng lại suy nghĩ sâu xa hơn chút “ Tại sao cô ta lại biết sáng giờ cô chưa cho Bối Bối ăn “

Xa xa cô thấy bóng dáng Cúc thấp thoáng ở khu vực phơi đồ, cô liền lớn tiếng gọi.

- Cúc ơi...Cúc!

Cúc ngoái lại đằng sau, thấy cô đang vẫy tay gọi mình, ngay lập tức bỏ đồ xuống chạy tới gần.

- Mẹ gọi con ạ?

- Ừ. Lại đây mẹ hỏi. Vừa nãy có ai báo con cho vẹt ăn chưa?

Trần Trần liếc mắt nhìn Cúc, Cúc ngoái ra nhìn Trần Trần rồi hồn nhiên nói.

- Có mẹ ạ. Vừa nãy chị Thên nói với con là mẹ bảo cho vẹt ăn giúp mẹ.

- Thế con đã cho ăn chưa?

- Dạ.. lúc chúng con nói chuyện thì vô tình cô Trần Trần có đi qua nghe thấy nên đã nói tui con cứ đi làm việc của mình, để cô ấy cho ăn ạ.

- Cúc này. Lần sau mẹ bảo con cái gì thì con cứ làm việc của mình nhá, không cần phải nhờ đến người khác làm hộ. Hôm nay là mẹ thất vọng về con lắm đấy. Thôi đi làm việc của mình đi.

Cô quay qua nhìn Trần Trần với ánh mắt hình viên đạn. Để cô xem cô ta còn huyênh hoang như vừa nãy nữa không? Trần Trần cũng không phải của vừa, cô ta nói luôn.

- Cô nhìn tôi với ánh mắt đó là thế nào. Cô có biết Bối Bối không chỉ quan trọng với Gia Minh mà còn rất quan trọng với tôi không hả? Lúc cô còn chưa có mặt trong cuộc sống của chúng tôi thì Bối Bối đã có mặt trước rồi, chúng tôi cùng nhau yêu thương và chăm sóc Bối Bối. Cô biết vì sao Bối Bối quan trọng với anh ấy hay không, vì Bối Bối là hiện hình những kỷ niệm của tôi và anh ấy đó.

- Cô nói xong chưa? Nãy giờ tôi đâu nói gì cô mà tại sao cô lại trả lời một lượt như đọc số thế hả? Tôi chỉ bảo người hầu của mình thôi mà, ai có tạt người đó tự giặt mình. Người gì mà động tí là lời quá khứ ra nói, bộ cô chưa nghe thấy câu “ người cách biệt ba ngày, gặp lại đã cách xa ba tấc “ huống gì cô với chồng tôi đã 4 năm trời cách biệt, gặp lại có khi cách biệt xuyên 9 tầng mây xanh ấy chứ. Thật lòng tôi khuyên cô không nên ăn mày quá khứ, sống là sống cho hiện tại và tương lai kia kìa.

- Cô?? (Trần Trần sắc mặt chuyển sang tái tím rất khó coi, mấy năm trời sống trong giới Showbit, trải qua và chứng kiến biết bao âm mưu nhưng chưa một ai qua mặt được cô, ngày hôm nay lại bị một đứa tâm thường qua mặt khiến cô chỉ muốn xiết chặt tay lại cho người kia cái bạt tai giống như mỗi lần cô tức giận đều làm với kẻ dưới)

Thấy đối phương đang cứng họng, cô nhin cười vào trong lòng.

Tuy nhiên Trần Trần là diễn viên, lòng có tức nhưng rất nhanh sau đó thần thái quay trở lại bình thường, cô nuốt hết cơn bực vào trong, miệng nhếch môi nói.

- Để tôi xem cô khoác loác được bao lâu.

Dứt lời Trần Trần bước đi, cô nói lớn.

- à quên, cảm ơn cô đã cho Bối Bối ăn giúp tôi.. mặc dù tôi có không nhờ!

Trần Trần không nói gì nữa, vừa đi vừa lẩm bầm “ lần thứ 2 cô lên mặt với tôi rồi đấy Đường Diệu Anh! Món nợ này từ rồi tính “

Sau khi Trần Trần rời khỏi, cô mỉm cười tiến gần đến chỗ chú vẹt nói nhỏ.

- Bối Bối. Xin lỗi nhá, hôm nay sơ xuất không cho Bối bối ăn rồi.

- Diệu Anh.. Diệu Anh!

Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn chú vẹt.

- Mi nhớ tên ta luôn rồi hả? Giỏi quá!

- Diệu anh.. Diệu Anh!

Cô đứng tha thẩn nói với bói bói giống như một người bạn đang trải lòng tâm sự. Vừa nói cô vừa đưa viên thức ăn lên mỏ của vẹt.

- Sắp tới ngày lễ Phật rồi, không biết Gia Minh có về kịp không? Lần đầu tiên phụ trách một lễ lớn trong nhà như vậy khiến ta lo lắng lắm.

- Có phải mi chứng kiến biết bao nhiêu kỷ niệm đẹp của hai người đó hả?

- Hôm nay cho mi ăn muộn, để mi đói ta thấy có lỗi lắm. Ta lo sợ Gia Minh mắng chỉ là một phần, phần còn lại là ta thương mi đó.

Sau hồi cô thờ dài, rồi nhìn xuống miếng lót dưới lòng.

- Ý. Mi ị bẩn hết cả miếng lót rồi. Để ta thay miếng lót rồi tắm cho mi nhé.

Cô lật đật đi chạy lấy chiếc khăn mềm với chậu nước luôn sẵn ở gần đó, có vẻ như mọi thứ Gia Minh đã chuẩn bị sẵn tiện cho việc vệ sinh của chú vẹt. Sau đó cô cẩn thận bỏ chiếc lòng xuống mặt đất rồi nhấc chú vẹt ra khỏi lòng, dùng khăn mềm làm ướt với nước và thấm nhẹ nhàng trên cơ thể của vẹt để giúp cơ thể sạch sẽ và loại bỏ vi khuẩn. Làm tất cả mọi thứ xong xuôi cô cho vẹt vào lòng rồi mỉm cười nói.

- Bây giờ ăn no, sạch sẽ rồi nhé. Thôi ta về phòng đây, tạm biệt Bói Bói nhé. Chiều gặp lại!

Lúc trở về cô có đi qua đằng sau nhà ở của giúp việc thì nhìn thấy Trần Trần với thím Út đang đứng cùng hai hầu gái mà cô gặp ở hồ hoa sen tối qua. Bọn họ thấp thò mắt liếc ngang liếc dọc giống như sợ bị phát hiện điều gì đó thì phải. Cô nghĩ bụng trong lòng “nhất định là có điều gì mờ ám”. Lấp sau bức tường bên cạnh, cô cố gắng nghe xem bọn họ nói gì nhưng âm thanh nhỏ quá khiến cô không nghe được gì cả.

Từ đằng sau có người đập vai cô khiến cô giật mình thốt lên rồi quay lại.

- Gia Long?

Mấy người kia nghe thấy âm thanh nào đó liền chạy ra ngó nghiêng thì kịp lúc Gia Long kéo cô vào trong nhà bếp, ngu ngốc nói.

- Gia Long đói bụng.

- Sáng giờ cậu chưa ăn gì à?

- Ăn rồi..ăn rồi.

- Vậy để tôi bảo người làm nấu cho cậu cái gì ăn nhé. Đứng đây chờ tôi.

Cô chạy ra bên ngoài gọi người, lúc quay lại đã không thấy anh đâu.

- kỳ lạ! Vừa còn ở đây mà.

Anh đầu bếp nói với cô.

- Mợ cả tìm ai ạ?

- Vừa tôi thấy Gia Long kêu đói nên có bảo cậu ấy đứng đây chờ tôi đi gọi người nấu gì đó ăn cho bớt đói.

- À cậu hai Gia Long ấy ạ. nếu vậy mợ không phải lo, cậu ấy lúc nào chẳng kêu đói ạ.

- Ý anh là cậu ấy thường xuyên như vậy hả?

- Dạ. Đạo này tôi cũng thấy cậu ấy hay đi từ đằng phòng làm việc cậu cả ra phòng bếp.

Cô suy nghĩ vài phút rồi hỏi.

- Vậy à? Chuyện này anh đã nói cho ai biết chưa?

- dạ chưa. Tôi nghĩ cậu ấy hay chạy loang quanh đi chơi thôi.

- Thôi được rồi. Anh đi làm việc đi ạ. Cảm ơn anh nhé.

- không có gì đâu mợ. Tôi xin phép.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ, linh cảm mách bảo Gia Long hình như đang có điều gì che giấu. Về đến cửa phòng cô va phải bé Cúc thì cô mới giật mình trở về thực tại.

- Ôi mẹ! Con xin lỗi ạ. Mẹ có sao không?

- Không sao.

- Mẹ.. mẹ vẫn giận con chuyện con vệt à?

- Không có. Yên tâm mẹ không giận gì đâu.

- Sao con thấy sắc mặt mẹ không tốt vậy.

- À. Cũng không có gì đâu mà. Thôi đừng nghĩ nhiều nhé.

- Dạ con biết rồi.

- À phải rồi Cúc. Vào phòng mẹ biểu.

Cô bước đi trước, Cúc bước theo sau rồi cánh cửa đóng sập lại.

- Cúc này. Lần trước mẹ nhớ con làm việc ở đây khá lâu rồi nhỉ?

- Dạ mẹ.

- Vậy hồi con về đây, cậu Gia Long có như bây giờ không?

- Hồi con về thì cậu ấy đã như vậy rồi mẹ ạ. Con nghe chị làm cùng với con bảo cậu ấy bị shock tâm lý về cái chết của cô gái tên Diệu Nhi. Nghe nói là chết đuối dưới hồ trong lúc đi hái sen cho cậu. Đó là những gì con nghe được.

- Tức là khi sinh ra là người hoàn toàn bình thường và sẽ có khả năng phục hồi lại.

- Điều này thì con không rõ.

- Vậy bao năm ở đây con có nghe thấy hồn ma gì đó không?

- Lúc trước thì có nhưng sau khi lão phu nhân làm lễ cầu siêu thì không thấy gì nữa mẹ ạ.

- Ừm. Mẹ chỉ hỏi vậy thôi. Cảm ơn Cúc nhé.

- Dạ. Mẹ không giận con là con vui rồi.

- Ừm.

Buổi tối hôm nay cô quyết định không ngủ, cô muốn tỉnh tâm nghe tiếng khóc phát ra từ hướng nào. Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi nhưng cô đã quyết tâm phải tìm ra được sự thật.

12 giờ đêm, quả nhiên điện thoại cô bắt đầu reo lên một số rất lạ, như vậy có thể cho thấy người này sợ cô ngủ say không nghe tiếng nên cố tình đánh thức cô dậy. Đã diễn thì phải diễn cho trót, cô bấm máy nghe nhưng làm giọng ngái ngủ mà alo một tiếng.

Tút... Tút...

“moá nó. Tắt máy nhanh thế chứ lì”

Tiếng khóc nức bắt đầu vang lên trong đêm khuya thanh vắng, cô hít một hơi thật sâu lấy hết can đảm bước ra cửa sổ, lấp sau tấm rèm cô thấy bóng dáng hai người con gái mặc áo đen đang khóc nức ngoài ban công căn phòng thím Út... mây đen che lấp ánh trăng sáng, cô nhìn không rõ bóng dáng hai người nhưng có thể thấy dáng người rất quen thuộc.

Tại khách sạn bên Macao.

Đồng hồ lúc này là 1 giờ đêm anh mới đi công việc trở về. Bước vào căn phòng, anh lập tức sai trợ lý.

- pha tôi cốc Cà phê đặc.

- Cậu cả mà uống cà phê giờ này là coi như mất ngủ ấy ạ.

- Không sao. Tôi cũng đang muốn đầu óc tỉnh táo còn làm nốt vài việc nữa.

- Vậy cậu đợi tôi lát.

Trong lúc chờ đợi cafe, anh rút điện thoại trong túi áo vest mở camera giám sát ở nhà. Cuộc nói chuyện của cô và Trần Trần khiến anh bất giác nở nụ cười nhẹ trên khóe môi. Thực ra trước lúc đi công tác anh có cho người lắp camera ở trên cây xoài để tiện theo dõi hoạt động chăm sóc bồng bồng của cô. Không ngờ lại có thể chứng kiến một cuộc nói chuyện khá thú vị.

- Nhỏ này coi bộ khá phết ấy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Khác với ngày thường, hôm nay cô thức dậy từ rất sớm đi dạo vài vòng rồi loang quanh đi qua cổng. Cổng biệt thự vẫn để đèn lồng sáng, kịp lúc 2 cô hầu gái cô gặp hôm trước đang từ ngoài cổng bước vào. Thấy cô, hai người giật mình đứng khựng lại.

- Mẹ cả...!

Cô khẽ nhướn mày nhìn họ, nhìn sơ qua sắc khí rất kém, đôi mắt lơ đãng không như bình thường, vàng mắt có quầng thâm giống người thiếu ngủ. Dáng người kia nữa, có thể đoán 90% là bóng dáng hai người cô gặp lúc đêm qua.

Cô hầu gái lên tiếng.

- Mẹ cả hôm nay dậy sớm vậy ạ?

Cô giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, nhanh trí tỏ ra mình đang rất mệt mỏi.

- Ừm. Mẹ mất ngủ cả đêm vì sợ hãi. Mà nói nhỏ nghe này, hai đêm nay mẹ sợ phát khóc lên được vì tiếng khóc lúc nửa đêm kia. Lần trước 2 đứa nói nhưng mẹ không tin, chắc vì không tin nên hai đêm nay hồn ma nó tìm tới mẹ nó quật mẹ rồi.

Thấy cô nói vậy khiến tâm trạng hai cô hầu gái kia thoải mái hơn chút, nhân đà đó bọn họ thì nhau nói thêm.

- Ừi vậy mẹ phải cẩn thận nha mẹ. Con nghe nói hồn ma tìm tới là hợp bóng vía người ta đó mẹ.

- Hai đứa biết nhiều thì có thể chỉ bảo kinh nghiệm giúp mẹ được không? Chứ không như thế này có ngày mẹ chết vì sợ hãi mất.

- Cái này thì bọn con không rõ đâu, nhưng lúc nghe thấy tiếng khóc mẹ cứ niệm “nam mô a di đà Phật” sẽ khá hơn nhiều ấy mẹ.

- Vậy à? Thôi hai đứa đi làm việc của mình đi, mẹ mệt quá nên muốn lên phòng nghỉ ngơi.

- Dạ mẹ.

Sau khi cô rời khỏi, hai cô hầu gái nhìn nhau mỉm cười, vội vàng đi tìm Trần Trần với mẹ ba báo cáo chiến tích.

Cốc...cốc..cốc

- Cô Trần Trần ơi.

Bên trong phòng vọng ra tiếng nói vẫn còn ngái ngủ.

- Ai đấy?

- Chúng tôi nè cô.

Cô bật dậy, mắt nhắm mắt mở nắm lấy nắm cửa mở ra.

- Mới sáng sớm mà hai người đã gọi gì đấy?

- Tôi đến để báo cáo với cô một chuyện rất quan trọng.

- Chuyện gì?

- Vừa nãy tôi gặp mẹ cả cô ạ.

Hai mắt Trần Trần sáng bừng khi nghe đến đây. Cô kéo hai người vào phòng rồi đóng sập cửa lại.

- Hai người gặp à, vậy thấy à thế nào?

- Tinh thần rất mệt mỏi ạ.

Trần Trần nhếch môi mỉm cười.

- Có khi cứ tiến hành như kế hoạch thì cô ta sẽ bị dọa đến mất hồn mất vía không chừng.

- Như vậy có ác lắm không cô?

- Hai người có biết nhân nhượng với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân không hả? Nếu mai một hai người được bước chân vào giới showbit mà cứ suy nghĩ như này thì có khi hai người bị vùi dập không thương tiếc ấy.

- Vậy bao giờ cô giúp chúng tôi được nổi tiếng trong giới showbit ạ.

- Yên tâm, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ, tôi đã hứa thì nhất định sẽ giúp. Chỉ là thời gian sớm hay muộn thôi. Trước mắt bây giờ là phải dọa con nhỏ Diệu Anh đó không có tinh thần cho đến ngày lễ Phật của bà nội diễn ra.

- Vậy tối nay chúng ta vẫn tiến hành như cũ ạ.

- Ủ. Tối nay mạnh tay hơn chút nữa, ngày mai là ngày lễ Phật rồi.

- không biết cậu cả bao giờ về ạ?

- Theo tôi được biết thì 2 ngày nữa.

- Dạ vậy chúng tôi xin phép, phòng khi mọi người thức giấc sẽ bắt gặp.

- Ủ đi đi.

Trần Trần nhếch môi sau lưng hai hầu gái “ Đúng là ngu xuẩn. Chẳng có tài cán gì cũng nghĩ mình được nổi tiếng showbit “

Vào bữa sáng của gia đình, cô ngồi bên cạnh mẹ hai, đối diện thím Út và Trần Trần. Đôi lúc cô có giả vờ ngáp vài cái để hai con người đó mở to mắt ra tin là cô bị mất ngủ thật. Sáng nay bà nội đi sang làng bên từ sáng sớm nên không có nhà, chú ba thì đi công việc 2 hôm nay nên bữa cơm quanh quẩn chỉ có mấy người, mỗi người một ánh mắt khác nhau. Bà hai với bà ba cùng lên tiếng hỏi cô.

- Con sao vậy Diệu Anh?

Cô mệt mỏi đáp lời.

- Dạ con bị mất ngủ nên người hơi mệt mỏi ạ.

- Xem không khỏe chỗ nào. Nếu không khỏe thì lát bảo nhỏ Cúc nấu cho ít cháo hầm gà ác với hạt sen.

- Dạ thôi không cần đâu ạ. Chẳng là mấy đêm nay con bị mất ngủ nên mệt mỏi xiu.

Vợ Gia Hưng thấy vậy lên tiếng.

- Mẹ hai, mẹ ba.. chắc là anh cả đi vắng nên chị dâu nhớ không ngủ được ấy mà.

Cô mỉm cười đáp lại.

- Đúng là chỉ có thím út mới hiểu tâm ý của tôi. Vợ chồng mới cưới nên xa nhau chỉ cần một chút thôi là sẽ nhớ.

Trần Trần dừng động tác rồi bỏ đĩa xuống bát.

- Con ăn xong rồi ạ. Con xin phép tới trường quay vì nay có hẹn với đạo diễn.

Mẹ hai gật đầu.

- Ủ đi đi.

Sau khi Trần Trần rời khỏi, bà hai có nói với thím út.

- À phải rồi Liên. Bao giờ thì Trần Trần chuyển ra ngoài hả con. Thực ra mẹ cũng ngại hỏi vấn đề này nhưng mà hiện tại con cũng biết dù sao anh cả con đã lấy vợ, Trần Trần ở lại đây sẽ không ổn cho chị dâu con lắm.

Liên sắc mặt có chút không vui khi trả lời.

- Mẹ hai. Con nghĩ chị dâu không phải người hẹp hòi đâu ạ. Phải không chị dâu?

- À. Tôi hẹp hòi với từng người và cũng thoải mái với từng người (Cô nói)

- Nếu chị dâu với mẹ hai đã có ý như vậy rồi thì con sẽ sớm nói lại với con bé. Con bé ấy nó được các công ty truyền thông tặng không thiếu căn hộ cao cấp nhưng chẳng qua vì nghĩ tình chị em muốn gần nhau vài bữa nên con bé mới ở lại thôi ạ.

- Thím Út đừng vội trách tôi và mọi người như vậy. Thực ra mẹ hai nói cũng có lý, Trần Trần là nghệ sỹ mà lại đang độc thân nên rất cần một khoảng riêng tư. Nếu chẳng may bây giờ để đám phóng viên biết được Trần Trần đang ở lại đây rồi chẳng may nữa bọn họ biết được Gia Minh là người yêu cũ của Trần Trần thì tất nhiên sẽ xảy ra chuyện đó ạ. Tôi thì không sao nhưng nhờ người ác ý nói cô ấy là con giáp thứ 13 muốn chen chân vào gia đình người yêu cũ thì khổ cô ấy đó. Mà cũng chẳng biết thế nào với tụi nhà báo, cứ có bài càng hót càng giật tít thì càng tốt.

Cô nói đến mức độ đó nên thím Út tất nhiên sẽ không nói được câu gì và rồi chỉ ngậm ngùi cúi đầu xuống ăn tiếp.

Ăn sáng xong thì cô bắt đầu đi cho vệt ăn rồi xuống khu bếp. Thấy mọi người đang xay bột làm bánh, cô nhanh chân tới gần ngó ý phụ giúp. Quả thật hơn tuần qua chân tay đề không cũng khiến cô khó chịu, chỉ mong có công việc gì hằng ngày cho đỡ buồn chán. Cô ngồi xuống bên cạnh mọi người rồi hỏi.

- Ý mọi người xay bột làm bánh gì thế? Đưa tôi phụ giúp cho nhanh.

- Ủi mợ cả. Mợ xuống đây làm gì cho bẩn chân bẩn tay ạ. Mợ cứ lên phòng nghỉ ngơi đi, dưới này có mọi người làm là được rồi.

- Nghỉ ngơi tuần này khiến tôi cũng phát chán lên được. Cứ đưa đây tôi nhào bột cho đỡ buồn chân tay.

- Thôi mợ ơi. Mợ đừng làm tụi con khó xử ạ. Bà quản gia biết được sẽ la tụi con chết đấy ạ.

Bé Cúc đi ngang qua chỗ cô rồi ngạc nhiên hỏi.

- Mợ cả. Mợ làm gì dưới này vậy?

- Đang xin làm nhào bột bánh mà mọi người không cho. Á mà Cúc định đi đâu ấy.

- Dạ con ra vườn hái ít xoài xanh về làm món chua cay với gỏi.

- Cho mợ theo mới.

- Vậy mợ đi cùng con nhưng ở dưới gốc cây thôi nhá.

- Ủ mợ biết rồi.

Đi theo Cúc ra khu vườn xoài cách đó 1 cây số, cô mới hỏi Cúc.

- Cúc ơi. Trần Gia còn bao nhiêu miếng đất mà mợ không biết nữa. Sao đi đâu cũng thấy đất nhà Trần Gia vậy.

- Đất nhà Trần Gia có mà rải rác cả nước ấy mợ.

Cô ngược mắt nhìn những cây xoài trước mặt.

- Xoài năm nay được mùa nhỉ Cúc.

- Dạ mợ. Mợ đứng yên đây nhé, con leo lên đó rồi xuống gùi.

- Ủ leo lên đi.

Thấy Cúc leo lên đến cành cây, cô cũng vội vàng chạy sang cây bên cạnh leo trót vót lên cành cây cao hơn cả Cúc.

- Cúc ơi. Bên cây này xoài quả to với ngon hơn này.

Cúc giật mình cúi xuống đất nhìn không thấy cô đâu. Cô cười tươi vẫy gọi.

- Mẹ ở đây cơ mà.

- Mẹ cả? Sao mẹ lại leo lên đó rồi.

- Mẹ leo hái xoài cho vui. Ý mà có quả chín cây luôn này. Xoài mà chín cây ăn ngọt phải biết.

- Ôi mẹ ơi. Mẹ xuống đi mẹ ơi, để ai nhìn thấy là bà đánh con lát chân con luôn đó.

- Có sao đâu. Mẹ thấy vui mà, ở quê có cây nào mà chưa thấy mẹ đâu. Có khi mẹ leo giỏi hơn Cúc ấy.

Cúc nhìn trước ngó sau rồi vội vàng hái nhanh còn đi xuống, tình hình này mà để ai nhìn thấy là cô chết chắc.

Ánh nắng mặt trời rọi xuống chói mắt, hai người hái được một giỏ lớn xoài rồi thông dong xách về nhà. Vừa đi cô vừa nói.

- Hôm nào đi hái xoài lại gọi mẹ nha Cúc.

- Mẹ cứ leo cao như vậy rồi ai dám gọi mẹ nữa. Con đang cầu cho chưa ai nhìn thấy đây này.

- Con bé này. Hái xoài vui như vậy mà cứ muốn hái một mình.

Cúc quay sang nhìn cô mới thấy ở cánh tay cô bị trầy xước, vội vàng sốt sắng hỏi.

- mà mẹ ơi. Sao tay mẹ xước hết cả rồi.

Cô cúi xuống nhìn cánh tay mình rồi cười nói.

- ờ nhỉ. Thế mà mẹ k biết, chắc có lẽ vừa trượt xuống thân cây nên mới bị vậy.

- Ồn gì mẹ không sao. Mẹ mà sao thì cả nhà con bán mạng đi cũng không đủ.

Về đến nhà, cô bước thật nhanh lên phòng thay đồ. Mở cửa phòng cô giật mình khi thấy Gia Minh đang đứng trước mặt. Miệng cô ứ ớ.

- Anh???

- Sao cô không thấy vui khi chồng về à?

- Không.. không có. Thấy bất ngờ!

Anh quay lưng lại bước về phía tủ, cô nhúm mày nhìn thấy vết máu đang chảy ra từ bả vai của anh. Cô nhanh chóng chạy đến kéo tay kia của anh lại, anh khẽ nhướn mày nhìn cô, cùng khoảnh khắc khuôn mặt hai người chỉ cách nhau vài xentimet. Cô đưa tay run run cời bỏ từng cúc áo sơ mi xám của anh, anh nhanh chóng nắm chặt lấy tay cô lại. Cô ấp úng nói.

- Anh bị thương? Sao lại để chảy máu thế kia?

Không nói gì thêm nữa, cô lập tức cời hết cúc áo còn lại của anh mà chẳng ngại ngần một chút nào. Bả vai áo anh đã thấm đẫm màu đỏ tươi của máu, loang lổ đỏ rực tựa như hoa bỉ ngạn nở rộ. Cô cảm thấy lo lắng, rốt cuộc anh làm sao mà bị thương tới nỗi này.

- Để tôi đi gọi người.

Anh kéo tay cô lại.

- Đừng làm ồn mọi việc. Tôi không muốn ai biết. Chỉ là vết dao nhỏ đâm thôi.

- Mất nhiều máu như vậy mà còn nhỏ được. Mà đúng rồi, trong phòng có hộp thuốc sơ cứu không?

- Có. Ở góc tủ kia.

Cô vội vàng tiến tới mở tủ lấy hộp sơ cứu vết thương. Trước tiên là lau sạch vết máu rồi sát khuẩn, băng bó lại, từng động tác dứt khoát và thành thạo vô cùng. Suốt quá trình đó, anh không hề lên tiếng, cũng không rên rỉ. Chỉ có sắc mặt là tái nhợt hơn hẳn, cảm giác vết thương này đối với anh chưa nằm ngoài tầm tay. Nhưng rốt cuộc anh đã đắc tội với ai, sao tưởng anh đang bên Macao cơ mà. Hàng loạt câu hỏi cứ xuất hiện trong đầu cô nhưng cô còn mãi lo xử lý vết thương nên cũng không hỏi nhiều. Trong lòng cũng không khỏi khâm phục mức chịu đựng của anh, nếu vào cô khéo cô kêu như chết cha chết mẹ rồi ấy chứ.

Mọi việc xong xuôi cô thở phào nhẹ nhõm, ngược mắt nhìn lên mới thấy Gia Minh đang nhìn mình một cách chăm chú.

- Cánh tay cô lại trầy xước hết thế kia?

- À không sao. Ăn thua gì với anh đâu.

- Cô giỏi leo trèo lắm vào.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cô chớp chớp mắt vài cái, định gân cổ lên nói cho anh một trận, vừa nãy còn ra sức lo lắng cho anh mà bây giờ anh đã không thương hoa tiếc ngọc thì thôi lại còn tỏ ý chê trách. Nhưng khi thấy sắc mặt của anh, cô thiệt tình không lẽ nói lớn tiếng được, âm thanh nhỏ giọng xuống một xú.

- Tôi leo cây để hái xoài.

- Nhà này thiếu người làm hay sao mà để đến lượt cô đích thân trèo lên đó. Tôi đang thắc mắc cô có phải là một tiểu thư hiền dịu nết na như trong lời đồn không thể hả?

Cô mỉm cười trả lời anh.

- Không liên quan nhưng xoài ngon lắm.

Anh mím chặt môi thầm nghĩ “thiệt là tức chết với cô mất “

Cô ngược mắt thấy anh như vậy bèn hỏi.

- Anh lại thấy đau à?

- Ừ đau nhưng mà là đau tim.

- Ừa. Sao tôi có thấy anh rỉ máu ở ngực đâu.

- Con người cô, lúc thì thông minh hết phần người khác. Lúc thì ngu ngốc không ai bằng.

Cô cắn môi, nét mặt nhăn lại nói

- Anh lại giỡn với tôi đúng không chớggggg..(cô kéo dài từ chớgg ra)

- Lần sau tuyệt đối không được leo trèo cây cao như vậy nữa. Cô mà leo thêm lần nữa tôi gọi cô bằng con khi ấy.

Mặc dù bị ví với khi nhưng trong lòng cô thấy vui lạ thường, anh ta nói vậy tức là đang quan tâm cô, nét mặt cô trở nên tinh nghịch hơn, nhân cơ hội này cô muốn trêu chọc anh một chút.

- Ý mà anh đang quan tâm tôi đây à? Nói đi, có phải thích tôi rồi đúng không?

Anh cau mày lại rồi im lặng. im lặng một hồi.

Được đà cô nói tiếp.

- Anh im lặng chính là ngầm thừa nhận rồi đấy nhá. Kể ra thích thì cứ nói để tôi còn xem xét. Mà nói thật nhá, anh mà không yêu tôi chính là phí của trời cho đấy.

Anh bất ngờ kéo cô lại rồi đặt nụ hôn lên môi cô, tia nắng cửa sổ hắt vào chiếu rọi lên nụ hôn của hai người. Nhất thời cô không kịp phản ứng chỉ có thể ngây ngô chớp chớp mắt vài cái rồi sau đó anh từ từ buông cô ra. Anh nhếch môi hỏi cô.

- Cảm giác thấy vị gì không?

Cô lắc đầu.

- không!

- Cô cũng như nụ hôn đó, hoàn toàn không có vị gì với tôi cả. Nụ hôn ấy tôi cũng có thể dành cho bất kỳ người phụ nữ nào khác.

- Ừ!

- Ra ngoài đi. Tôi muốn nghỉ ngơi một chút. Mà chuyện này tôi không muốn đến tai bà nội hay bất kỳ ai khác.

- Xui. Tôi không có rảnh buồn đưa lê đâu nên anh không phải lo.

Cô thu dọn đồ đạc rồi đứng dậy cất gọn vào ngăn tủ. Bước chân tới cửa phòng thì anh gọi lại.

- Mà phải rồi. Tôi quên chưa nói lời cảm ơn tới cô. Cảm ơn cô nhé!

- Không cần cảm ơn. Dù sao anh cũng là chồng tôi, tôi làm những việc này chỉ là để bảo vệ tương lai của mình thôi.

Cánh cửa đóng sập lại, anh thở phào nhẹ nhõm hơn một chút nhưng nhịp tim vẫn đập nhanh liên hồi giống như cô đang xuất hiện trước mặt mình.

- Cái cảm giác chết tiệt này nữa!

Cô đi xuống dưới nhà, vừa đi vừa lẩm bầm trong miệng “ đồ chồng xấu xa.. đồ chồng đáng ghét.. ngang nhiên cướp đi nụ hôn của mình.. đáng đáng ghét “

Từ đằng sau, một bàn tay đập vào vai cô khiến cô giật bắn mình quay lại.

- Mẹ Tư???

- Con có rảnh không?

- Dạ rảnh ạ.

- Vào phòng mẹ một lát.

Từ ngày về đây làm dâu, theo như cô được biết mẹ Tư rất ít nói, bà cũng chẳng bao giờ chủ động tiếp xúc với cô như này. hôm nay bất ngờ như vậy không biết có ý gì không nữa. Cô mơ hồ trả lời

- Dạ mẹ.

Phòng mẹ Tư ở dưới tầng 2, căn phòng chỉ nhỏ hơn phòng cô một xíu, đồ đạc được cất rất gọn gàng. Trong căn phòng còn có treo bức ảnh của mẹ hồi trẻ, thì ra bà từng có một sắc đẹp làm khuynh đảo cánh mày râu như vậy. Cô quay qua nói với bà.

- Mẹ tư ngày trẻ đẹp quá.

Bà cười nhạt đáp lời cô.

- Con bây giờ cũng đâu kém gì ta. Ngày ta còn trẻ, ba của con cưng chiều ta lắm. Tiếc là thời gian đã làm thay đổi con người.

- Vậy bây giờ ba ở cùng phòng với ai ạ.

- Bà cả mất rồi lên bà hai được xem như là chính thất. Còn ta và bà ba chỉ là vợ lẽ. Thịnh thoảng ông ấy có ghé qua đây thôi còn thời gian chủ yếu dành cho công việc. Con thấy đấy, từ ngày con về làm dâu đã thấy mấy khi ông ấy ăn cơm ở nhà.

- Thì ra là vậy.

Xong hỏi bà nói tiếp.

- Ai cũng từng có một thời, khi sắc đẹp qua đi, mọi thứ sẽ dần trở nên nhạt nhòa.

Thực ra tuổi cô còn trẻ nên chưa trải qua những chuyện này, cô cũng chẳng biết nói gì nhiều mà chỉ có thể nhẹ nhàng nói.

- Dạ mẹ.

- Mà phải rồi. Ta có thứ này muốn tặng con.

Bà rút ra trong ngăn kéo một quyển sách rồi đưa cho cô.

- Đây là tập hợp những kinh nghiệm sinh con trai. Ta nghĩ con đang cần nên muốn tặng con

Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên vô cùng, thú thật cô còn chưa nghĩ đến vấn đề sinh con nữa mà. Trong đầu cô cũng có chút nghi hoặc, tự dung bà tốt bất ngờ khiến cô chưa kịp thích ứng, và cũng có thể bà là người tốt nhưng mà không thích phô trương chẳng hạn. Cô có khéo léo từ chối nhưng dưới sự nhiệt thành của bà nên bất đắc dĩ cô đành nhận món quà.

Mang quyển sổ bước ra khỏi phòng bà tư, cô nghĩ mình phải chạy cất ngay trên phòng mình mới được. Gia Minh nằm trên chiếc giường, mắt nhắm nghiền lại, cô sợ anh thức giấc nên rón rén từng bước chân đặt quyển sổ lên bàn rồi đi khỏi. Bóng dáng cô khuất dần sau cánh cửa, anh mở mắt ra nhú

mày nhìn quyền sở cô đặt trên bàn trang điểm gần đầu giường. Anh vô thức đưa tay với lấy, khuôn mặt lạnh lùng giãn ra một chút, khoe miệng cười như đang lộ ra chút ánh cười, đôi mắt đen láy nhìn thẳng những dòng chữ trên trang giấy “ Bí quyết sinh con trai “. Bỗng chốc trong lòng rộn ràng một cảm xúc khó tả!

Cô tung tăng đi xuống sân vườn, Cúc đeo giỏ sau lưng. Thấy cô Cúc định quay đầu lại nhưng chẳng may cô đã nhìn trúng Cúc.

- Cúc! Đeo giỏ đi đâu á.

Cúc gãi đầu.

- Con? Con đi có việc lát.

- Có phải đi hái xoài không?

- Dạ không. Con đi lên đồi thảo nguyên.

- Cho mẹ theo với.

- Con không dám cho mẹ theo nữa đâu, mẹ mà làm sao là bà cắt tiết con mất.

Cô nghĩ đến vết thương của Gia Minh, cô nhớ ngày ở nhà mẹ cô thường dùng cây lô hội để đắp nên vết thương. Cô liền hỏi.

- Mẹ không theo Cúc cũng được nhưng Cúc biết chỗ nào trồng cây lô hội không?

- Ở vườn được trồng nhiều lắm mẹ.

- Vườn được là ở đâu?

- Gần đồi thảo nguyên mẹ ạ.

- Vậy thì mẹ đi cùng con luôn, mẹ đang có việc cần dùng đến cây lô hội.

- Nhưng mẹ phải hứa với con không được chạy linh tính nhé.

- Biết rồi mà. Yên tâm nhé.

- Vừa mẹ cũng hứa đứng yên gốc xoài rồi mẹ vẫn leo trót vót lên cao đó thôi.

- Ồ hay con bé này. Nói nhiều!

Thảo nguyên nằm gần con sông nhỏ, nơi đây trăm hoa đang đua nhau khoe sắc, trải dài như không có chân trời, bầu trời xanh một màu ngọc Bích. Nước sông lại trong vắt như một chiếc gương lớn nhìn thấy bóng dáng mỗi người khi đến lại gần. Ánh mắt cô thích thú nói với Cúc.

- Má ơi.. Nhỏ giờ mẹ mới thấy một nơi đẹp như vậy á. Mà những bông hoa này là do ai trồng vậy Cúc?

- Những giống hoa này đều là hàng nhập khẩu do đích thân lão phu nhân tuyển chọn ấy mẹ. Thọ trồng hoa cũng toàn là người có tiếng cả.

- Vậy hằng ngày ai chăm sóc. Nếu chưa có ai thì để mẹ đến chăm sóc cho.

- Tổng cộng có 10 thợ làm vườn ở đây mẹ ạ. Mẹ nhìn kia, bên dưới là vườn được đó, trồng rất nhiều cây thuốc quý.

- Vậy con cắt hoa đi, mẹ xuống dưới hái ít cây lô hội.

- Mẹ xuống cẩn thận nhé. À đừng ra con sông đó nha.

- Ý mà đi qua con sông là sang làng bên à Cúc?

- Dạ vâng, trước kia sông này còn nhiều qua lại. Nhưng từ khi mọi người đồn rằng ở đây có con quỷ nước nên từ đó ít người qua sông hẳn.

- Quỷ nước là gì hả Cúc? Lần đầu tiên mẹ nghe thấy luôn á.

- con nghe bảo quỷ nước là những người bắt đắc dĩ chết dưới sông như trượt chân hoặc tự tử chẳng hạn, vong hồn ấy bị nước giữ lại không thể siêu thoát nên bắt buộc phải tìm người thể thân, đó là lý do vì sao có nhiều người chết cùng một chỗ đó mẹ.

Cô khẽ lạnh sống lưng nghe Cúc nói rồi mau chóng chạy xuống vườn được hái thuốc, trong lúc không để ý cô đã vấp phải trũng hòn đá bên dưới khiến cơ thể ngã nhào về phía trước và lăn mấy vòng, theo bản năng cô kêu lên một tiếng khiến Cúc giật mình ngoảnh lại hết lớn.

- Mẹ cả.

Vắt giò hoa xuống, ba chân bốn cẳng Cúc chạy thật nhanh xuống chỗ của cô.

- Mẹ ơi mẹ.. mẹ đừng làm con sợ nha mẹ (con bé vừa khóc vừa nói, sắc mặt tái mét tưởng chừng sắp không ra giọt máu)

Cô nhăn mặt lại nói.

- Đờ mẹ dậy Cúc ơi.

Cúc đỡ người cô dậy, cô chỉ tay tới chỗ cây lô hội.

- Hái giúp mẹ ít cây lô hội.

Cúc vừa khóc vừa nói.

- Con gọi người đưa mẹ về nhà đã. Trán của mẹ chảy máu rồi Huhu.

- Cái con bé này, khóc gì mà khóc. Mẹ chưa chết được đâu, vẫn còn khỏe lắm nè.

Dứt lời cô khẽ nhăn mặt lại, Cúc vội vàng rút chiếc điện thoại 1280 trong túi quần ra gọi số của mẹ hai, run run nói.

- Bà hai ơi bà hai... mẹ cả..(khóc nức lên)

- Mẹ làm sao?

- Mẹ bị ngã lăn mấy vòng xuống chân đồi.

Bà hai ở nhà giật mình rơi điện thoại xuống đất, kịp lúc Gia Minh đi tới.

- Mẹ hai rơi điện thoại xuống đất rồi kìa.

- Gia Minh. Con bé Cúc nó vừa điện về kêu vợ con ngã lăn mấy vòng ở đồi thảo nguyên.

Không nói gì thêm nữa, ngay lập tức anh chạy tới đồi thảo nguyên, vừa chạy vừa lo lắng giống như sợ mất một cái gì đó. Phần do vết thương bả vai vẫn còn đau nhức khiến anh càng trở nên khó chịu.

10 phút sau đó anh đứng trước mặt cô, chưa để cô kịp lên tiếng anh đã quát lớn.

- Cô không có việc gì làm nên cứ thích đi gây chuyện à?

Thấy anh tức giận với mình, nếu là bình thường cô sẽ làm ngơ, nhưng rõ ràng hôm nay chủ đích cô đến đây là vì ai chứ, đồng ý là do cô không cẩn thận nhưng có nhất thiết quát thẳng vào mặt cô thế không hả. Cô định bụng chống tay dậy đứng lên nhưng vì cô chân vẫn còn rất đau nên đứng chằng vững, giọt nước mắt từ đâu lại trực trào vì ảm ức.

Cúc thấy vậy liều mình lên tiếng.

- Thừa cậu. Cậu đừng mắng mẹ nữa, mẹ đến đây là muốn hái cây lô hội chứ không phải mẹ ham chơi đâu ạ. Cậu đừng nằng nặc mẹ kéo tội nghiệp mẹ, có trách thì trách con thôi ạ.

- Thân mình mà mình không lo thì ai lo hộ (anh nói)

Cô mắt ngấn lệ nói với Cúc.

- Không cần giải thích nhiều làm gì? Đờ mẹ ra đằng kia được không?

Anh suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng.

- Lô hội sao.. khoan đã.. cô hái lô hội là vì vết thương của tôi?

Cô ảm ức trả lời.

- Tôi không có rảnh vì ai.

Vừa dứt lời thì chiếc xe của bà hai đi tới, theo sau bà còn có 2 người.

- Đưa mẹ cả về nhà.

Hai người đỡ cô dậy rồi dìu cô vào chiếc xe để cách đó một đoạn.

Buổi tối hôm ấy tại từ đường Trần Gia.

Bà nội nổi giận nói:

- Kêu con Cúc lên đây!

Cúc run run từ cửa đi vào cúi đầu xuống.

- Lão phu nhân!

- Chuyện của mợ cả. Cô có nhận một phần trách nhiệm chứ?

- Dạ.. con.. có ạ..

- Được. Biết rõ ngày mai là ngày lễ Phật còn gây chuyện. Giời lắm, ta đi vắng một ngày thôi mà nhà loạn hết cả lên, tội này không phạt không xong.

Cúc vội vàng quỳ xuống.

- Xin lão phu nhân bớt giận.

- Mang gia pháp tới đây.

Vợ Gia Hưng lên tiếng.

- Để con đi lấy cho nội.

Nụ từ ngoài cửa tập tễnh đi vào.

- Bà nội. Xin bà nhẹ tay ạ, chuyện này là lỗi của con, không liên quan tới bé Cúc.

- Ta còn chưa nói với con vì Gia Minh nó ngăn không cho gọi con. Tốt lắm, nếu đã ở đây rồi thì chịu phạt luôn đi. Quỳ xuống đó!

Bà hai lên tiếng:

- Mẹ.. con bé vẫn còn đau khắp người.

Cô nói:

- Mẹ hai.. con chịu được, con làm sai con phải chịu ạ.

Cô tiến từng bước chân rồi khụy gối trước mặt bà nội. Bà hai lắc đầu nhìn cô.

Cô rống dặc nói:

- Con xin nhận tội trước nội ạ!

Bà nội thở dài một tiếng cầm dây thừng trước mặt cô.

Gia Minh lúc này từ ngoài bước tới.

- Bà nội dừng tay.

- Gia Minh. Con không được phép ngăn cản!

- Vợ của con, con tự biết cách dạy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Bà nội tức giận xiết chặt tay vào hai thành ghế rồi trả lời.

- Gia Minh! Nội thật sự quá thất vọng về con, nói như vậy ý là nội không có quyền gì trong nhà nữa hay sao? Ngày mai là ngày...

Anh chặn ngang lời bà.

- Ngày mai là ngày lễ Phật.. con biết.. chính vì vậy con muốn nội dừng chuyện này ở đây. Người ta nói trước khi lễ Phật hãy để cho lòng được thanh tịnh, cảm xúc tức giận của nội sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đấy ạ.

Sau hồi anh cúi xuống nhìn cô rồi nói tiếp.

- Còn về phía vợ con, nếu nội vẫn cương quyết dùng gia pháp với cô ấy thì con xin được một phần chịu trách nhiệm. Người ta nói vợ chồng phải đồng cam cộng khổ, lỗi của cô ấy là tùy tiện đi ra ngoài, lỗi của con là làm chồng không biết chỉ bảo.

Dứt lời anh quỳ gối trước mặt bà nội, bà ngay lập tức đứng dậy đỡ anh lên.

- Gia Minh.. con đứng dậy đi, con như vậy sẽ khiến nội khó xử.

- Bà dừng mọi chuyện ở đây nha bà. Nếu lần sau còn tái diễn, con xin hứa sẽ tự tay trừng phạt cho thích đáng.

Bà Sáu thấy vậy lên tiếng.

- Bọn trẻ cũng biết lỗi rồi, già mình cũng không nên nhỏ mọn vậy nữa.

- Thôi được rồi. Chuyện này sẽ được bỏ qua!

Cô mỉm cười cúi xuống nói với bà.

- Con cảm ơn bà nội ạ.

- Khoan hãy cảm ơn vội. Ta muốn con lấy công chuộc tội, 2 giờ đêm nay phải dậy làm 9 món ăn dâng lên lễ Phật. Làm được chứ?

- Dạ con làm được ạ.

- Còn nhỏ Cúc!

- Dạ thưa lão phu nhân.

- Lát qua phòng bà hai lấy thực đơn. Sáng mai 2 giờ dậy sớm với mợ cả.

- Dạ con biết rồi ạ.

Bà hai nháy mắt với Gia Minh.

- Gia Minh.. con đưa vợ về phòng nghỉ chút.

Anh gật đầu.

- Vậy con xin phép cả nhà ạ.

Nói rồi anh đỡ cô dậy, dìu cô đi qua cánh cửa, bất ngờ anh nhấc bổng cô lên vào lòng mình. Cô giật mình chưa kịp lên tiếng thì anh đã lạnh lùng nói.

- Cô đi như rùa bò vậy thì bao giờ mới về đến phòng. Phiền phức thật!

Cô khẽ mỉm cười trong im lặng.

Bên trong từ đường, mọi người đứng dậy bước đi, căn phòng lúc này chỉ còn lại bà Sáu và bà nội đang ngồi ghế chính giữa. Vợ Gia Hưng thấy vậy biết ý ở lại một chút.

- Bà nội.. con biết bà đang rất tức giận khi rõ ràng là chị dâu sai, chị ấy đang cố tình trốn tránh trách nhiệm thì phải.

Bà Sáu nói:

- Con không nói gì nữa thì bà nội con mới đỡ tức hơn ấy.

- Bà Sáu.. bà không thấy anh cả trước giờ rất ngoan ngoãn nghe lời bà nội, từ ngày lấy vợ, chẳng biết chị dâu đã làm gì mà hôm nay anh ấy trái lại lời bà. Cháu thấy tức thay cho bà nội.

- Nếu tức thay thì có giám nói thẳng với Gia Minh không?

Bà nội trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng.

- thôi được rồi... chuyện này kết thúc tại đây!

Bà đứng dậy bước đi, cô ầm ức trong lòng. Trở về phòng mình, ngay lập tức cô gọi điện cho Trân Trân giải bày uất ức.

- Trân Trân.. em xem đây, anh cả hôm nay còn bệnh cô ta.. xem mà làm thế nào đi chứ cứ đà này không chừng yêu lúc nào không biết ấy.

- Được rồi. Em sẽ có cách giải quyết, chị không phải suy nghĩ nhiều.

- Mà tối nay em về không? Còn kế hoạch kia thế nào?

- Hôm nay em bận rồi, tạm thời mấy ngày nữa em phải tập trung cho dự án phim lên chắc có lẽ sẽ vắng mặt mấy ngày.mọi chuyện thay đổi nên tạm dừng kế hoạch kia vài ngày rồi tính tiếp.

- Được rồi. Có tình hình gì chị sẽ báo.

Tiếng cạch cửa phát ra, cô giật mình quay lại thì thấy chồng mình.

- Em làm gì mà lén la lén lút như người đi ăn trộm thế hả?

- Anh về sao không nói trước?

- Thì có bao giờ anh nói trước đâu. Em sao vậy?

- Không.. không có gì!

- Mà xem thế nào liệu qua đón con về nhà đi. Để nó bên đó mãi sao được.

- Nó ở với ông bà ngoại chứ ở với ai mà anh cũng khó chịu.

- Em phải nghĩ về bên nội chứ?

- Anh thấy có mặt con bé ở nhà thì cũng thế, không thì cũng thế. Có ai hỏi han gì tới con bé đâu.

- Anh chẳng hiểu em làm mẹ kiểu gì thế? Em không thấy nhớ con à?

- Nhớ thì có nhớ nhưng đâu thiết phải nói ra. Với lại con bé ở ngoại là em yên tâm rồi.

- Thiết tình.. hết nói nổi.

Anh mở cửa bước đi, cô gọi lại.

- Anh đi đâu đó?

- Đi sang phòng mẹ. Có muốn đi cùng không

- Thôi...đi đi..

Tại phòng của Gia Minh..

- Á.. đau!

Anh lấy rượu gấc xoa lên chỗ cổ chân bị bầm tím của cô.

- Cô chết vẫn không chữa!

- tôi xin lỗi..

- Xin lỗi gì tôi.. xin lỗi bà nội ấy.

- Tôi xin lỗi vì đã hiểu nhầm lòng tốt của anh.

- Có sao đâu. Trong đầu cô tôi xấu xa cỡ nào thì cứ thế mà nghĩ thôi.

- Tôi thực sự không có ý đó. Mà vết thương của anh, ban nãy bẻ tôi có sao không?

- Nếu là cô thì có sao không?

- Tất nhiên là có chứ..đau lắm!

- Thế còn hỏi làm gì. Hỏi thừa!

- Tôi chỉ quan tâm anh một chút thôi mà.

Anh dừng động tác lại nhìn cô rồi nhanh chóng đưa mắt nhìn ra chỗ khác.

- Đây.. tôi bị đau ở cổ chân chứ không phải bắp chân.

Anh nhìn xuống tay mình đang đặt vị trí bắp chân, nhanh chóng anh đứng dậy nói.

- Tự mà xoa đi. Nói nhiều!

- Ồ. Rõ ràng anh tranh làm với tôi mà.

- Cô thật ồn ào! Sao không bị thương ở mồm cho bớt nói lại.

- Đồ xấu xa..!

2 giờ đồng hồ trôi qua..

- Sao cô vẫn chưa ngủ?

- Tôi sợ ngủ quên!

- Ừ cũng đúng. Cô ngủ như con heo mà.

Cô không nói gì rồi quay sang nhìn anh, hai mắt sáng rực như những ngôi sáng lấp lánh. Cô nhăn mặt lại hỏi cô.

- Làm gì nhìn tôi chăm chú vậy?

- Anh buồn ngủ chưa?

Anh lắc đầu.

Cô nói tiếp:

- Muốn xem phim không? Tôi biết một bộ phim ngôn tình mới hay lắm.

Anh suy nghĩ chừng 15 giây rồi nói.

- Tùy cô!

Cô mỉm cười với tay lấy chiếc điều khiển đưa cho anh.

- anh mở giúp tôi, ti vi hiện đại quá nên tôi không mở được.

- Ngủ giấc thiết sự!

- Anh cứ dậy tôi một lần xem tôi có nhớ không? Có khi còn thông minh hơn anh ấy.

Hai người ngồi bên cạnh nhau trên chiếc giường, cùng ngước mắt lên nhìn phía màn hình ti vi.

- Huhu Huhu Huhu..

Anh quay sang nhìn cô, nét mặt khẽ nhăn lại, định bụng đưa tay chạm vào vai cô thì lại giật mình thụt tay lại khi nghe tiếng khóc. Hành động đó cứ như vậy diễn ra liên tục.

- Huhu huhu..

Ngập ngừng mãi anh mới dám lên tiếng hỏi.

- Đây... cô làm gì mà như bị ma làm vậy?

Cô nước mắt ngấn nước mắt dài quay sang hỏi anh.

- Anh không thấy cảm động sao?

- Nó cũng đâu đến mức như cô ngồi khóc nãy giờ. Tôi đang tự hỏi tại sao cô không đi làm diễn viên cho rồi.

- Một tình yêu đẹp rồi phải rồi xa nhau do hoàn cảnh xuất thân. Con người ta sinh ra đâu có quyền lựa chọn số phận, tại sao lại lỡ chia lìa tình yêu đẹp của họ. Nam chính và nữ chính thực sự quá khổ tâm, phải xa nhau trong khi vẫn còn yêu, nỗi đau nào sánh bằng (cô nhìn thẳng mắt anh rồi nói)

Anh cứng họng lại không nói được câu gì, chỉ có thể nhìn cô với ánh mắt hết thấy dịu dàng.

Cô vừa sực sùi vừa nói.

- Mà cũng phải thôi, người lạnh lùng như anh thì làm gì có cảm xúc trước một tình yêu đẹp như vậy.

- Ai nói với cô là tôi không có cảm xúc?

- Nếu có cảm xúc thì anh nói đi.

- Nói gì?

- Nói thử suy nghĩ của anh về tình yêu hai người họ.

Anh ngược mắt nhìn lên màn hình ti vi rồi chậm chậm nói.

- Nếu tôi là nam chính trong phim, chỉ cần người khiến tôi rung động, cho dù có tác động bên ngoài như thế nào đi nữa thì tôi nhất định sẽ không để cô ấy rời xa tôi... trừ phi.. cô ấy muốn rời xa.. cô ấy hết yêu tôi và xa tôi sẽ khiến cô ấy được hạnh phúc..

Cô tha thẩn nhìn anh, cảm giác từng câu nói rất chân thành, đúng với cảm xúc trong thâm tâm. Tự nhiên cô có ánh nhìn khác về anh, cô cảm thấy anh là mẫu người rất ấm áp trong tâm hồn. Anh quay qua nhìn cô, cô giật mình nhìn qua hướng khác rồi mỉm cười nói.

- Đúng là người từng trải nên suy nghĩ sâu xa.. còn tôi thì chỉ biết khóc và khóc..

- Tôi thấy cô đâu yếu đuối như vậy? Cô mà cãi lại ai còn hơn cả chém trả ấy chứ.

- Gì chứ? Anh...?

- Cô có dám nói không phải không?

- Tôi....

Anh vòng qua người cô lấy điều khiển ti vi, mặt cách nhau chỉ chừng mấy xen ti mét. cô giật mình nói lớn.

- Anh định làm gì?

- Đầu óc cô chỉ nghĩ được vậy thôi à.

Nói rồi anh gõ nhẹ cái điều khiển ti vi vào trán cô.

- tôi mở phim hài cho mà xem. Cười nhiều lên không sáng mai mắt sung lại mắt công người ta hiểu nhầm tôi làm cô khóc. Mà nếu tôi có đánh thì tôi chỉ làm cô cười vì sưng chứ không làm cô khóc như vậy đâu.

Cô cứng họng không nói lên lời, thiệt tình đã cố gắng nghĩ trong sáng hơn nhưng cái nhếch môi kia làm cô đỏ mặt. Trong lúc cô vẫn còn ngây người suy nghĩ thì tiếng chuông báo thức reo lên vài tiếng.. đồng hồ đã điểm 2 giờ đêm.. nói như vậy hai người đã ngồi xem phim suốt 5 tiếng đồng hồ..

Cô lúng túng đứng dậy, một phần vì chân vẫn còn đau nhức khiến cô khẽ nhăn mặt kêu lên.

- Á!

- Cảm thấy đi xuống đó nổi không?

- Tôi đi được. Anh ở yên đó nghỉ ngơi đi.

Dứt lời cô tập tễnh bước đi, đi xuống đến tầng một thì gặp bé Cúc. Con bé vội vàng chạy ra đỡ lấy cô.

- Mợ để con đỡ mợ.

Lão phu nhân đứng ở cửa phòng nhìn ra, bà khẽ thở dài rồi ngược mắt lên trên thì thấy Gia Minh đang dõi theo cô.

Bật sáng tất cả hành lang dãy bếp, mọi nguyên liệu đã được chuẩn bị sẵn. Cúc nói:

- Nguyên liệu này con thấy bà hai chuẩn bị từ tối qua.

- Ấy mà thực đơn là gì ấy?

“Bún thái chay nguyên liệu chính là đậu hũ chiên, nấm rơm, bún tươi “

“Nấm đùi gà kho gừng, nguyên liệu chính là nấm đùi gà, gừng, hành lá “

“Chả khoai môn, nguyên liệu chính là khoai môn, đậu hũ non, hành tây “

“gỏi ngó sen chay. Nguyên liệu chính là ngó sen, nấm tuyết, cần tây, rau dăm, đậu phộng “

“Canh nấm hạt sen. Nguyên liệu chính là hạt sen, nấm đông cô tươi, nấm linh chi, cà rốt, đậu hũ non “

“mướp đắng kho chay. Nguyên liệu chính là mướp đắng, đậu hũ, nấm mèo, nước dừa tươi và bún tàu “

Còn 3 món nữa có sẵn rồi là giò chay, đùi gà chay và....

- Ủa mẹ ơi. 9 món mà thiếu một món.

- Đưa giấy mẹ xem nào.

Quả thật trong này có 8 món, mà theo cô nhớ bà nội yêu cầu 9 món. Cô liền nảy ra suy nghĩ.

- Mẹ nghĩ ra rồi. Ở đây đầy đủ gia vị rồi chứ?

- Dạ. Không thiếu thứ gì.

- Mẹ sẽ làm món bánh bao chay sữa dừa hình trái đào tiên. Bánh bao trái đào không chỉ đẹp mắt mà còn vô cùng thơm ngon, tượng trưng cho tài Lộc và may mắn.

- Mẹ biết làm món đó luôn hả? Món đó khó làm lắm mẹ ạ, đòi hỏi sự tỉ mỉ và một bàn tay thật khéo.

- Cúc tin mẹ khéo tay không?

- Hơi nghi nhưng con vẫn tin mẹ.

- Con nhỏ này... thôi bắt tay làm việc kẻo không kịp.

Cúc chuẩn bị phần gia vị, nhặt rau.. còn cô là đầu bếp chính. Một chốc một lát Cúc lại hỏi.

- Mẹ nhắm làm được không đó.

- Đã nói tin mẹ rồi thì phải tin đến cùng chứ.

Trước tiên cô làm món bánh bao trái đào rồi sau đó làm lần lượt các món ăn trong danh sách thực đơn mẹ hai đã ghi sẵn. Cúc nhìn cô làm một cách rất thành thạo khiến Cúc như không tin vào mắt mình. Thú thật Cúc không nghĩ một thiên kim tiểu thư mà lại có thể làm các món ăn một cách xuất sắc cả phần trang trí. Về phía cô, cô tự tin lắm vì ngày trước ở nhà bà chủ Đường cũng thường xuyên lễ Phật, các món ăn trong ngày lễ cũng một tay cô làm.

- Mẹ ơi.. nói thật với mẹ nhé, con không nghĩ mẹ giỏi vậy đâu á. Ngày trước mẹ có đi học lớp nấu ăn nào trước khi đi lấy chồng không?

- Úi, lúc mẹ đi lấy chồng gấp đến nỗi chiều hay tin mình phải lấy chồng, tối đã bị rước đi rồi ấy.

Nói đến đây cô bắt đầu nhớ đến bố mẹ và thằng cu Tý ở nhà. Hàng lông mi sụp xuống vì buồn bã.

- Vậy ai là người dạy mẹ nấu ăn ạ?

- Mẹ của mẹ... bà nấu ăn ngon lắm.

Cúc quay sang nhìn cô.

- Mẹ sao tự dưng buồn vậy?

- Mẹ nhớ nhà!

- Con cũng vậy!

- Thôi đi lấy rau mang ra đây giúp mẹ.

Cúc quay lại, giật bản mình khi thấy Gia Minh đứng trước cửa.

- Cậu...

Anh lắc đầu với Cúc rồi bước vào bên trong.

- Cúc ơi. Mang rau nhanh lên nào (cô nói)

Từ đằng sau, một bàn tay nắm nhẹ lên những sợi tóc của cô rồi túm gọn lại. Cô giật mình nghiêng người sang bên trái rồi ngược mắt nhìn lên, hai ánh mắt vô tình chạm thẳng vào nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Sau đó anh buông tay khỏi tóc của cô rồi nhẹ nhàng giải thích.

- Tóc tai loà xoà thế này thì làm ăn được gì.

- Anh xuống đây làm gì?

- Xuống xem cô làm ăn thế nào? Liệu có ổn không. Cô làm dở lại mang tiếng tôi.

- Ừ. Gần xong rồi, đợi một chút

Cúc đứng đằng sau mỉm cười nhìn cậu mẹ.

- Cậu thấy mẹ nấu ăn được không ạ?

- Tạm tạm!

- Con thấy mẹ khéo tay mà cậu.

Cô nói với Cúc.

- Cậu con không có mắt thẩm mỹ đâu. Kệ đi!

Anh nhún mày nhìn cô rồi bất giác nói.

- Phải! Không có mắt thẩm mỹ mới nhìn trúng cô!

Đúng là một pha bẻ lái ghê thật, đang chê trách anh xong hồi anh của được sang cô luôn, cô đành ngậm ngùi vì anh nói cũng hợp lý.

Bình minh dần lên cao, những món ăn đã chuẩn bị sẵn sàng. Cô và Cúc nhìn nhau cười thật tươi đập tay nhau chúc mừng. Gia Minh sau khi nhận được điện thoại đã rời đi ngay lúc đó.

Ở ngoài cửa thím Út đi vào, cô tròn xoe mắt ngạc nhiên, miệng ú ớ không nói lên lời. Sở dĩ cô dậy thật sớm chỉ để xem cái khoảnh khắc chị dâu của mình bị chê trách, thật không ngờ trên bàn đã bày đủ 9 món với cách trang trí vô cùng đẹp mắt, lại còn có cả món bánh bao trái đào. Giọng cười mãi cô mới nói được câu.

- Chị dâu vất vả quá rồi.

- Có gì đâu. Miễn là hài lòng mọi người là tôi vui rồi.

- Vậy chị có cần gì nữa không thì em phụ.

- Thôi không cần đâu. Mọi thứ xong xuôi hết rồi.

- Vậy em lên nhà chuẩn bị vài thứ trước.

- Ừ thím cứ đi đi. Ở đây đã có tôi với bé Cúc lo rồi.

Cúc quay sang nói với cô.

- Mẹ có để ý thấy mẹ ba mặt như mặt sỏ gạo không ạ?

- Xuy. Con nhỏ này, mặt mẹ ấy còn nghiêm trọng hơn mặt sỏ gạo ấy chứ haha.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

- Thiết tình con bó tay với mẹ luôn á. Mà mẹ lên nhà thay quần áo đi, con ngồi đây con trông

- Vậy trông giúp mẹ nha. Mẹ lên phòng rồi chạy xuống luôn.

Cô vừa đi khỏi thì lão phu nhân bước tới, Cúc giật mình cúi đầu xuống.

- Lão phu nhân!

Bà liếc mắt nhìn bàn ăn một lượt, trong ánh mắt có vẻ rất hài lòng rồi dừng lại trước đĩa bánh bao trái đào, bà chậm chậm nói.

- Món này ai làm?

Cúc quay lại nhìn mâm cỗ rồi vui vẻ trả lời.

- Thừa lão phu nhân, món này là do mẹ cả làm ạ. Tất cả những món trên bàn đều do chính tay mẹ cả làm và trang trí, con chỉ phụ giúp mẹ nhặt rau và chuẩn bị nguyên liệu thôi

- Thật chứ?

- Con không dám nói dối người đâu ạ.

- Được rồi. Ra ngoài gọi người bê mâm lên phòng thờ.

- Vâng ạ.

Út Liên từ ngoài cửa đi vào, trên tay cầm theo chiếc điện thoại, hót hải nói.

- Bà nội..

Bà cau mày hỏi:

- Có chuyện gì mà hót hải thế kia?

- Chú hai với thím hai vừa gọi điện về kêu đang ở sân bay.

- Vậy đã bảo người tới đón hai đứa nó chưa?

- Con chưa. Nhận được điện thoại là con tới báo bà liền nè.

- Đứng đây trông mâm cỗ. Bà đi gọi điện cho bố của tụi bay về.

Cô liền rút trong túi áo ra một gói thuốc nhỏ, mắt hướng về phía bàn ăn, mỉm cười mãn nguyện “ để tôi xem lần này bà nội có tha thứ cho chị không hả chị đâu “

- Mọi người bên mâm lên phòng thờ cho lão phu nhân (tiếng của bé Cúc vọng ra)

Liên vội vàng rút tay lại, ánh mắt âm ức nhìn ra bên ngoài, Cúc với hai người đàn ông từ ngoài cửa đi vào.

- Ủi mẹ ba, mẹ làm gì ở đây vậy? (Cúc hỏi)

Cô tức giận trả lời.

- Tao mới là người hỏi mày làm gì ở đây đây.

- Vừa lão phu nhân sai con đi gọi người bê mâm lên phòng thờ.

- Ủ. Thế làm đi, tao đi trước.

Cúc lắc đầu thờ dãi nghĩ thầm.

- Sáng giờ bà làm gì mà cay như ớt thế nhỉ?

Trên toà nhà 68 tầng của tập đoàn Trần Gia, cuộc họp cổ đông bắt đầu từ rất sớm. Gia Minh uy nghi ngồi chính giữa ghế đầu tiên, khuôn mặt lạnh lùng cảm giác rất khó gần.

- Ba tôi hôm nay bận nên sẽ không có mặt, mọi người cứ bắt đầu cuộc họp như thường. Bây giờ từng người một báo cáo tình hình công ty tuần vừa qua.

Cổ đông A:

- Tổng giám đốc, không biết anh đã biết bên công ty Vũ Giang có phương án xây dựng, chiến lược quảng cáo và thiết kế gần như là giống bên mình không ạ.

- Vấn đề này tôi đã nghe sáng nay nên mới lập tức họp cổ đông. Tôi muốn hỏi quý vị ở đây, ai có giải pháp thích hợp thì cứ mạnh dạn trình bày.

Giám đốc bên marketing lên tiếng.

- Tổng giám đốc Minh! Tôi xin được trình bày ý kiến của mình ạ. Như chúng ta đã biết vấn đề truyền thông, quảng cáo là rất quan trọng với mỗi dự án, theo tôi nghĩ việc cần thiết bây giờ chính là tìm người thích hợp đại diện hình ảnh quảng cáo cho công ty. Xã hội bây giờ người ta chuộng người nổi tiếng, tôi đã nghĩ được một người rất thích hợp rồi ạ.

- Là ai? (anh nghiêm giọng hỏi)

- Kiều Trần Trần ạ! Tôi nghe nói cô ấy mới về nước, hiện tại cô ấy đang là ngôi sao hạng A quốc tế ấy ạ.

Anh nghe đến tên Trần Trần, không cần suy nghĩ nhiều đã lên tiếng.

- Tìm người thích hợp hơn đi.

- Tổng giám đốc! Tôi nghĩ cô ấy là lựa chọn thích hợp nhất rồi ạ. Bên công ty đối thủ cũng đang găt gao gửi thư mời đó ạ.

- Tôi nói dối là dối.

- Trần tổng!

Các cổ đông lần lượt lên tiếng.

- Trần tổng! Anh cứ suy nghĩ thật kỹ đi ạ. Tôi nghĩ giám đốc Lý nói đúng đấy ạ. Xét về độ hot bây giờ tất nhiên sẽ không ai bằng cô ấy.

- Chuyện này tôi sẽ nói ở cuộc họp sau. Cuộc họp kết thúc tại đây!

Anh đứng dậy bước đi, trợ lý theo sau anh trở về phòng làm việc.

- Pha cho tôi cốc cafe đen.

- Được rồi. Đợi tôi một lát.

Một lát sau cafe mang tới đặt lên bàn làm việc của anh.

- Cafe của anh đây.

- Ủ (anh ngả lưng xuống ghế, mắt nhắm lại trả lời)

- Anh vẫn suy nghĩ về việc người đại diện hình ảnh quảng cáo à?

Anh mở mắt ra, ngồi thẳng lưng nói:

- Không! Tôi đang suy nghĩ về việc người đánh cắp tài liệu đưa cho công ty đối thủ.

- Ý anh là trong công ty này có nội gián? Nhưng chẳng phải tài liệu ấy do chính anh quản lý mà.

- Tôi nghi ngờ nhà tôi có nội gián?

- Sao cơ?

- Tài liệu ấy tôi chưa từng mang đến công ty. Bản vẽ thiết kế công trình tôi cũng chỉ mô phỏng lại với ban giám đốc. Tại sao lại trùng hợp đến mức ngày

chúng ta khỏi công thì công ty đối thủ cũng khỏi công, cùng giờ luôn.

- Vậy anh đã nghỉ ngơi ai chưa?

- Sớm muộn hấn ta cũng lộ diện thôi.

- Mà phải rồi, vết thương bả vai của anh thế nào, đã đỡ chưa?

Nói đến đây anh bắt đầu nhớ đến cô, vết thương này cũng là do chính tay cô băng bó.

- Ủ. Đỡ nhiều rồi!

- Vậy tôi xin phép ra ngoài trước.

Anh gạt đầu rồi nghĩ thầm “ không biết nhỏ này ở nhà chuẩn bị lễ Phật thế nào rồi “

“ Hắt xì “ cô lắc đầu, hình như có ai đó đang nghĩ đến mình.

Bà hai bê tới một chậu nước có những cánh hoa hồng đưa cho cô.

- Diệu Anh! Con lấy nước này rửa mặt cho mát này

- Dạ con cảm ơn mẹ hai.

- Mà công nhận con khéo tay thật ấy, hôm nay sư thầy còn khen cách trang trí món ăn ấy. Bà nội vui lắm.

- Dạ có gì đâu ạ. Toàn là những món cũng dễ làm mà mẹ hai.

Bà ba lên tiếng.

- Con lại còn phải khiêm tốn, dễ làm với con nhưng xem có dễ làm với Út Liên không.

Út Liên đứng gần đó gượng gạo cười nhạt.

- Mỗi người một sở trường mà mẹ ba, mẹ so sánh như vậy là hơi bất công cho con đó. Cũng may mà chị dâu trứng tù giống như cá gặp nước ấy.

- Con nhỏ này, bảo cho mà chịu khó học tập chị dâu con ấy.

- Con biết rồi!

Dứt lời cô ngấm nguẩy bước đi, bà ba nói với bà tư.

- Em xem mà dạy lại con dâu đi nhé, ai lại cứ chiều nó mãi như vậy được.

- Chị ba yên tâm, em sẽ nhắc nhở con bé (cười nhạt)

Bà nội lúc này tới chậm rãi từ phòng thờ bước ra.

- Mấy đứa không xuống dưới nhà, đứng đây to nhỏ cái gì.

- Dạ vậy tụi con xin phép.

- À Diệu Anh. Lại đây bà biểu đã.

Cô quay mặt lại hỏi bà.

- Bà biểu gì con ạ?

- Cho con (bà đưa cho cô phong bao đỏ)

- Gì đây bà?

- Tiền thưởng cho con làm tốt nhiệm vụ. Hôm nay ta rất hài lòng.

- Ủi con không giám nhận đâu bà. Việc này là việc con nên làm mà.

- Ta đưa thì cứ nhận. Bất kể năng dâu nào trong nhà đều thế thôi. Ta là người thưởng phạt rõ ràng.

- Vậy con cảm ơn nội nhiều nhé.

- Lát gọi Gia Minh về nhà dùng bữa trưa, nói với nó hôm nay có vợ chồng chú thím hai về chơi.

- Dạ con biết rồi nội.

Cô đi xuống dưới nhà sắp mâm hoa quả với mẹ hai, cô hỏi bà.

- Mẹ hai.. chú thím hai là ai ạ?

- À, chú thím hai là em trai với em dâu của bố chồng con. Vợ chồng chú ấy định cư bên Pháp gần chục năm nay rồi.

- Hình như hôm cưới con chú thím ấy không có mặt thì phải.

- Đúng rồi. Hôm đó chú bị gãy chân nên không về được. Hôm nay được tháo bột nên về luôn này.

- Dạ.

Cô dứt lời thì ba chồng cô từ ngoài đi vào, từ ngày về đây làm dâu, đây là lần thứ 3 cô được gặp ông ở nhà. Nhìn kỹ ông một chút, cô thấy Gia Minh giống ông nhiều nhất, bảo sao số đào hoa! Cô nhanh nhẹn chào hỏi ông.

- Ba vừa mới về ạ?

- Ủ! Ba vừa đi đón vợ chồng chú hai về.

Nói rồi ông đưa chiếc áo vest cho mẹ hai.

- Cát lên phòng dùng thôi, thời tiết năm nay mới vào mùa mà nắng gắt ghê.

- Đạo này thời tiết mưa nắng thất thường lắm ạ. Mà vợ chồng chú hai đâu mình?

- Vợ chồng chú ấy còn ghé tiệm hàng mua gì cho mẹ ấy.

- Vậy em lên cất áo rồi chuẩn bị dọn mâm chờ vợ chồng chú thím ấy.

- Ủ đi đi.

Cô hỏi ông.

- Ba đi nắng về mệt có muốn uống một chút nước không ạ?

- Cũng được. Vậy đi rót cho ba một cốc nước lọc cho thêm vài viên đá nhỏ.

- Dạ con đi ngay đây.

Cô bước đi, ông gật đầu nghĩ bụng “con bé này xem chừng cũng rất nhanh nhẹn”

Chiếc xe Rolls Royce tiến thẳng vào sân vườn trước cửa chính biệt thự. Từ trong xe bước xuống là một người đàn ông trung tuổi và một người phụ nữ chừng ngoài 40 nhưng vẫn còn rất trẻ đẹp. Sau cùng là cô gái độ tuổi 20 bước xuống, trên tay có xách theo những túi quà rất sang trọng.

Hai người giúp việc chạy tới ngờ ý muốn cầm đỡ nhưng cô gái liền từ chối.

- Thôi khỏi. Tôi cảm được không mọi người lại làm hỏng hết.

- Ân Di.. mọi người có lòng tốt muốn giúp đỡ con, con không được khó chịu như vậy.

- Nhưng mà...

- Thôi vào trong đi, kéo bà nội với mọi người đợi.

Cô lúc này từ phòng khách đi ra, thấy 3 người trước mặt, nghĩ bụng chắc đây chính là gia đình chú thím hai. Mới cất tiếng chào đầu tiên thì ngay lập tức cô gái kia quăng ngay mấy cái túi xách ra trước mặt cô.

- cầm lên phòng giúp tôi.

Cô ngơ ngác nhìn cô gái, ở đâu chui ra cái thứ con gái vô duyên vậy trời.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Cô cảm thấy mấy chiếc túi xách cô ta đưa nhưng không quên chào hỏi hai người trung tuổi trước mặt.

- Dạ đây là chú hai và thím hai ạ?

Người phụ nữ trả lời.

- Cháu là...

- Dạ cháu là vợ anh Gia Minh ạ.

Chú hai lên tiếng:

- Thảo nào ta nhìn cháu quen quen, Gia Minh có gửi ảnh của cháu cho ta nhưng có vẻ như bên ngoài cháu xinh xắn hơn nhiều đấy.

- Dạ cháu cảm ơn chú đã khen ạ.

Cô gái kia nãy giờ mới chăm chú nhìn cô thật kỹ, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

- Chị đúng thật là vợ anh Gia Minh?

- Ủ. Chị là vợ anh Gia Minh! Em là?

Cô gái chưa kịp trả lời thì Út Liên từ xa đi tới.

- Chú thím hai vừa về ạ. Ôi cả Ân Di nữa này, lâu rồi không gặp em, càng lớn càng xinh đáo để.

- Chị ba..Chị khỏe không ạ?

- Chị khỏe.. giờ chỉ ước được xinh bằng một phần 10 của em thôi.

Nghe Út Liên nói mà cô muốn ọe, giọng nói này đặc ngọt ngào, sắc mùi giả tạo.

Thím hai lên tiếng:

- Mọi người đâu hết rồi con?

- Dạ bà nội thì trên phòng thờ nói chuyện với sư thầy, ba chồng con thì hình như mới ở đây thôi. Còn các mẹ thì con không rõ.

Sau hỏi Út Liên cúi xuống nhìn những túi đồ trên tay cô.

- Ôi chị dâu. Làm gì chị xách nhiều đồ thế?

Ân Di nói:

- À. Vừa em tưởng chị ấy là giúp việc nên có đưa cho chị ấy cầm hộ.

- Nếu là vợ anh Gia Minh thì thôi chị đưa cho em cầm.

- Thôi không sao. Chị cầm được, việc nhỏ ấy mà.

- Vậy phiền chị nhá. Có gì lần sau phải nói sớm để em biết đường.

“má cái con nhỏ này, từ đâu phi tới, vô duyên chắt hòng rồi vắt đồ vào người khác lại còn bày đặt nói sớm với muộn “ cô nghĩ bụng như vậy nhưng vì nề mặt nên không muốn nói.

Út Liên:

- Chú thím lên phòng nghỉ lát rồi xuống ăn cơm.

- Ủ.

Mọi người đi khỏi, Ân Di nói với Út Liên.

- Anh Gia Minh lấy vợ khi nào vậy chị?

- Chục ngày nay rồi. Thế không ai nói với em à?

- Em tưởng đùa. Anh ấy trước giờ có để ý đến ai đâu, mà tại sao chị ta lấy được anh ấy. Liệu có dùng thủ đoạn gì không đó.

- Chị chẳng rõ. Lòng người mà! (cô cô tình khiêu khích thêm để Ân Di ghét chị dâu mình)

Tại bữa ăn trưa.

Bà nội vui mừng nói:

- Đợt này về Việt Nam chơi lâu không con?

Thím hai mỉm cười nói:

- Dạ thưa mẹ...

- Tôi không có hỏi chị (nghe xong câu nói đó khiến mặt bà buồn xuống)

Chú hai cười cười đáp.

- Dạ tụi con về lần này chắc là được một tháng đó mẹ.

Ân Di:

- Bà nội ơi. Anh Gia Minh không về dùng bữa trưa ă? Nay anh có biết nhà con về không?

- Chị dâu con có gọi điện nói rồi. Chắc là bận không về được thôi.

- Chị dâu.. có chắc là chị gọi rồi không ă? Em sợ chị quên á.

- Cô yên tâm đi, chị còn lo hơn cả cô ấy chứ (Nụ sắc xảo đáp lời)

Bà ba lên tiếng.

- Chú thím và cháu ăn nhiều vào, không biết Ân Di có quen món ăn Việt Nam không?

- Chị ba, bên đó vợ chồng em cũng thường xuyên ăn những món chay. Mà nay đầu bếp nhà mình khéo tay thật, không những nấu ăn ngon mà còn trang trí rất đẹp mắt.

- À. Những món này đều do cháu dâu trưởng của thím nấu ấy.

Ân Di nghe thấy vậy liền nói.

- Con thấy bình thường mà, không ngon bằng món mẹ hay nấu ở nhà đâu ă.

Bà nội:

- Chắc con ăn quen khẩu vị chứ ở đây nấu vậy là quá ngon rồi.

Ân Di im lặng không nói gì nữa, trong lòng không tránh khỏi những ám ức. Cô thiệt tình không có cảm tình với chị dâu cả, lý do rất đơn giản chị ta là vợ anh Gia Minh.

Ba chồng cô lúc này mới lên tiếng hỏi.

- Chú hai.. việc bên đó thế nào?

- Anh cả.. công việc cũng rất ổn định ă.

- Như vậy là tốt rồi. Nhìn thấy vợ chồng chú như vậy là anh cũng mừng cho chú thím.

- Dạ. Em cảm ơn anh.

- Còn vết thương ở chân thì sao?

- Em đã hoàn toàn đi lại bình thường rồi. Lần trước đám cưới Gia Minh mà vợ chồng em không về được, thật ngại quá!

- Không sao. Không chúc phúc sớm thì chúc muộn.

Chú hai nói với Nụ.

- Cháu dâu, uống với chú một ly chúc mừng được không?

Cô chân chừ đáp.

- Dạ cháu...

- Đây là rượu nho, phụ nữ cũng có thể uống được.

- Nếu vậy thì cháu xin kính mời chú một ly.

- Chú hai.. chúc mừng vợ chồng cháu thì không thể thiếu cháu.

Mọi người ngoái nhìn hướng giọng nói, là Gia Minh!

Thấy Gia Minh, mắt Ân Di bừng sáng lên đầy phấn khích.

- Anh Gia Minh! Ngồi chỗ em này, đây vẫn thừa một ghế.

- Em ngồi đó đi, anh ngồi bên vợ mình để chúc bố em một ly.

Cô cùng anh cạn ly với chú hai và thím hai.

- Chúc mừng hạnh phúc hai đứa nhá. Không cần hứa hẹn gì nhiều, cứ sống bên nhau trọn đời là được.

- Cháu cảm ơn chú thím. Chú vui tính quá ạ (cô nói)

Dùng bữa trưa xong, mọi người ai trở về phòng người ấy. Ân Di gọi Gia Minh lại.

- Anh Gia Minh. Chờ e một lát.

Nụ quay qua nói với chồng.

- Tôi về phòng trước đây.

Gia Minh dừng chân lại nhìn Ân Di đang chạy tới.

- Có chuyện gì sao?

- Sao anh lấy vợ mà không nói với em một tiếng.

- Anh tưởng bà nội nói với em rồi.

- Không có.

- Em dạo này thế nào?

- Em được học trường quốc tế rồi.

Anh cười tươi xoa đầu Ân Di.

- Nhỏ này khá phết nhỉ!

- Anh đừng xoa đầu em vậy, cũng đừng gọi em là nhỏ nữa, e bằng tuổi vợ anh chứ bộ.

- Ái chà! Nay coi chừng lý sự ghê nhỉ. Dù em có lớn thế nào thì em vẫn là cô nhóc trong lòng anh.

- Em không muốn.. em lớn rồi.

Anh cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay.

- Thôi về phòng chơi với bà nội đi, anh còn có việc đi trước.
- Tối anh rảnh cho em đi xem thả đèn hoa đăng nhé.
- Ở này có thả đèn à?
- Em thấy chị Liên bảo vậy mà. Tối anh cho em đi xem nhá.
- xem thế nào đã!

Gia Minh trước mặt cô lúc nào cũng có một khoảng cách nhất định khiến cô có chút buồn lòng và hụt hẫng. Cô biết cô và anh chỉ là anh em họ trên danh nghĩa, thực chất hai người chẳng có mối quan hệ nào vì cô chỉ là con nuôi của ba mẹ cô mà thôi.

Trong phòng bà nội lúc này.

Thím hai lôi trong chiếc hộp màu xanh một tấm vải lụa cao cấp.

- Mẹ. Con thấy tấm vải này rất đẹp nên muốn mua tặng mẹ.

Bà lạnh nhạt đáp.

- Cảm ơn. Nhưng nếu tặng tôi một đứa cháu thì vui hơn.

Mặt thím hai buồn xuống.

- Mẹ, con biết mẹ rất giận con. Nhưng thật tình con cũng đã khuyên chồng con hết lời nhưng anh ấy không đồng ý nạp thêm vợ lẽ.
- Hừm. Cô nói thì hay lắm, nhưng lòng cô nghĩ như nào thì có trời mới biết được.

Từ trong hốc mắt thím hai đã ngấn lệ như một lớp sương mờ dày đặc. Bà biết bà không thể sinh con cho chồng là lỗi của bà, nhưng bà đâu có muốn thế. Hạnh phúc của người phụ nữ chính là được làm mẹ, tuy giờ đây bà đã có Ân Di nhưng suy cho cùng con bé cũng đâu phải ruột bà đẻ ra.

Bà nội nói tiếp.

- Đúng là cây độc không trái, gái độc không con.

Chú hai từ ngoài cửa đi vào lên tiếng.

- Mẹ! Mẹ lại nói vậy rồi. Vợ con, cô ấy cũng đâu muốn vậy. Với lại bây giờ con có tuổi rồi, mẹ đừng nhắc lại chuyện này nữa được không? Mẹ muốn người nói dối tông đường thì đã có anh cả rồi Gia Minh...
- Chẳng lẽ cứ phận thứ là không sinh con được à? Ai cũng nghĩ như con thì có mà loạn hết.
- Kia mẹ. Lâu lắm rồi vợ chồng con mới về đây, xin mẹ hãy vui vẻ với tụi con ít ngày.
- Thiệt tình!

Bầu trời lấp lánh những vì sao sáng, từng cơn gió thổi lung lay những cành lá xanh mon mơn. Đứng bên ô cửa sổ, cô vờn vai cảm nhận sự dịu dàng của từng cơn gió, nó như thổi mát cả tâm hồn cô vậy. Cô nghĩ về những kỷ niệm đã qua, suốt chục ngày vừa rồi cô đã không liên lạc về nhà, cảm giác như trải qua một kiếp luân hồi. Cô yên lặng ngắm những vì sao, tự nhủ lòng mình phải mạnh mẽ, yếu đuối kia cô sẽ giữ lại cho riêng mình.

- Này vợ!

Cô giật mình quay lại thấy anh đang đứng trước mặt mình.

- Anh về rồi à?
- Ừ. Cô rảnh không?
- Làm gì ấy?
- Tôi dẫn cô đi xem lễ hội hoa đăng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Lễ hội hoa đăng. Thả đèn cầu nguyện ấy hả?

- Ủ. Thế cô có đi không thì bảo. Hỏi nhiều!

- Có.. tất nhiên là có đi chứ, tội gì mà không đi

- Biết ngay mà. Có bao giờ mè o lại chê mớ.

Cô chu cái mớ đáng yêu nói.

- Xời! Anh làm như mình hiểu tôi lắm ấy!

Anh lờm cô một cái, cô ngay lập tức im lặng không nói gì nữa rồi lật đật chạy đi thay đồ, dù sao anh cũng có lòng tốt rủ cô đi chơi là vui lắm rồi.

Bước ra tới cổng, mọi người trong thị trấn hôm nay náo nức đổ ra ngoài đường hướng về lễ hội hoa đăng, đặc biệt là những cô gái đang tuổi xuân xanh. Cô và anh hoà trong dòng người, ánh trăng sáng trên bầu trời rọi xuống khuôn mặt đáng yêu của cô khiến người đàn ông bên cạnh có lạnh lùng cỡ nào cũng phải nhìn lên một nụ cười ở khóe môi. Chiếc miêng nhỏ xinh của cô liên tục hỏi:

- Anh bước nhanh một chút không được à. Chân tôi đau mà còn đi nhanh hơn anh đấy.

- Cô làm gì mà cứ nháo nhác lên như người ta tranh hết đến nơi rồi ấy.

Cô dừng chân lại ngược mắt lên nhìn anh, nhìn một cách chăm chú. Anh nhú mày hỏi:

- Này. Làm gì mà nhìn tôi kỹ vậy.

- Tôi đang nhìn xem mặt anh có dính gì không mà sao ai đi qua anh cũng ngoái lại nhìn không chớp mắt.

Anh nhếch môi rồi đưa tay gõ vào trán cô một cái.

- Cô bị ngốc hay già ngốc đấy? Lý do rất đơn giản là vì tôi rất đẹp trai. Với lại đây là lần đầu tiên tôi xuất hiện ở nơi đông thế này.

- Tinh thần tự sướng của anh đạt cấp thượng thừa rồi đấy.

Hai người tiếp tục bước đi tới chỗ lễ hội. Thì ra lễ hội được tổ chức bên bờ sông gần đồi thảo nguyên hôm trước. Ngoài đây đã tập trung rất đông già trẻ gái trai, trên tay mỗi người đều cầm chiếc đèn hoa sen phát sáng. Từng cơn gió thổi mạnh khiến mái tóc cô tung bay trong gió, bất giác anh đưa tay vén gọn những sợi tóc loai toai trước mặt cô lại khiến con tim cô điều đứng.

- Ôi trời Xem kia, đây có phải cậu cả nhà Trần Gia không?

Anh vội vàng buông tay xuống, hai người giật mình quay người lại, trước mặt hai người là một người đàn ông chừng tuổi của anh đang tiến lại gần.

- Gia Minh! Cậu nhận ra tôi chứ?

- Đình Lâm! Lâu rồi không gặp!

- Phải. Từ hồi cậu sang Mỹ là chúng ta không gặp nhau nữa. Tôi thỉnh thoảng có qua Mỹ chơi nhưng tiếc là không có cách nào liên lạc được cho cậu.

Sau đó anh ta liếc mắt nhìn cô.

- Đây là..?

Gia Minh lên tiếng đáp lời.

- Đây là vợ tôi.

- Cậu lấy vợ rồi hả Gia Minh? Sao không thấy truyền thông rộn ràng nhỉ? Cũng không thấy con bé Trần Trần nhà tôi nói chuyện.

- Tôi có hạn chế bên truyền thông.

- Thì ra là vậy.

Nói rồi người đàn ông đưa tay ra trước mặt cô

- Chào em! Anh là Đình Lâm, là bạn học cùng với Gia Minh.

Cô đưa tay bắt lại.

- Dạ chào anh.

Người đàn ông nắm chặt lấy tay cô, Gia Minh khó chịu liếc mắt rồi ho lên vài tiếng khiến anh ta lập tức buông ra.

- Gia Minh, xem ra cậu cười được cô vợ xinh xắn không khác gì Trần Trần nhà tôi vậy.

- Vậy sao? Sao tôi thấy còn hơn nhĩ.

“Thì ra Trần Trần là em của hần ta “ cô nghĩ thầm rồi nhìn kỹ một chút “ công nhận là có nét giống “. Nhưng nếu so với Trần Trần, ánh mắt anh ta cảm giác hoà đồng hơn.

Câu trả lời của Gia Minh khiến Đình Lâm chỉ biết gượng cười trong im lặng. Sau đó anh lên tiếng hỏi.

- Tôi nghe nói con bé ở nhà cậu chơi, như vậy có bất tiện gì không?

- Nếu vợ tôi cảm thấy không bất tiện thì sẽ là không bất tiện. Nếu vợ tôi thấy bất tiện thì sẽ là bất tiện.

- Vậy em có thấy bất tiện không? (Đình Lâm hỏi cô)

- Dạ cũng không có gì đâu. Em thoải mái ấy mà, quan trọng em tin chồng em là chính.

- Em thật đặc biệt!

- Đúng thế. Cô ấy không đặc biệt thì sao làm được vợ tôi.

- Xem ra tình cảm hai người rất tốt, chúc mừng hai người nhé.

- Cảm ơn.

Đình Lâm cười nói với cô.

- Đấy em xem chồng em, lúc nào cũng lạnh lùng như vậy. Kể cả từ hồi đi học ấy, khó gần với khó ở lắm. Ngày xưa cô giáo còn phải cúi đầu ngả nón xin thua, người ta gọi là bất trị ấy.

Cô bật cười đáp lại.

- Thật luôn hả anh? Bảo sao bây giờ vẫn không khác là mấy.

Anh liếc mắt nhìn Đình Nguyên, cái tên đáng ghét này dám lòi chuyện ngày xưa của anh ra nói, nhưng tức hơn là ánh mắt cô lại chăm chú lắng nghe như một niềm vui, lại còn cười với hần nữa. Ai ở trong làng này không biết hần là một tên đào hoa và háo sắc vô cùng, thấy gái đẹp là mắt cứ sáng long lanh lên. Nếu ngày đó không phải yêu em gái hần ta thì chắc chẳng bao giờ anh thêm chơi với hần.

Không ổn rồi! Anh nhanh chóng kéo tay cô bước đi.

- Khi khác có dịp nói sau, bây giờ tôi phải đưa vợ đi thả đèn cầu nguyện.

Trước khi đi cô không quên ngoảnh lại chào tạm biệt, anh thấy vậy nắm tay một chặt hơn.

- Á đau!

- Cũng biết đau.

- Anh buồn cười, ai mà chẳng biết đau. Người không cảm giác thì còn gì là người.

- Cô đấy!

- Ủ tôi làm sao?

- Cô nên nhớ bây giờ cô là vợ cả Trần Gia, là người đã có gia đình, không thể tùy tiện cười cợt với người khác trước chốn đông người, để ai nhìn thấy sẽ không hay.

- thì chỉ là vài câu xã giao thôi mà.

- Xã giao mà cười như được mùa thế hả?

- Anh có thấy mình đang vô lý quá không?

- Cô??

Một đứa bé chừng 10 tuổi chạy tới đưa cho hai người hai chiếc đèn hoa sen.

- Cô chú ơi, bà sư bảo cháu đưa cho cô chú.

Cô mỉm cười với đứa bé rồi nhận lấy chiếc đèn, nhẹ nhàng nói.

- Cô cảm ơn cháu nhé.

Xa xa Ân Di đứng ngậy người nhìn hai người, khuôn mặt giống như kẻ mất hồn, bàn tay xiết chặt lại vào nhau. Út Liên đứng bên cạnh thấy vậy cố tình nói.

- Ân Di. Kia có phải là anh cả và chị dâu không nhỉ?

Ân Di im lặng quay mặt bước đi về hướng khác

- Ô kìa. Đợi chị mới.

Giọt nước mắt trong hốc mắt Ân Di tuôn trào.

- Ân Di. Sao em lại khóc?

Ân Di dùng chân lại nói.

- Rõ ràng hồi trưa em có rủ anh cả đi thả đèn hoa đăng trước. Anh ấy nói để xem đã, em tưởng anh ấy bận không đi được, không ngờ lại gặp ở đây. Như vậy rõ ràng là thất hứa với em rồi. Em ghét ai thất hứa với mình!

- Ân Di. Biết đâu anh cả quên không nhớ đến cuộc hẹn thì sao? Hoặc cũng có thể nhớ đến nhưng chị dâu muốn đi thì tất nhiên anh phải chiều chị trước. Dù sao bây giờ hai người là vợ chồng mà.

- Tất cả là tại chị ta!

Út Liên thấy Ân Di tức giận vậy càng khoái chí trong lòng. Cô thừa biết Ân Di có tình cảm với anh cả, nếu thế cô càng phải thêm bớt thật nhiều để niềm ganh ghét của Ân Di lên tới cực điểm, hai người cứ mặc sức đấu đá nhau, Trăn Trăn của cô cứ ngồi yên mà hưởng lợi.

- Vậy em có muốn ở lại nữa không?

- Ồ, nhất định phải ở. Mà chị về trước đi nhé.

Dứt lời Ân Di quay đầu lại chạy thẳng tới chỗ cô và anh đang đứng thả đèn.

- Anh Gia Minh!

- Ân Di? Sao em lại ở đây?

- Bộ chỗ này cấm người chưa có chồng đến hả anh?

- Không phải. Ý anh hỏi em đến đây với ai.

- Em đi với chị ba.

- Ừ.

Cô lên tiếng.

- Vậy thím út đâu Ân Di.

- À. Chị ấy về trước rồi, lát cho em về cùng anh chị nhà.

Anh đáp lời.

- Ừ!

- Em chưa thấy chị dâu nói gì, liệu có phải chị sợ em phá hỏng không gian riêng tư của hai người không?

- Đâu có. Cô đừng nghĩ ai cũng giống ai như vậy.

- Vậy thì tốt rồi.

Nói rồi Ân Di khoác tay Gia Minh.

- Minh tới chỗ kia thả đèn đi anh.

Anh ngoảnh lại nhìn cô, Ân Di kéo mạnh tay hơn. Sau đó cô lững thững đi theo hai người, vừa đi vừa suy nghĩ “ tại sao mình có cảm giác tình cảm Ân Di dành cho anh không giống bình thường “...” Ôi trời! Mày điên rồi, bọn họ là anh em, không được nghĩ vậy, tuyệt đối không được nghĩ vậy “

Ân Di:

- Anh Gia Minh, em với anh cùng thả đèn xuống rồi ước nguyện đi anh.

Anh liếc mắt nhìn về phía cô rồi nói.

- Đợi chị dâu của em tới rồi cùng thả.

- Nhưng mà...

Cô bước đến gần hai người.

- Hai người chưa thả đèn ă?

- Anh nói đợi chị đó.

- Vậy chúng ta bắt đầu thả rồi còn ước nguyện nữa.

Ân Di:

- Ấy mà em nghe bảo ghi điều ước vào một tờ giấy rồi kẹp vào chiếc đèn thả sẽ linh nghiệm hơn.

- Thôi cứ thả đi. Quan trọng là mình phải thành tâm.

- Nhưng mà..(lưỡng lự)

Cô thấy vậy lên tiếng.

- Cô Út đã nói vậy rồi thì hay là anh đi lấy cho cô ấy chiếc bút với tờ giấy cho thỏa lòng mong ước.

Anh chần chừ một hồi rồi gật đầu.

- Vậy hai người đợi đây một lát.

Anh bước đi khỏi, Ân Di thay đổi sắc mặt, kênh kiệu nói với cô.

- Ngày trước anh Gia Minh hay dẫn em tới đây chơi lắm. Mỗi lần em về Việt Nam đều rất vui cho tới đợt về lần này...

- Vậy à? Lần này ai đã khiến cô k vui sao?

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mặt.

Cô sững người, con nhỏ này nó nói vậy khác gì nói thẳng mặt chính là cô dâu, đã vậy cô cũng không khách khí nữa. Thực lòng cô đâu ưa gì nó, ngay từ lần gặp đầu tiên đã không ưa rồi, cái thái độ nhìn người bằng nửa con mắt mà trước mặt người lớn cứ tỏ ra mình rất ngoan hiền.

- Có những thứ gần ngay trước mắt nhưng thực chất trong lòng coi như vô hình (cô mỉm cười đáp trả)

Ân Di tức, tức muốn tìm người luận. Cô hít một hơi thật sâu ngoảnh mặt nhìn con sông, trong đầu liền nảy ra cái suy nghĩ.

- Á...

- Bùm...!

Cô giật mình nhìn thấy Ân Di rơi xuống nước ngay trước mắt, định bụng nhảy xuống nhưng bàn chân vô thức cứng ngắc lại, hình ảnh quá khứ hiện về.

- Cứu.. Cứu con.. cứu..(cô ngoi lên ngụp xuống bao nhiêu lần)

Thế giới trong cô nhưng một màu đen lạnh lẽo, cô nhìn thấy một con quỷ dài lưỡi, có hai chiếc răng nanh đang nhòe miệng nhìn cô cười ở giữa dòng sông, bất giác cô phát ra tiếng “ quỷ nước “

- Có người rơi xuống nước, có người rơi xuống nước!

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Chân cô như bị ai giữ lại cho tới khi anh chạy tới huyếch mạnh vào vai cô rồi nhảy xuống sông kêu lớn.

- Ân Di!

Cô giật mình nhìn xung quanh, đã có rất nhiều người đứng vây quanh khiến cô sợ hãi. Một lát sau anh kéo Ân Di vào bờ rồi nhấc bổng cô ấy lên đặt xuống đất, miệng liên tục gọi.

- Ân Di.. Ân Di.. tỉnh lại đi Ân Di.

Cô run run ngồi xuống kế bên Ân Di. Mọi người xung quanh nói.

- Hô hấp nhân tạo đi, cô ấy chắc uống nước nhiều rồi.

Anh liếc mắt nhìn cô rồi cúi xuống nhìn Ân Di sau đó lên tiếng.

- Ở đây ai biết hô hấp nhân tạo không? Làm ơn giúp tôi.

- Cậu Gia Minh, cúi xuống hôn lên môi cô ấy rồi ép ngực là được. Nhanh lên không người ta chết đó.

Một nụ hôn đặt lên môi Ân Di khiến trái tim cô nhói đau. Lát sau đó Ân Di ho lên vài tiếng rồi mở mắt nhìn anh, nở nụ cười yếu ớt.

- Anh Gia Minh! Đúng thật là anh rồi.

Anh ậm ừ gật đầu.

- Để anh đưa em về.

- Dạ.

Anh nhấc bổng Ân Di vào lòng rồi nói.

- Tôi đưa em ấy về trước.

Cô gật đầu.

- Anh đưa cô ấy về đi, em tự đi về được.

Ân Di mỉm cười đắc ý nhìn cô, thực chất chẳng có cuộc sênh chân nào cả, là do cô cố ý làm vậy để được sự quan tâm. Cũng chẳng có gì đến mức cô ấy phải hô hấp, tất cả đều là cố ý.

Mọi người giải tán, cô buồn bã bước đi. Bước đi vô hồn giống như có ai đó dẫn lối đi cho mình mà chẳng thể nào tự chủ được đôi chân. Rõ ràng trong đầu cô nghĩ một đường nhưng đôi chân lại bước một đường. Bước dọc bờ sông qua đồi thảo nguyên, xung quanh đều là cây cối ngút cả tầm mắt. Đêm xuống, sương mù dày hơn, nơi cô đang đứng hoàn toàn vắng vẻ, không có lấy một bóng dáng ai cả. Cô giật mình thoát khỏi u mê

- Đây là đâu thế này?

Khu vực này trước sau không một ánh điện, bỗng đâu văng vẳng tiếng cú kêu chói tai khiến hai cánh tay cô nổi da gà. Cô rất sợ, sợ trời tối, sợ ở một mình giữa đêm khuya thế này. Cô muốn khóc khi những cơn gió rít lên, những hình ảnh quá khứ liên tục hiện về khiến cô sợ hãi tận cùng. Ngày bé cô đã chết hụt một lần vì đuối nước, cô vẫn nhớ nước xông vào mũi khiến cô sặc vì không thở được, cái cảm giác chênh vênh ấy thực sự rất đáng sợ. Cô liếc

mắt nhìn xung quanh, chẳng muốn suy nghĩ tại sao lại bước tới đây vì càng nghĩ sẽ khiến tâm lý càng bất ổn, hơn hết bây giờ là tìm đường về. Nhắm mắt lại, cô tự an ủi bản thân phải bình tĩnh, không được lo lắng, miệng niệm Phật cho tâm được thanh thản.

Đi được một đoạn, cô thấy bóng dáng người đàn ông áo đen lấp ló bên ngôi mộ, nghe được tiếng bước chân, ngay lập tức người đàn ông quay lại trong chớp nhoáng rồi chạy thẳng. Dáng người ấy khiến cô liên tưởng tới Gia Long, theo cảm giác cô gọi lớn.

- Gia Long!

- Này anh gì ơi, đợi tôi mới.

Người đàn ông áo đen vẫn chạy, mặc kệ cho cô gọi lớn hơn. Cô tiến từng bước chân lại gần ngôi mộ, dưới ánh trăng sáng, cô mập mờ thấy được dòng chữ khắc trên bia đá “ Nguyễn Diệu Nhi, hưởng dương 13 tuổi “

- Diệu Nhi???

Vậy bóng dáng người vừa nãy đích thị là Gia Long. Hoá ra ngôi mộ Diệu Nhi nằm ở đây. Thế nhưng Gia Long tới đây làm gì, lẽ nào vì nhớ nhung nên tới thăm cô ấy. Nghĩ lại càng không đúng, mẹ ba nói cậu ấy trí não chỉ như người mới lên 5 lên 6 thôi mà.

Tiếng động vật kêu lên khiến cô giật mình thoát khỏi suy nghĩ, thôi chết, phải sớm tìm đường về mới được. Trên bầu trời những đám mây đen dần che lấp ánh trăng, nhìn về con đường trước mặt nó dài tận cùng, cách duy nhất lúc này chính là quay trở lại điểm tổ chức lễ hội hoa đăng. Cô quay đầu lại, tiếp tục đi, tiếp tục cố gắng bắt kẻ đường có xa cô vẫn sẽ tươi cười đến khổ trở về nhà..

.....

- Đã tìm thấy cô ấy chưa?

- Thừa cậu vẫn chưa thấy mộ đâu ạ.

- Lục tung cái thị trấn này cũng phải tìm bằng được cho tôi.

Anh tức giận sút mạnh hòn đá xuống sông.

- Đường Diệu Anh! Rốt cuộc cô đang ở đâu!

Anh mới về nhà 15-20 phút thôi mà khi quay trở lại đã không thấy cô đâu, kể từ lúc đó tới bây giờ đã hơn một giờ đồng hồ trôi qua mà vẫn không thấy cô xuất hiện. Anh thừa nhận khi này thái độ anh có hơi quá đáng với cô, nhưng thật lòng lúc đó chỉ là cảm xúc nhất thời, hoàn toàn không có ý gì cả.

Đêm càng lúc càng tĩnh mịch, trên con đường cô bước vắng tanh, đi bao lâu con đường vẫn dài đằng đặc, nỗi sợ trong cô nguôi đi, cô bình tĩnh bước đi thẳng. Vừa đi vừa lầm bầm

- Gia Minh đáng ghét!

- Gia Minh thối tha.

Cô vừa đi vừa nhieác móc sao giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu. Vừa dứt lời thì chiếc ô tô rọi thẳng trước mặt cô, cô mỉm cười nghĩ đó là anh. Chiếc xe dừng lại, người trong xe bước xuống là người đàn ông lạ mặt.

- Mộ cả. Tôi đưa cô về.

- Anh biết tôi à?

- Mộ lên xe đi, tôi đưa mộ về Trần Gia.

Người này biết cô, bây giờ cô cũng chẳng có lựa chọn nào nữa, lập tức bước vào trong xe. Vừa đi vừa hỏi

- Là chồng tôi bảo anh tới đón tôi à?

- Mộ mệt thì ngủ lát đi, về đến nhà tôi sẽ gọi mộ dậy.

Cô nghĩ thầm “ người này thật kỳ lạ, hỏi một đằng trả lời một nẻo “

Lát sau tiếng chuông điện thoại anh ta vang lên, cô nghe được anh ta nói.

- Đang trên đường về nhà rồi cậu.

Đi được một đoạn khá dài cô hỏi tiếp

- Bao lâu nữa thì về đến nhà vậy?
- 15 phút nữa thôi ạ.
- Khoan đã. Từ này giờ đi cũng được 20p rồi, ô tô đi tốc độ nhanh còn vậy, tức là cách nhà rất xa.
- Dạ vâng. Mẹ đi tới cuối thị trấn luôn rồi.

Cô thật sự không dám tin mình có thể đi bộ tới đó. Lẽ nào thực sự là “Ma đưa”

Chiếc xe dừng lại cách một đoạn nữa là tới Trần Gia. Người lái xe nói.

- Trước mặt là Trần Gia rồi ạ. Mẹ xuống xe đi bộ vào đi.
- Thế cậu k vào à? Mà hình như tôi chưa gặp cậu bao giờ.
- Tôi còn bận chút việc.

Cô bước xuống xe lững thững đi bộ về, kịp lúc chiếc xe của Gia Minh tiến tới trước cổng. Thấy bóng dáng cô, anh vội vàng mở cửa xe bước xuống trước mặt cô nói lớn.

- Rốt cuộc cô đã đi đâu vậy hả? Có biết là tôi vất vả tìm cô cỡ nào không?

Cô âm ức nhìn chằm chằm anh nhưng không nói gì. Anh thấy vậy kéo cô ôm thật chặt, giọng nhẹ xuống.

- Tôi lo cho cô lắm!

Cô thần thờ rồi đẩy anh ra khỏi.

- Lên phòng rồi nói!

Dứt lời cô âm ức bước đi lên phòng, vừa đi vừa muốn khóc, chẳng hiểu sao ban nãy còn mạnh mẽ thế mà khi thấy anh ngay trước mặt chỉ muốn khóc thật to. Cô bước đi trước, anh bước theo sau rồi cánh cửa phòng đóng sập lại.

Cô mở ngăn kéo tủ lấy bộ quần áo lụa, anh kéo tay cô lại.

- Thái độ này là ý gì?
- Buông tay tôi ra.
- Cô phải nói cho rõ, cái kiểu giận hờn gì thế.
- Tôi chả giận hờn ai cả, là anh tự nghĩ vậy thôi!
- Cô có biết tôi đi tìm cô khắp nơi, lo lắng cho cô rồi để bây giờ phải nhìn thấy vẻ mặt này của cô à. Tôi đã làm gì sai.
- Anh không sai.. là tôi sai!
- Tôi nói cô đứng chờ một lát, chân cô không đi lung tung là không chịu được à?
- Nghe này..hình như anh đang cố tình gây sự với tôi thì đúng.
- Cô biết bơi đúng không?
- Ừ!
- Sao khi này cô không cứu con bé?
- À thì ra là bây giờ anh trách tôi không cứu em gái anh chứ gì? Tại sao tôi phải cứu khi rõ ràng chính nó là người chủ động làm mình ngã.
- Cô vừa nói cái gì?
- Tôi không nói với anh nữa, buông ra tôi đi thay đồ.

Cô dứt mạnh tay mình ra khỏi tay anh rồi bước vào buồng tắm đóng sập cửa lại. Anh bên ngoài tức giận chống hai tay vào eo đập mạnh vào thành gương.

- Không biết tốt xấu! Lo cho cô ta để làm gì chứ!

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Cô dứt mạnh tay mình ra khỏi tay anh rồi bước vào buồng tắm đóng sập cửa lại. Anh bên ngoài tức giận chống hai tay vào eo đập mạnh vào thành giường.

- Không biết tốt xấu! Lo cho cô ta để làm gì chứ!

Đêm đó hai người nằm quay lưng lại vào nhau, cả hai cùng trần trọc xoay qua trái rồi lại qua phải, cho đến khi cùng đối diện mặt nhau, nhìn nhau vài giây ngẩn ngui rồi lại xoay ngược lại.

Không gian yên ắng, đồng hồ điểm 1 giờ đêm, lúc này con mọt mới thăm dần, cô từ từ nhắm mắt lại rồi thiếp vào giấc ngủ. Thấy mọi thứ im lặng, anh ngồi dậy nhẹ nhàng liếc mắt nhìn sang cô rồi với lấy chiếc mền mỏng đắp lên người cô, vừa đắp vừa nói thầm “đồ cố chấp”

Anh nằm vắt tay lên trán, suy nghĩ về những chuyện đã qua. Nghĩ về lần đầu tiên gặp cô, ấn tượng đầu tiên cô tạo cho anh chính là đôi mắt tình nghịch nhìn chằm chằm thẳng vào mắt anh mà không hề e ngại. Lựa chọn khi đó hoàn toàn là ngẫu hứng. Từ ngày Trần Trần rời xa anh, 4 năm rồi anh mới có một chút cảm giác với phụ nữ. Thì ra duyên phận đã sớm an bài trong khoảnh khắc hai người gặp nhau, không sớm một bước, không muộn một bước, vừa vặn trong hàng vạn người. Giống như Phật đã nói, với người không có duyên, nói bao nhiêu cũng là thừa, còn như đã hữu duyên thì chỉ cần xuất hiện cũng có thể thức tỉnh mọi giác quan của họ. Yêu nhau chỉ cần cơ hội nhưng có thể bên nhau là cần cơ duyên. Cô bây giờ giống như một loại gia vị nêm nếm cho cuộc sống của anh bớt tẻ nhạt!

- Buông tôi ra.. cứu.. cứu..!

Anh giật mình quay sang nhìn cô, mắt thì nhắm nhưng miệng không ngừng kêu la, chân tay giãy dụa lung tung. Anh vội vàng đặt tay lên người cô rồi nói.

- Đây.. này..

- Cứu.. cứu.. tránh ra!

Anh đập mạnh vào tay cô một cái khiến cô giật mình mờ mắt, ánh mắt ngây thơ nhìn anh như muốn khóc. Anh thấy vậy lúng túng hỏi.

- Có phải cô mơ thấy ác mộng à?

Cô im lặng rồi ôm anh thật chặt, gò má áp sát vào lồng ngực anh. Con quỷ trong mơ rất giống với con quỷ nước cô thấy hồi tối, nó nói muốn cô thể thân cho nó, nó lôi chân cô xuống sông rồi nó chìm cô xuống nước trong bất lực. Hình ảnh đó thật sự rất đáng sợ, cô sợ cô sẽ không được gặp bố mẹ mình nữa, không được gặp thằng cu Tý.. và.. không được gặp anh.. dù chỉ là cảm giác trong giấc mơ nhưng nó hiện hữu rất chân thật. Đôi bàn tay từ từ đưa lên bả vai đang run run ấy, nhẹ nhàng vỗ về. Sau một hồi cô trấn tĩnh rồi ra khỏi người anh mà nói.

- Tôi xin lỗi.. chỉ tại..

- Nói tôi biết, cô đã nằm mơ thấy gì, có phải giấc mộng ấy nó kinh khủng lắm không?

- Nếu tôi nói anh có tin không?

- Tin!

- Cũng không có gì đâu, giấc mơ không có thật. Chắc do tôi bị ám ảnh thôi.

Ngoài trời một vạch chớp loé lên khiến cô giật mình ôm chặt lấy anh thêm một lần nữa. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô rồi từ từ di chuyển xuống đôi môi ngọt ngào mềm mọng rồi nhanh chóng chen lưỡi vào khoang miệng, dùng lưỡi quấn lấy lưỡi cô, mút mát tất cả chất ngọt ngào có trong cô. Cô nghe thấy trái tim mình đập càng lúc càng mạnh hơn, càng lúc càng rõ rệt, thậm chí cô cảm thấy da mặt mình nóng hầm hập. Nụ hôn cuồng dã còn khiến đầu óc cô quay vòng vòng. Một tay anh lướt qua những ngọn tóc mềm mại của cô, tay còn lại hiên ngang chu du đi khắp nơi trên thân thể, càn quét vuốt ve từ bầu ngực rồi tiến tới phần hạ thân. Xúc cảm mãnh liệt dồn dập kéo đến khiến cơ thể cô như không chịu được rên lên một tiếng càng kích thích đôi phương. Anh mân mê hôn lên vành tai cô rồi từ từ xuống đến cổ sau đó mút mạnh nụ hoa hồng đỏ chót chìm.

- Thả lỏng ra một chút.. cô sẽ bớt đau hơn đấy!

Cô xấu hổ lấy chân che mặt lại, anh nhếch môi mỉm cười nằm lên trên rồi đưa con rồng ngẩng cao đầu tiến sâu vào bên trong hang huyết, nhẹ nhàng đưa đẩy cho tới khi chất dịch lỏng được phóng thích.

Phía chân trời hừng sáng, cơn gió đưa đầy mùi hoa sen thoang thoảng khắp căn phòng. Tiếng chuông điện thoại kêu tíu lên một cái, anh mở mắt ra với tay nhìn lên màn hình điện thoại, thì ra là lời nhắc hôm nay anh có cuộc gặp đối tác bên Thượng Hải. Đặt điện thoại xuống giường, anh liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, khuôn mặt xanh xao, đôi môi tái xám, mấp má mấp má hình như đang muốn nói điều gì. Vội vàng giật mình bật dậy, anh đưa tay lên trán cô.

- Không ổn rồi. Sao lại sốt cao thế này?

Anh lay lay người cô, Cô mơ mơ màng màng mở mắt tỉnh dậy, đôi mắt đẹp trong suốt tựa hồ mang một lớp sương mù dày đặc, cơ thể đau nhức cảm giác chỉ cần cựa quậy nhẹ một cái là có thể gãy xương. Từ trong hơi thở, hơi nóng hừng hực phả ra, cổ họng khô rất muốn cháy bỏng.

- Lạnh... lạnh..

Không chần chừ, anh nhấc bổng cô lên ôm chặt vào lòng mình rồi bước xuống giường.

- Tôi phải đưa cô tới bệnh viện.

Cô dần lịm đi trên tay anh, sau đó đã chẳng biết gì nữa.

Sáng sớm, bà quản gia vừa mở cổng lớn biệt thự, chuẩn bị công việc ngày mới thì chiếc xe ô tô màu đen của anh tiến tới gần.

Trong mơ, cô thấy ngôi nhà cấp 4 nhà mình hiện ngay trước mặt, cô thấy bố mẹ đang giang tay vẫy gọi cô, cô thấy nụ cười của thằng cu Tý...bất giác giọt nước mắt ở khóe mi tuôn rơi lăn dài trên hai gò má.

- Bố.. mẹ..

Anh vừa lái xe, vừa nhú mồm nhìn cô, khẽ thở dài suy nghĩ.

Tại bệnh viện.

- Bác sỹ. Cô ấy sao rồi.

- Cậu yên tâm, cô ấy bị cảm lạnh nhưng hiện tại đã ổn định hơn.

- Cảm lạnh sao? Thời tiết này đâu phải là lạnh.

- Cô ấy có từng đi dưới sương đêm quá nhiều không?

Anh nghĩ ra hồi tới qua, sau đó im lặng không nói gì nữa.

Nhìn thấy cô nằm trên chiếc giường bệnh, anh lặng lẽ rút chiếc điện thoại trong túi quần ra gọi cho mẹ hai thông báo tình hình.

Tại Trần Gia bây giờ đang là bữa sáng, mọi người đã có mặt đông đủ trừ bố chồng cô và chú hai, nghe đâu hai người đó hẹn nhau ăn bún riêu bên ngoài.

Bà nội.

- Nghe bảo hôm qua Ân Di bị ngã xuống sông hả?

- Dạ bà nội. Cũng may có anh Gia Minh ở đó nên cháu không sao ạ.

- Ủ. Lăn sau cẩn thận chút.

Sau đó bà đưa mắt nhìn một lượt.

- Mà phải rồi, con bé Diệu Anh sao giờ vẫn chưa xuống.

Bà ba:

- Con kêu nhỏ Cúc đi gọi rồi mà.

Út Liên:

- Không biết chị dâu làm gì mà giờ này còn chưa xuống nữa. Chẳng biết giờ giắc gì cả.

Thím hai thấy vậy nói.

- Chắc con bé mệt thôi mà.

Vừa dứt lời thì bà hai bước vào, hốt hoảng nói.

- Gia Minh vừa gọi điện về nói đang ở viện với Diệu Anh. Con bé bị cảm lạnh nên phải đưa tới viện gấp.

Bà quản gia nghe vậy mới giám lên tiếng.

- Thảo nào sáng nay tôi thấy xe cậu cả rời đi từ rất sớm.

Bà nội:

- Vậy bây giờ bảo đầu bếp nấu cháo tổ yến rồi cho người mang vào viện cho con bé.

- Vậy để con mang cho ạ (bà hai nói)

- Ủ. thôi cả nhà dùng bữa đi.

Ân Di thay đổi sắc mặt trở nên trầm ngâm hơn.

Tiếng chim hót ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu rọi khiến cô chói mắt phải nhắm lại mới mở hắt mắt ra được. Nhìn mọi thứ xung quanh, cả ống truyền dịch trên tay nữa, mùi thuốc sát trùng, cô thắc mắc tại sao mình lại ở bệnh viện thế này. Nhìn mẹ hai đang ngồi trên ghế, cô yếu ớt lên tiếng.

- Mẹ hai..

Bà mỉm cười nhìn cô.

- Con tỉnh rồi à?

- Sao con lại ở đây thế này.

- Con bị ốm, mà ốm thì phải tới bệnh viện chứ sao.

Bác sỹ bước vào chào hỏi.

- Bà Trần!

- Bác sỹ xem con bé tỉnh rồi.

Bác sỹ cúi xuống nhìn cô rồi thăm khám.

- Bây giờ ăn chút gì đó cho đỡ đói bụng nhé. Huyết áp với nhịp tim ổn hơn rồi đó.

Sau hỏi bác sỹ bước đi, cô liền hỏi.

- Mẹ hai quen biết vị bác sỹ này à?

- Ở đây có ai mà không biết tới người của Trần Gia đâu con. Bệnh viện này là do công ty nhà mình đầu tư đó.

- Thì ra là vậy.

Cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, bà hai mỉm cười nói.

- Gia Minh đi lấy thuốc bổ cho con, lát về giờ.

- Con đâu có tìm anh ta.

- Lại còn xấu hổ. Thôi để mẹ lấy cho con chút cháo, đây là cháo tổ Yến nên rất dễ ăn, ăn nhiều cho chóng khỏe.

- Con không muốn ăn đâu.

- Phải ăn một chút.

- Con sợ nuốt không trôi. Cổ họng đắng ngắt ấy.

Tiếng nói bên ngoài vọng vào.

- Mẹ hai để đó con cho ăn cho ẹ.

Bà biết ý liền lảng đi chỗ khác.

Bên trong căn phòng bệnh.

- Ăn cháo đi.

- Không muốn ăn.

- Không ăn lẫn ra đó ai chịu trách nhiệm.

- Xui xẻo cái mồm anh.

- Cô mà làm sao là ảnh hưởng tới tương lai của tôi. Vì tương lai này tôi bắt buộc phải khiến cô mau chóng khỏe lại.

- Thực sự không muốn ăn mà.

- Cô đừng có được voi đòi tiên.

- Anh đi chăm bệnh nhân hay đi hành bệnh nhân thế hả?

- Thế bây giờ có ăn không thì bảo. Không ăn là tôi mớm cho cô phải ăn đó.

- Ờo ghê chết.

- Vậy ăn đi.

Cô đưa tay cầm lấy bát cháo, những ngón tay vẫn còn run run. Anh cau mày nói.

- Ngồi yên đó tôi đút cho ăn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Bà hai đứng mỉm cười nhìn vào phòng bệnh qua ô cửa kính.

- Bà hai!

Bà giật mình quay lại đằng sau, thì ra là nhỏ Cúc.

- Cha nhà bay, mà làm bà bắn tim ra ngoài đến nơi rồi.

- Con mang ít đồ tới cho mẹ cả. Mà bà làm gì mà không vào bên trong ẹ.

Bà hai kéo tay Cúc lại rồi liếc mắt vào bên trong. Cúc thấy cậu cả đang đút cháo cho mẹ liền hiểu ý gật đầu.

- Thì ra là vậy.

- Chúng ta ra cuối hành lang kia một lát rồi vào sau

- Dạ bà.

- Mà phải rồi. Bay mang cái gì vào cho mẹ đấy.

- Dạ con mang thêm cháo tổ yến với gà ác hầm hạt sen.

- Những món này ai nấu?

- Con tự nấu ẹ. Lão phu nhân bảo con mang vào rồi ở đây chăm mẹ.

- Thế mà không nói sớm. Vậy bà về trước, mày ở lại chăm mợ nhé.
- Bà hai. khoan đã.
- Lại có chuyện gì?
- Hay bà đứng lại nói chuyện với con một lúc được không? Cậu ở trong đó chừng nào cậu mới ra, con ở đây một mình con buồn.
- Cái con nhỏ này. Rảnh rồi sinh hư à, bà về còn bao nhiêu việc ở nhà kia kia.
- Con đùa bà chút thôi mà. Vậy bà về cẩn thận nhé
- Nhỏ này càng ngày càng nhiều chuyện.
- Hi hi (Cúc cười)

Bé Cúc ngồi hành lang muốn ngủ gật đến nơi mà vẫn chưa thấy bóng dáng cậu cả bước ra khỏi phòng. Buồn chán cô đành xách theo chiếc giỏ đi loanh quanh một vòng giết thời gian rồi dừng chân lại trước gốc cây lớn bệnh viện, đối diện gốc cây là khoa thần kinh. Từ trong phòng khám chính giữa, cô thấy cậu hai Gia Long bước ra, cậu đứng nói với bác sỹ hoàn toàn khác với thái độ ở nhà, cảm giác rất chừng chặc. Sau đó cô cố gắng vênh tai lên nghe thử nhưng khoảng cách quá xa nên hoàn toàn không nghe được lời nào.

- Ấy mà người đàn ông đứng bên cạnh cậu hai là ai vậy? Nhìn như vệ sỹ ấy (cô thắc mắc)

Một lát sau đó cậu hai rời đi cùng người đàn ông kia, người này cô chưa từng gặp bao giờ.

Ánh nắng mặt trời đã lên cao, Cúc trở về phòng bệnh thấy mợ cả đang nằm trên chiếc giường một mình, cô thở phào nhẹ nhõm “ Ổn giờ. Cậu cả đã rời đi rồi “

Cô thấy Cúc xuất hiện, mừng như bắt được vàng vì cô còn đang lo ở đây một mình sẽ chết vì chán. Cúc đặt chiếc giỏ đựng thức ăn xuống bàn rồi nói.

- Mợ đã đỡ hơn chưa ạ?
- Thấy Cúc là mợ mừng khiến bệnh tình đỡ đi rất nhiều ấy.
- Khiếp. Mợ nói như con là liều thuốc ấy.
- Không phải. Mợ đang lo không có ai chơi với mợ.
- Người ốm cần được nghỉ ngơi, hay là mợ cứ nằm xuống ngủ giấc cho khỏe.
- Mợ không buồn ngủ, chỉ thấy người mệt mỏi thôi.
- Chắc tối qua mợ đi xem đèn hoa đăng vui quá nên về muộn đúng không?
- Vui con khi gì. Tự nhiên Ân Di xuất hiện phá hỏng hết, hại mợ thậm tệ.
- Cô Ân Di ấy hả mợ. Con nghe biểu tối qua cô ấy bị rơi xuống nước ạ.
- Ừm. Mợ nhìn như cố tình ấy.
- Hay là cố tình thật, hình như cô ấy thích cậu cả hay sao á mợ. Con thấy cô hay làm nũng với cậu lắm.
- Con bé này nói gì kỳ vậy. Bọn họ là anh em mà.
- Anh em nuôi thôi mợ. Có chung huyết thống gì đâu. Ông bà không có con, nghe biểu là tại bà nên lão phu nhân không ưa gì bà hết.
- Ủa vậy Ân Di là con nuôi của chú thím à.
- Dạ. Bây giờ mợ mới biết à.

Cô nghĩ người suy nghĩ “ chẳng trách cảm giác lạ lạ, nếu vậy đích thực mình không hề suy nghĩ hàm hồ “

- Mợ!
- Ủ. Rót mợ cốc nước (cô giật mình nói)
- Nước của mợ đây.

Cô uống hết ly nước rồi hỏi tiếp.

- Vậy chú thím hai có hay về không?

- Dạ thỉnh thoảng ạ.

- Ủ. Khổ thân thím hai.

- Con thấy bà hai nhà mình cũng khổ, bà đôi lúc có nghiêm khắc nhưng bà tốt bụng lắm. Bà không có con nên ông mới phải lấy bà ba.

- Vậy sao bà ba có con rồi mà ông lại phải lấy bà tư.

- Cái này nói nhỏ mọi nghe thôi nhé, đến tai người khác là khổ. Bà tư trước đây là gái tiếp rượu, hình như ông nhờ để bà mang bầu nên mới được bước chân vào Trần Gia, lúc đó thấy bảo lão phu nhân gắt lắm, nhưng vì mang thai cháu trai nên sau dần mới xuôi.

- Thì ra là vậy. Đúng là khổ thân mẹ hai nhất. Khổ cả thân phận người phụ nữ chúng ta.

- Dạ. Mà ban này con có gặp cậu Gia Long bên khoa thần kinh ấy.

- Vậy à? Chắc đi khám.

Cô lại bắt đầu suy nghĩ về hình ảnh người đàn ông mặc áo đen bên bia mộ tối đó, suy đi nghĩ lại cô vẫn có thể khẳng định đó là Gia Long.

Tại tập đoàn nhà Trần Gia.

Nữ thư ký bước vào.

- Tổng giám đốc, có cô Trần Trần muốn gặp.

- Không gặp!

- Cô ấy đã đứng ngoài chờ rồi ạ.

- Nói bận rồi.

Vừa dứt lời thì Trần Trần từ ngoài đi vào, theo sau còn có cả nữ trợ lý của cô.

- Gia Minh. Chúng ta nói chuyện được chứ?

- Ai cho phép em vào đây.

- Em tới để bàn về công việc.

- Ồ! Giữa chúng ta có liên quan đến công việc hay sao.

- Nhưng em có. Có thể mời anh ly cà phê được không?

Anh im lặng. Cô nói tiếp.

- Nếu anh bận em có thể ngồi bên ngoài đợi.

Trợ lý của anh nói nhỏ.

- Cô ấy ở đây lâu sẽ bất tiện, e là đám phóng viên nhà báo sẽ sớm kéo đến.

Anh thờ dãi rồi nói.

- Thôi được rồi. Có gì nói luôn đi.

- Em muốn mình xuống quán cà phê ven đường nói chuyện cho thoải mái.

Anh đi trước, cô mỉm cười bước theo sau. Đi tới sảnh chính ai nấy đều ngược mắt nhìn về phía cô rồi xì xào to nhỏ.

- Kia có phải diễn viên Trần Trần không nhỉ? Chị ấy đẹp quá.

- Đẹp hơn trên màn ảnh luôn kia.
- Ôi thần tượng của tôi.
- Nhìn chị ấy với Trần Tổng thật đẹp đôi.
- Nói vậy, Trần Tổng có vợ rồi mà.
- Không biết vợ Trần tổng có đẹp bằng chị ấy không.

Trong quán cafe, mọi thứ đều trang trí bằng gỗ, nhìn đơn giản nhưng rất lạ mắt. Trần Trần nháy mắt với trợ lý của mình, anh và cô tiến tới ngồi bàn thứ hai bên góc trái.

- Phục vụ, cho tôi một ly cam ép và một mocha.
- Đổi mocha thành một cốc cafe đen giúp tôi.

Trần Trần mỉm cười nói.

- Anh vẫn ổn chứ?
- Nói về việc chính đi.
- Em nghe nói công ty anh đang tìm một gương mặt đại diện quảng cáo. Hôm nay em mạo muội tới ngỏ ý muốn làm gương mặt đại diện. không biết anh suy nghĩ thế nào?

Anh nhìn cô một hồi rồi nhếch môi nói.

- Đạo này đại minh tinh thất nghiệp hay sao mà lại phải đi tìm việc thế này.
- Gia Minh! Em hoàn toàn nghiêm túc. Thực ra bên công ty Vũ Giang cũng mời em rất nhiều lần.
- Vậy thì làm cho bên đó đi.
- Gia Minh. Em thật sự muốn giúp anh.
- nhưng tôi đâu cần em giúp.
- Anh thực sự tuyệt tình tới vậy sao? (mắt ngấn lệ)
- Là ai tuyệt tình trước?
- 4 năm trước em rời xa anh là em sai. Nhưng 4 năm qua chưa bao giờ em ngừng nhớ tới anh. Em nỗ lực cố gắng để có thể xứng đáng với gia thế Trần Gia, em nỗ lực là vì anh.

Nói rồi Trần Trần đặt nhẹ tay mình lên tay anh, anh rút tay mình ra khỏi tay cô rồi tuyệt tình nói.

- Bây giờ tôi đã có vợ, xin em hãy chừa mực!
- Gia Minh.. có phải anh lấy vợ là vì muốn chọc tức em đúng không?
- Tôi năm nay đã 34 tuổi rồi, đâu phải chàng thiếu niên trẻ tuổi mà phải làm trò đó. Là người đàn ông trưởng thành, tôi tự biết mình muốn gì và tự biết mình cần phải có trách nhiệm với lựa chọn của mình. Em có biết thứ khó lấy lại nhất trên đời này là gì không, đó chính là tình cảm khi đã mất đi. Mọi chuyện ở quá khứ thì mãi mãi ở quá khứ, đừng cố chạy theo tương lai.
- Gia Minh.. em vẫn còn rất yêu anh.
- Nếu đã không còn gì nói nữa, anh xin phép đi trước...À phải rồi, em cũng đừng ảo tưởng gì nữa và cũng đừng dùng những lời lẽ làm tổn thương vợ anh nữa. Cô ấy mới là người anh nhận định sẽ đi chung đến hết cuộc đời.

Anh đứng dậy bước đi, cô gọi lại.

- Về hợp đồng làm người đại diện, anh cứ suy nghĩ cho kỹ.

Anh bước ra đến cửa, trợ lý của cô chạy lại đưa cho cô chiếc khăn trắng.

- Trần Trần. Cô đừng buồn, tôi nghĩ cậu ấy nhất định còn tình cảm với cô.

- Cô nghĩ vậy thật chứ?
- Thật. Nếu không còn tình cảm thì làm sao cậu ấy chịu theo cô ra đây.
- Nhưng anh ấy nói những lời tuyệt tình khiến tôi tổn thương ghê gớm.
- Cô vẫn còn yêu cậu ấy đúng không? Nếu còn yêu thì không được từ bỏ.
- Tôi biết rồi. Cô theo tôi mấy năm nay, hiểu tôi rõ nhất mà. Tôi đâu phải là người dễ dàng bỏ cuộc, thứ mà tôi muốn có thì nhất định phải có được.
- Cố lên!

Bệnh viện 8 giờ tối.

Ngoài trời những hạt mưa tí tách rơi bên khung cửa sổ, cô ngồi khóc Huhu nhìn xuống màn hình điện thoại.

“Bỉ ngạn hoa ngàn năm vẫn nở, hương tỏa ai oán khắp nhân gian. Duyên phận trái ngang đòi lẽ dở, số phận sắp đặt vạn kiếp chẳng nên duyên. Hoa bỉ ngạn, có hoa không có lá, có lá không có hoa. Ngàn năm hoa nở, ngàn năm hoa tàn. Ngàn năm lá mọc, ngàn năm lá tan. Lá và hoa không gặp nhau một lần. Ôm thương nhớ, ngàn kiếp vẫn vương “

Anh bước đến cửa đã nghe được tiếng khóc của cô, Cúc đứng tựa đầu vào cửa thở dài. Anh liếc mắt nhìn xuống đất, biết bao nhiêu giấy trắng ngồn ngồn rồi nhìn lên giường lại thấy cô đang khóc nức lên từng hồi.

- Bị gì vậy?(anh hỏi Cúc)

Cúc giật mình quay lại.

- Ôi trời. Cậu cả!
- Cô ta bị gì vậy? Đang catting làm diễn viên hay chụp dây thần kinh nào đó.
- Mợ đọc truyện gì đó mà cảm động khóc nãy giờ.
- Sao không ngăn cô ấy lại.
- Con làm sao ngăn được ạ.
- Được rồi, ra ngoài đi.

Mặt anh nhăn nhó bước từng bước chân nhẹ nhàng tiến gần chiếc giường bệnh, lặng lẽ đứng đằng sau nhìn xuống màn hình điện thoại của cô. Một hồi sau khi thấy giấy trong hộp đã hết, anh liền rút chiếc khăn trắng trong túi áo vest đưa ra trước mặt cô. Cô vội tay lấy mà chẳng thèm để ý là ai đưa cho mình.

- Rót hộ mợ cốc nước.
- Ừ.

Cô giật mình nhận ra giọng nói của anh, nước mắt ngăn nước mắt dài quay lại thì thấy anh đang sừng sững trước mặt.

- Anh??
- Khóc đủ chưa?
- Anh đến khi nào vậy? Sao k lên tiếng.
- Vừa đủ để thấy cô hâm cỡ nào.
- Người ra đang cảm động mà (sục sùi nói)
- Thế đã ăn gì chưa?
- Tôi ăn rồi.

Anh kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, chậm chậm nói.

- Ôi trời. Xem cô kia, vào viện để chữa bệnh hay khiến bệnh mình nặng hơn.

- Không phải. Tại cả ngày ở viện tôi chán tới tận óc luôn á. Không biết làm gì nên tôi mới vào đọc truyện.
- Truyện cười k đọc, cứ thích đọc truyện buồn.
- Mà tôi bảo này.
- Ừ nói đi.
- Sáng mai cho tôi xuất viện nhé.
- Không được.
- Sao không. Tôi thấy mình khỏe nhiều rồi, ở viện chán muốn chết.
- xuất viện không được. Còn những cái khác có thể thương lượng.
- Đi mà. Năn nỉ đó!
- Đùng nhiều lời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Anh nói xong câu đó khiến cô tự động im lặng không nói gì thêm nữa. Sau một hồi thấy cô im lặng anh lại lên tiếng.

- Sao không nói gì nữa?
- Không nói! Nói mất công lại mang danh nói nhiều
- Thì cũng phải nói gì đó chứ!
- Cho tôi xuất viện.
- muốn xuất viện lắm đúng không?

Cô gật đầu.

- Nằm xuống ngủ giấc thật ngon đến sáng mai xem tình hình bác sỹ nói sao rồi sẽ được xuất viện.

Mắt cô nhìn anh sáng bừng lên như những ngôi sao lấp lánh, vẻ mặt đầy háo hức.

- Thật chứ?
- Trẻ con đâu mà nói dối. Mà kể ra cô cứ ở đây thêm vài ngày cho tôi được bình yên mấy hôm.
- Xui.. đừng mơ!

Ngay lập tức cô ním cười ngoan ngoãn kéo chiếc mền nằm xuống, chẳng bao lâu mắt đã nhắm nghiền lại rồi thiếp đi vào giấc ngủ. Anh ngồi kế bên chiếc giường, mắt chăm chú nhìn cô, ánh mắt hết thấy dịu dàng, đôi bàn tay đôi lúc còn nhẹ nhàng vén gọn những sợi tóc loai thoai trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, miệng thì thầm nói nhỏ.

- Cô đúng là dễ ngủ như heo ấy!

Từng giây từng phút trôi qua, anh lặng lẽ ngồi ngắm nhìn cô một lúc rất lâu, rất rất lâu...cho tới khi điện thoại anh reo lên cuộc gọi từ một số máy lạ.

- Cho hỏi anh có quen cô gái nào tên Trần Trần không ạ?

Anh im lặng rồi lạnh lùng lên tiếng.

- Có chuyện gì không?

- Hiện tại cô ấy đang xảy ra tai nạn trên đường 75, do không liên lạc được cho người nhà nên cô ấy nhờ tôi gọi cho anh. Làm phiền anh tới đón cô ấy nha.

- Gọi cho người khác đi, tôi bận rồi.

- Cứu một mạng người hơn xây bảy toà tháp, nếu được anh làm ơn làm phúc tới đón cô ấy dùm tôi mới. Tôi cũng chỉ là người qua đường, vợ con tôi còn đang ở nhà chờ tôi về ăn tối.

Anh liếc mắt nhìn sang cô rồi đáp lời.

- Được rồi. Nhấn địa chỉ qua đây.

Ánh đèn sáng tắt đi, anh rời đi khỏi ngay lúc đó. Trước khi đi vẫn không quên dặn Cúc bên ngoài hành lang.

- Trông mẹ cho cẩn thận.

- Dạ cậu cứ yên tâm ạ.

Đi xe tới đúng địa chỉ người kia nhắn, chiếc đèn xe rọi thẳng đằng trước, xa xa anh thấy Trần Trần đang ngồi ven đường cùng một người đàn ông trẻ, người này chắc là người gọi điện cho anh khi nãy. Chiếc xe dừng lại trước mặt hai người, anh bước xuống xe, ánh mắt lạnh băng nhìn trước mắt, Trần Trần đang trong bộ dạng say xỉn xin ngồi dựa đầu vào tường.

Người đàn ông:

- Anh là người tôi gọi điện khi nãy đó hả? Anh đến rồi thì tốt quá, cô gái này giao cho anh.

- Khoan đã. Mọi chuyện là như nào.

- Cô ấy say rượu nên đi thế nào mà lại đâm thẳng vào đầu xe của tôi. May mà tôi phanh gấp lại nên chỉ đụng trúng chân cô ấy. Mà lỗi này không hoàn toàn là ở tôi nên đừng bắt đền gì nhé. Tôi là tôi tốt bụng mới ở lại đó, vào người khác là người ta bỏ chạy lâu rồi.

- Dìu cô ấy vào trong xe đi.

- Sao cơ?

- Tôi không thích nói lại lần hai (về mặt anh khó chịu nói)

- Được được.

Anh lái xe đưa Trần Trần về căn hộ cô ở, Trần Trần ngồi ghế sau liền miệng kêu tên anh.

- Gia Minh... Gia Minh..

- Tới nơi rồi. Xuống xe đi..

Anh quay lại nhìn cô trong trạng thái say không biết gì cả, mắt cá chân vẫn còn sưng phồng, thôi thì làm người tốt thì làm cho trót, bắt đắc dĩ anh đành mở cửa xe rồi dìu cô bước xuống. Bất ngờ cô kéo người anh lại rồi đặt lên môi anh một nụ hôn, vài giây thất thần rồi lại nhanh chóng đẩy cô ra khỏi người mình rồi nói.

- Cô??

Cô mỉm cười với anh.

- Em yêu anh.. Gia Minh!

Hít một hơi thật sâu rồi anh đỡ cô lại ngồi sánh chính, nói với bảo vệ khu đây.

- Cô gái này say xỉn nên nhờ tôi đưa về. Anh nhận ra cô ấy chứ?

- Đây là cô Trần Trần mà.

- Nhận ra thì tốt rồi. Nhờ anh đưa cô ấy lên phòng giúp.

Không để bảo vệ trả lời anh đã vội vã rời đi. Bảo vệ tiến lại gần cô, từ xa trợ lý của cô chạy tới.

- Bỏ cái tay anh ra khỏi người cô ấy. Có biết cô ấy là ai không mà chạm vào.

- Tôi thấy anh kia nhờ tôi vậy nên tôi có lòng tốt thôi mà

- Háo sắc!

Anh bảo vệ lắc đầu ngao ngán.

Trợ lý của cô dìu cô đi, những bước đi loạng choạng.

- Tôi tưởng cậu ấy đưa cô lên phòng cơ mà.

Cô roi nước mắt nói.

- Việc tôi bảo, đã làm xong chưa?

- Rồi.. nhưng cô chắc chứ? Còn danh tiếng của cô nữa, dư luận sẽ lên án cô đó.

- Kệ đi. Với tôi bây giờ không gì quan trọng bằng anh ấy.

- Haizz lại còn đôi chân này nữa, tình hình vậy phải nghỉ quay ít nhất chục ngày.

- Liên hệ với đạo diễn dùm tôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh đến bệnh viện từ lúc mặt trời chưa lên cao, trên tay còn cầm theo một hộp cháo. Cánh cửa phòng mở ra, kịp lúc chứng kiến cảnh cô vươn vai ngáp lớn một tiếng, bộ dạng trông thật sự xấu hổ.

Anh ho lên vài tiếng rồi mới bước vào. Cô giật mình nhìn ra ngoài cửa.

- Mình cô ở đây sao?

Cô gật đầu nói.

- Bé Cúc vừa chạy loang quanh đi đâu đó thôi.

- Nhỏ này. Đi chăm người ốm kiểu gì vậy.

- Anh đừng trách con bé, qua nay cũng vất vả vì tôi nhiều rồi.

- Mình nó vất vả thôi sao.

- Ừm.. à quên.. còn anh nữa, cũng vất vả nhiều rồi

Anh nhếch môi cười nhẹ rồi lấy trong chiếc hộp ra một bát cháo hạt sen thơm phức. Cô nhăn nhó.

- Lại là cháo hả?

- Ồm không ăn cháo thì ăn gì.

- Ăn nhiều nên chán.

- Cháo hôm nay đặc biệt hơn mọi lần.

- Cũng chỉ là cháo thì có gì đặc biệt.

- Sao lại không đặc biệt. Cháo này do tôi nấu ấy.

- Do anh ấy (cô tròn xoe mắt hỏi lại)

- Tiện tay thì làm thôi.

- Liệu ngày mai trời có bão không?

- Ý gì vậy?

- Không. Cảm ơn anh..(cô tủm tỉm cười)

- Ngồi lại gần đây.

- Làm gì?

- Bảo thì cứ làm theo đi.

Cô lê mông ngồi sát cạnh giường, anh đưa thìa cháo ra trước mặt. Cô nhăn mặt nói.

- Tôi tự xúc được rồi.

- Há mồm.

- Á.. nóng..

Anh vội đặt bát cháo xuống rồi tiến tới thổi phù phù gần miệng cô. Cô nhú mồm nói.

- Ý tôi là cháo nóng.

- Tự xúc mà ăn đi.

- Ờ...

Bà hai từ bên ngoài tiến vào, cô cười tươi chào lớn.

- Mẹ hai!

- Con bé này xem ra đỡ nhiều rồi nhỉ? Nay nói lớn được rồi.

- Cái mồm cô ta có lúc nào là bé đâu (anh nói)

- Gia Minh.. con đến đây lâu chưa?

- Con vừa mới tới thôi ạ.

Bà liếc mắt nhìn bát cháo trên bàn rồi nói.

- Xem ra cháo của ta hôm nay ế rồi.

Anh lảng tránh đứng dậy lúng túng nói.

- Con ra ngoài chút.

Bà lắc đầu kéo ghế ngồi xuống cạnh giường.

- Đêm qua ngủ ngon không?

- Dạ ngon ạ.

- Chẳng bù cho ai kia, đèn phòng 2 giờ vẫn thấy sáng.

- Mẹ hai hôm nay dậy sớm thế ạ.

- Ủ. Có tuổi rồi nên dậy sớm quen rồi.

- Dạ.

- Bác sỹ nói bao giờ con được xuất viện không? Bà nội với mọi người gửi lời hỏi thăm tới con đó.

- Con đang xin anh Gia Minh cho con xuất viện mà anh ấy không chịu.

- Chắc tại nó lo cho con ấy.

- Không có đâu. Để về nhà anh được bình yên hơn đó.

- Ai nói con vậy.

- Vừa nãy anh bảo con vậy mà.

Bà cười với cô.

- Đúng là cô bé ngốc này, biết đâu trong lòng lại mong con về nhà từng giờ ấy. Mà mẹ hai hỏi thật con nhé, con cảm nhận sao về Gia Minh?

Cô nhủ mảy suy nghĩ, kịp lúc anh bước chân tới cạnh cửa, ánh mắt nhìn vào bên trong chờ đợi câu trả lời.

- Theo như con nhận xét ban đầu thì rất lạnh lùng, khó gần, lạnh như tảng băng ấy mẹ hai.

Bà bật cười. Cô nói tiếp.

- Thực ra sau một vài ngày chung sống, con thấy anh ấy cũng rất tốt, tuy về ngoài lạnh lùng nhưng mang một trái tim ấm áp. Biết quan tâm, biết giúp đỡ.

Nói đến đây anh giãn nhẹ khuôn mặt ra rồi nở nụ cười nhẹ. Sau đó ho lên vài tiếng mới bước vào bên trong.

- Con phải tới công ty. Mẹ hai về sau nhé.

- ừ được rồi. Con đi đi.

Cô vội vàng nháy mắt nhìn anh rồi nói.

- Thế còn xuất viện?

- Cứ biết thế!

Trước cổng tập đoàn Trần Gia, từ hồi sáng đã tụ tập rất đông phóng viên, nhà báo. Trên đường lái xe tới, anh nhận được cuộc gọi của thư ký.

- Tổng giám đốc, cậu dừng xe lại cách công ty vài trăm mét nhé.

- Sao phải vậy?

- Sáng giờ đám phóng viên, nhà báo tập trung từ rất sớm. Bọn họ muốn phỏng vấn anh về nghi án ngoại tình với diễn viên Trần Trần, họ còn có bức ảnh hai người hôn nhau nữa.

Anh im lặng không nói lời nào rồi tắt máy. Xe dừng lại trước tập đoàn một đoạn không xa, trợ lý của anh thấy vậy vội vàng chạy tới.

- Chúng ta đi cổng sau.

- Không cần. Trốn tránh không phải là giải pháp.

- Cậu nghe tôi đi, không được manh động. Rồi tìm phương án giải quyết.

Khuôn mặt anh không chút biểu cảm mà tiến thẳng xe về đằng trước. Thấy xe anh xuất hiện, một đám nhào vô lấn tới.

- Trần Tổng.. anh đây rồi.

Bảo vệ chạy tới mở cửa xe cho anh, ba bốn vệ sỹ ngăn đám phóng viên, nhà báo tới gần.

- Trần tổng. Có phải hiện tại diễn viên Trần Trần đang là nhân tình của anh ạ.

- Trần tổng. Được biết cô ấy là tình cũ của anh, hai người quay lại lâu chưa, có phải cuộc hôn nhân của anh chỉ để che mắt thiên hạ.

- Trần tổng. Xin anh tiết lộ một chút ạ.

Anh dùng chân lại đưa mắt càn quét một lượt, hơi lạnh toát ra khiến phóng viên tự động lùi lại vài bước.

Bước lên phòng làm việc, trợ lý của anh đặt bức ảnh xuống bàn làm việc của anh.

- Cậu xem đi.

Anh cau mày cầm bức ảnh trên tay rồi giận dữ vò nát chúng trong lòng bàn tay.

- Bật mồm tui toà soạn lại. Phong tỏa tin tức.

- Tôi e là hơi khó khăn vì Trần Trần là ngôi sao lớn, sức ảnh hưởng quốc tế. Lần đầu tiên xuất hiện tin đồn nên sẽ là tin cực hot.

- Tôi không muốn chuyện này đến tai bà nội và cô ấy. Hiểu chứ?

- Tôi sẽ cố gắng!

- Được rồi. Đi chuẩn bị tài liệu cho tôi, 1 giờ nữa bàn họp đồng với đối tác.

Tại khu trung cư cao cấp Trần Trần ở.

- Trần Trần.. hội phóng viên nhà báo vẫn tụ tập bên dưới rất đông

Cô mỉm cười vắt chân chéo gối, miệng nhấp môi ly cafe đầy mằn nguyện.

- Kệ đi. Dù sao chân tôi cũng chưa lành lặn nên nghỉ ngơi trên này, không ra ngoài cũng không sao hết.

- Trần Trần à. Nói thật nhé, tôi sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của cô đấy.

- Kệ đi. Miễn là đạt được thứ mình muốn, hy sinh một chút có sao đâu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Biệt thự nhà Trần Gia đầu chiều.

Trong căn phòng ngủ của hai vợ chồng Gia Hưng xì xào to nhỏ.

- Em thấy bức ảnh của anh cả và Trần Trần rồi chứ?

- Em thấy rồi.

- Em không bắt ngờ gì à?

- Em thấy có gì đâu mà bất ngờ. Còn yêu thương thì sẽ quay về.

- không đúng. Anh cả không còn yêu Trần Trần nữa, anh khẳng định luôn.

- Anh làm như mình hiểu anh cả lắm ấy. Lúc nào cũng anh cả, anh cả nhưng anh ấy đã xem anh ra cái gì chưa. Gần 30 tuổi rồi mà chẳng lên nổi chức giám đốc.

- Đó là do thực lực của anh chứ sao trách được anh cả.

- Tại sao anh không thử phấn đấu đòi lại quyền vị một lần. Anh mà cứ như vậy là thiệt thân với làm khổ vợ con đó.

- Ở Trần Gia, ai đã để em thiếu thốn gì chưa.

- Không có. Nhưng em muốn anh tiến xa hơn nữa để khi đó em có động lực sinh cho anh thằng con trai. Ít ra khi con em sinh ra cũng có chút gì đó được thừa kế từ bố.

Gia Hưng im lặng.

Vợ anh liếc mắt nhìn chồng rồi mỉm cười nói tiếp.

- Hay là mình mở công ty riêng đi anh.

Anh tròn xoe mắt hỏi lại.

- Công ty riêng.

- Phải. Mở công ty riêng là anh được làm chủ tịch luôn.

- Biết gì đâu mà mở. Mở rồi lại phá sản thì mở làm gì. Khi đó còn nhục hơn.

- Xui xẻo cái mồm anh. Chưa mở thì làm sao biết được.
- Chuyện này nói sau đi.
- Lúc nào cũng vậy! Chán chết. À mà lát em sẽ về bên nhà mẹ chơi mấy hôm.
- Xin phép bà nội với mẹ chưa.
- Nói với anh xong là em xin nè.
- Ừ tùy em

Cô ầm ức bước xuống giường, thiệt là tức muốn chết với chồng cô, có nói thế nào đi nữa vẫn không khá lên được, lúc nào rồi mà còn giậm chân tại chỗ như vậy. Tức là tức quá à!!!

Cô đi sang tìm bà nội bên phòng nhưng không thấy.

- Đây con Sún.. mày thấy lão phu nhân đâu không (hỏi hầu gái)
- Mợ ba.. lão phu nhân trưa nay không có lên phòng, hình như là ở dưới khu thư viện.

Cô không nói lời nào nữa rồi bước đi thẳng xuống dưới khu thư viện, vừa đi vừa gọi bà nội..

Bước tới cửa phòng thư viện, đúng lúc cánh cửa phòng mở ra, người bên trong bước ra là Gia Long. Cô cau mày nói.

- Anh hai.. anh vào đó làm gì?
- Gia Long muốn chơi trốn tìm (cười ngu ngốc)

Cô cười khẩy nói nhỏ

- Thật ngu ngốc!

Gia Long thấy vậy bắm lấy cổ tay Út Liên rồi cười khàn khàn.

- Sống làm người Trần Gia.. chết làm ma Trần Gia.. ăn cơm trắng, uống nước sôi, tuân thủ nguyên tắc nhà Trần Gia... haha..hà há ha...

Giọng nói, ánh mắt của Gia Long man rợn dọa Út Liên muốn bay hồn. Cô lập tức hất tay mạnh Gia Long ra khỏi người mình.

- Đi chỗ khác mà chơi, chỗ này không phải chỗ của anh đâu...

Gia Long cười ngây ngốc chạy đi ra hướng khác, Út Liên rùng mình nói.

- Đúng là đồ điên!

Nhanh sau đó cô đi tìm bà nội để xin phép vụ muốn được về nhà mẹ đẻ. Nhà ngoại nhà cô cách đây chừng 15km, cũng là gia đình khá giả, bố thì buôn gỗ, mẹ có tiệm sapa nho nhỏ, cuộc sống có dư thừa.

Bà ba:

- Làm gì mà trưa không ngủ lại đi gọi bà nội thế hả Liên?
- Mẹ ba ạ.. con đi tìm bà nội có chút chuyện. Mẹ thấy bà nội đâu không?
- Bà nội trong phòng làm việc của ba con ấy.
- Dạ. Con cảm ơn mẹ ba ghen.

Đứng trước phòng làm việc, giọng nói bên trong vọng ra khiến cô phải dừng chân lại, áp sát tai vào cửa nghe cho rõ hơn.

- Công việc công ty dạo này thế nào?
- Vẫn ổn thưa mẹ.
- Mẹ đang nghe nói con muốn lui về nghỉ ngơi.
- Thật là chẳng tin tức nào chạm đến tai mẹ.

- Thế tính sao? Giao lại quyền điều hành cho ai?
- Thì còn ai vào đây nữa mẹ. Mẹ biết là sẽ chẳng có ai làm tốt như Gia Minh. Thậm chí bây giờ con cũng không làm tốt như thằng bé.
- Ủm. Nếu vậy thì mẹ yên tâm rồi. Thôi nghỉ chút đi, mẹ về phòng đây.
- Dạ mẹ..

Út Liên giật mình chạy đi cách đó một đoạn xa, vừa chạy vừa suy nghĩ “ vậy là ba muốn giao tất cả quyền hành cho anh cả”

Mãi sau hồi cô mới lấy lại bình tĩnh tìm gặp bà nội.

- Bà nội.. con có chuyện muốn xin phép bà.
- Ủ. Vừa thấy con Sún nó bảo cháu tìm ta.
- Dạ bà. Cháu muốn xin phép bà cho cháu về ngoại chơi vài bữa.
- Cũng được. Rồi liệu đón con về bên này luôn.
- Dạ cháu cảm ơn bà nội ạ.

Tin tức về cậu cả Trần Gia có mối quan hệ mật thiết với diễn viên Trần Trân vẫn không ngừng hót. Trên khắp các mặt báo, trang mạng xã hội liên tục phát tán ảnh của hai người. Ấy vậy mà trên phòng làm việc phòng tổng giám đốc tập đoàn Trần Gia vẫn im ắng lạ thường, không một chút bối rối, không một chút bận tâm, vẫn uy nghi lạnh lùng ngồi gõ máy tính.

Trợ lý của anh đặt bản thảo xuống bàn làm việc.

- Đây là kế hoạch phòng marketing nội. Mời anh xem qua.
- Ủ cứ để đó (mắt chăm chú nhìn màn hình máy tính, tay gõ gõ)
- Sao vậy? Còn chuyện gì nữa.
- Tại nhà báo vẫn ngồi chờ từ sáng giờ.
- Ủ. Tôi biết. Việc tôi sai cậu, làm tới đâu rồi?
- Hiện tại đã dập tắt được vài toà soạn. Đáng lo nhất chính là báo mạng.
- Dập được thì dập, không dập được thì để tôi.
- Sao cơ ạ?
- Người không làm việc sai trái với lương tâm thì sợ gì.
- Tôi chỉ sợ chuyện này đến tai mợ cả, sợ mợ ấy tổn thương.

Anh dùng động tác suy nghĩ vài phút rồi nói.

- Chuẩn bị xe tới bệnh viện giúp tôi. Tôi sợ bọn nhà báo sẽ viết bài đăng tin lung tung như là cô ấy bị shock phải nhập viện.
- Vậy đi cửa sau ạ.
- Ủ. Để cắt đuôi bọn chúng.

Anh mặc chiếc áo sơ mi đen, quần tây đen, trên đầu đội thêm chiếc mũ lưỡi trai, đeo thêm chiếc kính đen rồi tự mình lái xe tới bệnh viện.

Bước tới cửa phòng, cô vừa hay đặt ly nước nhấp môi, liếc mắt thấy anh liền sặc mà ho lên vài tiếng.

Cúc:

- Mợ ơi.. mợ uống từ từ thôi ạ.

Cô tròn xoe mắt nhìn anh từ đầu tới chân rồi bật cười.

- Anh làm gì mà ăn mặc nhìn gớm chết đi được.
- Tôi đến đón cô về nhà.
- Về nhà?
- Không muốn về à?
- Tất nhiên là có rồi.

Anh quay qua nói với Cúc.

- Dọn dẹp đồ đạc giúp mẹ. Tôi đưa cô ấy về trước.
- Ồ nhưng mà thay bộ quần áo bệnh nhân ra đã.
- Ủ..

Trên đường lái xe trở về nhà, anh ngập ngừng vài lần, thực ra anh muốn tự mình giải thích trước cho cô khi biết sự việc. Ngờ đâu cái miệng cô không nói như sợ da non nó mọc lên nói liên hồi khiến anh rối trí không biết bắt đầu từ đâu.

- Ý mà vừa tôi quên không hỏi, anh không thanh toán viện phí à?
- Để đó, rảnh thì thanh toán.
- Làm gì mà đón tôi gấp vậy? Nói đi, có phải nhớ tôi lắm rồi đúng không? (ánh mắt cô tình nghịch trên chọc anh)
- Thật ra là...(ngập ngừng)
- Thật ra là nhớ quá rồi...(cô cười nói)

Anh thấy nụ cười của cô cũng khiến khoe môi anh bất giác nở một nụ cười nhẹ.

Chiếc xe đậu lại trước cửa Trần Gia.. anh tháo đai an toàn cho cô rồi nói.

- Vào nhà trước đi. Tôi có chuyện cần giải quyết.
- Vậy anh đi cẩn thận.

Anh gạt đầu mở cửa xe cho cô bước xuống. Cô thở phào nhẹ nhõm, vờn vai một cái, cảm thấy tinh thần thật dễ chịu. Ngay lập tức cô nghĩ tới chính là đi tìm bà nội chào hỏi.

- Ày za.. xem ai đây, có phải chị dâu không ạ?

Cô quay người lại thì thấy Ân Di..trong lòng thầm nghĩ “ vừa mới cảm thấy dễ chịu một chút, gặp trùng nhỏ này là cảm thấy khó chịu liền, thiệt tình muốn triệu tập mười tám đời tổ tông nhà ả lên cho bỏ ghét, người gì đâu chả được việc gì ngoài gây sự, thật xấu hổ khi cùng tuổi với ả ta “

- Chị dâu.. nghe nói chị ốm à? Ốm nặng lắm không?
- Ốm sưng sưng thôi cô út.
- Lại muốn làm nũng chồng rồi.
- Vợ chồng với nhau, thỉnh thoảng làm nũng cũng có sao đâu. Chỉ sợ những người không biết thân phận mình ở chỗ nào mà cứ cố tình lấn sâu, như vậy mới nguy hiểm.
- Chị.. chị nói gì đấy?
- Ồ. Tôi chỉ ví von sưng sưng một chút thôi mà, làm gì mà nét mặt cô út căng vậy. Tôi nói cô đâu mà.
- Tôi nói cho chị biết, đừng tưởng lấy anh Gia Minh rồi là anh ấy sẽ yêu chị.
- Anh ấy nói với cô út là anh ấy không yêu tôi à?
- Phải.
- Không yêu bây giờ thì mai sau yêu. Cùng lắm là mặt dày như ai đó.

- Đồ không biết xấu hổ!

- Ân Di.. con vừa nói gì (thím hai đằng sau lên tiếng)

Ân Di giật mình quay lại nói nhỏ.

- Mẹ.

- Xin lỗi chị dâu đi.

- Con có làm gì đâu mà xin lỗi.

- Mẹ vừa thấy con thái độ với chị dâu.

- Mẹ.. con không có.

Cô thấy vậy lên tiếng.

- Thím hai.. không có gì đâu ạ. Ân Di vui tính lắm!

- Con bé này nó được chiều từ nhỏ nên lắm khi không biết tốt xấu. Cháu đừng bận tâm nhiều nhé.

- Thím hai yên tâm đi. Cháu không chấp vặt đâu ạ.

- Mà sao thím tưởng cháu ở viện? Qua nay thím đi thăm họ hàng lên không có thời gian vào viện với cháu.

- Dạ không có gì đâu. Cháu ốm chút rồi lại khỏe như trâu ấy mà. Thỉnh thoảng ăn vạ chồng tí. Hihi

- Mới xuất viện xong thì về phòng nghỉ ngơi đi con, ở ngoài nhiều gió máy không tốt.

- Cháu đi tìm bà nội đã ạ.

- Bà vừa rồi đi có việc rồi.

- Dạ. Vậy cháu xin phép lên phòng trước.

Thím hai mỉm cười nói với Ân Di.

- Con xem mà học tập chị dâu con ấy. Bằng tuổi con mà nhanh nhẹn, tháo vát, ăn nói rất khéo léo biết điều, lại còn xinh xắn nữa.

- Sao con không thấy gì ngoài cái tính xấu của chị ta nhỉ. Nhan sắc quá tầm thường.

- Thiệt tình. Đến diễn viên Trần Trần con còn chê gì khen được ai.

Cốc.. cốc.. cốc..

Cô vội đặt chiếc điện thoại xuống giường rồi chạy ra mở cửa.

- Mẹ hai?

- Mẹ vào được chứ?

- Dạ mẹ vào đi.

- Mẹ nghe nói con về nhà được lúc rồi. Mẹ mới đi công chuyện với bà nội về. Con ổn chứ?

- Dạ con ổn.

Bà hai liếc mắt nhìn về phía màn hình điện thoại vẫn sáng lên bức ảnh của Gia Minh với Trần Trần. Cô cười gượng nói.

- Mẹ ngồi xuống ghế đi.

- Diệu Anh..! Mẹ cũng mới biết chuyện thôi, bà nội cũng vậy nên ngay lập tức bà phải đích thân đi giải quyết. Không ngờ tin đồn đã lan tràn khắp báo mạng.

Thực sự nhìn bức ảnh đó của hai người, cô không thể nào thấy vui cho được, không thể coi đó là điều bình thường vì dù sao anh cũng đang là chồng của

cô, hai người công khai như vậy khác gì cấm cho cô thêm một chiếc sừng dài trên đầu cô đâu. Mới tuần trước cô còn mạnh mẽ nói với Trần Trần về mối quan hệ tốt đẹp của cô và anh. Cô không muốn thừa nhận mình có cảm giác với anh nhưng cô lại thấy buồn khi thấy hình ảnh đó trước mặt. Cô gượng cười nói.

- Không sao đâu mẹ hai. mẹ đừng lo cho con.
- Con vừa mới bị bệnh, hai đứa lại mới kết hôn chưa được bao lâu, thực ra bà nội cũng lo lắng con bị tổn thương.
- Con ổn thật chứ (mẹ hai hỏi lại)

Cô mỉm cười trả lời.

- Con ổn mà mẹ hai. Mẹ xem con này, vẫn cười được cơ mà.
- Sao mẹ thấy ánh mắt con lại khác.
- Người ôm thì ánh mắt phải khác đi chứ mẹ hai.
- Mẹ nói con nghe nè Diệu Anh.. theo như mẹ cảm nhận thì Gia Minh đã không còn tình cảm với Trần Trần rồi. Mà nếu có thì chỉ là một chút cảm xúc nhất thời thôi. Dù sao hai đứa cũng từng có khoảng thời gian bên nhau.
- Dạ mà thôi không nói tới chuyện này nữa được không mẹ. Con muốn sang phòng bà nội chút.
- Ừ.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ về những bình luận của mọi người về bức ảnh.

- Trời ơi. Trần tổng có vợ rồi mà.
- Không biết vợ Trần tổng có đẹp như Trần Trần không nhỉ.
- Nghe nói hai người là tình cũ của nhau. Vậy là còn yêu nên mới quay lại.
- Tuy hành động này là sai trái nhưng có sự thật không thể phủ nhận bọn họ rất xứng đôi.
- Ôi.. tò mò nhan sắc vợ cả Trần Gia quá. Chắc không yêu vợ nên mới không công khai.

Cô lắc đầu xóa bỏ những suy nghĩ trong lòng. Hít một hơi thật sâu rồi bước vào phòng bà nội, kính cẩn cúi đầu chào bà.

- Con chào bà nội ạ.
- khỏe hẳn chưa mà đã xuất viện.
- Dạ. Con ổn rồi.
- Ừ. Vậy là tốt rồi. Chịu khó nghỉ ngơi cho khỏe hẳn rồi mới làm gì thì làm.
- Dạ bà.
- Phải rồi. Chuyện của Gia Minh cứ yên tâm nhé.
- Dạ con biết rồi ạ.

Trăng thanh gió mát, buổi tối anh trở về lúc đã khuya, cô nằm nghe được tiếng bước chân liền vội vàng nhắm chặt mắt lại giả như mình đã ngủ say. Anh thờ dãi vì mệt mỏi, lặng lẽ bước vào trong phòng tắm thay đồ rồi lại lặng lẽ nằm kế bên cô. Ngay lúc đó cô giả vờ xoay mình để giữ khoảng cách với anh xa một chút. Vừa nằm vừa nghĩ thầm “ Gia Minh.. anh là đồ xấu xa, là đồ đáng ghét “

Hắt xì... (anh nằm kế bên cô hắt xì một cái).. cô dù trong lòng có chút khó chịu cũng phải bật cười. Đáng đời nhà anh, quả nhiên làm việc sai nên linh ứng liền.

Anh cau mày nhìn cô, liền hiểu cô vẫn chưa ngủ. Thờ hắt ra một hơi rồi nói.

- Chúng ta nói chuyện lúc đi. Tôi biết cô chưa ngủ.

Cô mở mắt bật dậy nói.

- Được thôi! Tôi cũng đang có chuyện muốn nói với anh. Con người tôi khi chưa nói ra được những suy nghĩ trong lòng nên cảm thấy khó chịu lắm.
- Chuyện của tôi và Trần Trần.. thực ra không như cô nghĩ.
- Tôi không cần biết mối hai người thế nào. Nhưng việc anh hiện ngang công khai như vậy thật là khiến tôi tức á. Người ta nói vuốt mặt phải nể mũi, tôi vẫn sờ sờ ra đây mà anh coi làm vậy được không?
- Cô thật sự tin vào bức ảnh đó. Cô nghĩ tôi cũng giống như những người đàn ông khác?tôi như thế nào cô còn không biết sao?
- Tôi làm sao hiểu được khi chúng ta kết hôn chưa đầy một tháng. Tôi chỉ muốn sống một cách đơn giản nên anh cứ làm gì cũng được, miễn là đừng để mắt mặt tôi quá như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sắc mặt anh thay đổi, ánh mắt thể hiện sự thất vọng rồi sau đó chậm chậm nói.

- Vậy tức là từ trước đến giờ cô không hề muốn hiểu tôi.
- Tôi...(ngập ngừng)
- Được rồi. Ngủ đi!

Hai người cùng đặt lưng xuống rồi quay lưng lại vào nhau. Đôi lúc anh có ngoảnh mặt lại liếc mắt nhìn cô rồi lại thờ dài. Đôi môi cô mím chặt vào nhau, tâm trí cứ quanh quẩn trong cái suy nghĩ chết tiệt kia. Chẳng biết từ hồi nào giọt nước mắt lại lặng lẽ tuôn rơi trên gò má.

Mãi một lúc sau đó, rất rất lâu cô mới bắt đầu chìm vào trong giấc ngủ.

Trong mơ cô thấy Trần Trần cười mĩa mai mình.

- Cô đã sáng mắt ra chưa.. chồng cô yêu tôi.. chồng cô là của tôi.. cô chỉ là tạm bợ..tạm bợ mà thôi...haha.. haha..

Cô giật mình ngồi dậy,nhìn căn phòng một lượt rồi thở phào nhẹ nhõm.

- Hoá ra chỉ là giấc mơ.. chết thật, suy nghĩ cho lắm vào rồi đêm cũng ngủ mơ..

Liếc mắt sang nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn còn say giấc, bầu trời ngoài kia mới rạng sáng, cô xoay cái eo qua trái rồi lại qua phải, cảm giác đỡ đau nhức thật dễ chịu. Sau đó cô bước chân xuống giường đi thẳng vào buồng tắm vệ sinh cá nhân, thay một bộ đồ pizama lụa, tóc tai gọn gàng, tô thêm chút son cho đôi môi tươi. Ngắm nghía trước gương một lúc, cô mỉm cười tự nhủ.

- mình còn may mắn hơn ới người, buồn phiền làm gì chứ. Kệ bỏ đời!

Sáng sớm mọi người trong nhà vẫn chưa thức giấc nhiều, chỉ có đằng sau khu bếp là rộn rã tiếng bước chân người giúp việc. Loanh quanh một hồi rồi sau đó cô tìm đến sân vườn, mấy hôm nay không được gặp chú vẹt kia rồi.

- Ý.. chú vẹt kia đi đâu rồi (cô nhìn chiếc lồng trống trơn trước mặt)
- Diệu Anh.. Diệu Anh..

Cô nghe thấy tiếng chú vẹt nhưng không thấy nó đâu. Liền gọi lớn.

- bói bói..mi ở đâu vậy?

Cô ngược mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại trên cây xoài thì phát hiện chú vẹt đang bị mắc kẹt gì đó trên cây mà không bay xuống được. Không suy nghĩ nhiều, cô vắt lại đôi dép dưới gốc cây rồi leo thẳng một mạch tới gần ngọn cây, tiến xa thêm một chút là tới chỗ bói bói.

- Mi đừng sợ nhé, ta sẽ gỡ cái dây ra khỏi người mi. Làm gì mà không yên phận dưới lồng, lại ở đây thế này.
- Ý chị dâu. Chị làm gì mà leo trót vót lên đó vậy. Bà nội, bà xem chị dâu kia.

Cô cúi xuống giật mình khi thấy ánh mắt bà nội đang nghiêm khắc nhìn mình, xuyt chút nữa thì tuột tay rơi xuống, may mà phản ứng tốt nên bám kịp vào

thân cây. Cô bình tĩnh mang bôi bôi xuống nơi an toàn rồi sau đó chạy ra chỗ bà.

- Bà nội. Cháu...

Bà cúi xuống nhìn đôi chân cô vẫn đi chân trần.

Ân Di:

- Chị dâu làm gì mà sáng sớm đã leo lên đó vậy?

Cô chỉ tay ra chỗ con vệt.

- Cháu đến để giải vây cho con vệt ạ.

- Theo ta lên phòng (bà khó chịu nói)

Ân Di nhếch môi nhìn cô, trong lòng ả hả hê vô cùng, nghĩ chắc lần này cô chết chắc với bà nội. Đúng là ông trời đang giúp cô đây mà.

Tại phòng bà nội, có cô, bà và bà Sáu.

Bà nội nghiêm khắc nói.

- Bước chân vào Trần Gia đã học hết gia quy nghi lễ chưa Diệu Anh?

- Dạ con..

- Nhìn lại mình đi, xem có ra dáng làm mợ cả nhà này không?

- Con xin lỗi bà nội.. nhưng thiệt tình con chỉ muốn mang chú vệt đó xuống thôi ạ.

- Nhà này thiếu gì người, mở mồm kêu họ một tiếng không được à?

Cô cúi đầu xuống.

- Dạ. Con biết lỗi rồi ạ.

- Đàn bà con gái mà leo trèo như vậy thì ra thể thống gì. Thân làm mợ cả Trần Gia mà hành động không biết suy nghĩ trước sau gì cả.

Bà Sáu thấy bà nội gắt gao quá nên mới lên tiếng.

- Thôi nào. Chắc con bé làm vậy cũng là có nguyên nhân, chẳng qua con vệt đó quan trọng với cháu trai bà quá nên con bé mới làm vậy.

Bà nội hừm lên một tiếng rồi nói tiếp.

- Nếu như hôm nay không phải người trong nhà nhìn thấy, chẳng như một người xa lạ thì người ta sẽ nói nhà mình không biết dạy cháu đó chị.

- Nói một lần là rút kinh nghiệm, ai mà chẳng có sai lầm. Thôi thì chuyện to hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá hư không là được.

- Nhưng mà...

- Hay là thế này, cứ giao con bé lại cho chị thêm ít ngày nữa. Chị sẽ dạy con bé thêm, để cho con bé hiểu hết gia quy nhà này.

Bà liếc mắt nhìn cô rồi gật đầu.

- Vậy nhờ chị.

Cô thờ phào nhẹ nhõm hơn chút, trong lòng không khỏi cảm ơn bà Sáu, trước giờ bà luôn nghiêm khắc với mọi người trong nhà nhưng lòng dạ bà cũng rất tốt. On giời, may mà còn có người này người kia, chứ ai cũng giống con nhỏ Ân Di kia thì thà cô đi đâu thai sống lại kiếp sau ở giá cho lành. Thực ra làm dâu nhà giàu nói là sướng thì cũng sướng, chẳng phải lo đến cơm ăn áo mặc.. nhưng khổ thì cũng rất khổ, phải đi nhẹ nói khẽ cười duyên, luôn luôn trong khuôn phép lễ nghi phức tạp và đặc biệt chỉ cần sơ xuất một lỗi là quanh nhà đủ mấy người rành chuyện thích cà khịa.

Bước ra khỏi phòng bà nội, bà Sáu đi cùng cô rồi nói.

- Lát ăn cơm xong xuống phòng dạy dỗ lễ nghi học lại từ đầu.

- Dạ con biết rồi. Con cảm ơn bà nhiều nha.

Bà im lặng bước đi thẳng, nghĩ thế nào rồi lại dừng chân lại nói.

- Sống phải để ý một chút mới sướng được.

Tại bữa ăn sáng, mọi người đồng loạt kéo ghế ngồi xuống, nhỏ Ân Di ngồi đối diện cô, ả nhẹ nhàng gấp thức ăn vô bát mình rồi lại trả vò tốt bụng gấp cho cô miếng thịt gà to chà bá.

- Chị dâu mới ốm dậy nên ăn nhiều vào cho mau khỏe.

Cô thấy vậy cũng đáp trả con nhỏ bằng nụ cười thật tươi.

- Cảm ơn cô út. Cô cũng ăn thật nhiều để lấy sức lo học hành. Ít bữa vào đầu năm học mới chắc vất vả lắm ha!

Thím hai mỉm cười nói.

- Bây giờ đi học đại học cũng đỡ vất vả hơn hồi trung học rồi. Quan trọng là con đó Diệu Anh, bây giờ phải cố gắng làm sao sinh cho bà nội một đứa chất cho bà vui lòng.

Nói tới đứa bé, hai má cô bắt đầu ửng đỏ lên. Cô và anh còn chưa bao giờ suy nghĩ tới vấn đề đó.

Mẹ ba trêu thêm vài câu.

- Tuổi còn trẻ, cứ đẻ cho bà nội lấy đám đứa chất thôi là được rồi.

- Tụi con còn đẻ một đội bóng ấy chứ (Gia Minh lên tiếng)

Cô ngược mắt nhìn phía anh đang từ cửa đi vào.

Bà nội:

- Gia Minh. Ngồi xuống ăn sáng đi con.

- Dạ thôi. Con qua chào hỏi mọi người rồi con đi làm luôn.

Ba chồng cô.

- Vậy đợi ba rồi cùng đi.

Sau đó hai người đi khỏi, mọi người cũng không ai nói thêm câu nào nữa mà chỉ tập trung vào ăn uống, đặc biệt là bà nội, sáng giờ không hề lên tiếng nào cả, chắc vẫn tức cô cái vụ trèo cây.

- Gia Minh. Hôm nay tiện đường chở ba tới công ty được chứ?

Anh không nói gì chỉ gật đầu.

Đi được một đoạn khá dài, anh mới lên tiếng.

- Ba có chuyện gì muốn hỏi con thì cứ hỏi đi.

- Thực ra vấn đề này cũng khó nói, vì số ba đã đào hoa rồi thì làm sao nói được con. Tuy ba có đào hoa nhưng ngày mẹ con còn sống, ba thề chỉ chung thủy với một mình bà ấy. Huống hồ con cũng chỉ mới lấy vợ chưa đầy một tháng, không nên vậy con ạ.

- Ý ba nói đến việc của con và Trần Trần?

Ông gật đầu. Anh nhếch môi cười nhạt.

- Đến ba cũng cho rằng con như vậy.

- Nói vậy là, bức ảnh đó là giả.

- Ảnh là thật nhưng mọi thứ đều là giả.

- Không hiểu.

- Rồi con sẽ cho mọi người câu trả lời.

- Con nói vậy thì ta yên tâm hơn rồi.

Tại khu trung cư cao cấp Trần Trần ở.

Út Liên:

- Hai hôm nay tụi phóng viên, nhà báo vẫn tụ tập đông như vậy à?
- Đúng vậy. Mà sao nay chị qua đây sớm vậy?
- Thì chị về ngoại chơi mấy hôm nên tiện đường vì gần chỗ em ở mà.
- Tưởng ở Trần Gia thì em còn nghe được chút tin tức.
- Chị ở đó kiểu gì cũng bị bà nội tra hỏi, chị bằng biết thân biết phận về ngoại mấy hôm.

Trần Trần mỉm cười nói.

- Chị thấy sao?
- Thấy gì nữa. Chị không ngờ hai người tiến nhanh như vậy đâu.
- Vì anh ấy vẫn còn yêu em mà.
- Thế chân em sao rồi?
- À. Đờ rất nhiều rồi, may mà có thuốc xoa bóp của Hàn Quốc nên mức độ hồi phục nhanh vô cùng.

Vừa dứt lời thì trợ lý của Trần Trần cười tươi chạy tới, trên tay cầm theo chiếc laptop.

- Trần Trần.. cô xem này.
- Gì vậy?
- Thư mời tới dự tiệc của tập đoàn Trần Gia vào tối mai.

Trần Trần mỉm cười.

- Cá đã cắn câu rồi!

Út Liên nhú mày suy nghĩ.

- Nhanh vậy có đáng mừng không?
- Còn nghi ngờ gì nữa. Rõ ràng cho thấy trước đây anh ấy ngại với dư luận, bây giờ mọi chuyện bại lộ nên muốn tiến xa hơn.
- Hy vọng mọi thứ trở nên tốt đẹp (Út Liên thờ dài nói)

Cả ngày hôm nay học gia quy lễ nghĩa các kiểu con đã điều khiển cô mệt mỏi chỉ muốn tìm cho mình một chiếc giường rồi nằm vật xuống đó ngủ một giấc thật sâu cho quên sự đời. Rồi khỏi phòng học, cô đi thẳng lên phòng mình, bé Cúc đi theo sau cô.

- Mợ để con đấm lưng cho mợ.
- Ủ. Đấm giúp mợ cái lưng, ngồi nhiều muốn gãy làm đôi luôn rồi.
- Khổ thân mợ.
- Mà cả ngày nay Cúc đi đâu mà giờ mợ mới thấy.
- Con theo bà hai qua sông để sang làng bên.
- Sang đó làm gì?
- Con nói nhỏ với mợ thôi nhé. Lão phu nhân kêu bà hai đi cắt thuốc bổ cho mợ đó. Ông thầy bên làng bên nổi tiếng cắt thuốc sinh con.
- Ủ uôi! Cậu mợ mới cưới nhau mà đã lo điếc rồi hả?

- Không phải. Là thuốc sinh con trai.
- Tào lao. Sinh con trai hay không thì theo khoa học phải do chồng chứ sao lại do mẹ.
- Cái này con không rõ, con đã sinh con đâu mà biết. Người trên bảo đâu thì con làm đó thôi ạ.
- Con cái là Lộc trời cho, trời cho con nào thì nhận con đó, cứ kiểu phân biệt trai gái vậy thấy mệt ghê
- Mẹ không được nghĩ thế đâu mẹ. Nhà Trần Gia phải có con trai, mẹ muốn sướng thì phải có vì mẹ là dâu trưởng mà.

Một thoáng nét mặt cô trở nên buồn bã, mối quan hệ của cô và anh còn chưa đi đến đâu cả, hai người là vợ chồng nhưng mọi thứ chỉ trên danh nghĩa. Cúc vừa bóp vai cho cô vừa nhỏ giọng nói.

- Ngày nay con có loáng thoáng nghe mọi người xì xào về việc của cậu với cô Trần Trần. Mẹ đang buồn vì điều đó à?
- Không. Sao mẹ phải buồn.
- Cô Ân Di biết chuyện, tức như muốn điên lên rồi ấy mẹ.
- Kệ con nhỏ đó, mẹ đâu điên như nó.

Cô ngược mắt nhìn tấm ảnh cưới của hai người chụp hôm tổ chức đang treo ở đầu giường, trong lòng gợn lên cảm xúc khó nói lên lời, cảm giác bức bối khó chịu, lại âm ỉ nữa.

Buổi tối, buồn buồn cô xuống ngồi xích đu ở sân vườn, một mình thả thính ngược mắt lên nhìn những vì sao sáng trên trời cao. Cô nhớ nhà, nhớ mọi người ở quê. Cụp mắt xuống, vô tình ánh mắt cô dừng lại trước ảnh mặt của Gia Long đang đứng ngoài hành lang đối diện với cô. Chưa để cô phản ứng, anh đã quay lưng lại bước vào bên trong căn phòng.

Thời gian khiến con người ta thay đổi nhất chính là lúc nửa đêm, khi bóng tối buông xuống, con người ta trút bỏ tất cả để bước vào giấc mộng ngọt ngào. Đặt lưng xuống chiếc giường êm ái, cô quyết định tự thưởng cho mình một giấc ngủ thật ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi cô đang say xưa giấc ngủ ngon thì bị tiếng đánh thức của Cúc. Ngáp một cái thật đã rồi cô hỏi.

- Làm gì sáng sớm đã gọi mẹ dậy vậy?
- Cậu bảo con lên gọi mẹ.
- Ủa anh ta về hỏi nào vậy?
- Chồng mẹ sao mẹ lại hỏi con. Hỏi sáng con thấy cậu từ phòng bước ra mà.

Cô trầm nghĩ, gọi cái đầu nhà anh đấy, không biết tôn trọng giấc ngủ của người khác hay sao? Mồm đâu không tự gọi mà phải sai người ta, tức muốn chết mà!

Cánh cửa phòng mở ra, Cúc biết ý liền xin phép rời đi. Căn phòng lúc này chỉ còn hai người, cô không thèm nhìn anh lấy một cái rồi quay mặt về chiếc giường êm ái kia.

- Tại sao lại trốn tránh tôi?
- Trốn tránh? Anh đang nghĩ tôi trốn tránh anh hả? Tôi trốn tránh anh hỏi nào?
- Sao không thèm liếc nhìn tôi?
- Buồn ngủ.
- Có phải cô vẫn giận tôi vì bức ảnh đó?
- Không có!

Nói rồi anh tiến tới gần xoay người cô lại đối diện mình.

- Nghe kỹ đây... tôi nay tôi sẽ cho cô câu trả lời.
- Anh gọi tôi dậy chỉ để nói những lời này thôi hả? Nếu chỉ có vậy thì có thể bảo người khác nói với tôi là được mà.
- Như vậy cảm thấy không ý nghĩa.

Nói rồi anh không nói thêm câu nào nữa rồi rời đi.

Buổi chiều, anh về từ rất sớm, trong lúc cô vẫn mãi học lễ nghi thì anh sòng sọc đi vào, không nói không rằng kéo cô ra chiếc siêu xe của mình. Cô bức dọc, nếu như anh không phải chồng cô thì nhất định anh chết chắc, người gì đâu toàn hành động theo cảm xúc của cá nhân.

Chiếc xe dừng lại trước một cửa hàng thời trang rất lớn, nhân viên từ xa cúi đầu chào hai người.

Chủ cửa hàng thấy anh liền biết ý đón tiếp niềm nở.

- Trần tổng! Mời anh vào bên trong chọn đồ.

- Chọn giúp tôi chiếc đầm dạ hội cho cô gái này.

- Đây là?

- Vợ tôi!

- Thì ra là vợ cả Trần Gia. Đúng là tuyệt mỹ gia nhân.. xin hai người đợi lát ạ.

Ngay sau đó từ bên trong bước ra khoảng chục cô gái bước ra, trên tay mỗi người đều cầm theo một chiếc đầm dạ hội đủ bảy sắc cầu vồng.

- Vợ cả... cô xem có thích bộ nào không?

Phản vì trong lòng vẫn giận dỗi anh nên nhìn trước mặt có đẹp cỡ mấy cũng thấy không thoải mái. Chủ cửa hàng nhẹ nhàng nói.

- Hay là chiếc váy hai dây đuôi cá này, khoét ngực hơi sâu nhưng để lộ vòng một quyến rũ.

....anh lắc đầu...

- Hay là chiếc váy trễ vai này ạ, khéo léo để lộ ra xương quai xanh xinh đẹp.

.....anh nhăn mặt lại...

- Hay là váy cúp ngực này ạ?

.....anh lườm nỗ đom đóm mắt....

- Vậy cho hỏi Trần tổng thích cái nào ạ?

Anh xò tay túi quần, chậm rãi tiến về chiếc đầm dạ hội trắng treo trong tủ kính. Cô và mọi người đưa mắt nhìn về phía anh, anh lạnh nhạt chỉ.

- Lấy cái này.

Chủ cửa hàng có chút do dự vì đây là đầm khách đặt trước. Nhưng danh tiếng Trần Gia, không thể làm phật lòng họ được.

- Vậy xin mời vợ cả vào bên trong phòng thay đồ ạ.

- Làm tóc, trang điểm cho cô ấy giúp tôi.

- Dạ. Anh cứ yên tâm ạ.

Cô bất đắc dĩ đi theo cô nhân viên vào phòng thay đồ. Chiếc váy vừa vặn ôm sát eo cô, vừa vặn hở một chút khe ngực, phần lưng lấp ló sau chuỗi ngọc trai lấp lánh mờ mờ ảo ảo càng làm tăng độ quyến rũ. Cô ngó nghiêng ngượng ngùng bước ra, tất cả những ánh mắt đều đổ dồn về phía cô, đặc biệt là anh, ánh mắt nhìn không muốn rời, chỉ có thể là mê hoặc.

Anh mỉm cười gật đầu tỏ ý hài lòng.

Cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ đã 2 giờ đồng hồ trôi qua, vậy là bữa tiệc kia chỉ còn 30 phút nữa là bắt đầu. Năm tay cô bước đi, vừa đi anh vừa nói.

- Tôi sẽ cho em câu trả lời thích hợp nhất!

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Khách sạn Trần Gia..Cách xa trung tâm thành phố chừng 20km, đi về hướng Đông, toạ lạc gần bãi biển nổi tiếng đất đỏ đất Giang Nam. Đây là khách sạn 5 sao có tiếng, được xây dựng theo phong cách cổ điển Châu Âu cao sang quyền quý, có views đẹp nhìn thẳng ra biển, là nơi chuyên tổ chức tiệc tùng của những người có tiền trong giới thượng lưu.

Chiếc xe dừng lại trước cổng khách sạn, nhìn hàng xe hơi hạng sang kéo dài dằng dặc khiến cô cảm thấy choáng ngợp. Bao lâu nay sống trong vùng quê nghèo nó đã làm hạn chế tầm nhìn của cô rất nhiều. Trong lòng đâu đó thấp thỏm không yên nhưng ngoài mặt cô cố tỏ ra bình thản nhất có thể. Cô liếc mắt nhìn sang anh, kíp lúc anh quay qua nhìn cô khiến tim cô đập nhanh hơn bình thường.

Bên ngoài có tiếng ồn ào.

- Ôi xem kia.. kia chẳng phải là diễn viên Trần Trần hay sao?

Đám phóng viên đổ dồn về phía Trần Trần đang bước tới khiến cô tò mò đưa mắt nhìn theo. Hôm nay cô ấy thật sự lộng lẫy giống như một nữ hoàng. Chiếc váy đồ khoét sâu ngực thật quyến rũ, chẳng trách dân mạng họ nói cô ấy và chồng cô như tiên đồng ngọc nữ.

- Trần Trần.. cô đến đây dự bữa tiệc cùng Trần Tổng hay sao? Có phải hai người định công khai mối quan hệ hay không? (phóng viên hỏi)

Cô ấy mỉm cười nhẹ nhàng đáp.

- Tôi xin từ chối trả lời câu hỏi. Có như nào thì mọi người hãy chờ đón cho tới khi bữa tiệc bắt đầu.

- Trần Trần.. chúng tôi được biết Trần tổng ít khi tổ chức tiệc tùng, sau khi rộ tin tức hai người thì chắc chắn bữa tiệc này có lẽ dành cho cô rồi.

Trợ lý của Trần Trần ghé sát tai cô nói nhỏ.

- Trần Trần! Nhìn xem kia có phải là xe của Gia Minh không?

Trần Trần đưa mắt nhìn, miệng mỉm cười nói với phóng viên.

- Tôi xin phép vào bên trong.

Trợ lý Trần Trần.

- Xem ra bữa tiệc này đúng là dành cho cô rồi Trần Trần.

- Còn phải nói.

Cô bên trong xe ngơ ngác nhìn ra bên ngoài, bắt gặp một bàn tay ấm áp đặt nhẹ lên những ngón tay mềm mại của cô, chậm chậm nói.

- Sẵn sàng chưa?

- Sao cơ?

- Cô có ngại đối mặt với truyền thông hay không?

- Tôi...

- Xuống xe!

- Mà khoan đã. Anh chưa nói cho tôi biết bữa tiệc này là bữa tiệc gì, trong đó có những ai.

Thấy anh im lặng, cô nói thêm.

- Dù sao thì tôi hiện tại cũng đang là vợ anh, nếu anh không nói rõ, ngộ nhờ tôi làm anh mất mặt thì sao?

- Giờ mới chịu nhìn vào tôi mà nói chuyện rồi hả?

- Dù sao cũng đến đây rồi, tôi còn lựa chọn không?

- Chứ không phải cô giận tôi.

- Sao tôi phải giận anh, anh hâm à.

- Kệ đi. Con gái tui cô nói không là có, cô giận tôi chứng tỏ cô đã để ý tới tôi.

Cô tròn xoe mắt nhìn anh, không ngờ càng ngày người chồng trước mặt cô càng lầy lội. Gia Minh ngày đầu cô biết rất khó gần và lạnh lùng, Gia Minh bây giờ trước mặt cô đã ôn hoà đi rất nhiều, cứ như là hai người khác nhau vậy.

Anh bấm xe mở chốt cửa, cô gấp gấp hỏi.

- Ấy mà anh chưa nói cho tôi những người có trong bữa tiệc. Có họ hàng, cô đi chú bác nhà anh không đó, để tôi liệu mà biết đường cư xử.
- Cô không cần quan tâm những người trong đó, chỉ cần quan tâm tôi đang ở bên cạnh cô là đủ.

Ừ ười! Nghe xong cô muốn rụng tim, xem bao nhiêu phim ngôn tình cuối cùng cũng được nghe từ chính miệng người đàn ông nói, huống hồ người này còn chuẩn soái ca ngôn tình, được xếp vào trong danh sách những anh chàng cực phẩm hiếm hoi. Nhìn thật kỹ anh một chút, vẻ đẹp lạnh lùng, khí chất cao ngất trời, khó trách xung quanh có rất nhiều cô gái tình nguyện bên cạnh. Chưa kịp định thần, cánh cửa xe đã mở ra trước mặt. Bước chân xuống xe, tất cả những ánh mắt đổ dồn về phía hai người. Thực chất rất ít số người biết đến cô, đa số đồng đều tròn xoe mắt ngạc nhiên thắc mắc cô là ai, một mỹ nữ hay một nàng tiên giáng trần? Vẻ đẹp trong trẻo như nước mùa thu, chỉ cần nở một nụ cười nhẹ cũng đủ làm khuynh đảo cánh đàn ông. Người đi bên cạnh cô chính là Trần tổng, người đàn ông quyền lực đẹp trai hào nhoáng. vậy lẽ nào đây chính là vợ anh, mợ cả của Trần Gia trong lời đồn? Trong suy nghĩ của mọi người trước giờ, cô chưa bao giờ đẹp đến mức độ vậy, chỉ xếp vào hạng nhan sắc bình thường, không ngờ hôm nay được chứng kiến tận mắt diện mạo ấy, quả nhiên không làm người ta thất vọng. Sau đó đám phóng viên định đổ dồn tới chỗ hai người thì nhanh chóng đã bị vệ sỹ của anh giữ chân lại.

- Xin mọi người bình tĩnh, có gì thì vào trong cho thoải mái. Bây giờ nhường đường cho vợ chồng Trần tổng.

Nghe được lời vệ sỹ nói vậy, mọi người đã có thể khẳng định chắc chắn đó chính là vợ của anh mà không nghi ngờ gì thêm nữa. Vậy hôm nay Trần tổng tổ chức tiệc, lại còn mời phóng viên nhà báo đến đây để thông báo mối quan hệ của anh và Trần Trân hay là muốn thông báo với toàn xã hội về vợ của mình.

Bước chân tới cửa chính, hai người giống như là trung tâm của vũ trụ, mọi ánh mắt hết thảy ngạc nhiên nhìn hai người.

- Xem kia.. ai kia?
- Cô ấy đẹp quá.
- Công nhận vừa đẹp lại còn quyền rũ nữa.

Trần Trân quay lại đằng sau nhìn, cô giật mình tới nỗi rơi ngay ly rượu vang xuống chân tạo nên tiếng vang lớn cho mọi người xung quanh ngoái nhìn. Vừa nãy còn hãnh diện, còn kiêu sa là thế mà bây giờ thấy sự xuất hiện của vợ anh khiến cô ít nhiều mất vài phần hồn phách.

Trợ lý của cô đặt nhẹ lên cánh tay cô nói nhỏ.

- Trần Trân.. cô bình tĩnh.
- Tại sao ả lại ở đây?
- Mọi người đang nhìn cô đó Trần Trân. Giữ thần thái đi nào.

Trần Trân nuốt mọi cảm xúc vào trong nào, cơ mặt dần nhẹ ra một chút.

Người ở ngoài khi này đã được biết đến cô chính là vợ của anh, người trong này vẫn đang thắc mắc vô cùng. Một số người thân quen của anh liền tiến ra chào hỏi.

- Gia Minh.. cậu đã đưa vợ tới rồi.

Anh gật đầu giới thiệu.

- Cô... à em còn nhớ đây chính là vài người bạn hôm cưới chúng ta, họ có tới tham dự.

Thực ra nếu bình thường mà số lượng khách đông như vậy thì có cho thêm tiền cô cũng chẳng nhớ, nhưng những người này toàn cao to đẹp trai cả nên có chút mơ hồ trong trí nhớ, đúng là toàn cực phẩm chơi với nhau, tuy nhiên chồng cô vẫn là xuất sắc nhất. Cô mỉm cười cúi đầu nhẹ một cái.

- Rất vui được gặp lại mọi người ạ.
- Ừ. Không cần khách khí vậy đâu, tụi anh là hội bạn thân chơi với nhau cả ấy. Em là vợ Gia Minh thì cũng như là vợ bọn anh.

Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên, anh bên cạnh cô đưa mắt nhìn hẩn ta muốn cháy mắt.

- Anh đùa chút cho vui thôi mà. Để không khí bớt căng thẳng chứ không có ý gì đâu. Ai chứ vợ của Gia Minh thì dù cho diêm vương sai bảo cũng không dám động. Thằng này đáng sợ hơn cả diêm vương ấy em ạ.

Cô bật cười nói.

- Anh vui tính quá ạ. Ai lấy được anh khéo cười cả ngày.
- Tất nhiên. Hội anh toàn người vui tính, trừ chồng em thôi đó. Hôm nào buồn buồn chỉ cần liên lạc tụi anh, đảm bảo e phải cười cả ngày.
- Vậy lát cho em số phone nha (cô bật cười trêu lại)

Gia Minh huých vai cô một cái khiến cô giật mình ngược mắt nhìn lên.

- Xem kia. Có người ghen tới nỗi đom đóm mắt luôn rồi. Mới băng đi gần tháng không gặp mà em khiến thằng bạn anh có nhiều thay đổi bất ngờ luôn đó.
- Nói đủ chưa? Còn nói nữa thì coi chừng họp đồng sắp tới.
- Ồi.. không nói nữa, không nói nữa là được. Hợp đồng vẫn như vậy nhá bạn tốt.
- Còn xem xét!

Anh cúi xuống hạm hực nói nhỏ vào tai cô.

- Thiệt đại trai!

Cô ngược mắt ám ức nhìn anh, sau hồi nghĩ kỹ lại bật cười vui vui.

Lát sau, trợ lý của anh đi tới.

- Bắt đầu được chưa ạ?

Anh gật đầu.

Sau hồi trên khán đài xuất hiện một mc trẻ tuổi, anh ta lên lớn tiếng trong micro cầm tay.

- Chào mừng tất cả mọi người đã tới tham dự bữa tiệc của Trần Tổng. Trước tiên bắt đầu vào bữa tiệc ngoài trời, Trần tổng có đôi lời phát biểu.

Anh từng bước chân hiên ngang tiến về đằng trước, khí phách tỏa ra giống như một bậc vương giả cao cao tại thượng khiến cô như bị hút hồn vào tận sâu bên trong. Cầm lấy chiếc micro, anh chậm chậm nói.

- Đầu tiên là tôi xin gửi lời cảm ơn tới tất cả mọi người đã dành thời gian tham dự bữa tiệc nhỏ của tôi. Như mọi người đã biết, tổ chức tiệc tùng vốn không phải phong cách của tôi, và tất nhiên mọi chuyện đều có nguyên nhân. Tôi nghĩ mấy ngày qua tin tức của tôi và diễn viên Trần Trần ít nhiều khiến mọi người ngạc nhiên và thắc mắc. Để giải thích mọi thắc mắc ấy, tôi xin mời cô Trần Trần lên trên này đứng cùng tôi.

Trợ lý của Trần Trần mỉm cười nói nhỏ.

- Trần Trần! Xem ra bữa tiệc này đúng là dành cho cô rồi. Cô lên đó đi.

Trần Trần thờ phào nhẹ nhõm bước đi, đi qua Nụ cô khẽ nhếch môi cười mãn nguyện.

Nhìn thấy hai người trước mặt khiến cô không tránh khỏi những ám ức, cô thầm nghĩ “ Gia Minh đáng ghét, Gia Minh xấu xa “

Đứng trước mặt Gia Minh, Trần Trần nhẹ nhàng nói.

- Gia Minh!
- Đứng sang bên này.

Cô tiến 3 bước chân đứng bên cạnh tay trái của anh, nụ cười hiền dịu trên khoé môi nhìn xuống dưới, trước những ống kính.

Anh im lặng một hồi rồi bắt đầu lên tiếng.

- Đứng trước mọi người, trước ống kính truyền thông, có tôi, có cô Trần Trần ở đây, tôi đứng đây để thanh minh với mọi người rằng những gì mọi người nhìn thấy trong bức ảnh đó không phải là sự thật.

Nghe tới đây Trần Trần tối sầm mặt mày lại, cổ họng cứng ngắt không nói lên lời.

Mọi người bên dưới nhìn nhau xì xào to nhỏ. Anh nói tiếp.

- Tôi và cô Trần Trần đây đã là quá khứ, tất cả mãi mãi chỉ là quá khứ. Con người phải sống cho hiện tại và tương lai, hiện tại của tôi chính là vợ mình, tương lai chắc chắn cũng sẽ là cô ấy. Người phụ nữ tôi lấy làm vợ tôi tin mình không chọn sai (ánh mắt anh dịu dàng nhìn xuống phía cô)

Mọi người đưa mắt nhìn về phía cô đầy ngưỡng mộ. Ở trong hốc mắt cô đã rung rung giọt lệ, thật sự những lời anh nói như chạm vào tận đáy trái tim cô vậy.

Nói rồi anh bước xuống cầm tay cô đi lên trên khán đài, Trần Trần uất ức muốn dâng trào.

- Giới thiệu với mọi người, đây chính là vợ tôi, là người phụ nữ tôi nhận định sẽ đi đến hết cuộc đời.

Cô mỉm cười cúi đầu xuống, mọi người bên dưới liệt nhiệt vỗ tay chúc mừng.

Trần Trần dù tức giận nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nói.

- Chúc mừng anh.. Gia Minh!

Sau đó mọi người di chuyển ra bữa tiệc ngoài trời, là khuôn viên bên cạnh hồ bơi của khách sạn.

- Thiệt là tức chết mà.

- Trần Trần.. cô định đi đâu?

- Tôi muốn đi về.. tôi không thể ở đây thêm một phút giây nào nữa.

- Trần Trần. Cô không được như vậy, bây giờ cô mà đi là ngày mai đám bọn nhà báo sẽ có cớ nói cô vì bê mặt, vì ghen tuông phải rồi bỏ bữa tiệc.

- Cô bắt tôi ở đây chứng kiến cảnh hai người họ hạnh phúc (cô đưa mắt nhìn về phía anh và Nụ đang nâng ly với mọi người)

- Con nhỏ đó nó có gì hơn tôi chứ? Nhìn thấy nét mặt mãn nguyện của nó mà tôi căm!

- Trần Trần.. cô là ngôi sao quốc tế, qua chuyện này ít nhiều cũng ảnh hưởng tới danh tiếng. Xin hãy nghĩ đến những vất vả và những cố gắng để có được ngày hôm nay. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

- Lý Tình. Chỉ có cô là tốt với tôi nhất.

- nghe tôi. Bây giờ cứ đi ra nói chuyện với mọi người. Coi như bức ảnh đó là sự cố chứ không phải chủ đích của cô.

- Tôi biết rồi.

Vừa dứt lời thì từ đâu đi tới 2 cô gái rất trẻ.

- Chị Trần Trần..em hâm mộ chị lắm mà hôm nay mới có dịp gặp mặt.

- Ủ!

- Em tiếc cho chị với Trần tổng quá, hai người mới đẹp đôi.

Cô quay qua thấy Nụ đang ngồi một mình ven hồ, đưa mắt tìm kiếm mà không thấy Gia Minh đâu. Trong đầu liền nghĩ ra ý tưởng để trả thù.

- Hai đứa thật sự hâm mộ chị lắm hả?

- Dạ. Tụi em hâm mộ chị lắm luôn.

- Muốn giúp chị không?

- Là sao ạ?

- Lại đây nói nhỏ... (Trần Trần thì thầm vào tai hai người)

- Coi làm được không? Nếu làm được, sau này muốn lấn sân vào showbit cứ alo chị, chị sẽ giúp. Thời giờ phải tự thân vận động đi em gái ạ, không thể cạp Bô với mấy ông già đại gia mãi được. Nó mong manh lắm.

Cô gái suy nghĩ một hồi rồi hỏi lại.

- Chị chắc giúp tụi e chứ?

- Tất nhiên. Chị là ngôi sao lớn, đâu thể nói xuông.

- Nhưng em sợ...

- Nó là sự cố thì ai trách được em. Lẹ lên!

Thấy Nụ chuẩn bị đứng dậy, một cô gái nhanh chân bước tới, khi cô cất bước, cô gái liền giẫm mạnh vào đuôi váy cô khiến cô ngã nhào xuống hồ bơi.
...Ủm..

Tiếng vang lớn khiến tất cả mọi người đều ngo lại nhìn.

- Ôi trời.. vợ Trần tổng.

Anh đang nhấp môi ly rượu cùng đối tác, nghe được âm thanh liền đặt ly rượu xuống bàn, quay qua đã thấy cô chơi vui dưới hồ... không chần chừ anh lao nhanh xuống nước. Trợ lý của anh thấy vậy sai người đi lấy khăn choàng.

Đi cô lên mặt đất, anh choàng khăn tắm vào người cô rồi nói.

- Anh mới rời mắt em có một phút mà em đã khiến bản thân mình thảm hại như vậy à?

- Em Không sao chứ?

Cô lắc đầu.

Bất ngờ anh đặt nụ hôn lên môi cô trước mặt bao nhiêu người.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Từ từ buông môi ra khỏi môi cô, anh nhắc bóng cô lên rồi đi thẳng vào phòng thay đồ, đi qua trước mặt Trần Trần, anh dừng chân lại chừng 15 giây rồi lạnh lùng bước đi tiếp. Trần Trần loạng choạng lùi lại đằng sau vài bước, mắt nhắm lại lấy một chút bình tĩnh. Trợ lý của cô đưa cho cô cốc nước ép cam.

- Trần Trần.. cô ổn chứ?

Cô im lặng không nói gì rồi uống một hơi hết ly nước cam ép.

- Có phải tôi đến đây là một sai lầm phải không Lý Tĩnh?

- Trần Trần..!

- Tôi không sao, tĩnh tâm một chút sẽ ổn thôi.

Đặt cô ngồi xuống chiếc ghế sofa phòng thay đồ, anh quay qua nói với nhân viên.

- Chuẩn bị trang phục mới cho cô ấy.

Sau khi nhân viên rời khỏi, cô mới ngước mắt lên nhìn anh mà lắp bắp nói.

- Vừa nãy.. cảm ơn anh!

- Đơn giản là một lời cảm ơn thôi sao?

- Chứ anh còn muốn gì nữa. Tôi còn chưa tính sổ anh dám tùy tiện hôn tôi ấy.

- Cô là vợ tôi, tôi hôn vợ mình thì có gì là sai? Luật pháp nào cấm chồng không được hôn vợ không?

- Anh...(ngượng ngùng đỏ mặt)

Anh bật cười rồi sau đó nụ cười nhanh chóng vụt tắt.

Lát sau nhân viên mang tới một vài chiếc đầm dạ hội khác.

- Trần tổng... đây là đầm dạ hội có sẵn tại khách sạn. Mời anh chọn!

Anh tiến tới chọn chiếc đầm dạ hội màu trắng khác.

- Mặc cái này đi.

Cô nhận lấy chiếc váy nhưng vẫn ngập ngừng.

Anh nói tiếp.

- Mặc đi.

- Ra ngoài cho tôi thay đồ.

Anh thần thờ rồi gật đầu nói với nhân viên.

- Cô ở lại giúp cô ấy thay đồ!

- Thiếu phu nhân.. cô xinh thật đấy (cô nhân viên nói)

- Cảm ơn cô.. cô cũng đáng yêu lắm.

Chỉnh sửa một chút, mọi thứ đã ổn cô mới bắt đầu bước ra ngoài. Cứ tưởng anh chờ mình bên ngoài nhưng cuối cùng chẳng thấy bóng dáng anh đâu, thôi thì cô đành tự mình bước xuống bữa tiệc. Từ trên bậc cao bước xuống, cô giống như một nàng công chúa kiêu sa lộng lẫy.

- Gia Minh... xem vợ cậu tới kìa (anh nhấp môi ly rượu vang rồi từ từ đặt xuống bàn, ánh mắt chăm chú hướng về phía cô)

- Gia Minh. Cậu làm gì mà nhìn vợ chăm chú vậy? Sợ người khác đập chậu cướp hoa à?

Gia Minh thu gọn ánh mắt lại, sắc mặt có chút thay đổi rồi ho lên vài tiếng.

- Nghiêm chỉnh chút đi!

- Thì có ai không nghiêm chỉnh đâu.

Cô hướng mắt tìm bóng dáng anh, vô tình đụng trúng người phụ nữ trước mặt, tưởng ai định xin lỗi, hóa ra lại là à Trần Trần. Cô với à cứ như kẻ thù truyền kiếp, đi tới đâu cũng dễ đụng phải.

Anh thấy vậy định tiến đến thì bạn của anh kéo tay lại.

- Chuyện của phụ nữ hãy để họ tự giải quyết một lần.

Trợ lý của Trần Trần lên tiếng.

- Ô kìa. Đây chẳng phải vợ cả Trần Gia, thiếu phu nhân của Trần tổng hay sao? Trái đất tròn mà bé thật ấy, lại đụng phải nhau rồi. Hình như vợ cả thích đụng vào đồ của người khác thì phải.

Trần Trần nghe vậy mỉm cười nhìn cô với ánh mắt đầy khiêu khích. Cô là cô cũng nóng máu lắm rồi nhưng cô biết hôm nay bữa tiệc này có rất nhiều ánh nhìn về phía mình, bạn bè của anh trong giới thượng lưu cũng rất nhiều cho nên không cần thiết vì ai đó mà tức giận, không làm dẫu nhà hào môn thì thôi nhưng đã bước chân vào gia đình hào môn thì chút ít máy ngày học lễ nghi ứng xử đó chính là thân nhiên đối đáp khôn ngoan, tuyệt đối không được tức giận, tức giận thường không được việc. Cô giữ nụ cười thân nhiên trên khoé môi, nhẹ nhàng đáp trả.

- Sao tôi nghe thấy nó sai sai thế nhỉ? Cảm giác như là ngược lại với ai đó. Ít ra câu nói này bây giờ không đúng với tôi, k cần tôi phải nói, ai đụng vào đồ của ai thì sau hôm nay tất cả mọi người đều biết.

- Cô?? (Trần Trần không thể chịu đựng được người khác công kích mình, sắc mặt cô thay đổi trông rất khó coi. Những lời cô nói khiến Trần Trần không tìm được lý do nào phản bác để lấy lại thể diện cho bản thân)

Sau một hồi cô ta lên tiếng.

- Cô chỉ là người vợ dóm thời, chắc chắn sẽ không có chuyện Gia Minh ân ái cùng cô vì anh ấy không yêu cô.

Nghe Trần Trần nói đến đây cô bật cười thành tiếng.

- Ô. Cô ngủ dưới gầm giường vợ chồng tôi hay sao mà biết hay vậy? Haha.

Lời nói của Nụ vừa ngây thơ vừa hồn nhiên khiến Trần Trần càng thêm phần tức giận. Những người xung quanh đều liếc mắt nhìn về phía họ, chắc hẳn

mọi người sẽ có cách nhìn khác về Trần Trần. Nói những lời này khác nào Trần Trần tự vạch áo cho người xem lưng rằng chính mình đang cố tình chen chân vào mối quan hệ của hai người.

Nói xong những lời này, Trần Trần mới biết mình đã giận quá mất khôn. Đúng như người ta thường nói “ một phút nông nổi, cả đời bốc cám “. Lời nói đã nói ra rồi, làm sao có thể rút lại bây giờ.

Trợ lý của cô thấy vậy liền nói.

- Trần Trần.. chúng ta đi thôi.

- Ô còn chưa nói xong mà. Tôi còn chưa nói tôi biết chồng tôi là một người tài giỏi lại đẹp trai, không thiếu những bóng hồng thâm thương trộm nhớ và lắm khi còn không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, không ngờ trong đó có cô.

- Cô??

Trợ lý kéo Trần Trần đi khỏi, cô bật cười.

- Xúy! Tưởng ai cũng hiền để cô bắt nạt à?

Cuộc nói chuyện của cô và Trần Trần này giờ thu gọn vào tầm mắt của anh, xem ra từ nay trở đi anh sẽ phải có cái nhìn khác về cô, người vợ này của anh cũng không tồi, ngược lại đối đáp còn rất thông minh là đằng khác. Đến thời điểm này, bữa tiệc đã kết thúc thành công tốt đẹp.

- Gia Minh.. cậu lấy được cô vợ thật không phải đơn giản. Hai người rất hợp nhau (bạn anh lên tiếng)

Anh mỉm cười lắc lắc ly rượu vang trên tay rồi nói.

- Mọi người ở lại vui chơi thêm đi nhé. Tôi đưa cô ấy về trước.

- Vẫn sớm mà.

- Bận rồi.

Dứt lời anh kéo tay cô bước đi.

Trên đường trở về nhà, hai người im lặng rất rất lâu.. im lặng tới mức cô có thể nghe được tiếng thở của cả hai.. Cho đến khi tiếng chuông điện thoại cô reo lên, nhìn lên màn hình điện thoại chính là số của bà chủ Đường. Mấy ngày ở Trần Gia, đã có những lúc cô quên mất đi thân phận thực sự, cũng từ hôm tổ chức hôn lễ tới giờ bà chủ Đường mới gọi cho cô. Cô nghĩ thậm chí hẳn là có chuyện gì đó thì bà ấy mới gọi đêm tới thế này. Cô liếc sang anh, chần chờ bấm nghe máy.

- Ai gọi cô? Sao không nghe đi.

- À.. lát về nghe cũng được.

- Nhưng ai gọi?

- Mẹ.. mẹ tôi gọi.

- Vậy nghe đi.

- Tắt máy rồi. Lát tôi nghe sau.

Về đến nhà, ngay lập tức cô chạy thẳng lên phòng bấm số gọi lại cho bà chủ Đường. Giọng nói đầu dây vang vang bên tai.

- Sao bây giờ mới nghe máy?

- Con k cảm máy thừa bà.

- Tao đang biểu hay là bây giờ mày lấy được chồng giàu nên quên vợ chồng tao luôn.

- Không có đâu bà.

Từ trong điện thoại vọng ra tiếng kèn trống đám tang.

- Mà bà gọi con có gì chỉ bảo không? Bà đang ở đâu vậy? Sao con nghe thấy tiếng kèn trống đám tang à?

- Làm gì có tiếng kèn trống nào.

- Rõ ràng con có nghe thấy. Ở quê ai chết hả bà?

- Xui xẻo cái mồm bay. Lâu lâu tao gọi điện nhắc nhở mày kéo mày lại quên mất vợ chồng tao. Thế nhé..
- Khoan đã bà... bố mẹ con lẽ nhà khỏe không ạ?
- Mẹ mày khỏe.
- Vậy còn bố con?
- Tao bận rồi. Thế nhé..

Tút.. tut.. tut..

Tự dưng cô thấy nóng ruột, ruột gan cứ như có ai đó nhóm lửa đốt. Rõ ràng là cô có nghe thấy tiếng kèn trống đám tang. Đang loay hoay trong suy nghĩ, cô giật mình khi nghe thấy tiếng cạch cửa.. Thấy sắc mặt cô không tốt, anh nhủ mày hỏi.

- Sao vậy?
- Không có gì. Tôi đi thay đồ.

Đóng sập cửa nhà tắm lại, cô bấm máy gọi cho số của mẹ đẻ mình ở quê nhưng không thể nào liên lạc được.

Cả đêm đó, cô trần trọc lăn qua trái rồi lại qua phải. Sau cuộc gọi của bà Đường mà khiến trong lòng cô nóng râm ran, thấp thỏm không yên. Một chốc một lát cô lại bật dậy. Anh nhủ mày hỏi cô.

- Cô sao thế?

Cô lắc đầu.

- không có gì. Tôi tưởng anh ngủ rồi.
- Cô trần trọc không ngủ thì tôi làm sao mà ngủ được.
- Vậy à? Tôi xin lỗi.
- Cô có chuyện gì à?
- Không có.

Dứt lời cô đặt lưng nằm xuống, quay lưng lại với anh. Một lúc sau đó anh nhẹ nhàng xoay người cô áp sát vào lồng ngực mình.

- Ngủ đi.
- Tôi không ngủ được.
- Không ngủ được thì làm tí khởi động nhá.
- Khùng. Tôi đâu có tâm trạng giống với anh.
- Tôi cũng đâu có giống em.

Chưa để cô phản ứng anh đã đặt nụ hôn lên môi cô, nụ hôn cuồng nhiệt vô vấp. Hôn từ đôi môi xuống đến xương quai xanh rồi dừng lại trước bầu ngực căng tròn. Một tay linh hoạt kéo tuột chiếc váy ngủ cô đang mặc xuống sàn. Anh đưa mắt xuống nhìn cô, hai má ửng hồng khiến một góc cổ lòng lạnh giá như tan chảy thành nước. Cúi xuống mút mạnh nụ hoa Hồng đỏ rồi trượt xuống phần hạ thân, tấn công một phát đánh ập vào bên trong hang động, ra sức tung hoành, ra sức càn quấy. Người vợ này của anh luôn khiến anh có cảm giác đặc biệt. Đã bốn năm nay, anh chưa từng động lòng với bất kỳ ai khác, cho dù họ có lột sạch quần áo hoặc khiêu gợi trước mặt anh thì anh cũng chẳng bao giờ quan tâm dù là lướt mắt nhìn một cái. Vậy mà khi gặp cô, được nói chuyện với cô, nhìn thấy cô cười khiến anh cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Lẽ nào anh đã thích cô rồi?

Bầu trời hừng sáng.. hai người vẫn còn quấn quýt bên chiếc giường, thoạt nhìn thật hạnh phúc. Rồi sau đó hai người cùng nhau thức giấc rồi cùng nhau xuống ăn sáng.

Út Liên về ngoại mấy hôm, chú thím hai đi sang làng bên từ rất sớm nên bữa ăn chỉ còn có anh, cô, Trân Trân, bà nội và mẹ hai. Mẹ ba và mẹ tư đi đâu cô cũng không rõ vì dạo gần đây hai người thường xuyên vắng mặt. Trong lúc dùng bữa, bà nội có nhắc đến chuyện của anh và cô.

- Bà nghe nói hôm qua cháu đã giải quyết xong việc với Trân Trân. Bà rất hài lòng.

- Dạ bà.

- Thế bây giờ là việc của hai vợ chồng. Chừng nào thì tính sinh thêm cho Trần Gia thêm một thành viên mới. Cháu là cháu đích tôn nên cả họ ai cũng mong đây.

- Bà nội. Việc sinh con đẻ cái là Lộc trời cho, đâu phải muốn tính là tính được ạ (Gia Minh trả lời)

- Ai nói cháu không tính được. Mà hôm qua mẹ hai của cháu phải đi thuyền sang làng bên để cắt thuốc bổ cho hai đứa ấy. Lát nữa bảo nhỏ Cúc sắc thuốc uống đầy đủ là chẳng mấy sẽ có tin vui.

Biết là không nói lại được với bà nội nên hai người nhìn nhau Dạ vâng cho qua chuyện.

Tiền anh ra xe đi làm, anh nói với cô.

- Cô chẳng cần uống thuốc bà nội bảo đâu.

- Anh không muốn có con à?

- Tôi có yếu sinh lý đâu mà phải uống thuốc, thích thì đẻ phát 2 đứa còn được nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Cô ngậy người ra một lát rồi nhanh chóng mồm năm miệng mười đáp.

- Xúy! Ai đã nói đẻ cho anh đâu mà đòi đẻ.

- Không đẻ đúng không? Nếu không đẻ thì lên gặp bà nội nói chuyện.

- Anh???

Gia Minh bật cười rồi lắc đầu bước vào trong xe. Cô quay trở lại phòng, vừa đi vừa nghĩ thầm.

- Đẻ..không đẻ..đẻ.. không đẻ...

Từ rất sớm, tin tức về hai người đã lan tràn khắp mặt báo và báo mạng, bài viết về hai người được nhận rất nhiều ý kiến tích cực, đặc biệt là hình ảnh của hai người đều

được nhận rất nhiều lời khen có cánh của mọi người, ngoại trừ một số người là fan cứng của Trần Trần.

- Hoá ra vợ Trần tổng đẹp không như chúng ta nghĩ.

- Hai người đẹp đôi thật ấy, nhìn kỹ cô ấy còn đẹp hơn cả Trần Trần.

- Hoá ra hình ảnh của Trần tổng và Trần Trần đều là giả. Liệu có phải do Trần Trần làm không nhỉ? Nhìn ảnh mất Trần Trần mà xem, vẫn còn si tình chồng người ta lắm.

Ngồi đọc từng bình luận nhận xét mà cô cười không ngấm được mồm, thấy rung rinh vui sướng vô cùng.

- Không biết cô ấy là thiên kim đại tiểu thư nhà ai nhỉ?

Đọc tới đây nụ cười cô dần khép lại, cô thấy lo lắng, lo nếu một ngày thân phận thực sự của cô bị bại lộ, điều cô sợ không phải là không được sống trong ngôi biệt thự rộng lớn hay không được ăn sung mặc sướng.. điều cô sợ nhất chính là... sẽ phải rời xa anh và anh sẽ không chấp nhận cô nữa...

^*****

Tập đoàn Trần Gia.

Từ tầng một tới tầng thứ 48, các nhân viên đều xúm lại xem tin tức hot nhất sáng nay.

- Eo ôi. Lần đầu thấy ánh mắt Trần tổng lại dịu dàng như vậy (cô nhân viên A nói)
- Lại còn cười nữa này (cô nhân viên B nói)
- Đẹp hút hồn người khác thế này thì ai mà chịu cho nổi (cô nhân viên C nói)
- Tém tém lại đi mấy má ơi. Trần tổng có vợ rồi đó, vợ người ta lại đẹp hết phần thiên hạ nữa. Các cô ước Trần tổng liếc mắt nhìn mình cũng chưa đến lượt đó đâu.
- Trần tổng.. Trần tổng tới rồi kia..

Anh từ sảnh chính đi vào, lịch lãm trong bộ vest màu xanh than, mái tóc vuốt keo gọn gàng càng làm rõ vầng trán rộng anh khí. Thấy anh, mọi ánh mắt đều đổ dồn rồi sau đó nhanh chóng không dám nhìn lâu mà quay trở về công việc với tâm trạng đầy tiếc nuối.

- Trần tổng... anh muốn uống gì ạ?

Anh liếc mắt nhìn cô gái trước mắt, lạnh lùng đáp.

- Nhân viên mới à?
- Dạ. Em mới đến công ty làm, có gì sai sót mong anh chỉ bảo thêm.
- Làm việc với tôi là tuyệt đối không được sai sót. Hiểu chứ?
- Dạ hiểu.
- Pha cho tôi cốc cà phê đặc.
- Dạ vâng!

Ngồi vào bàn làm việc, một tập hồ sơ đã được xếp gọn ngay ngắn trên bàn.

Trợ lý của anh nói.

- Đây là những hợp đồng dự án của các công ty gửi tới, họ nói mong anh xem xét.
- Cậu xem qua chưa?
- Chưa có lệnh chưa giám động đến.
- Mà phải rồi, chuyện lần trước cậu nói, tôi đã hoàn thành.

Nói rồi trợ lý đặt chiếc điện thoại xuống bàn, trong đó là video của bác sỹ chuyên điều trị cho Gia Long.

- Bác sỹ Bạch... tôi muốn hỏi ông về bệnh tình của cậu hai Gia Long.
- Cậu là??
- Tôi là trợ lý của cậu cả Gia Minh!
- Bệnh tình của cậu hai vẫn thế, chưa có tiến triển gì cả.
- Thật chứ?
- Thật.
- Tôi lại đang thấy hình như ông đang nói dối.
- Cậu đừng nói linh tinh.
- Tôi nói linh tinh hay ông nói linh tinh?
- Tôi bận rồi.. tôi xin phép!
- Con gái ông nghe nói đang du học ở một trường danh giá bên Mỹ. Cậu cả của chúng tôi gửi lời hỏi thăm tới ông, không biết ông có muốn con gái mình yên ổn học tiếp hay không? Chắc ông nghe nhiều về danh tiếng cậu cả Trần Gia rồi chứ, lạnh lùng và tàn nhẫn hơn ông nghĩ đấy. Những chuyện cậu ấy nghĩ tới không phải là cậu ấy không biết mà là cậu ấy chỉ muốn xác nhận lại thôi.

- Tôi...
- Cậu ấy chỉ muốn xác nhận bệnh tình của em trai cậu ấy xem ổn thôi chưa mà...
- Tôi nói ra liệu các người có dễ yên cho con gái tôi không?
- Tôi đảm bảo!
- Đã ổn!
- Được rồi. Nhớ giữ bí mật về cuộc gặp của chúng ta ngày hôm nay.

Đoạn video kết thúc, Gia Minh không tỏ ra ngạc nhiên mà nét mặt rất thản nhiên rồi nhếch môi cười nhạt.

- Quả nhiên không nằm sai dự đoán. Hắn ta đã bắt đầu hoạt động. Thằng nhóc này không hổ danh là em trai tôi.
- Cậu có nghĩ bản thiết kế vừa rồi là do cậu hai đánh cắp đưa cho công ty đối thủ không?
- Không... cậu nghĩ đầu óc thằng đó nó đơn giản vậy à? Nó còn làm những việc lớn hơn cậu tưởng đó.
- Vậy bản thiết kế đó là ai làm?
- Tạm thời nói chuyện này sau. Trước mắt tuyệt đối không được đánh răn động cò.

Xong rồi, ra ngoài đi.

Trợ lý của anh bước tới cửa thì Gia Hưng đi vào nộp bản báo cáo.

- Anh cả..báo cáo công trình em đã hoàn thành.
- Ừ. Để đó là được.

Thấy Gia Hưng còn chần chừ, anh ngẩng mặt lên hỏi.

- Còn chuyện gì nữa sao?
- Đến bây giờ vẫn chưa nhận được quyết định của anh về việc người đại diện hình ảnh thương hiệu của công ty. Có rất nhiều cổ đông muốn anh sớm đưa ra quyết định.
- Ừ. Tôi sẽ xem xét sau.
- Vậy em xin phép đi làm việc của mình.

Anh gật đầu.

Sau khi Gia Hưng đi khỏi, anh mới bắt đầu lời điện thoại ra mở tin tức buổi sáng, sớm biết hình ảnh của mình và cô tối qua sẽ là tin tức hot nhưng không ngờ mức phủ sóng nhiều hơn anh tưởng, đây cũng là lần đầu tiên anh bấm vào bình luận đọc từng nhận xét của mọi người. Quả không tồi, sắc đẹp của cô đều được mọi người hết lời khen ngợi. Chợt anh dừng lại suy nghĩ “ phải rồi, người đại diện hình ảnh “

Buổi chiều trời nắng nhẹ, gió mát, nghe mọi người kể ở làng bên có hội chợ lớn, cô liền đi tìm bà nội xin phép bà cho cô và Cúc đi sang bên đó, vừa dạo chơi vừa tham quan cho biết đây biết đó. Ban đầu bà nội cũng chần chừ nhưng nghĩ lại cũng nên để cô đi một lần cho biết, tiện thể đến nhà thầy lang bắt mạch.

- Thôi được rồi. Nếu cháu muốn đi thì ta cho phép. Nhưng phải để mẹ hai đi cùng cháu, nhà thầy lang gần đó, tiện vào bắt mạch luôn.
- Bắt mạch ấy à?

Cô định nói thêm thì thấy Cúc nháy mắt với cô nên cô cũng không hỏi thêm nữa, chỉ dạ vâng cho qua chuyện. Tầm này gì cũng được, miễn là được đi hội chợ là vui rồi.

Bước ra tới cửa thì cô gặp Ân Dìb đi vào, hôm nay à ăn phải bả hay sao mà cười tươi với cô như hoa nở. Cô phải ngược mắt nhìn lên trời cao xem có chuẩn bị có hiện tượng mưa giông hay tổ lốc nào không.

- Chị dâu. Chị nhìn gì vậy?

- À không. Cô út tới gặp bà nội à, bà bên trong đó. Cô vào đi nhé.

- Chị đi xem hội làng à?

- Sao cô biết.

- À. Em đoán vậy thôi. Chị đi cẩn thận nha chị.

Con nhỏ này hôm nay tốt lạ thường, lại còn dặn cô đi cẩn thận nữa chứ. Thật không thể tin nổi.

- Vậy tôi đi nha.

- Dạ chị.

Cô rời đi khỏi, Ân Di liền thay đổi sắc mặt trở nên khó coi hơn.

làng nhà chồng cô là Giang Nam, sang làng bên là Giang Châu, hai làng nếu đi đường tắt nhanh nhất là mất 15 phút đi thuyền qua sông, còn nếu đi đường trực chính thì phải mất một đoạn đường khá là xa. Cô với bé Cúc ngồi chung một thuyền, mẹ hai ngồi một thuyền. Hôm nay cô mới có dịp ngắm nhìn thật kỹ toàn cảnh non sông nước biếc, quả nhiên mọi thứ ở đây không làm cô thất vọng. Trên trời là những áng mây xanh trôi lững lờ, bên dưới là một dòng sông trải dài xanh vắt, xung quanh là những hàng cây, khóm hoa nở rộ. Cô chưa từng nghĩ đất nước này còn có một nơi đẹp như tiên cảnh vậy. Cô muốn đứng lên và hét thật to cho thỏa niềm thích thú.

Mẹ hai ở thuyền bên cạnh lên tiếng.

- Diệu Anh! Cẩn thận con, ngồi yên không ngã lộn xuống sông đó. Sông này rất sâu.

- Dạ. Nhưng mà con háo hức quá mẹ hai.

- Xem con bé này kìa. Cứ như lần đầu tiên đi xem hội ấy.

Mẹ hai vừa dứt lời thì cô loạng choạng lùi lại đằng sau, xuýt chút nữa là té xuống sông, may mà có bé Cúc giữ kịp khiến mọi người được phen đứng tim. Đặc biệt là cô, sắc mặt giống như ai đó cướp mất linh hồn, cô sợ không phải sợ bị té xuống sông mà không biết bơi, sợ ở đây chính là cô bị ám ảnh khuôn mặt trắng bệnh dưới sông. Đây đâu phải lần đầu cô nhìn thấy, lần hai luôn rồi, kể từ hôm lễ hội đèn hoa đăng cho đến nay, thỉnh thoảng cô vẫn nằm mơ lại, một cơn ác mộng thật dài.

- Mẹ.. mẹ không sao chứ? (cúc hỏi)

Cô bản thân lắc đầu.

- Không sao. Cảm ơn Cúc nha.

- Mẹ ngồi yên đó kéo ghế nhá. Chắc mẹ đi thuyền chưa quen ấy.

- Ừ. Mẹ biết rồi.

Chưa kịp định thần lại thì chiếc thuyền đã cập bến. Giang Nam là những ngôi biệt thự san sát nhau thì Giang Châu là những ngôi nhà rợp mái đỏ. Bước chân vào trong làng, cảm thấy bình yên đến lạ. Mọi thứ cổ kính như đưa cô về mấy chục năm trước, cách ăn mặc của người dân cũng khác biệt, còn có cả những xe ngựa gổ qua lại. Hai ven đường là những gánh hàng rong, nhiều nhất là các cửa hàng bán vải với đồ trang sức.

- Ý. Còn có cả kẹo hồ lô nữa kìa Cúc.

- Mẹ muốn ăn thử không ạ?

- Có chứ.

- Vậy để con chạy qua mua.

Cúc vừa đi khỏi thì từ đâu có một ông lão tóc bạc trắng đi tới đập vào vai cô.

- Cô gái.. hữu duyên ta muốn đôi lời gửi tới cô

- Dạ. Ông là thầy bói ạ?

- Đạo gần đây cô có mất ngủ không? Ta thấy khí sắc cô không tốt.

- Cũng có một chút ạ.

- Ta thấy vận hạn năm nay của cô đen lắm ấy. Nhà cô có xảy ra tang tóc gì không?

Nghe tới đây cô thăm nghĩ ông lão này chắc nói bậy rồi.

Ông lão nói tiếp.

- Nói chung năm nay là năm cực hạn với cô. Gia đình xảy ra tang tóc, cẩn thận lại còn trùng tang. Số cô dính phải thị phi, dễ bị người khác âm mưu hãm hại, coi chừng bùa ngải nữa để sinh ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Mấy lời này, cô cảm giác giống như mấy ông bà thầy bói bịp bợm dưới quê cô, chuyên đi nói quá mọi chuyện để khiến người nghe hoảng sợ, ắt phải bỏ tiền giải hạn. Cô không tin, ông lão này nhìn mặt mũi phúc hậu mà sao lại đi nói những lời khó nghe như vậy, con cháu đâu mà đề tuổi này rồi còn đi lừa người. Từ đầu đến cuối, cô coi đó là lời nói nhảm. Cô nhớ ngày cô còn nhỏ, mẹ cô cũng chỉ vì tin vào những lời đe dọa của bà thầy bói dóm mà mớ một khoả lễ giải hạn mấy chục triệu khiến gia đình cô hồi đó đã thiếu lại càng thiếu. Bà ấy còn hứa làm lễ xong sẽ khiến nhà cô trở nên giàu có, ai ngờ mười mấy năm trôi qua mà vẫn vậy. Sau hồi bà ấy cũng mất tích và không để lại chút dấu vết giống như bốc hơi trong không khí. Thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, ông lão nói tiếp.

- Cô không tin à?

Cô lắc đầu.

- Tôi biết cô sẽ cảm thấy không tin là đúng, vì đâu ai muốn nghe những lời lẽ không mấy tốt đẹp này. Thôi được rồi, không tin cũng được, không có sao. Mai mốt hạn đến thì hãy nhớ đến ông già này (nói rồi ông đưa cho cô một mẫu giấy, trên giấy viết là địa chỉ nhà của ai đó, còn có cả số điện thoại)

- Đây là địa chỉ mà ta ở. Nếu cần hãy đến tìm, không cần thì càng tốt. Hữu duyên!

Dứt lời ông lão quay mặt bước đi hoà vào dòng người đông đúc.

Cô định bụng sẽ vứt bỏ tờ giấy này vào sọt rác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại không đành lòng nên gấp gọn lại bỏ vào túi áo.

Cô đưa mắt nhìn bé Cúc với mẹ hai, mẹ hai nói đi có chút việc mà nãy giờ chưa quay lại. Còn nhỏ Cúc nữa, mua được xiên kẹo hồ lô mà như đi Tây thiên lấy kinh, mãi chẳng thấy đâu.

Từ đằng sau một bàn tay đập vào vai cô khiến cô giật mình quay lại, là người quen dưới quê, người không xa lạ với cô.

- Nô! Anh Nô!

Anh Nô là người giúp việc cùng cô ở nhà bà chủ Đường, nhưng hôm nay sao lại có mặt ở đất Giang Châu thế này.

- Nụ.. đúng là cô rồi, tôi vừa còn sợ mình nhận nhầm. Mới tháng không gặp thôi mà cô trông đẹp gái quá.

- Anh Nô. Sao anh lại ở đây?

- Tôi lên trên này được nửa tháng nay rồi. Từ ngày cô nghỉ việc ở nhà bà chủ Đường được tuần là tôi cũng nghỉ luôn.

- Sao anh nghỉ. Bà chủ đuổi anh à?

- Không có. Chỉ là trước làm việc ở đó còn được thấy thấp thoáng bóng dáng của cô. Cô đi rồi, lấy chồng giàu rồi nên tôi cũng chẳng còn tâm trí mà làm tiếp nữa.

Thực ra cô biết Nô từng thích mình, anh đã giúp đỡ cô rất nhiều trong công việc. Chỉ là hồi đó cô đơn giản coi anh như là người anh trai mà thôi. Nô rất tốt, cũng rất đẹp trai và đặc biệt rất chịu khó. Cô gượng cười lãng tránh sang chuyện khác.

- Vậy anh lên đây thì anh làm gì? Thuê nhà trọ ở à?

- tôi muốn làm việc bên Giang Nam nhưng đây bên đó đất đỏ nên mướn phòng cũng giá cao. Bên này tôi có một bà con xa nên người ta cho ở nhờ, còn tìm việc giúp tôi nữa.

- Vậy giờ anh làm gì?

- Tôi bán trái cây kia. Cô nhìn bên này, tiệm trái cây này là của tôi đó. Trộm vía làng này tuy thế thôi nhưng người dân còn chịu chi hơn dưới quê mình. Mà trái cây tôi bán không có thuốc gì đâu, lát cô về thì cầm theo ít, trái cây sạch nên không có sợ.

- Thôi không cần đâu. Anh để đó mà bán.

Nô mặt buồn xuống.

- Hay lấy chồng giàu rồi không ăn mấy thứ này nữa.

- Tôi không có ý đó mà.

- Vậy lấy ít cho tôi vui. Một chút quả thôi mà.

Cô chần chừ sau hồi gặt đầu vì sự nhiệt thành của anh, nếu không nhận sợ anh nghĩ cô chê bai. Nô chạy ra sạp vui vẻ nhặt cho cô mỗi loại trái cây một ít bỏ vào túi bóng.

- Diệu Anh. Con mua trái cây à?

Cô quay qua thì thấy mẹ hai, vẻ mặt cô trở nên lúng túng.

- Mẹ hai.. mẹ xong việc rồi ạ?

- Ủ. Mẹ xong việc rồi.

Bà tiến tới gần hàng trái cây của Nô khiến cô càng run run.

- Là cậu à? Nhận ra tôi không?

- Dạ con nhận ra. Bà vẫn thỉnh thoảng mua trái cây chỗ con.

- Trái cây cậu bán tươi ngon lắm, bụng dạ lão phu nhân nhà tôi kém mà ăn thoải mái không sợ.

- Dạ. Lần sau bà ghé mua ủng hộ con nhé.

- Đây. Hôm nay tôi không ủng hộ thì có con dâu tôi ủng hộ đây rồi.

Nô ngơ ngác chỉ tay về phía cô.

- Đây là con dâu bà ạ?

- Ủ. Con dâu tôi đây, cậu thấy con bé xinh không?

- Dạ xinh.

Nô cười nhạt đưa bịch trái cây cho cô.

- Của cô nè.

- Hết bao tiền tôi gửi (bà hai nói)

- Dạ thôi. Để khi khác rồi tính.

- Thế sao được. Tính tiền luôn đi.

- Dạ thôi ạ.

- Ồ hay. Cậu đi buôn chứ phải xin được đâu mà thôi.

Thấy hai người đùn đẩy qua lại, cô liền nói.

- Mẹ hai tôi đưa thì anh cứ nhận đi ạ. Khi khác muốn cho thì cho sau.

- Vậy xin hai mẹ con bà nhé.

Cô và mẹ hai rời đi, Nô đứng bần thần nhìn theo “ giá như cô ấy vẫn là Nụ “

Hai người đi lang thang trên con phố, cô vẫn không ngừng suy nghĩ tới Nô. Đã có duyên gặp lại đây rồi thì liệu anh ấy có tiết lộ bí mật của cô hay không. Lúc trước cô nghĩ đơn giản lắm, cô chưa bao giờ sợ bí mật bị phơi bày, cũng lắm là về quê chôn trâu cắt cỏ cùng bố mẹ. Nhưng giờ cô thấy sợ, sợ vì sẽ không được ở cùng anh nữa. Không thể phủ nhận, cô thật sự có cảm giác với anh rồi.

Một lát sau nhỏ Cúc chạy tới sau lưng hai người, trên tay cầm theo 3 xiên kẹo hồ lô.

- Bà hai, mẹ cả.. hai người đợi con mới.
- Con nhỏ này. Đi mua có mấy xiên kẹo hồ lô thôi mà mất tích lâu quá.
- Vừa nãy con mãi nghe mọi người đồn tai nhau rằng dạo này người dân ven sông hay gặp quỷ nước lắm bà với mẹ ạ.

Bà hai bật cười.

- Con bé này. Toàn là tin đồn tào lao, làm gì có con quỷ nào.
- bà hai k tin ạ?
- Không.
- Vậy mẹ cả tin không?

Cô suy nghĩ, quả thật cô có nhìn thấy một con ma mặt trắng bệnh, lưỡi dài, mắt lồi xuống đáy sông.

- Mẹ.. mẹ nghĩ gì vậy?
- À ừ. Mẹ cũng không tin.
- Sao con nghe mọi người nói như thật ấy nhỉ.
- Chẳng nào nhìn thấy rồi hăng tin (bà hai nói)

Hội chợ Giang Châu quả nhiên rất rộng lớn, đầy đủ các mặt hàng như quần áo, trang sức, đồ gia dụng, giày dép, đồ chơi, nói tóm lại không thiếu một mặt hàng gì cả. Từ bé đến giờ nay cô mới có dịp mở mang tầm mắt, tham quan một hội chợ lớn như vậy.

- Diêu anh. Ở quê con có hay có hội chợ như này không?
- Dạ cũng có mẹ hai ạ. Nhưng không lớn như này.
- Ừ. Làng Giang Châu nổi tiếng các hội chợ và bán vải, quần áo, đồ trang sức. Những mặt hàng ở đây đều do người dân tự làm thủ công ấy.
- Họ khéo tay quá mẹ hai ạ. Những chiếc vòng được làm rất khéo léo và tinh tế, không khác gì đồ cao cấp.
- Nếu con thích có thể lựa mua một ít làm kỷ niệm.
- Được không mẹ hai?
- Được chứ. Cái gì con thích đều được hết.
- Dạ. Vậy con không khách sáo nữa.

Cô cười tươi chọn cho mình chiếc lắc tay.

Quanh đi quanh lại chẳng mấy mà đã đến xế chiều, bầu trời cũng dịu hơn rất nhiều. Mẹ hai bắt đầu dẫn cô tới nhà ông thầy lang bắt mạch.

Đứng trước căn nhà ngói đỏ, mẹ hai dặn cô và Cúc đứng ngoài chờ, bà tiến lên gõ cửa nhưng bên trong đã không có tiếng động nào.

- Mẹ hai. Có khi nào thầy đi vắng rồi không ạ
- Chắc vậy rồi. Nhưng mọi lần mẹ đến là được gặp thầy luôn mà.
- Hay để dịp khác rồi đến được không mẹ. Dù sao trời cũng tối rồi, chẳng biết bao giờ ông thầy lang đó về.

Cô vừa dứt lời thì ngoài cổng có tiếng bước chân đi vào.

- Mọi người đến tìm ta à? Vào trong uống nước.

Cô quay lại thì thấy ông lão hồi đầu chiều cô gặp. Hai mắt cô tròn xoe nhìn ông nhưng ông lại ra về chưa từng quen biết cô.

- Thầy Tuy.. hôm nay tôi dẫn con bé tới bắt mạch.

- Vào trong rồi nói.

Căn nhà này là loại một phòng ngủ và một phòng khách, đồ đạc được xếp rất ngăn nắp và gọn gàng. Thầy tuy pha một ấm trà hoa sen rồi mời ba người ngồi xuống chiếc ghế gỗ hình tròn.

- Mọi người uống trà đi.

- Dạ. Thầy cứ để bọn con tự nhiên ạ (bà hai nói)

Xong hỏi thầy Tuy liếc mắt nhìn qua cô rồi lấy một chiếc gối màu vàng đặt lên bàn.

- Cô gái để tay xuống chiếc gối này, tôi bắt mạch cho.

- Dạ tay nào vậy thầy?

- Đặt tay phải.

Cô rụt rè đặt tay lên chiếc gối, chừng 3 phút sau thầy nói.

- Mạch đập hoàn toàn bình thường nhưng hình như cô gái này kinh Nguyệt không đều, nóng trong.

Bà hai hỏi cô.

- Có đúng như lời thầy nói không Diệu anh?

- Dạ đúng ạ.

- Cũng không có gì đáng lo đâu. Uống một chút thuốc điều hoà kinh Nguyệt là được. Nóng trong thì chịu khó ăn nhiều đồ mát, uống thảo dược rất tốt. Còn nữa, chịu khó uống nhiều búp sen cho dễ ngủ.

- Dạ. Con cảm ơn thầy.

Xong hỏi thầy có bốc cho cô ít thuốc uống để điều hoà kinh nguyệt. Trời lúc này cũng bắt đầu nhá nhem tối, mọi người xin phép trở về. Trước khi đi, thầy Tuy vẫn không quên nói với cô.

- Nhớ kỹ những lời ta dặn. Trước và sau...

Lần trở về, cô không muốn đi qua sông vì cô sợ hình ảnh con quỷ ấy ám lấy tâm trí cô. Sau hỏi cô quyết định bắt chiếc xe ôm đi đường trực chính về thị trấn, bà hai thấy vậy có nói Cúc đi cùng cô.

Chiếc xe vừa dừng xuống, từ trong con hẻm nhỏ gần nhà, một chiếc xe không biển số lao thẳng về đằng trước với tốc độ cực nhanh và nguy hiểm. Cô nhanh trí kéo Cúc lùi lại khiến cả hai theo lực mà đập đầu vào tường, lúc đó chỉ cần chậm một chút thôi là có thể một vụ tai nạn nghiêm trọng xảy ra. Cô run sợ nhưng vẫn cố nhìn chiếc xe trước mặt, người điều khiển là người đàn ông, hắn dừng xe lại vài giây quay lại nhìn hai người rồi lao thẳng về phía trước.

- Mẹ ơi.. mẹ không sao chứ (Cúc run run hỏi)

Một chất lỏng từ trên trán chảy xuống gò má, theo cảm giác cô đưa tay sờ lên, những ngón tay hằn in màu đỏ của máu.

- Mẹ ơi.. mẹ chảy nhiều máu quá.

- Bình tĩnh. Đỡ mẹ về nhà rồi tính tiếp.

Thực ra cô biết máu của mình thuộc dạng khó đông nên cũng không mấy ngạc nhiên, chỉ là trong đầu cô vẫn mông mị về kẻ gây ra tai nạn khi nãy. Rốt cuộc là cô tình hay vô tình?

Về Trần Gia, vì sợ mọi người lo lắng nên cô đi thẳng lên phòng. Mở cửa phòng đã thấy anh ngay trước mặt, anh nhíu mày nhìn lên trán cô, sắc mặt thay đổi, giọng nói gấp gáp hỏi.

- Trán của cô.. bị sao vậy?

Cô khẽ nhăn mặt lại, vết thương càng lúc càng đau hơn.

- Lấy giúp tôi hộp sơ cứu vết thương.

Anh vội vàng lôi trong tủ ra hộp đồ, lấy bông sát khuẩn thấm nhẹ vết thương rồi dán băng gạc cho cầm máu.

- Sao lại ra nông nỗi này.

- Vừa suýt chút nữa tôi bị xe tông.

Anh dừng động tác lại rồi hỏi.

- Cô có nhớ được biển số không?

- Không có biển số. Người này giống như cổ tình tông vào tôi vậy.

Đến đây anh bắt đầu trầm ngâm một lúc rồi cầm áo vest định bước đi thì cô kéo tay lại.

- anh định đi đâu?

- Đi tìm kẻ gây ra tai nạn cho cô.

- Biết ai đâu mà tìm

- Động vào người phụ nữ của tôi, nó phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lần đầu tiên kể từ khi lấy nhau cô mới thấy ánh mắt anh thực sự giận dữ tới vậy, giận dữ là vì cô, là lo cho cô. Một cảm xúc lạ khiến cô vui vui mừng mừng. Sau đó cô chậm chậm nói.

- Tôi biết anh lo cho tôi, nhưng mà bình tĩnh được không. Tôi sợ anh nóng giận sẽ mất khôn ấy.

- Cô nhìn lại trán cô đi, chảy máu thế kia mà còn kêu tôi bình tĩnh. Nếu không tìm ra kẻ đó, là vô tình thì không sao, nếu hấn cổ tình thì tất nhiên sẽ còn có lần sau. May mắn không mỉm cười với cô mãi đâu.

- Ai nói may mắn không mỉm cười với tôi. Anh là thần may mắn của tôi đấy, may mắn sẽ không mỉm cười nếu như anh rời xa tôi.

Câu nói này của cô khiến khuôn mặt anh thả lỏng ra chút, khoe môi bất chợt nở ra ánh cười nhẹ. Ánh mắt tình nghịch của cô thăm dò anh rồi nói.

- Vậy tạm thời bỏ qua chuyện này đã nhé.

- Tạm thời có thể nhưng chưa cho qua được. Tôi phải bắt được thằng khốn đó.

- Vãi nhái. Nay tôi mới biết chồng mình thù dai gớm.

- Nha đầu này. Là tôi đang lo hộ cô đấy. Người gì đã chẳng mấy xinh đẹp lại còn bị thương ngay trên mặt tiền.

Nghe thấy ý trêu chọc của anh, cô bắt đầu mím chặt môi ức ức, anh giám chê cô xấu à? Đồ đáng ghét!

Ngước mắt nhìn anh, anh đang nhếch môi nhìn mình, nhưng vài giây sau đó khuôn mặt lại vô cùng nghiêm túc.

- Vòng tay của cô, kiếm đâu ra vậy?

Cô cúi xuống nhìn chiếc vòng tay, thì ra anh hỏi chiếc vòng mà mẹ hai mua cho cô ở hội chợ.

- À vòng này là...

Sau hồi nghĩ sao cô lại nói khác đi, trả đũa anh vừa nãy còn trêu mình.

- Sao thế? Tôi chưa thấy cô đeo bao giờ.

- Thì tất nhiên, vật quý của tôi thì tôi phải bảo quản thật kỹ chứ.

- Nói cứ như vòng tổ tiên để lại ấy nhì.

- Đâu có. Vòng của bạn thời thơ ấu (cô mỉm cười đáp trả)

Anh thay đổi sắc mặt, chậm chậm hỏi.

- Nam hay nữ?

- Theo anh nghĩ là nam hay nữ?

- Ai mà biết được nhà cô.

- Tất nhiên là nam rồi.

- Hấn ta trông thế nào.

- Cao to, đẹp trai, chơi với tôi từ nhỏ luôn, hay quan tâm tôi lắm luôn á.

- Thế...

- Thế gì?

- Bằng tôi không?

Cô chống tay vào cằm rồi đi lại một vòng xung quanh anh, sau đó mỉm cười lên tiếng.

- Cũng tầm như anh á.

- Sao có thể.

- Trên đời này thiếu gì trai đẹp, anh tưởng mình anh là đẹp nhất à?

Bây giờ anh mới phát hiện ánh mắt tinh nghịch của cô, hình như là đang cố tình châm chọc anh.

“Được rồi, cô biết tay tôi “

- Tôi đâu có nhận mình tôi đẹp trai. Hấn đẹp như cô nói chắc gì khoai đã to bằng tôi nhì?

Nói đến đây cô bắt đầu đỏ mặt, hai má ửng hồng như những cánh hoa anh đào thắm tự nở rộ. Thật là ngoài sức tưởng tượng, chồng cô còn lầy hơn cô nghĩ, sao lại có thể nói mà không chút ngượng ngùng nào vậy. Anh thấy vậy tiến từng bước chân tới gần rồi dón cô về phía cạnh giường.

- Sao? Tôi nói đúng quá nên không cãi lại được à?

Cô ngồi phịch xuống giường rồi đưa tay đẩy người anh ra xa.

- Đi ra chỗ khác chơi.

- Vạ à.. em bảo đây là phòng tôi, kia là giường tôi, em bảo tôi phải đi đâu mà chơi.

Cô ngáp ngừng đáp.

- Tôi...thôi được rồi, anh không đi thì tôi đi.

Cô đứng dậy, anh đẩy cô nằm vật xuống chiếc giường.

- Ai cho phép cô đi mà đi.

- Má ơi. Anh định làm gì? Tránh ra tôi còn đi tắm.

Anh bắt đầu nhếch môi cười bỏ cúc áo sơ mi ra trước mặt cô. Một cúc, hai cúc rồi ba cúc, dần dần cơ thể 6 múi rắn chắc lộ ra trước mặt cô. Tuy có chút xấu hổ nhưng cô cũng phải công nhận trong đầu, người chồng này của mình đẹp không tí vết.

Anh lồm cồm bò lên trên người cô, nhẹ nhàng cúi xuống hôn đôi môi mềm mại ấy, tay còn lại cởi bỏ từng chiếc cúc áo. Ban đầu cô còn tỏ ý chống cự nhưng khi chiếc lưỡi của anh đưa sâu vào khoang miệng, vô thức cô đưa lưỡi liếm láp đáp trả, bàn tay choàng qua cổ anh lúc nào cũng chẳng hay biết. Tầm thân trần trắng trẻo mềm mại áp sát vào cơ thể rắn chắc của anh, từ đôi môi anh di chuyển tới gặm nhấm vành tai rồi phả ra hơi thở nóng bỏng, sau đó hôn nhẹ xuống xương quai xanh xinh đẹp, đôi bàn tay không quên nắn bóp nhẹ nhàng bầu ngực căng tròn tạo cho cô một xúc cảm mãnh liệt. Một vật

nóng căng cứng tiến thẳng vào bên dưới phần hạ thân, nhẹ nhàng đưa đẩy cho tới khi phóng thích được chất lỏng màu trắng đục.

Một lát sau cô mới có thể lết cái thân xác nhỏ bé này xuống giường rồi gượng gạo đi vào thẳng buồng tắm. Vừa đi vừa kêu “ má ơi, bụng thì đói, thân dưới thì đau, nhục quá xá mà “

Cô cởi bỏ quần áo rồi xả nước trong bồn rửa mặt, lấy một ít sữa rửa mặt, vừa hay cúi xuống cô đã thấy hình ảnh con quỷ nước dưới đáy bồn khiến cô hét toáng lên một tiếng rất lớn.

Anh bật dậy, 3 chân 4 cẳng chạy vào mở cửa phòng tắm, hốt hoảng hỏi.

- Sao vậy?

Cô sợ hãi ôm chặt lấy anh, tầm này còn chẳng biết mình đã mặc đồ hay chưa. Anh nhẹ nhàng đặt tay lên tấm lưng trần của cô, nhẹ nhàng vỗ về.

- Cô sao vậy?

- Tôi.. tôi thấy quỷ.

- Cô lại nghĩ nhiều rồi, làm gì có quỷ.

- Tôi nói thật ấy. Con quỷ ấy mặt trắng bệch, mắt đỏ trợn trừng nhìn tôi.

- Thôi nào.. không phải sợ, đã có tôi đây rồi. Chẳng phải trước kia cô còn nói không làm việc gì sai, quỷ tìm tới cũng không sợ hay sao.

Cô từ từ buông tay ra khỏi người anh rồi hỏi lại.

- Sao anh biết?

- Tôi còn biết cô định thức đêm bắt ma ấy.

- Khoan đã. Hôm đó anh không có nhà mà.

- Thế mới hay chứ. Cô thấy tôi định không?

Cô nhìn anh rồi chợt giật mình phát hiện.

- Á.. biến thái.. đi ra...

Đóng sập cánh cửa nhà tắm lại, cô mếu máo.

- Nhìn thấy hết rồi..

Anh bật cười nhìn vào buồng tắm.

Một lúc rất lâu sau đó cô mới lững thững đi ra khỏi thì thấy anh đang chăm chú gõ máy tính trên giường, hình như là đang soạn bản thảo thi phải. Cô rón rén từng bước chân vòng qua cuối giường, bất ngờ anh lên tiếng khiến cô thót tim.

- Cô rảnh không? Pha tôi ấm trà hoa cúc.

- Trà để đâu đó.

- Dưới ngăn kéo tủ. Đó là loại trà thượng hạng bên Thượng Hải nên chỉ cần cho một chút là thơm lắm rồi.

- Tôi biết rồi. Đợi tôi một lát.

Cô lững thững cầm túi trà hoa Cúc bước ra ngoài cửa phòng rồi xuống phòng bếp lấy chút nước nóng. Vừa bước chân tới đầu cầu thang cô đã nghe được tiếng tranh cãi to nhỏ của mẹ ba và mẹ tư dưới tầng một.

- Chị nghĩ mình là ai mà lên mặt dạy tôi chứ (mẹ tư nói)

- Cô?? Thật không biết tốt xấu. Dù sao tôi cũng bước vào Trần Gia trước cả cô đấy.

- Vậy thì sao? Mai sau còn chưa rõ mà.

- Con trai tôi,nhất định sẽ có tên trong bản thừa kế.

Mẹ tư bật cười.

- Chị nghĩ ông ấy sẽ cho một thằng ngốc thừa hưởng tài sản hay sao?

Mẹ ba định dơ tay lên đánh thì mẹ tư cầm tay lại.

- Trước kia chị còn đánh được tôi, bây giờ chị không có cửa đâu. Tôi sẽ giúp con tôi được hưởng những gì xứng đáng với nó.

- Một thằng con trai bắt tài vô dụng đó thì xứng đáng có được những gì.

Mẹ tư thay đổi sắc mặt, trở nên sắc lạnh hơn.

- Chị vừa nói gì?

- Cô nói con trai tôi ngốc thì cô cũng phải xem lại tài năng của con trai mình tới đâu. Thậm chí cho đến bây giờ cô vẫn chưa có tên trong gia phả nhà Trần Gia đâu đó.

Người hầu mẹ tư ngược mắt lên nhìn phía cầu thang, cô nói nhỏ.

- Thưa hai bà..

Hai bà cùng quát lớn.

- Im miệng.

Bé hầu chỉ tay lên trên.

- Cậu cả kia hai bà.

Hai người giật mình lấy lại bình tĩnh, ánh mắt có vẻ lúng túng sợ sệt.

Cô quay qua đã thấy chồng mình đứng bên cạnh từ lúc nào. Chưa để cô lên tiếng anh đã bước từng bước chân xuống cầu thang rồi tiến gần chỗ hai bà. Liếc mắt nhìn hai bà một lượt, anh mới lạnh lùng lên tiếng.

- Cãi nhau đủ chưa?

Mẹ ba cười gượng nói.

- Cũng không có gì đâu Gia Minh.

Mẹ tư:

- Phải đấy. Chuyện bình thường nên con đừng bận tâm.

- Tốt nhất đừng để chuyện này tái diễn thêm một lần nữa.

- Được rồi. Con cứ yên tâm đi.

Anh nhìn hai người một lần nữa rồi quay đầu về phía cầu thang. Đi được chừng 3 bước anh dừng chân lại nói tiếp.

- Đã là em trai của tôi thì ai cũng có phần thừa kế. Hai người không cần lo xa vậy đâu.

Ừ ừ, đứng nhìn chồng mình mà cô thấy anh oai phong ghê gớm. Bước qua cô, anh kéo tay cô trở lại phòng. Vừa đi cô vừa nói.

- Thật là tôi không thể tin những lời nói đó lại thốt ra từ miệng mẹ ba và mẹ tư đâu đó.

Đóng cửa căn phòng lại, anh mới trả lời cô.

- Sống ở nhà này cô đừng nghĩ ai cũng tốt với mình, đừng nhìn vẻ bề ngoài để đánh giá một con người.

- Vậy anh nói xem, ai mới là người đáng để tin tưởng?

- Có thể tạm tin tưởng bà hai. Còn bà ba với bà tư tuyệt đối không được tin. Còn nữa, bà Sáu tuy nghiêm khắc nhưng tính tình cũng rất tốt.

- Vậy ai mới là người tốt với tôi nhất.

Anh nhú mảy gõ vào đầu cô, cô nhăn mặt lại kêu đau. Anh lúng túng hỏi.

- Có sao không?

- Đưa tôi gõ anh cái xem đau không? Không nhìn thấy người ta bị thương à.

Anh cười nhẹ cúi xuống hôn lên trán cô khiến cô ngẩn người trong vài giây.

- Ở nhà này, chỉ có chồng cô mới là người tốt với cô nhất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Màn đêm buông xuống, hai người quấn quýt ôm nhau trên chiếc giường. Ở cuối thị trấn, có người đến giờ này vẫn chưa thể chợp mắt, đó chính là Trần Trân.

Trợ lý của cô giựt lấy ly rượu trên tay cô.

- Trần Trân.. cô đừng hành hạ bản thân mình nữa. Cô xem mấy ngày nay cô đã uống quá nhiều rồi.

- Lý Tinh! Tôi phải làm sao mới có được anh ấy. Tôi muốn buông tay nhưng trái tim tôi không thể, có phải quyết định ngày đó là một sai lầm, để bây giờ tôi có được tất cả nhưng không thể có được anh ấy.

- Trần Trân. Cho dù như nào cô cũng không được hành hạ thân xác mình như vậy. Cô là một minh tinh, là một ngôi sao hạng A, cô phải biết giữ hình tượng bản thân.

- Bề ngoài đẹp để bóng bẩy nhưng trong lòng lại rỗng tuếch thì có tác dụng gì.

- Hàng triệu người đang theo dõi cô đó Trần Trân. Mấy hôm nay tôi cũng nhận được rất nhiều cuộc gọi của đạo diễn, ông ấy hy vọng cô sớm quay trở lại hoàn thành nốt các cảnh quay còn lại.

Trần Trân yên lặng nhớ lại những lời hôm đó của Nụ, ả hận không thể nhảy lên cào rách cái mồm cô lại. Trần Trân, cô không thể cam tâm vì cô mới là người đến trước, cô mới là mối tình đầu của anh. Nếu như không phải giữ hình tượng với công chúng, nhất định cô sẽ không nhịn nhục.

Sáng sớm ngày hôm sau, Gia Minh đến công ty từ rất sớm, cô nghe mong manh là hợp đồng lớn lắm, chắc đâu phải đi công tác ở thành phố international falls (Mỹ). Theo như cô được biết thành phố này lạnh quanh năm và luôn phủ đầy tuyết trắng.

Ngồi xuống bàn ăn, bà nội và mọi người đã có mặt đông đủ. Cô kéo ghế ngồi đối diện Ân Di, con nhỏ tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy vết thương trên trán cô.

- Ý chị dâu. Trán chị bị làm sao vậy?

Mọi người nghe thấy vậy mới quay qua nhìn cô. Moá cái con nhỏ này, cô đã cố gắng che lấp đi bằng một lớp tóc mái mà nó vẫn soi cho được. Thím hai lên tiếng hỏi trước.

- Vết thương trán con có lớn lắm không? Chắc đau lắm. Khổ thân!

Cô cười cười đưa tay lên trán rồi nói.

- Không sao đâu thím hai, con không cần thận té chút thôi.

Bà nội lúc này mới nghiêm giọng lên tiếng.

- Con nhỏ này, thân làm mợ cả Trần Gia nhưng lúc nào cũng hấp ta hấp tấp, đi đứng chẳng chịu nhìn trước ngó sau gì cả. Ban ngày rảnh không làm gì thì vào phòng học cách đi đứng cho cẩn thận. Thiệt tình..

Mẹ hai:

- Thôi may mà không sao là tốt rồi. Lần sau đi chú ý hơn.

- Dạ con biết rồi ạ. Con sẽ ghi nhớ lời bà nội và mẹ hai nói.

Chú hai:

- Trời đánh tránh miếng ăn, thôi nói thế là đủ rồi. Chuyện này kết thúc ở đây.

Lời bà nội không khiến cô khó chịu bằng nhìn cái ánh mắt con nhỏ Ân Di đang đắc ý vô cùng. Dừng lại vài giây suy nghĩ, cô mới nhớ chẳng phải hôm qua trước khi rời đi khỏi nhà, con nhỏ đó nó dặn cô “đi cẩn thận”.... tuy cô không chắc chắn là ả nhưng cũng mơ hồ đoán vậy vì ở thời điểm này cô chẳng gây thù chuốc oán với ai cả.

Lúc rời khỏi nhà ăn, mẹ Tư đột nhiên kéo tay cô lại nói.

- Mẹ muốn nói chuyện với con lát.

- Dạ. Mẹ tư có gì chỉ bảo con ạ.

Mẹ tư ngập ngừng một hồi rồi mới nhỏ giọng lên tiếng.

- Chuyện hôm qua.. của mẹ với mẹ ba.. con đã nghe thấy hết rồi phải không?

Cô gật đầu.

- Thực ra đó chỉ là cuộc cãi vã bình thường, không có ý gì hết... lúc nóng giận thì ta nói thế.. con quên hết đi nhé..

Ồ thì ra là mẹ tư đang sợ... Không cần nói nhiều cô cũng tự biết cần phải giữ khoảng cách với mẹ tư, ban đầu cô thấy bà ít nói, nhìn lại hiền hiền nhưng hoá ra mọi thứ không như cô nghĩ. Mà nghĩ cũng mệt ghê, mấy bà cứ tầm ngằm tầm ngằm đầu đá, cầu xé nhau cái gia tài này. Cô khẽ thở dài...

- Diệu Anh! Từ ngày con về đây, ta chưa bao giờ gây khó dễ cho con đúng không?

- Vâng ạ.

- Vậy ta mong con hãy giữ mồm giữ miệng giúp ta

Cô nhanh nhẩu đáp lời.

- Thực ra mẹ tư không nói là con cũng quên tiết rồi ấy. Nếu không có gì con xin phép đi trước.

Đầu chiều Gia Minh trở về nhà đột xuất, đang mơ màng ngủ thì bị anh đánh thức.

- Này... cô dậy đi.

Cô mở mắt ra nhìn anh rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp, anh lắc đầu lay lay người cô thêm vài cái nữa, cô thực sự rất ghét cái cảm giác đang ngủ ngon mà bị ai đó quấy rầy, muốn cầu gắt luôn cho rồi.

- Dậy đi.. tôi có chuyện muốn nói.

- Nói đi...(ngái ngủ đáp lời)

- Ngoài kia người ta mới mở cửa hàng gà rán ngon lắm, nếu cô không muốn đi thì thôi vậy.

Ôi má ơi, gà rán là sở thích của cô, là món ăn cô yêu thích từ bé đến lớn. Ông chồng này của cô thật biết cách khiến cô tỉnh ngủ. Cô chồm chồm bật dậy hỏi.

- Thiệt là có gà rán hả?

- Ừ.

- Mà không đúng. Anh đang đi làm ở công ty mà, sao nay rảnh dỗi vậy?

- Thế bây giờ cô có đi không?

- Có.. đi chứ.

Anh bật cười.

- Đúng là con heo tham ăn.

- Ăn được là tốt ấy, không ăn mới chết.

Cô thay chiếc váy hồng nhẹ nhàng rồi vuốt vuốt mấy sợi tóc cho gọn gàng, háo hức nói.

- Đi thôi. Tôi xong rồi.

Anh đứng dậy, đôi chân dài bước từng bước chậm rãi, tiến về phía cô. Trong vài giây ngắn ngủi, cô lúc này đã hoàn toàn bị nhan sắc của anh hấp hồn.

Anh đưa tay lau nhẹ vết son khoé môi cô, cô đứng hình chớp chớp mắt nhìn anh như muốn nín thở.

- Cô là con gái mà một chút kỹ năng trang điểm cũng không có luôn hả? Tô son thôi mà cũng bị nhoeo ra ngoài.

Nói rồi anh kéo tay cô đi xuống gara ô tô dưới nhà, chọn đại chiếc xe mui trần màu đỏ.

Quán gà rán Kuccu.

Cửa hàng tuy không lớn lắm nhưng cách bài trí khiến cô rất thích. Nhớ lại ngày ở quê, mỗi lần lấy được lương nhà bà chủ Đường, mẹ cô luôn trích ra một ít cho cô tiền may quần áo nhưng cô lại luôn lấy số tiền đó để đến cửa hàng gà rán. Châm ngôn sống của cô chính là “Sống để ăn và ăn để sống”.

- Cô còn đứng ngây người ra đó làm gì? Ngồi xuống gọi món đi (chồng cô nói)

Cô giật mình quay qua nhìn anh rồi gật đầu.

- Anh nói với ông chủ cho hai con gà rán luôn nhá. À phải rồi, anh muốn uống một chút bia không?

- Được.. sao cũng được.

- Mà hôm nay tại sao lại tốt với tôi quá vậy?

- Bình thường tôi không tốt với cô à?

- Không có... nay thấy lạ lạ, tôi tưởng việc công ty bận lắm.

Anh đưa ly nước lọc lên nhấp môi.

- Cũng bận thật.

- Vậy ăn nhanh rồi còn về đi làm.

- Trời đánh tránh miếng ăn. Cô cứ ăn từ từ.

Ông chủ đặt hai con gà rán với hai chai bia xuống bàn rồi vui vẻ nói.

- Chúc quý khách ngon miệng.

Cô vừa xé gà vừa nói.

- Ông chủ này hao hao giống ông chú dưới quê tôi, cũng gầy gầy cao cao, khuôn mặt tựa vậy.

- Lâu rồi không về quê. Cô có muốn về không?

Cô khựng lại một chút rồi cười nhạt mà không nói gì. Bây giờ mọi thứ đã chẳng được như trước, Nụ ngày xưa cũng vậy, cô bé phụng mớm trọn má vui về ăn hết một con gà đã không còn, thay vào đó là một mợ cả Trần Gia, làm gì cũng phải nhìn trước ngó sau.

Anh thấy nét mặt cô thay đổi liền hiểu ý không muốn hỏi thêm nữa.

Một lát sau đó cô mới tự nhiên vui vẻ hơn, vừa ăn vừa nói chuyện.

- Đồ ăn ở đây công nhận ngon thật.

Anh cười nhẹ nhìn cô.

- Nếu cô thích, bất cứ lúc nào cô muốn tôi cũng có thể đưa cô tới.

- Anh lại đùa rồi. Anh bận lắm, đâu rảnh như tôi.

- Bận gì là việc của tôi, thắc mắc hoài.

- Á mà sao anh biết tôi thích ăn gà rán?

Anh lúng túng rồi trả lời.

- Đoán vậy.

Cô cười tươi đưa chai bia ra trước mặt anh.

- Uống một chút với tôi đi.

Hai người uống với nhau từ ly này liên tiếp những ly khác, hai má cô bắt đầu ửng hồng, giọng nói líu lo hơn.

- Gia Minh... tôi nói nhỏ anh nghe này...tôi..tôi.. thích...

Anh háo hức chờ đợi về tiếp theo của câu nói, đột nhiên cô chỉ tay ra cửa chính tầng một.

- Trần Trần... người cũ của anh kia..

Anh hụt hẫng nhủ mấy thờ dài rồi xoay người lại nhìn thấy Trần Trần đang đi cùng tổng giám đốc công ty Vũ Giang, đó chính là công ty đối thủ của anh. Dù ở khoảng cách khá xa nhưng anh cũng đủ thấy bộ dạng lấm la lấm lét của hai người. Theo như anh điều tra, Gia Long có đến phòng anh lấy bản thiết kế nhưng bản đồ chỉ là giả. Vậy bản chính rất có thể là Trần Trần, cô là người hiểu rõ chỗ để giấy tờ của anh.

- Sao anh lại đến gặp tôi? Bản thiết kế đó tôi đã giao cho anh rồi mà.

- Tôi biết, nhưng theo như mức độ khảo sát số lượng khách đặt không bằng một phần 3 bên đó.

- Vậy thì liên quan gì đến tôi.

- Cô giúp tôi thêm một lần nữa đi.

- Anh điên à. Tôi giúp anh vì nghĩ Gia Minh sẽ mời tôi làm người đại diện quảng cáo, bây giờ tại sao tôi phải giúp anh.

- Cô không giúp đúng không? Không giúp thì để tôi đi nói cho hắn biết cô chính là người đưa bản thiết kế đó cho tôi.

- Anh dám??

- Con người ta khi bị dồn vào mức đường cùng thì không gì là k dám cả.

- Anh???.... vậy bây giờ muốn tôi giúp gì.

- Hiện tại cô đang bị một số sacandan không hay nên người đại diện không thể là cô được. Cô mời Thiên Thiên giúp tôi đi, cô ấy là ngôi sao nổi tiếng lâu năm, nghe nói cô là bạn của cô ấy.

- Anh bị điên à? Bây giờ cô ấy không có trong nước.

- Thế tôi mới cần nhờ đến cô.

- Thiệt tình. Đã ngu thì phải chịu, còn phải cố kéo người khác vào. Đồ bất tài!

- K nhiều lời nữa. Bây giờ cô có giúp không?

- Về đi. Tôi sẽ nói chuyện này sau. Ở đây đông người không tiện nói chuyện, tôi không muốn bị đám phóng viên nhìn thấy.

- Vậy có gì liên lạc lại cho tôi nhé.

Trần Trần gạt đầu một cái rồi gọi ông chủ.

- Ông chủ.. cho một xuất gà rán.

- Được được. Quý khách đợi lát..

Cô cúi xuống nhìn Trần Trần rồi nói với anh.

- Anh có muốn xuống ăn cùng cô ấy không kia.

Anh im lặng không nói gì rồi kéo tay cô đứng dậy. Cô nói lớn.

- Chưa ăn xong mà.

- Tôi dẫn cô tới một nơi.

Đi được một đoạn khá dài thì chiếc xe bắt đầu phải dừng lại. Cô thấy người ta hô hoán nhau ở đằng trước.

- Loại đi thôi phải cạo đầu bôi vôi.

- Ném nó xuống sông cho quỷ nước nó bắt.

Má ơi.. cô nghĩ mình đang xem cái gì thế này. Một người phụ nữ ngoài 30 tuổi, thân hình bầm tím với những cái quất roi đến ứa máu của một người đàn ông cao lớn, vừa đánh hấn vừa nói.

- Nói..! Cha đứa bé là ai?

Người phụ nữ vẫn im lặng mím chặt môi, người dân xung quanh vây vào mỗi người nói một câu gay gắt.

- Chuyện gì đang xảy ra thế này? Kia khác nào bạo hành phụ nữ không.

Dứt lời cô định bấm mở cửa xe thì anh ngăn lại.

- Bỏ tay tôi ra.

- Cô định làm gì?

- Tại sao mọi người có thể để cô ấy thế kia.

- Không phải việc của mình, đừng nên tham dự. Cô đã nghe câu phép vua thua lệ làng chưa?

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

- Ừ rồi thì sao? Chứng kiến cảnh như kia mà anh chịu được hả? Lòng dạ anh bằng gì đó?

- Lòng dạ tôi bằng gì cũng được, miễn là tôi lo cho em

Nhìn tận sâu trong đáy mắt anh tựa như hồ không đáy, cô vô tình bị cuốn sâu vào ánh mắt ấy rồi lại vô tình thần thờ trong vài giây thôi cũng khiến trái tim đập liên hồi. Sau đó anh nói tiếp.

- Thực ra trong những chuyện như này, nếu người chồng của cô ấy bảo vệ cô ấy thì mọi chuyện sẽ khác.

- Thị trấn này hay thật ấy, tôi tưởng mọi thứ hiện đại thì sống cũng hiện đại.. tại sao vẫn giữ hủ tục đáng sợ thế kia. Tại sao đàn ông có thể 5 thê 7 thiếp còn phụ nữ phạm chút sai lầm là hành hạ thân xác người ta cảm giác sống không bằng chết.

Anh khề thờ dài rồi chậm chậm trả lời.

- Tôi vốn dĩ không quan tâm thế giới này ra làm sao, nhưng nếu đã là người phụ nữ của tôi, em xứng đáng được hạnh phúc cho dù em có là ai.

Câu nói của anh khiến cô chột dạ, vừa mừng vừa lo, ngộ nhờ mai sau anh phát hiện cô không phải là tiểu thư Diệu Anh thì liệu anh có còn đối xử tốt với cô, có còn chấp nhận cô nữa hay không. Có lẽ vì người đàn ông này thực sự quá đổi hoàn hảo nên cô mới biết sợ và muốn nắm giữ một người là như nào.

Anh định bụng sẽ đặt tay mình lên tay cô thì bất ngờ cô mở cửa xe chạy thẳng tới chỗ đám đông kia, anh nhú mảy.

- Lại bắt đầu lo chuyện bao đồng.

Cô nói lớn.

- Mọi người khoan đã... mọi người định làm gì với người phụ nữ này. Có chuyện gì cứ bình tĩnh giải quyết.

Người đàn ông hung dữ nói.

- Cô là ai? Khôn hồn thì rút ra cho chúng tôi làm việc.

- Anh là chồng hay là gì của cô ấy?

- Chồng (trả lời cộc lốc)

- Vậy anh đã biết định nghĩa thế nào là làm chồng hay chưa? Khi anh đón rước con gái nhà người ta anh đã hứa những gì với bố mẹ, tổ tiên nhà người ta. Không tự nhiên mà bố mẹ cô ấy gả cô ấy cho anh.

- Bố mẹ nó còn cho không tao ấy. Số tao xui vợ phải con đi làm vợ.

Người phụ nữ ngược mắt lên nhìn cô, yếu ớt nói.

- Cô gái.. tôi cảm ơn nhưng tốt nhất cô đừng nên tham dự vào chuyện này kẻo ảnh hưởng tới mình.

- Phụ nữ thế kỷ 21 rồi mà chị còn yếu đuối vậy hả? Chị nên nhớ thân xác này do bố mẹ chị sinh ra thì chị phải biết trân trọng chứ, đừng để cho ai cũng tùy tiện muốn làm gì thì làm.

Người phụ nữ khóc, cô thiết tình vừa thương vừa ức.. tại sao lại có người yếu đuối đến mức này chứ?

Mọi người xung quanh đó nói.

- Tránh ra cho người ta còn dạy vợ. Thứ đàn bà lẳng lơ phải trừng trị thích đáng cho mọi người lấy làm gương.

Cô cúi xuống nhìn một dòng máu chảy từ đùi cô ấy chảy xuống, bàn tay ôm chặt lấy bụng mình, nét mặt tái nhợt hơn.

- Không phải chứ.. là cô ấy đang mang thai..

Người đàn ông dơ cao tay quát mạnh thêm một roi nữa giáng xuống da thịt cô ấy.

- Tao đánh cho thứ nghiệt súc này nó phải ra.

Không thể chịu đựng thêm nữa, cô mím chặt môi xông tới giữ tay người đàn ông lại.

- Không được đánh nữa. Anh nhìn cô ấy kìa, loại chồng không bằng cầm thú (cô tức giận hét lớn)

Hắn đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn cô rồi vùng mạnh tay khiến cô loạng choạng về phía sau, may mà có chồng cô đỡ kịp không xém chút nữa là đập mông xuống đất. Anh liếc mắt từng người một, khuôn mặt lạnh tanh không cần nói gì cũng đủ khiến mọi người thay đổi sắc mặt. Ai trong thị trấn mà không biết anh chính là cậu cả Trần Gia, danh tiếng lẫy lừng.

Anh lấy trong túi áo vest ra chiếc khăn tay màu trắng rồi nhẹ nhàng lau bàn tay cô.

- Động vào tay hạng người này làm gì cho bẩn tay hả vợ.

“Vợ” câu nói của anh như tia sét đánh giữa trời quang đãng khiến mọi người thất kinh ngạc, nói vậy thì cô ấy chính là vợ anh và là mợ cả Trần Gia.

- Còn cậu nữa... mau đưa vợ mình tới bệnh viện, vợ chồng có gì đóng cửa mà bảo nhau.

Hắn dù rất tức giận nhưng vì nể mặt anh nên ngữ điệu có chút hạ xuống.

- Cậu cả.. cậu ở thị trấn này tôi tưởng cậu biết lệ ở đây. Loại phụ nữ lẳng lơ không đáng được tha thứ.

- Nếu như cô ấy chết, cậu chịu trách nhiệm được không? Những người ở đây ai dám lên tiếng sẽ chịu trách nhiệm nếu như cô ấy chết..

Mọi người im lặng, hắn cũng im lặng.

Cô nói:

- Còn không đưa vợ mình đi viện.

Một người đàn ông tóc bạc lên tiếng.

- Nể mặt cậu cả ở đây, cậu đưa cô ấy tới bệnh viện rồi có gì tính sau.

- Trưởng làng... tôi...

- Đi đi..

Hắn bắt đầu đi xóc vợ mình lên trên chiếc xe honda màu đỏ rồi đi thẳng về đằng trước. Mọi người cũng không nói gì thêm nữa mà giải tán, cô thở phào nhẹ nhõm.

- Ổn giờ... may mà mọi chuyện đã xong.

Anh cúi xuống nhìn cô rồi gõ nhẹ lên trán cô nói.

- Em cứ như hiệp sỹ đường phố ấy nhỉ.

- Không phải.. là em thấy bất bình thay họ.

Nói xong cô mới thấy có gì đó sai sai, cô với anh chưa xưng bao giờ xưng anh em trong lúc có hai người như này.

- Ồ nhưng mà...

Anh mỉm cười kéo tay cô đi.

- Đi thôi. Trễ hết giờ hẹn hò rồi.

Anh dẫn cô đi rất nhiều nơi, tham quan từ đầu thị trấn tới cuối thị trấn. Cho đến khi trở về nhà đã là 10 giờ đêm. Canh lúc cô ngủ say anh mới quay qua nhìn thật kỹ cô một chút... nào ngờ không nhìn thì thôi, lỡ nhìn rồi, hình như trong một khoảnh khắc khiến tim anh như ngừng đập.

Cô cảm giác như có ai đó đang vuốt nhẹ những sợi tóc của mình nhưng không tài nào mở mắt ra được. Trong mơ, hình ảnh con quỷ đó cứ xuất hiện trước mặt cô, nó nói.

- Thế mạng cho tao.. thế mạng cho tao..

Đồi thảo nguyên trong giấc mơ của cô nó lạnh lẽo và đáng sợ vô cùng. Từng cành lá riu rít đập vào nhau, ánh trăng khuyết bị đám mây đen che mất trở nên mập mờ, xa xa cô thấy phần mộ của Diệu Nhi sáng rực, bên cạnh bia mộ là một cô gái tóc dài ngồi khóc nỉ non đầy ai oán... cô gái ấy ngược mắt lên nhìn cô, một tia chớp lóe lên cô thấy khuôn mặt người con gái dung nhan vô cùng xinh đẹp. Ngoảnh mặt lại đằng sau, con quỷ nước xấu xí đang tới gần cô, chưa định thần lại được thì một bàn tay dài kéo mạnh cô về phía bia mộ, một tia sét xoẹt xuống mặt đất, mọi thứ trở lại bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tầm bia mộ yên ắng lạ thường, cô chẳng thấy sợ mà chỉ thấy bình yên khi nghĩ đến dung nhan cô gái xinh đẹp ấy, cô cảm giác vừa này là cô ấy đã cứu cô khỏi con quỷ nước đáng sợ kia.

Anh thờ dài nhìn sắc mặt cô rồi ôm cô thật chặt vào lòng.

- Sinh nhật vui vẻ!

Trời hừng sáng, cô đã nghe thấy tiếng đập cửa ỳnh ỳnh, giọng bé Cúc vang lên.

- Mẹ cả ơi.. mẹ ơi..

Cúc gọi đến hồi thứ 3 cô mới mở mắt ra được, khắp người đau nhức cứ như vừa chạy vượt qua hàng ngàn cây số. Cô vẫn mơ hồ nhớ lại giấc mơ tối qua rồi cô mơ hồ hình như ai đó ôm cô thật chặt vào lòng mới khiến cô ấm áp mà ngủ ngon hơn. Liếc mắt sang nhìn chiếc giường đã trống trơn, cô thờ dài nghĩ bụng chắc anh đã đi làm rồi.

- Mẹ ơi mẹ...

- Vào đi Cúc.. cửa mẹ không khoá.

Nhỏ Cúc hót ha hót hải chạy vào nói.

- Mẹ ơi.. mẹ xuống nhà đi, có chuyện lớn rồi mẹ ơi.

- Chuyện gì vậy Cúc? Nói lẹ đi..

- Lão phu nhân sáng sớm ra ngoài trở về, từ đâu giận đùng đùng kêu mẹ xuống dưới nhà. Mẹ nghĩ xem mẹ có làm gì sai không?

Có bản thân suy nghĩ rồi nói.

- Không có!!!

- Mẹ xuống luôn đi. Lão phu nhân nói phải bắt mẹ xuống ngay lập tức.

Trong lòng cô ít nhiều cũng suy nghĩ, sau đó vội vàng thay bộ đồ lụa đi xuống từ đường. Bước đến cửa cô đã thấy bà nội một mình ngồi chính giữa căn phòng rộng lớn. Khuôn mặt giận dữ nhìn uy nghi vô cùng.

- Diệu Anh.. cháu đã biết tại sao mình bị gọi từ sớm hay chưa?

- Dạ cháu.. cháu chưa rõ ạ.

- Nhà này dạy cháu đi lo chuyện thiên hạ à Diệu Anh?

Bà nói đến đây cô liền nghĩ ra liệu có phải cái vụ hôm qua với cô gái kia hay không. Chưa kịp lên tiếng trả lời bà đã lớn tiếng đập mạnh tay xuống bàn khiến cô giật mình.

- Sáng nay ở ngoài đường người ta nói luật lệ Trần Gia là để người ta lấy làm gương. Bây giờ chính con cháu Trần Gia không tuân thủ thì còn gì là tuân ti trật tự.

Cô bưng tỉnh, hoá ra luật lệ đó là do chính bà nội đặt ra. Cô thẳng thắn nói

- bà nội cũng là phụ nữ, tại sao lại không thông cảm cho nỗi khổ người phụ nữ. Phụ nữ sinh ra đã trăm ngàn cái khổ, tại sao thế kỷ 21 rồi vẫn còn tồn tại cái hủ tục như vậy ạ.

Bà gập mím chặt môi nói:

- Hồn káo. Ở đâu ra cái kiểu dám nói tay đôi như vậy.

- Con không có ý đó nhưng con chỉ muốn nêu ra quan điểm chung thôi ạ.

- Quan điểm nào là quan điểm chung? Đàn bà lăng loạn là thứ rẻ mạt nhất trên đời này. Từ xưa, đàn ông có thể năm thê bảy thiếp nhưng đàn bà tuyệt đối không được.

- Bà nội.. con biết đàn bà lăng loạn là sai nhưng không đến mức phải chịu hình phạt như vậy. Tại sao mọi người không nghĩ thoáng ra một chút ạ.

- Im miệng... Im miệng lại!!

Dứt lời bà sai nhỏ Sún.

- Đưa mớ cả vào nhà kho, cả ngày nay không được ăn uống gì, tự đóng cửa suy nghĩ.

Tin tức cô bị phạt nhốt ở nhà kho sớm đã bị xì xào to nhỏ đến tai tất cả mọi người trong biệt thự Trần Gia. Người lo lắng, người đặc ý như mở cờ trong bụng, đặc biệt là con nhỏ Ân Di, khỏi nói ả vui mừng khôn xiết.

Cánh cửa nhà kho đóng lại, tất cả cửa sổ đóng lại chỉ còn một màu đen lạnh lẽo không lấy một chút ánh sáng. Cô ngồi phệt xuống nền đất, do cơ thể mệt mỏi nên thiếp đi lúc nào cũng chẳng hay biết. Trong mơ cô thấy bố của mình đang đứng từ xa nhìn mình, ông mỉm cười hiền hậu nói với cô.

- Con là đoá hoa kiên cường.. mạnh mẽ lên cô gái nhỏ của ba...

- Ba... đợi con mới..

- Nụ... sinh Nhật vui về con nhé!!!

Hình ảnh của ông khuất xa dần và tan vào không khí, cô rơi nước mắt với tay, càng đuổi càng xa..một con chuột nhắt chạy qua chân cô, cô giật mình tỉnh giấc, sờ lên khoé mi đã ướt giọt lệ.

“ Sinh Nhật vui về “ba nói cô mới nhớ hôm nay chính là sinh Nhật của mình. Ôi cái ngày sinh nhật xui xẻo nhất cuộc đời.

Buổi chiều, chiếc bụng cô cứ sôi ùng ục vì đói, ngày nay có lẽ là ngày dài nhất thế kỷ với cô. Vừa đói vừa khát nhưng cô vẫn chưa thấy mình sai, cô vẫn giữ quan điểm của mình về phụ nữ. Rõ ràng là mọi người cực kỳ quá đáng thì đúng. Càng lúc càng đói, đói muốn là người đi luôn. Cánh cửa phòng bất chợt mở ra, là mẹ hai trên tay cầm theo hai chiếc bánh bao và một hộp sữa, bà nhanh chóng đóng sập cửa lại.

- Mẹ hai!

- Suyt.. nói nhỏ thôi không mọi người nghe thấy. Bà nội vừa ra ngoài nên mẹ mới dám mang ít đồ ăn cho con lót dạ.

- Con cảm ơn mẹ hai.. bây giờ là mấy giờ rồi ạ.

- 4 giờ chiều rồi, cố lên. Sắp được tự do rồi. Gia Minh hôm nay không biết đi đâu mà ta gọi không liên lạc được. Kể có thằng bé ở nhà thì tốt.

- Dạ không sao đâu mẹ hai. Mẹ cũng ra ngoài đi kéo có người vào lại liên lụy tới mẹ.

- Vậy ăn nhanh lên nhá. Mẹ ra ngoài trước.

Đúng như Gia Minh nói, vẫn là mẹ hai tốt nhất. Tiếc là mẹ không có con... haizz..

Nhờ hai chiếc bánh bao và hộp sữa của mẹ hai mà khiến cô bưng tỉnh con người. Bây giờ cô chỉ cần ngồi đợi cho tới khi được mãn hạn mà ra ngoài.

Ở tập đoàn Trần Gia..

Gia Minh vừa bước chân xuống khỏi ô tô thì nhận được báo cáo.

- Bà hai gửi lời tới nói ở nhà xảy ra chuyện rồi. Mợ cả bị phạt nhốt vào nhà kho.

Sắc mặt anh thay đổi, tự mình lái xe trở về với tốc độ ánh sáng. Bước vào đến cửa thì kịp lúc cô từ nhà kho bước ra. Thấy anh, chẳng biết từ đâu sống mũi cô cay cay, giọt nước mắt đã sẵn ứ đọng ở trong hốc mắt. Anh tiến tới nhắc bổng cô lên rồi bước đi, bà nội đứng đằng sau chống gậy nói.

- Gia Minh...đặt con bé đó xuống.

Anh dùng chân lại rồi quay qua nói với bà.

- Lát cháu sẽ nói chuyện với bà nội sau ạ. Cháu xin phép!

Bà tức giận đập cây gậy xuống đất mấy lần.

- Cái thằng bé này. Cái tính bênh vợ giống hệt chú hai nhà nó.

Đặt cô xuống giường, anh im lặng không nói lấy một câu nào. Cô áp úng lên tiếng.

- Giận em lắm đúng không?

- Thấy thương nhiều hơn.. còn giận cái tính cứng đầu khó bảo.

- Thôi mà.. người ta xin lỗi, giờ em mới biết thì ra hôm qua anh cản em là vì lo sợ bà nội sẽ giận.

- Em có biết là từ nay sẽ khó sống hơn không

- Vậy giờ em phải làm sao.

- Nghe lời anh.. biết chưa?

Cô gật đầu, anh véo mũi cô một cái.

Sáng ngày hôm sau, mọi chuyện đã là chuyện của hôm qua. Bé Cúc từ sớm đã mang thuốc lên cho cô rồi gấp gấp hỏi cô.

- Mợ.. hôm qua mợ có sao không? Con run quá.

Cô thân nhiên trả lời.

- Không. Vào nhà kho ngủ giấc rồi tỉnh ấy mà. Đây là thuốc gì vậy Cúc?

- Thuốc lần trước lấy ở nhà thầy Tuy đó mợ.

- Ừm. Lát mợ uống.

- Ý.. mợ cũng có quyền sách này hả?

Cô quay qua nhìn quyển sách trên bàn. Bình thường cô hay để trong ngăn kéo tủ, vừa tìm đồ còn chưa kịp cất.

- À... sách đó mẹ tư tặng mợ.

- Con thấy trong phòng bà hai cũng có.

- Khổ thân mẹ hai.. mẹ tốt vậy mà k có đứa con nào cả. Chắc mẹ buồn lắm.

- Con nói nhỏ mợ nghe này. Ngày xưa bà hai thân với bà tư lắm, bà tư còn cho bà hai kinh nghiệm sinh con trai cơ mà...nghe đâu bà hai hiếm muộn 2 năm là ông lấy bà ba, rồi năm sau ông lấy tiếp bà tư. Khoảng 4 năm sau bà hai có mang bầu nhưng con nghe đâu 2 lần đều bị sảy.

- Con vừa nói bà tư cũng chỉ bà hai kinh nghiệm sinh con trai hả?

- Dạ vâng. Cũng có quyển sách như mợ nè. Kể ra lắm lúc con còn không hiểu sao bà tư tốt thế. Con đâu bà cũng mới sinh được cô con gái thôi mà bà k lo, toàn lo hộ người khác thôi.

Cô suy nghĩ một hồi rồi nghi hoặc về quyển sách kia. Nếu ẩn tượng đầu tiên thì cô sẽ nghĩ bà tư tốt nhưng vô tình chứng kiến vài lần bộ mặt thật của bà thì cô cũng nghĩ khác đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Nhanh chóng cô tiến tới lật từng trang sách rồi nhìn kỹ xem có gì bất thường, lật qua lật lại 10 lần mà cô vẫn không tìm thấy điểm bất thường nào cả. Dừng động tác lại, cô suy nghĩ “có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi chẳng”.

Cúc:

- Mẹ tìm gì đó ạ, có cần con phụ mẹ không?

Cô lắc đầu.

- Không có gì.

- Mẹ uống chén thuốc đó rồi xuống ăn sáng. Lão phu nhân dặn uống trước khi ăn là tốt nhất.

- Mà này Cúc... thuốc này Cúc sắc cho mẹ hay ai sắc?

- Con sắc cho mẹ ạ. Sao không mẹ?

- Không..Cúc sắc thì mẹ yên tâm rồi.

Uống một hơi hết chén thuốc rồi cô rời khỏi phòng xuống nhà ăn. Đi tới tầng 2 qua phòng chú thím Út, cô dừng chân lại nghe được tiếng lớn tiếng của Út Liên.

“Ồ thì ra Út Liên về rồi à”

- Anh nói đi, vết son này là của ai? Tôi mới đi có mấy ngày thôi mà anh đã cắm trên đầu tôi cái sừng dài rồi hả... anh nói đi.

- Em thôi vô lý được không?

- Vậy vết son này là của ai? Của ai..?

- Chẳng của ai cả...

- Anh nói dối... nhất định là của ả thư ký của anh rồi. Tôi biết ngay mà, lúc nào ả cũng liếc mắt đưa tình với anh..tôi phải đến gặp ả..

Bốp...(tiếng tát mạnh vang lên)

Ôi trời. Chẳng lẽ Gia Hưng đánh vợ? Bình thường thấy chú hiền lành ít nói, chẳng lẽ hôm nay vì tức giận quá nên mới vậy. Kể ra Út Liên nhiều điều quá đáng nhưng nếu Gia Hưng mà có người phụ nữ nào khác bên ngoài thì Út Liên cũng đáng thương. Đang loay hoay suy nghĩ thì mẹ ba tiến tới đập vai cô.

- Xuống nhà ăn thôi Diệu Anh.

- Dạ..

Bà ba nhìn vào bên trong căn phòng rồi nói.

- Sáng sớm hai đứa đó đã cãi nhau to nhỏ rồi. Con Liên giờ nó mới bị đánh là muộn ấy, thứ gì đòi ngồi lên đầu chồng mới chịu.

Cô cũng không thêm nêm câu gì, việc của vợ chồng người ta mặc kệ nhà người ta. Lặng lẽ từ đó cho tới xuống nhà ăn.

Sáng nay sắc mặt bà nội nhìn thấy cô cũng không dễ chịu như mọi hôm, cô nghĩ có lẽ mình đã bị điểm trừ trong mắt bà. Ba chồng cô lâu lâu mới ở nhà dùng bữa sáng, ông lên tiếng.

- Thế thằng Gia Minh đâu? Còn vợ chồng thằng Út nữa? Sao không kêu chúng nó xuống ăn sáng?

Cô định lên tiếng thì bà ba đã chen ngang.

- Gia Minh thì em không biết nhưng vợ chồng thằng Út đang cãi lộn rùm beng trên phòng ấy mình.

- Sáng sớm mà tụi nó đã cãi lộn thì con ra thể thống gì nữa.

Xong rồi ông kêu nhỏ Sún.

- Lên phòng gọi cậu ba với mẹ ba xuống ông biểu.

Bà nội thở dài nói một câu bằng khươ.

- Cái nhà này mai mốt phải dạy lại chứ gần đây đã chẳng có tôn ti trật tự nữa rồi. Các cô các cậu ấy bây giờ giỏi rồi, đã chẳng coi ai ra gì nữa.

- Mẹ.. mẹ nói thế nào chứ mọi người vẫn luôn tôn trọng mẹ mà.

- Vậy anh hỏi cô đầu trưởng của anh ấy, xem hôm qua nó đối đáp với tôi thế nào.

Ba chồng cô quay qua nhìn cô rồi hỏi.

- Có chuyện gì hả Diệu Anh?

- Dạ... con còn trẻ, nói năng vẫn còn dại. Nếu không may con làm bà nội buồn phiền thì bà nội cho con xin lỗi ạ.

Mẹ hai thấy vậy mỉm cười lên tiếng.

- Mọi chuyện đã qua rồi, mong mẹ rộng lòng bỏ qua cho cháu. Dù sao con bé cũng đã nhận ra lỗi lầm mà chịu đúng hình phạt rồi ạ.

Ân Di:

- Bác hai... bác cứ chiều con cháu như vậy bảo sao chị ấy không sợ ai.

Thím hai đá chân Ân Di một cái rồi nhủ mày nói.

- Chuyện người lớn, con đừng xen vô.

- Nhưng mà....

- Ân Di...(chú hai gườm gườm nói)

Một lát sau vợ chồng Út Liên mới lững thững từ cửa đi vào, trên gò má trái của Út Liên vẫn hằn in 5 ngón tay đỏ trên má. Chu choa, nghe chừng lần này chú út mạnh tay lắm đây. Hai người cúi xuống chào mọi người rồi kéo ghế ngồi vào vị trí, ba chồng cô trầm ngâm một hồi rồi mới lên tiếng.

- Chuyện là như nào?

Gia Hưng im lặng, út Liên âm ức nói.

- Ba... ba phải xét xử giúp con. Anh Gia Hưng, anh ấy có bỏ đó ba.

Gia Hưng quay qua lườm vợ một cái muốn cháy mắt.

- Im miệng. Không biết gì thì đừng nói láo.

Trong lúc nóng giận Út Liên nói luôn.

- Anh là thứ đàn ông lăng nhăng.

Ôi trời, Út Liên nóng giận quá mất khôn luôn rồi, cô ấy nói chồng mình vậy cũng khác gì vả thẳng vào mặt ba chồng mình đang ngồi đây. Bà nội thay đổi sắc mặt, trong con mắt đã hiện lên tia máu đỏ, chứng tỏ bà đang giận dữ lắm. Sau đó bà đập mạnh tay xuống bàn khiến không khí trở nên yên lặng.

- Làm cháu Trần Gia, bước chân vào Trần Gia, đã được học gia quy lễ nghĩa, không hiểu nhiều thì ít nhất cũng phải hiểu tuyệt đối không được ăn nói tay đôi với chồng, trước khi nói cũng phải uốn lưỡi bảy lần rồi hẵng lên tiếng. Bây giờ cô nói Gia Hưng có bỏ đúng không?

Út Liên hạ giọng xuống nói.

- Dạ bà.

- Bằng chứng nào cô nói cháu tôi có bỏ?

- Ở cổ áo anh ấy có vết son môi thừa bà.

- Thế thôi sao?

- Dạ vâng ạ.

- Như thế mà cô đã kết luận cháu tôi là lằng nhằng? Mà nếu nó có bồ thật, chỉ cần dẫn về đây, tôi xem nó là con gái nhà ai, có hiền lành gia giáo hay không, tôi sẵn sàng nạp lễ cho nó.

- Bà nội...

- Nói thế đủ hiểu rồi chứ? Đừng căng quá kéo thiệt thân. Lát về tự đóng cửa suy ngẫm lại đi.

- Dạ bà.

- Còn con bé Su nó đâu? Tôi bảo cô dẫn con bé về đã dẫn chưa?

- Dạ con bé đang ngủ trên phòng thừa bà nội.

- Được rồi. Mọi chuyện giải quyết đã xong, mọi người dùng bữa đi.

Xong cái vụ hôm ghen tuông vợ vẫn đó thì Út Liên gần như không ra khỏi cửa phòng, chắc có lẽ một phần cũng không muốn người ta nhìn thấy cái mặt sừng đỏ của ả... Còn cô, cô vẫn dẫn đo mãi về quyển sách bà tư tặng, tuy không tìm ra được điều gì khác thường nhưng linh tính mách bảo khiến cô chẳng yên.

Cô thần thờ suy nghĩ rồi ngồi phệt xuống xích đu, từ đâu một bé gái chạy tới ngồi kế bên cô. Cô cúi xuống nhìn con bé, chắc con bé chính là bé Su, con gái vợ chồng Út Liên đây mà. Từ ngày về đây cô được gặp loáng thoáng con bé có một lần, sau hôm cưới nghe đâu ông bà ngoại đón con bé xuống đó ở bữa giờ. Cô mỉm cười nhẹ nhàng nói với con bé.

- Con là Su đúng không? Con biết bác là ai không?

Con bé ngơ ngác lắc đầu.

- Bác là vợ bác Gia Minh. Cháu biết bác Gia Minh chứ?

- Dạ (giọng nói nhỏ nhẹ dễ thương vô cùng)

- Su năm nay mấy tuổi rồi.

- 4 tuổi ạ... Su muốn ăn kem, Su muốn ăn bánh.

- Vậy để bác dẫn Su đi lấy bánh ăn nhé.

Con bé rụt rè gật đầu, cô cười tươi bế Su trên tay.

- Nào.. bác cháu mình cùng đi lấy bánh nhé.

Lúc này con bé mới nở ra nụ cười thật tươi, nhìn đáng yêu vô cùng.

Đi được một đoạn thì Út Liên đi tới giật Su từ tay của cô, khó chịu mắng nhiếc con bé nhưng cô cũng hiểu Út Liên đang tức giận với mình.

- Con bé này.. có biết chạy đi linh tinh để mẹ tìm hay không? Hừ này (Út Liên phát một cái vào mông con bé)

Con bé oà khóc, cô thấy vậy lên tiếng.

- Thím Út. Trẻ con biết gì đâu mà thím đánh con bé vậy? Dù sao xung quanh đây cũng là nhà mình, có gì đâu mà thím đánh con bé thế, tội con nhỏ!

- Chị dâu, chị chưa có con thì làm sao chị hiểu được. Chị để yên cho em dạy con mình, em là em muốn dạy con bé không phải lúc nào cũng cho người khác tùy tiện động vào mình, người nhà thì không sao, người lạ thì ai biết họ có ý đồ gì.

- Ý thím Út nói tôi là người ngoài.

- Đó là tự chị nghĩ, người ta nói từ bụng ta suy ra bụng người mà.

Dứt lời Út Liên bế Su đi thẳng lên phòng, ánh mắt con bé ngoái nhìn cô trông thật tội nghiệp. Con bé nói thích ăn bánh mà còn chưa kịp lấy bánh cho con bé ăn nữa.

Một tuần sau đó Gia Minh đi công tác không có nhà nhưng mọi hoạt động của cô đều có người báo cáo lại cho anh. Đạo gần đây tự dưng cô bị mất ngủ khiến tinh thần trở nên mệt mỏi, uể oải. Cô tự thấy mình không ổn, sáng khi thức dậy cô liền gặp bà hai để rồi bày.

- Mẹ hai... mẹ vào phòng con nói chuyện lát được không?

Bà hai để ý kỹ mới thấy nét mặt cô trở nên xanh xao thiếu sắc khí hơn thường ngày.

- Ủm. Vào phòng rồi nói.

- Mẹ hai... mẹ có biết tới con quỷ nước dưới sông gần đồi thảo nguyên không mẹ?

- Quỷ nước sao? Mẹ có nghe mọi người nói qua. Sao vậy?

- Đạo gần đây con hay nằm mơ thấy con quỷ đó, nó đuổi bắt con trong giấc mơ. Nó nói con phải thế mạng cho nó.

Bà hai trong lòng sớm đã rồi như bù nhìn rom, nhưng vẫn cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh nói.

- Cố gắng kể lại hết giấc mơ cho mẹ nghe.

- Con quỷ đó nó xấu xí lắm, nó đuổi con đi đến một ngôi mộ có một cô gái ngồi bên cạnh ngôi mộ, cô gái ấy dung nhan đẹp lắm mẹ. Mỗi lần quỷ nước đuổi là cô gái như kiểu bảo vệ con.

Nghe đến đây bà hai mới rút trong túi ra một lá bùa.

- Cầm lấy lá bùa này rồi giữ thật chặt bên mình, con sẽ thấy ngủ ngon hơn. Để chắc chắn ta nghĩ con nên đến nhà thầy Tuy một chuyến.

Trưa hôm ấy sau khi dùng bữa xong, cô xin phép bà nội ra ngoài một lúc rồi âm thầm rủ bé Cúc tới nhà thầy Tuy, trước khi đi cô vẫn không quên cầm theo quyển sách để kiểm nghiệm. Phần vì ám ảnh nên hai người đi đường trực chính.

Cô bước tới cửa, thầy Tuy đã lắc đầu thờ dài.

- Khí sắc không ổn. Giống như ai đó hút mất sinh khí.

Ngày trước cô không tin vào những lời thầy Tuy nói nhưng đạo gần đây chính cô trải qua những cơn ác mộng đáng sợ đó nên bắt buộc cô phải tin.

Cô cúi đầu chào thầy rồi kéo ghế ngồi xuống đối diện thầy.

- Lần trước con chủ quan không tin lời thầy. Hôm nay con tới đây mong được thầy giúp ạ.

- Ta bấm số sớm đã biết cô tới. Có phải đạo gần đây hay gặp ác mộng lắm đúng không?

- Dạ vâng ạ.

- Biết vì sao hay gặp ác mộng không? Là vì trong nhà cô ở đang có hai tà thuật đối nghịch nhau đấy.

- Tà thuật ấy ạ?

- Phải. Ta nói chắc cô cũng chẳng hiểu.

- Nhưng sao lại ám vào con hả thầy?

- Máu chột muốn hại cô đó. Rất may là một bên muốn hại, một bên muốn bảo vệ.

Cô bản thân suy nghĩ, vẫn chưa hiểu rõ cơ sự. Thầy Tuy nói tiếp.

- Ta ví dụ thế này cho cô dễ hiểu. Tức là người ta điều khiển âm binh để hại cô ấy.

- Vậy giờ con phải làm sao hả thầy?

Thầy thờ dài rồi lúi trong ngăn tủ ra một hộp màu nâu, chậm chậm nói.

- Cầm lá bùa này bên mình rồi ta sẽ nghĩ cách giải giúp cô. Người này điều khiển được âm binh cũng không phải dạng vừa. Cứ để lại tên tuổi và quê quán ở đây, ắt sẽ có cách giải.

- Dạ. Vậy con trăm sự nhờ thầy.

- À phải rồi. Thầy xem giúp con xem quyển sách này có gì bất thường không ạ?

Cô đặt quyển sách xuống bàn, thầy Tuy liếc mắt nhìn rồi đặt ngược quyển sách ra đằng sau, xé một lớp giấy bên ngoài ra, giờ cô mới biết bìa sách hai lớp. Ở bên trong là lá bùa màu vàng. Cô và bé Cúc tròn xoe mắt nhìn nhau.

Thầy Tuy cười nhạt nói.

- Bùa hại người, bùa này dễ khiến người sở hữu bị mất ngủ, tinh thần uể oải, đặc biệt là phụ nữ có thai.

Nói rồi thầy nói cô đặt tay lên bàn để bắt mạch. Thầy cau mày nói.

- Cô đã biết mình có thai hay chưa?

Nói đến đây cô mới sững người rồi hỏi lại lần nữa.

- Thầy nói con có thai ấy ă?

- Ừ. Có mạch đập rồi này.

- Thầy chắc chứ ă?

- Chắc..

Cúc mỉm cười nói.

- Thật tốt quá rồi mẹ.

- Chớ mừng vội. Mạch này rất yếu nên cần phải nghỉ ngơi và uống thuốc an thai.

Thầy nói làm cô có chút lo lo, sau đó cô hỏi lại.

- Thuốc điều kinh lần trước thầy đưa con uống mấy hôm nay liệu có ảnh hưởng gì không ă?

- Không. cứ yên tâm nhé. Quan trọng giải trừ vụ bùa này thôi.

Nói rồi thầy mang lá bùa ra góc sân dùng bật lửa đốt, vừa đốt vừa lẩm bầm câu gì đó.

Xong việc, trước khi ra về thầy có bốc cho cô ít thuốc an thai. Trên đường trở về, cô không ngừng mỉm cười, nghĩ mà vui quá là vui, vậy là cô sắp được làm mẹ rồi.

- Mà Cúc này. Chuyện bùa ngải khoan hãy nói cho ai nhé.

- Dạ mẹ. Không biết ai ác tới mức rắp tâm hại mẹ thế không biết.

- Người hại thì mẹ đã đoán ra được là ai, có điều người cứu thì mẹ chưa nghĩ ra ai cả.

Về tới cổng nhà là lúc đã xế chiều, bước tới sân vườn cô vô tình va trúng Gia Long, Gia Long vội cúi người xuống đỡ cô, trong vài giây ngắn ánh mắt anh nhìn cô khiến cô có chút giật mình, ánh mắt sắc lạnh đến rợn người. Nhanh chóng sau đó Gia Long buông tay ra khỏi người cô rồi đi thẳng về đằng trước.

Một lúc sau đó cô nghe tin mọi người nói bà tư ngã bệnh, lẽ nào vì đốt lá bùa ấy nên nó phản tác dụng không nhỉ?

Ngày hôm sau cô có nói cho mẹ hai nghe về chuyện quyền sách có yểm bùa bên trong, mẹ hai nghe xong giận đến tím người, mẹ nhất quyết muốn đi gặp mẹ tư giải quyết nhưng sau khi nghe cô hết lời khuyên bảo mới khiến mẹ hai bình tâm hơn một chút.

- Đúng là độc phụ hại người!! Cậy bố mình làm thầy rồi đi làm bùa hại người (mẹ hai nói)

- Mẹ vừa nói ba mẹ tư làm thầy ă?

- Đúng rồi. Ba nó là người Mường, thầy nổi tiếng về bùa ngải.

- Bảo sao thầy Tuy nói cao tay. Nhưng con không hiểu sao lại làm vậy?

- Nó sẽ loại trừ hết khả năng sinh sản của những người cản đường con nó. Nó muốn nhắm vào cái gia tài này nè. Uống công một thời mẹ đã tốt hết lòng với nó.

- Thì ra là vậy. Nhưng mẹ khoan hãy nói, kéo bứt dây động rừng.

- Mẹ muốn giết ă ngay lập tức đây. Nhưng vì con mẹ sẽ nhin.

- Con cảm ơn mẹ hai đã hiểu.

Từ ngày cầm lá bùa từ nhà thầy Tuy về khiến tinh thần cô cũng thoải mái hơn rất nhiều, giấc mộng kia cũng không xuất hiện trong giấc ngủ của cô nữa. Vài lần cô có tới thăm mẹ Tư nhưng bà đều từ chối gặp vì lý do mệt không muốn gặp ai. Hôm nay Gia Minh trở về nước sau chuyến đi công tác, cô háo

hức muốn trực tiếp gặp anh để thông báo cô đã có thai, cô sắp làm mẹ và anh sắp được làm ba rồi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Cả một ngày dài thấp thòm ngóng trông, đến 2 giờ đêm mà Gia Minh vẫn chưa về. Cô vừa nằm vừa lụng bụng “Thế này mà nói hôm nay anh sẽ về”. Xong hồi cô cũng thiếp đi vào giấc ngủ lúc nào cũng chẳng hay biết. Trong mơ, cô thấy có người đàn ông quay lưng lại với cô, anh ta mặc bộ quần áo màu đỏ. Mí mắt cô lúc này nặng trĩu, không tài nào nhìn rõ ra người đàn ông trước mặt. Từng bước chân cô tiến tới thật gần bóng dáng người đàn ông ấy, sau hồi cuối cùng mới hiện rõ dáng vẻ anh ta. Vô thức cô cúi xuống nhìn bộ đồ trên người mình, hoá ra là chiếc váy đỏ tân nương giống như trong các phim cổ trang cô vẫn hay xem. Khoảng cách giữa anh và cô chỉ cách nhau một chiếc bàn, trên bàn có ba ngọn nến đỏ, có bó hoa hồng đỏ và có hai ly rượu vang đỏ, tất cả mọi thứ đều màu đỏ, lại còn có cả chữ hỷ dán tường. Bất giác anh ta quay lưng người lại đối diện cô, khuôn mặt anh ta hiện ra rõ mồn một

- Gia.. Gia Long?

Cổ họng cô cứng ngắt không nói lên lời. Bàn tay anh ta đưa ra muốn nắm lấy tay cô.

- Diệu Nhi... chúng ta kết hôn đi.

- Gia Long.. tôi là Diệu Anh, tôi là chị dâu của cậu.. cậu nhầm người rồi.

- Không... cô là Diệu Nhi..

Gia Long tiến một bước, cô lùi một bước, tiến hai bước, cô lùi hai bước... lùi cho tới khi kịch tới bức tường màu đỏ. Khuôn mặt anh ta chăm chú nhìn cô rồi khoé môi nhô ra một nụ cười, chậm chậm nói.

- Kết hôn với tôi... tôi sẽ bảo vệ cô..

Cô lắc đầu...

- Không... Không....

Cô hét lên, cuối cùng mở mắt mới phát hiện hoá ra tất cả chỉ là một giấc mơ. Cô đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán, giấc mộng ấy cảm giác quá chân thật khiến cô phải ngẩn người suy nghĩ. Sắp xếp mọi việc đã xảy ra, cô không thể không nghĩ tới việc Gia Long có liên quan đến những tà thuật. Mai mốt sang nhà thầy Tuy, cô nhất định phải hỏi thầy về cô gái Diệu Nhi kia.

Tại sân bay.

Gia Minh vừa kết thúc chuyến công tác 7 ngày 6 đêm ở Mỹ, trên đường trở về nhà cũng là lúc trời hửng sáng. Đi qua cửa hàng hoa, anh nói.

- Dừng xe lại.

Lái xe phanh gấp lại, anh quay qua nói với trợ lý của mình.

- Xuống mua giúp tôi một bó hoa.

- Vâng ạ.

- Mà thôi. Để tôi tự chọn cũng được.

Anh mở cửa xe bước xuống, cô chủ cửa hàng niềm nở nói.

- Anh muốn mua hoa tặng ai ạ?

- Tặng vợ.

- Vậy thì anh lấy hoa hồng nhé, Hồng đỏ hôm nay rất đẹp. Hồng thể hiện cho tình yêu ngọt ngào đó ạ.

- Chọn giúp tôi 99 bông nhưng mà cánh hoa không bị dập, bao tiền cũng được.

- Dạ. Vậy anh chờ lát ạ.

Một lúc sau đó chị chủ cửa hàng bó 99 bông hồng gói gém cẩn thận, được thắt chiếc nơ đỏ rồi đưa cho anh.

- Hoa của anh xong rồi đây ạ.
- Được rồi. Tính tiền!
- Của anh hết 2 triệu đồng ạ.

Anh rút tiền trong ví đưa cho cô chủ hàng hoa, cô vui vẻ nói.

- Chúc vợ chồng anh mãi mãi hạnh phúc ạ.

Chiếc xe hơi khuất dần, cô chủ hàng hoa ngẩn người nhìn theo, nghĩ thầm trong bụng “ người gì đâu vừa đẹp trai lại còn ga lăng nữa “

Từ lúc tỉnh giấc mộng kia, cô không thể nào nhắm mắt ngủ thiếp đi được nữa. Mắt thao thao nhìn lên trần nhà suy nghĩ và cầu mong mọi thứ chỉ là một giấc mộng, tỉnh rồi mộng tan.

Tiếng cạch cửa mở ra, cô giật mình ngoái nhìn người đàn ông đứng trước cửa, anh giống như một tia nắng mặt trời sưởi ấm cõi lòng băng giá của cô. Cô từ từ ngồi dậy nhìn anh không chớp mắt. Đặt bó hồng xuống bàn, anh nhẹ nhàng hỏi.

- Anh làm em thức giấc à?

Cô lắc đầu.

- Không có...

Anh tiến tới ngồi xuống bên cạnh cô rồi hôn nhẹ lên trán cô.

- Mấy bữa nay ăn uống không được hay sao mà da dẻ xanh xao trông thấy đó nhé.
- Em bị mất ngủ.
- Có phải nhớ anh quá đúng không?

Cô ngáp ngừng không biết có nên nói cho Gia Minh biết về mấy vụ bùa ngải kia không. Gia Minh rất nóng tính, cô sợ khi nói ra rồi anh sẽ sồn sồn giải quyết theo cách của anh. Nhưng mà anh là chồng cô, đã nói vợ chồng không được giấu nhau điều gì nên sau cùng cô từ từ nói.

- Gia Minh... em có chuyện muốn nói.
- Ừm. Nói đi anh nghe.
- Anh có tin vào bùa ngải không?

Gia Minh trầm ngâm một hồi không nói gì rồi mới lên tiếng.

- Anh tin!
- Hôm trước em có đi sang nhà thầy Tuy bên Giang Châu, trong quyển sách mẹ tư đưa em có yểm bùa hại người đó anh, còn nữa, nhà mình đang có người dùng tà thuật.

Trái với suy nghĩ ban đầu của cô, Gia Minh lại bình tĩnh lạ thường, anh còn trấn an cô nữa.

- Quyển sách đó là mẹ Tư đưa cho em? Nếu biết sớm đó là đồ mẹ Tư đưa thì nhất định anh sẽ không cho em cầm. Bà ấy nhìn vậy thôi nhưng lòng dạ nguy hiểm lắm, bà ấy là con gái của thầy bùa nổi tiếng xứ Mường, trò gì mà bà ta không làm được. Nhưng em đừng sợ, nhà này bà nội có thờ Phật với lại bên em đã có anh, anh nhất định sẽ không để ai làm hại em.

Cô ngáp ngừng nói tiếp.

- Thực ra nếu một mình em thì em sẽ không sợ gì cả. Nhưng bây giờ... bây giờ (cô nghẹn ngào nói)

Gia Minh tròn xoe mắt hỏi cô.

- Bây giờ làm sao?
- Em có thai rồi...

Câu nói của cô khiến cảm xúc của anh vỡ oà, không chậm một giây anh ôm cô thật chặt vào lòng, từ trong hốc mắt đã đỏ lên một lớp sương mù mờ mờ, không có từ ngữ nào đủ diễn tả cảm xúc của anh lúc này, anh hà hít hương thơm trên mái tóc của cô, đứa bé này anh mong đợi từ ngày anh lấy cô, anh vui đến nỗi muốn hét thật to cho cả thế giới biết rằng anh sắp được làm ba rồi.

- Cảm ơn em... cảm ơn em rất nhiều...

- Anh vui không Gia Minh?

- Anh vui chứ.. vui muốn điên lên luôn này.

Sau đó anh phát hiện có lẽ mình ôm cô hơi chặt, chỉ sợ ảnh hưởng tới bé con nên anh đã dần buông lỏng cô ra một chút rồi mỉm cười âu yếm.

- Anh vui quá.. nhưng mà em đã đi khám chưa đó, bác sỹ nói bé được mấy tuần rồi?

- Em chưa có đi khám, hôm bữa em bắt mạch bên thầy Tuy thì thấy thầy nói vậy.

- Để lát nữa ăn sáng xong anh chở em tới phòng khám siêu âm.

- Mà khoan đã. Tạm thời chuyện em mang bầu chỉ hai vợ chồng mình biết được không? Em muốn giải quyết cho xong mấy vụ bùa ngải kia mới yên tâm.

Gia Minh thay đổi chút sắc mặt rồi gật đầu.

- Em yên tâm. Dù có một tay chống cả thế giới anh cũng nhất định bảo vệ hai mẹ con em, chúng ta sẽ cùng nhau nuôi đứa con này lên người. Em tin anh chứ?

Cô mỉm cười gật đầu.

- Em tin anh!

Gia Minh có dặn dò thêm.

- Phải rồi. Bây giờ có bầu rồi, em cũng xem sao mà đi lại cẩn thận một chút, lúc nào cũng phải nhớ trong bụng mình còn có đứa trẻ, còn nữa, tuyệt đối không được leo trèo đâu đó.

- Em biết rồi mà.

- Ngoan anh mới thương.

- Nếu hư thì sao?

Anh véo mũi cô một cái rồi cười nhẹ.

- Hư thì phải tét mông nè nhưng vẫn thương.

Ừ ười, lần đầu được nghe anh nói anh thương mình mà cô cười không ngậm được miệng luôn, nó sướng, nó đã tai gì đâu á.

Sau khi dùng bữa sáng xong, trong lúc cô đứng ở sân vườn đợi anh đi lấy xe thì Ân Di có tiến tới gần cô. Miệng thì nở nụ cười nhưng tâm á đang tính toán gì đó thì phải.

- Chị dâu. Anh chị định đi đâu à?

Cô ngó lơ Ân Di, chỉ nhàn nhạt trả lời cho có.

- Ừm.

- Em đi được không?

- Anh chị đi công việc của anh chị, cô út đi không tiện. Dù sao anh chị là vợ chồng nên rất cần có không gian riêng tư mà cô út.

- Em cũng đang có việc muốn ra ngoài, tiện đường thì cho đi, chị làm gì mà căng.

- Ô cô út thấy chị căng ở chỗ nào.

- Có phải chị đang sợ?

- Có người chồng giỏi giang, phòng chống không bao giờ là thừa cô út ạ. Đặc biệt là kiểu em gái mây mưa gì đó, tằm ngấm tằm ngấm còn hơn cả thuốc độc.

Dứt lời chiếc xe của Gia Minh chậm chậm tới gần, cô mỉm cười bước đi trước, Ân Di nhanh chóng đưa chân ngang đường khiến cô vấp phải loạng choạng nhào về phía trước. Gia Minh thấy vậy vội vàng mở cửa xe chạy lại đỡ cô lên, hai mắt đỏ long sòng sòng nhìn Ân Di.

Ân Di trong lòng có chút sợ hãi nhưng vẫn thản nhiên nói.

- Là chị ấy tự ngã.

- Lần thứ nhất cảnh cáo, đừng để bao giờ lặp lại lần nữa. Nếu cô ấy có làm sao, không bao giờ cô được bước chân tới cửa nhà Trần Gia.

Dứt lời anh bế cô vào trong chiếc xe, cô nhắm mắt ôm bụng lo lắng.

- Liệu em bé có sao không anh?

- Yên tâm. Con của chúng ta sẽ được trời thương.

Anh lái thẳng xe tới bệnh viện, bác sỹ kết luận thai của cô rất yếu nên cần nằm viện theo dõi ít nhất một tuần. Lần này cô ngoan ngoãn nghe theo anh, chịu khó nằm viện tất cả là vì con. Mẹ kiếp, nằm nghỉ tới con nhỏ Ân Di chết giấm kia mà cô tức quá trời, cái thứ quý quái hơn cả Trần Trần. Cô thừa biết vừa nãy là cô ta cố tình làm cô vấp ngã, nếu như không phải cô đang mang bầu thì cô sẽ hùng hổ đứng lên dạy cho ả một bài học. Cứ nghĩ đến cảnh một ngày đẹp trời nào đó được thoải mái xông tới đập cho nó sung cái mồm chó lên là cô đã thấy phấn khởi bội phần.

Gia Minh rót cho cô cốc nước rồi hỏi.

- Nghĩ gì vui mà khiến em cười vậy?

Có tùm tùm tắt giắc mộng.

- Không.. không có gì..

- Rõ ràng vừa nãy có cười.

- Em bảo không có gì rồi mà.

- Thiệt? (anh hỏi lại)

- Thiệt chứ em mà xạo anh làm cún.

Anh ngẩn người trong vài giây.

- Thôi nghĩ gì cũng được. Miễn là tinh thần em phấn khởi thì con anh cũng được khỏe lây

- Nói nhỏ anh nghe này.

- Ừm

- Em là em thù dai lắm đó. Ngày nào đó em mà khỏe lại, em gái mưa gì đó của anh mà chưa thay đổi tính nết thì chết chắc với em, em không nhân nhượng đâu đó.

- Thì có ai bảo em phải nhân nhượng đâu.

- Ở thế anh không bênh à?

- Bênh gì tầm này nữa. Người nào có ý xấu với vợ con anh thì đều là kẻ thù của anh.

- Kinh à nha. Lần trước còn hôn người ta cơ mà.

- Hôn đâu mà hôn.

- Còn cái.. cái vụ hôm thả đèn ấy. Báo hại người ta đi bộ một mình sợ muốn chết. May mà còn biết đường đón nên tạm thời bỏ qua.

- Em vừa nói anh đón em sao?

- Đúng rồi..anh không cho người đưa em về thì ai đưa về?

- Anh không có...khi đó anh không tìm được em

Hai người dừng lại suy nghĩ rồi cùng đồng thanh nói.

- Vậy là ai?

Lát sau cô im lặng một hồi, trong đầu cô liền xuất hiện tới hình ảnh của Gia Long.

- Anh... em bảo này. Thực ra em đang nghĩ đó là Gia Long.

- Ừm.

- Em còn nghĩ cậu ấy không bị điên.

- Ừm.

- Ah không ngạc nhiên à?

- anh sớm đã biết chuyện này rồi. Thực ra nói đầu óc nó bình thường thì không hẳn là đúng, nó cũng có chút bất ổn tâm lý nhưng những gì nó làm nguy hiểm hơn chúng ta nghĩ đó. Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên, việc gì đến thì phải đến. Bây giờ em cứ yên tâm nghỉ ngơi nè, dưỡng thai cho thật tốt, mọi chuyện cứ để anh lo.

Cô gật đầu rồi ngáp một cái thật lớn.

- Em buồn ngủ quá.

- Vậy ngủ đi, anh ngồi đây canh em ngủ.

Đợi lúc cô đã ngủ say, anh mới ra ngoài gọi điện về nhà cho bà nội thông báo một câu. Sau khi nghe tin cô mang bầu, khỏi nói bà vui mừng khôn xiết nhưng nghe thai yếu nên bà có dặn đi dặn lại cô phải ở yên đó dưỡng thai thật tốt. Bà còn muốn đích thân qua viện một chuyến nhưng anh có ngăn lại.

- Bà nội.. bà phải hứa với cháu tuyệt đối không được nói chuyện này cho ai. Bà hiểu ý cháu chứ?

Thực ra bà cũng ít nhiều hiểu chuyện trong nhà nên bà liền đồng ý.

- Được rồi. Cứ yên tâm dưỡng thai cho thật tốt. Hồi con bé thích ăn gì, bà sẽ bảo nhỏ Cúc mang qua.

- Có gì cháu sẽ gọi lại sau ạ.

Được sự chăm sóc tận tình của anh với đội ngũ y bác sỹ nên sức khỏe của cô ổn định hơn rất nhiều. Tròn một tuần nằm viện là cô được xuất viện, đơn thuốc về nhà cũng không có gì ngoài thuốc bổ với thuốc an thai. Dừng xe lại trước cổng nhà, hôm nay cô thấy lạ vì sân vườn tập trung rất nhiều người, lại còn có rất nhiều xe hơi nữa. Cô ngạc nhiên hỏi anh.

- Nhà mình hôm nay có vụ gì vậy anh?

- À. Hôm nay là đám hỏi của Gia Long.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lại một tin sét đánh giữa trời quang đãng, Gia Long làm đám hỏi, trước giờ không thấy ai mảy may nhắc đến, cô mới vắng mặt ở nhà có một tuần thôi mà cứ ngỡ như là sống sang kiếp khác. Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên hỏi anh thêm một lần nữa.

- Gia Long làm đám hỏi? Nhưng mà lấy ai vậy anh?

- Nghe đâu là con gái một phú ông buôn vải bị vỡ nợ bên Giang Châu. Gả con gái cho Gia Long để gán nợ.

Ồ... hoá ra lại là một cuộc hôn nhân gán nợ cũng giống như cô với nhà bà chủ Đường. Ngày đó nếu như dự kiến ban đầu thì người cô lấy lẽ ra là Gia Long. Ông giờ anh đã xuất hiện cứu vãn một thanh xuân, một cuộc đời của cô.

- Ủa nhưng mà sao không thấy anh nói gì với em hết vậy?

- Tuần qua anh ít khi về nhà, cứ ở công ty xong là đến thẳng bệnh viện với em. Sáng nay về lấy ít đồ thì mới biết chuyện. Với lại anh cũng chẳng bận tâm cho lắm.

- Xùy! Dù gì anh cũng là anh cả trong nhà, những việc như này ít nhiều cũng nên tham gia một chút. Mà nói thật nhé, nhìn những lúc chồng em gia uy mà em thấy tự hào vô cùng.

Anh cười nhẹ véo mũi cô một cái.

- Gia uy được với mọi người mà có gia uy được với em đâu. Người gì vừa cứng đầu lại khó bảo.

Cô cười tươi thay cho câu trả lời, sau đó chiếc xe tiến thẳng vào gara.

- Em mệt thì cứ lên phòng nghỉ ngơi đi, không cần bận tâm việc dưới này đâu.

- Như vậy sao được. Dù gì đã về nhà rồi cũng nên có mặt chứ.

- Chỉ một lát thôi nhé. Anh không muốn em đến gần chỗ đông người, chẳng may người ta vô ý xô vào em một cái là đủ dọa anh hú hồn.

- Em biết rồi. Em lên phòng thay đồ đã.

Cô mỉm cười thay một chiếc váy màu hồng nhẹ nhàng, chải gọn tóc tai một chút rồi đi xuống từ đường. Đi tới hồ sen, cô chết sững người khi thấy Nô đang ở trước mặt mình. Định bụng quay đầu lại thì anh gọi.

- Nụ! Có phải là Nụ không?

Cô cắn môi rồi dừng chân quay đầu lại, đã cố tình không để Nô nhìn thấy, không ngờ đã bị nhìn trúng.

- Anh Nô.. sao anh lại ở đây?

- À.. hôm nay là đám hỏi đứa em bên Giang Châu của tôi với cậu hai nhà này. Đứa em con nhà chú đột trước tôi kể với cô là tôi ở nhờ đó.

- Thì ra là vậy.

Nô cười.

- Nay được gặp mẹ chồng cô, tôi mới biết nhà chồng cô giàu có và quyền thế vậy đó. Tôi mừng thay cho cô cũng như mừng cho em gái tôi.

- Cảm ơn anh..Nô!

- Hoá ra chồng cô hoàn toàn bình thường và ngược lại còn rất tài giỏi, hôm đó giờ tôi cứ tưởng chồng cô đại khờ cơ. Cô tốt số thật đó Nụ.

Cô cười nhạt gật đầu.

- Mà sao anh không vào trong uống trà xơi bánh ạ.

- Trong đó toàn người nhiều tiền, tôi thấy mình bị lạc lõng.

- Anh Nô... tôi..

Chưa nói hết câu thì Út Liên từ đâu đi tới gọi lớn.

- Chị dâu. Chị quen anh ta à?

Cô ngập ngừng thì Nô lên tiếng trước.

- À. Tôi bị lạc đường muốn hỏi đường cô này. Hoá ra cô ấy là dâu Trần Gia ả?

- Thì ra là vậy. Tôi tưởng hai người quen nhau

- Đâu có đâu.

Cô nhìn Nô rồi quay qua nói với Út Liên.

- Tôi vào trong trước.

Út Liên ánh mắt nghi hoặc nhìn Nô rồi hỏi lại lần nữa.

- Thật sự là hai người không quen nhau chứ?

Nô bình tĩnh đáp lời.

- Tôi đâu có điểm phúc đó ạ.

Út Liên nét mặt thay đổi rồi bước đi mà không nói gì thêm.

Bước đến cửa từ đường, Gia Minh đã đứng sẵn đợi cô. Trong ngoài nhà đã đông đủ những bậc tiền bối hai họ. Gia Minh mỉm cười nắm tay cô bước vào bên trong, bà nội thấy vậy đơn đả giới thiệu với họ nhà gái.

- Giới thiệu với mọi người, đây là anh chị dâu lớn của Gia Long.

Gia Minh gật đầu một cái, cô mỉm cười cúi đầu chào mọi người theo phép lễ nghĩa.

Bà nội nói.

- Hai đứa kéo ghế ngồi xuống đó đi.

Lúc này cô mới để ý kỹ vợ chồng Gia Long. Gia Long vẫn tỏ vẻ ngờ nghệch trước mặt mọi người, đôi lúc còn cổ tình nở ra nụ cười ngu ngốc, vợ của Gia Long là cô gái có dáng người nhỏ nhắn, gương mặt trái xoan với ánh mắt buồn. Cũng phải thôi, bất kỳ cô gái nào khi biết mình lấy phải người chồng có đầu óc không bình thường thì buồn là lẽ đương nhiên.

Người phụ nữ trung tuổi bên họ nhà gái lên tiếng:

- Cháu An Nhã nhà chúng tôi vẫn còn trẻ người non dạ, có gì thiếu sót mong gia đình bên này chỉ bảo thêm.

Mẹ hai trả lời.

- Chị yên tâm. Về bên này thì dâu nào cũng phải học gia quy lễ nghĩa từ đầu ạ.

- Dạ.

- Hôm nay ăn hỏi nhưng chúng tôi đón dâu chiêng luôn nên tối nay An Nhã sẽ ở lại bên này.

- Dạ. Điều này chúng tôi biết ạ.

An Nhã nhìn người phụ nữ với ánh mắt cầu cứu. Một lát sau Gia Long bắt đầu cười khàn khàn nắm tay An Nhã lôi đi thẳng trước mặt bao nhiêu người. Bà Nội thay đổi sắc mặt đập tay xuống bàn gọi.

- Gia Long...đứng lại.

Ba chồng cô kêu người hầu.

- Còn không mau gọi cậu chủ quay lại.

- Dạ ông.

Bà ba cười nhạt.

- Mọi người cứ tự nhiên ăn bánh uống trà.

Nhìn sắc mặt họ nhà gái, cô biết ai lấy đều chán nản lắm nhưng biết sao được vì sau cùng tất cả đều không qua được cám dỗ của đồng tiền. Người ta có tiền người ta xoay chuyển được càn khôn.

Đầu chiều, Gia Minh đi đến công ty có việc. Lúc đi xuống dưới nhà, đi qua hành lang tầng hai, cô dừng chân lại khi nghe được tiếng khóc của ai đó, ngó ra mới biết là vợ Gia Long. Cô tiến từng bước chân tới gần, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn cô, hai hàng nước mắt vẫn lăn dài trên má, cô hòng khóc nghẹn không nói lên lời.

Cô từ từ hỏi.

- An Nhã... sao thím lại ngồi đây khóc thế này.

- Em nhớ nhà. Em muốn về với ba mẹ em, em không muốn lấy chồng ngốc.

Roi vào hoàn cảnh như cô ấy, thực sự cô không biết nói gì ngoài hai chữ cố lên. Kể ra cũng tội, không chừng cô ấy còn kém cả tuổi cô vì nhìn mặt vẫn

còn non lắm.

Cô chậm chậm ngồi xuống, bàn tay vô thức đặt lên bả vai vỗ về.

- Con gái đi lấy chồng thì tất nhiên sẽ phải nhớ nhà là đúng rồi. Nhà thím ở ngay làng bên, thích về lúc nào cũng có thể được. Còn chị, nhà chị còn cách xa mấy chục cây số nè. Cố lên, hôm nay là ngày vui của thím mà, cười cái cho xinh nào.

- Bạn em nói em lấy chồng ngốc. Em không muốn.huhu huhu hu

- Bạn em nói là một chuyện, chồng ngốc đâu phải không tốt đâu. Lấy chồng rồi không được khóc nhè như vậy kéo mọi người nhìn thấy sẽ không hay.

Con bé suy nghĩ vài phút rồi hỏi lại.

- Mà chị tên gì?

- Chị tên Diệu Anh.

- Tên chị đẹp, người cũng đẹp luôn. Chị tốt số thật ấy, lấy được người chồng vừa tài giỏi mà lại đẹp trai.

Mẹ hai từ cầu thang tầng một đi lên gọi.

- An Nhã... con ngồi đó làm gì, mẹ đi tìm con nãy giờ.

Cô nói nhỏ với An Nhã.

- Đây là mẹ hai đó em.

- Dạ. Con...(An Nhã ngập ngừng)

- Xuống dưới nhà, lát ta sẽ dẫn con tới thư phòng. Mà phải rồi, khu phòng của vợ chồng con ở đây đối diện toà nhà này. Con đã biết rồi chứ?

- Vâng. Con biết rồi ạ. Con xin phép đi xuống dưới nhà trước.

Mẹ hai lúc này mới quay qua nhìn cô rồi hỏi.

- Con ỏn chưa Diệu Anh?

- Dạ. Con ỏn nhiều rồi ạ.

Mẹ hai gật đầu.

- Không có việc gì thì con cứ ở trong phòng nghỉ ngơi thôi, nên hạn chế ra ngoài.

- Dạ.

- Mà phải rồi, mẹ nghĩ con nên giữ khoảng cách với An Nhã.

Mặc dù cũng mơ hồ không biết sao mẹ hai lại dặn vậy nhưng cô nghĩ chắc có lẽ mẹ hai cũng vì muốn tốt cho cô, cứ nghe theo cũng không có thừa.

3 ngày sau là đến ngày tổ chức hôn lễ, đám cưới của Gia Long, ba chồng cô cũng tổ chức lớn lắm, họ hàng khắp nơi đổ về cũng ngót nghét hơn trăm mâm. Bà nội và Gia Minh biết cô đang mang bầu nên cũng nói cô hạn chế đi lại nhiều, mọi việc không cần động tới vì đã có mọi người lo. Bà con cô bác lâu ngày không gặp, mọi người quan tâm tới việc cô mang bầu còn hơn đám cưới của Gia Long.

- Hai đứa đã có gì chưa thế?

Khi đó Gia Minh đều cười trừ nói lại.

- Còn đang đợi ngày lành tháng tốt ạ.

Người phụ nữ ngoài 50 tuổi tới gần chỗ hai người và bà nội.

- Lão phu nhân, cậu Gia Minh...

Hai người cùng ngạc nhiên nói.

- Vú Tám..

- Dạ.. là tôi đây.

- Bà đến sao không nói trước để tôi cho người ra đón (bà nội nói)
- Dạ thôi. Như vậy phiền quá ạ. Hôm nay tôi chủ bụng xuống thăm mọi người, không ngờ lại trùng hợp luôn với đám cưới cậu hai.
- Vú Tám.. thời gian qua bà đã đi đâu, sao Trần Gia chúng tôi không liên lạc được cho bà.
- Tôi tự ý bỏ đi, bà không giận tôi à lão phu nhân?
- Thời gian trôi qua lâu rồi, với lại bà cũng có công với Trần Gia mà. Nếu bà chịu thì có thể quay lại đây làm việc.
- Thật chứ ạ?
- Thật..

Gia Minh quay qua nói với cô.

- Đây là vú Tám. Vú ở nhà mình từ lúc anh còn bé.
- Thì ra là vậy.

Bà nội nói với Vú Tám

- Đó là vợ Gia Minh đây vú Tám.
- Ủa? Cậu Gia Minh lấy vợ hồi nào vậy?
- Được hơn tháng nay rồi.

Vú Tám nhìn cô một lượt với ánh mắt không vui cho lắm.

Mấy ngày sau đó cuộc sống của cô cứ êm ả trôi qua từng ngày, không chỉ Gia Minh cưng chiều cô mà còn có bà nội nữa, bà bắt cô ăn đủ thứ để có chất cho bé con. Cô lại chẳng thèm ăn gì cả mà chỉ thêm ngủ. Từ hôm đó đến giờ cô cũng ít khi gặp Ân Di, cuộc sống bình yên đến mức cô phải tự suy nghĩ bình yên như vậy liệu sau đó có phải là một bầu trời giống tổ. Được cái tính cô cũng vô lo vô nghĩ, nghĩ trước quên sau nên ít khi bị muộn phiền trong lòng giúp cho sức khỏe tốt hơn rất nhiều.

Hồi trưa, cô nhận được điện thoại của thầy Tuy nói đã có cách phá giải tà thuật và hẹn cô 12 giờ trưa mai có mặt tại nhà thầy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sau khi cô nói với anh về chuyện thầy Tuy gọi tới phá giải tà thuật, ban đầu anh cũng lưỡng lự không muốn cho cô đi đâu vì thời điểm này rất nhạy cảm, sức khỏe cô đã ổn định hơn nhưng chưa phải là khỏe hẳn. Sau một hồi đắn đo rồi anh nói chầy cả hôm anh mới chịu đồng ý để cô đi cùng.

Buổi tối hôm nay tự dưng cô mất ngủ, rõ ràng mấy ngày nay lúc nào cô cũng trong tình trạng thèm ngủ, ngủ không cần ăn cũng được nhưng chẳng hiểu sao đêm nay nằm mãi cũng chẳng thể nào chợp mắt được. Cô thấy có gì đó không ổn nhưng không biết không ổn ở chỗ nào, chỉ là cảm giác không hề ổn. Cô biết Gia Minh cả ngày đi làm đã mệt, biết ý vậy nên cô cũng không cựa quậy nhiều, chỉ âm thầm mất thao thao nhìn lên trần nhà. Đôi lúc chỉ cựa mình một chút cho bớt mỏi đã bị Gia Minh phát hiện. Anh mở mắt ra nhìn cô rồi nhẹ nhàng hỏi.

- Em thấy không khỏe ở chỗ nào à?

Cô lắc đầu.

- Không có... chắc tại ngày nay ngủ nhiều nên giờ em mới không buồn ngủ.
- Có chỗ nào không khỏe phải báo anh luôn đây. Không được giấu anh!
- Em biết rồi mà. Yên tâm nhé!

Nói rồi anh mỉm cười cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô rồi ôm cô vào lồng ngực mình. Những lúc lo lắng hay mệt mỏi, chỉ cần được hà hít hương thơm trên cơ thể anh cũng đủ khiến cô trở nên muốn phần dễ chịu.

Phòng của vợ chồng Gia Long.

An Nhã mở mắt thức giấc đã không thấy người chồng nằm bên cạnh của mình đâu. Về Trần Gia cũng ngót nghét tuần nay rồi, để ý mới biết vào canh hai canh ba là y như rằng chồng cô sẽ không thấy tăm hơi đâu cả. Ban đầu cô cũng chẳng buồn bận tâm tới người chồng ngốc ấy, nhưng khi mỗi ngày đều như vậy thì tất nhiên đã chẳng còn là sự trùng hợp nữa rồi. Cô bắt đầu tò mò và muốn quan sát, rụt rè một hồi cô mới dám bước chân xuống giường, vừa bước vừa sợ vì tất thấy mọi thứ xung quanh là một màu đen kịt, thử hé cửa sổ ngó nghiêng vẫn không thấy điều gì khác thường, vừa chạm tay tới cửa chính thì cánh cửa bật ra, Gia Long đứng trước mặt cô lạnh lùng khiến cô phải dè chừng, ánh mắt anh bóng sáng như sao đêm. Ngay sau đó anh lại nhoen ra nụ cười ngu ngốc mới khiến cô thở phào nhẹ nhõm một chút. Cô ấp úng hỏi.

- Khuya rồi mà anh còn đi đâu vậy? Lên giường ngủ đi chứ.
- Gia Long muốn đi chơi.. muốn đi chơi...
- Chơi bởi gì tầm này...lên giường ngủ (cô quát lên vì nghĩ Gia Long là kẻ ngốc)

Gia Long đi trước, cô bước theo sau lăm bằm

- Số tôi đúng là khổ quá mà, lấy phải kẻ ngốc là anh.

Sáng sớm An Nhã vừa bước ra khỏi cửa phòng, bộ dạng vẫn còn ngáp ngáp dài thì gặp ngay Út Liên. Út Liên thấy vậy bèn chủ động tới hỏi thăm

- Chị hai. Đêm qua ngủ không ngon hay sao mà giờ vẫn ngáp vậy? Nhìn chị kia, có mấy ngày thôi mà khí sắc giảm xuống rất nhiều so với ngày đầu về đây.

An Nhã đưa hai tay sờ lên má mình rồi nói.

- Thím út nói đúng đấy, tôi bị mất ngủ. Nhưng mà nhìn xuống sắc lăm há?

Út Liên nghe thấy vậy, khuôn mặt tỏ ra buồn xuống một chút.

- Khổ thân chị, cùng là phận phụ nữ nên em hiểu cảm giác của chị. Đúng là trên đời này kẻ thì sướng hết phần người khác, kẻ thì khổ hết phần người khác.

- Tất nhiên... đời này có luật bù trừ mà.

- Lại đây em nói nhỏ chị nghe này. Em định bụng không nói đâu nhưng nhìn chị còn quá trẻ mà đã phải gánh vác một nỗi khổ lớn thay người ta... mà thôi.. em không nói nữa kéo chị lại buồn.

- Có gì thì thím út cứ nói đi, úp úp mở mở không hay đâu.

- Nhưng chị phải hứa với em, không được nói cho ai nhé. Không lại khổ em vì tội vạ miệng.

- Được rồi. Tôi hứa.

- Hứa thật nghen.

- Thật.

- Chị biết không, ngày xưa lẽ ra chị dâu cả nhà mình ấy, đáng lý là bà nội chủ bụng gả cho anh Gia Long. Chẳng hiểu sao chị ta làm cách nào mà thuyết phục được bà gả cho anh cả. Kể ngày đó chị ấy gả cho anh Gia Long thì bây giờ chị cũng đâu phải lấy chồng ngốc. Haizzzz

An Nhã trầm ngâm suy nghĩ một hồi, nét mặt có chút thay đổi nhưng ả cũng đâu phải dạng vừa, ả vẫn cười như mình là người khoan dung lắm.

- Có sao đâu. Vợ chồng đến với nhau là cái duyên rồi.

- Chị thực sự không nghĩ ngợi gì à?

An Nhã gật đầu.

Từ xa Nụ đang vui vẻ nhặt rau để chuẩn bị cho món bánh xèo. Sáng nay thức dậy cô nhớ hương thơm bánh xèo ghê gớm nên ngay lập tức đích thân xuống bếp chuẩn bị, hơn nữa cũng muốn vận động nhẹ nhàng cho khỏe khoắn con người.

Nhỏ Cúc liên miện kêu.

- Mẹ ơi.. mẹ đứng lên đi rồi chừng nào xong con sẽ mang lên phòng cho mẹ. Mẹ ngồi đây làm thế này để bà với cậu biết được là bọn con chết.

- Mẹ có làm gì nặng nhọc đâu Cúc. Mẹ ngồi đây nhặt rau với mọi người, vừa vui mà lại cảm thấy khỏe hơn ấy. Mọi người cứ làm bột bánh với nhân bánh đi, rau mẹ nhặt cho nhanh, thêm muốn chết luôn rồi.

An Nhã lại gần lên tiếng.

- Mọi người làm gì đó, cho em tham gia mới.

Mọi người trong bếp đều ngoái lại nhìn đồng thanh chào.

- Mẹ hai.

Thực ra tâm lý tất cả người làm trong nhà đều cảm thấy khi đối diện với mẹ cả là dễ thờ nhất, mẹ tính nghịch mà cách nói chuyện ôn hoà vô cùng, lại còn siêu đáng yêu. Từ lúc mẹ hai bước vào khiến không khí trở nên im lặng hơn.

Nụ ngược mắt lên nhìn An Nhã, cô nở ra nụ cười nhẹ rồi hỏi.

- Thím hai dậy sớm vậy?

An Nhã cười gượng đáp.

- Chị dâu còn dậy sớm hơn em mà.

- Ủ. Chị không ngủ được.

Nói rồi An Nhã ngồi xuống đối diện cô.

- Để em nhặt rau cùng chị cho vui. Ngồi không cũng buồn.

- Vậy cũng được. Thím kéo cái ghế ngồi xuống đây.

- Mà mọi người chuẩn bị đồ bánh xèo ạ. Em là em khoái nhất món này đó.

- Vậy chị và thím cùng chung sở thích rồi.

- Dạ.

Vú Tám đi qua thấy mẹ cả và mẹ hai đều đang nhặt rau, bà dừng chân lại la mọi người một hồi.

- Sao lại để hai mẹ nhặt rau thế này? Trần Gia thuê mọi người về để làm gì?

An Nhã không dám lên tiếng vì cô không muốn mất lòng ai, còn Nụ thấy mọi người bị mắng oan liền nói.

- Vú Tám. Có gì đâu mà vú nói vậy kéo tội nghiệp mọi người. Tụi con thỉnh thoảng vận động chút cho khỏe thôi mà, việc làm này hoàn toàn tự nguyện.

- Mẹ cả. Mẹ mà làm vậy kéo chủ tớ lẫn lộn đó ạ.

- Vậy vú Tám quát lớn vậy kéo người ta nghĩ vú là chủ của tụi con đó ạ.

Nghe xong câu này vú Tám cứng miệng không nói lại được câu nào nữa. Thực ra ban đầu khi gặp mặt vú Tám, cô luôn nghĩ sẽ tôn trọng vú Tám vì dù sao bà cũng là bậc tiền bối, nhưng khổ nỗi mấy ngày qua vú Tám đã nhiều lần muốn gây sự bắt bẻ cô trước, đã như vậy ít nhất cô cũng phải chứng tỏ cho vú Tám biết cô có tiếng nói của cô, đừng có vô cớ động vào gây sự.

Vú Tám khó chịu rồi đi, cô biết kiểu gì vú Tám cũng mách tới tai bà nội, được cái trời thương từ khi bà nội biết cô có thai nên dễ tính hơn nhiều phần.

Sau khi ăn sáng xong, bà nội có hẹn với mấy bà trong hội Phật giáo đi tới tỉnh bên cạnh khánh thành chùa mới xây. Trước khi đi bà vẫn không quên nhắc nhở cô.

- Hồi này vú Tám nói cháu ngồi nhặt rau dưới khu bếp. Bà đã bảo cháu nghỉ ngơi, cháu không nhớ hay sao?

- Dạ cháu nhớ ạ. Nhưng bác sỹ có dặn cũng nên vận động nhẹ nhàng, vừa khỏe vừa thoải mái bà ạ.

- Thèm ăn gì thì bảo đầu bếp làm. Không cần phải đích thân làm đâu.
- Dạ bà.
- Được rồi. Cứ lên phòng nghỉ ngơi đi.

Sau khi bà nội rời đi thì mọi người trong nhà cũng lần lượt đi luôn, cứ như kiểu chủ vắng nhà gà mọc đuôi tôm ấy. Một lúc sau đó cô đang ở sân vườn thì có tiếng chuông cửa, tiện chân ra ngõ xem là ai. Đứng trước cổng là người đàn ông vẫn còn rất trẻ, anh ta mặc chiếc áo sơ mi xanh, quần jean ngó nghiêng rồi bấm chuông liên hồi. Cánh cửa mở ra, cô ngạc nhiên hỏi.

- Anh tìm ai?
- Tôi tìm Ngọc Liên.

“Ngọc Liên, liệu có phải là út Liên không, nhà này có mình thím ấy tên Liên “

- Anh tìm cô ấy có chuyện gì không?
- Có việc.
- Cô ấy không có nhà nhé.

Người đàn ông quay mặt bước đi mà không nói thêm câu nào nữa.

Bà hai đi ra hỏi.

- Ai vậy con?
- Vừa nãy có người nói muốn tìm thím út đó mẹ.
- Người ấy như thế nào con?
- Cao tầm mét 7, da ngăm ngăm, mặt vuông chữ điền, mặc áo sơ mi, quần jean đóng thùng ạ.
- Quái lạ. Mấy hôm nay người này tới tìm nhỏ Liên hoài. Không biết có chuyện gì không?
- Dạ. Mà mấy giờ rồi mẹ hai?
- Gần 10 giờ rồi.
- Vậy con lên phòng thay đồ chút.
- Con định đi đâu à?
- Dạ.

11 giờ trưa Gia Minh từ công ty trở về đón cô tới nhà thầy Tuy, lần này tới nhà thầy Tuy hai người lặng lẽ đi mà không nói cho ai biết.

Mặt trời chiếu rọi ánh nắng chói chang xuống mặt đất, chiếc xe dừng lại trước cổng nhà thầy Tuy một đoạn khá dài vì đường ngõ khá hẹp không tiện cho ô tô đi vào. Chiếc cổng gỗ vẫn còn cái chốt, cô và anh nhìn nhau rồi gọi tên thầy Tuy một hồi nhưng không thấy ai lên tiếng trả lời.

- Liệu thầy đi vắng không em?
- Rõ ràng hôm qua thầy có hẹn em trưa nay sang mà.

Anh cúi xuống nhìn chốt cửa không có khoá, liền mạo muội mở cổng đi vào bên trong. Anh đi lên bậc nhà gỗ cửa trước nhưng bên trong lại im ắng lạ thường. Mở cửa nhà ra, chiếc bàn tròn giữa phòng khách vẫn còn tờ mi tôm nờ đầy ú ụ, con mèo đen ngồi đầu giường kêu meo meo, trên nền gạch vẫn còn một đồng rác đang quét dở, căn nhà phảng phất ra một cái mùi gì đó rất khó chịu. Nhìn xuống gầm giường mới biết là con chuột chết đã bị con mèo gặm nhấm nhở. Anh và cô quay qua nhìn nhau, cảm giác có gì đó bất ổn. Cô lên tiếng gọi lớn tên ông một lần nữa.

- Thầy Tuy ơi... thầy có nhà không ạ?

Đáp lại tiếng gọi đó là sự im lặng đến đáng sợ

Cô liền rút điện thoại ra gọi cho thầy.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

Cô lắc đầu buông điện thoại xuống nói.

- Thầy tắt máy anh ạ.

- Liệu ông ta có lừa em không?

- Không. Em cảm giác thầy chân thật lắm. Em đã từng nghĩ thầy lừa em nhưng từ hôm thầy đưa em lá bùa này khiến em ngủ ngon và không gặp giấc mơ kỳ lạ kia nữa.

Nói rồi cô lôi trong túi ra lá bùa màu đỏ.

- Ý.. hôm trước đỏ tươi, sao hôm nay lại đỏ sẫm thế này.

Linh cảm có chuyện chẳng lành nhưng anh vẫn cố gắng trấn an cô.

- Chắc thầy có việc bận đột xuất gì đó, anh với em cứ về trước, khi nào rảnh rồi lại sang.

- Nhưng mà...

Anh cầm tay cô dắt ra khỏi nhà thì người hàng xóm bên nhà thầy Tuy gọi lớn.

- Hai người đến tìm thầy Tuy à?

- Dạ vâng ạ (cô trả lời)

- Thầy về quê đêm qua rồi, nghe đâu con trai gặp chuyện. Lại còn có đám người mặc đồ đen tới đón, thấy bảo họ hàng dưới quê.

- Dạ. Vậy bao giờ thầy lên ạ?

- Tôi không biết nhưng thầy có nhờ tôi đưa cho cô cậu cái này.

Người phụ nữ đưa cho cô là một quả cầu tuyết trắng, nhìn thật kỹ thì nó chẳng phải là quả cầu tuyết nhưng nhìn sơ qua thì nó là quả cầu tuyết.

- Thầy Tuy nói cô treo cái này đầu giường nhé.

- Dạ. Cháu cảm ơn cô ạ.

- Tôi ngóng đợi cô cậu này giờ. Vừa rồi mất đi cho lợn ăn thì cô cậu tới.

- Dạ. Vậy tui cháu xin phép về trước.

Trên đường trở về nhà, tay cô nắm chặt lấy quả cầu trắng nhưng trong lòng vẫn có nỗi bất an nào đó. Anh đưa tay đặt nhẹ lên tay cô rồi nói.

- Đừng nghĩ nhiều, tâm trạng vui vẻ thì con mới khỏe được. Em có muốn sanh ra một cô công chúa hay cười không?

- Anh thích con gái à?

- Ừ. Con gái nghịch nghịch như em là đáng yêu nhất.

- Giỏi nịnh thiệt.

- Muốn ăn gà rán không? Anh đưa em đi.

- Tất nhiên là có rồi. Ai đòi mèo chê mỡ haha.

Vừa dừng xe lại trước cửa hàng gà rán nổi tiếng thị trấn thì hai người gặp Trần Trần đang đứng chụp hình quảng cáo cho cửa hàng. Trần Trần liếc mắt nhìn anh đầy luyến tiếc.

- Cô Trần Trần. Nhìn thẳng vào máy ảnh ạ (thợ chụp ảnh nói)

Anh xem như không nhìn thấy Trần Trần, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô đi thẳng vào bên trong cửa hàng, hai người đi qua trước mắt Trần Trần.

Trần Trần rơi nước mắt nói.

- Chụp sau đi, hôm nay tôi mệt rồi.

Cô bước thẳng vào trong chiếc xe trắng đậu bên đường, trợ lý của cô chạy theo.

- Trần Trần. Bỏ đi như vậy không được đâu.

Cô nói với tài xế.

- Lái thẳng xe về khách sạn giúp tôi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Sau khi về Trần Gia, cô liền đi gặp bà hai để kể về chuyện thầy Tuy hẹn tới phá giải tà thuật. Thực ra dù nghe cô hàng xóm nói là thầy về quê nhưng cảm giác vẫn mách bảo cô có gì đó không hề ổn. Kể toàn bộ sự việc cho bà hai nghe, bà trầm ngâm suy nghĩ một hồi rất lâu... cô thấy vậy lên tiếng tiếp.

- Mẹ hai... có phải mẹ đang suy nghĩ giống con không?

Bà gật đầu thờ dài nói.

- Mọi chuyện không hề ổn rồi. Liệu có phải thầy Tuy gặp chuyện gì đó?

- Con không giám chắc nhưng con mong mọi chuyện không đi quá xa như chúng ta nghĩ.

- Chuyện này chưa thể kết thúc nếu như không vạch trần được bộ mặt thật của ả. Không biết sau này ả còn làm gì khác nữa, định ở trong bóng tối, chúng ta khó mà lường trước được.

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì ạ.

- Chờ... chờ tới khi thầy Tuy trở về.

Lúc từ phòng bà hai trở về phòng mình, cô có đi qua phòng bà tư, vừa hay đặt chân tới cửa phòng thì cánh cửa mở ra. Máy hôm nay cô mới được đứng đối diện với bà, nhìn kỹ sắc mặt bà tái đi trông thấy, cảm giác giống như già đi vài tuổi. Cô không lấy làm lạ vì cô nghĩ đáng đời cái tội hại người nên nghiệp mới vận vào thân. Bà Tư trong lòng cũng thừa biết lá bùa hại người kia đã được phát hiện và hoá giải nên cũng chẳng cần tỏ vẻ mình là người phụ nữ nhu mì hiểu chuyện như trước. Bà nhếch môi rồi đóng sập cửa lại. Cô nhiu mày nhìn theo “ má cái bà tư này, chẳng lẽ sút cho mấy phát, hại người mà không có chút gì gọi là hối lỗi, mong cái nghiệp nó vận vào người bà lâu lâu chút. Tức quá xá mà “

Nhỏ Cúc khệ lự từ tầng 3 đi xuống, trên tay còn cầm hai bịch túi màu đen to chà bá.

- Mẹ ơi.. tránh đường (vừa thở gấp vừa nói)

- Cúc xách cái gì thế Cúc?

Cúc bất đắc dĩ đặt hai bịch đồ xuống đất rồi thở hắt ra vài cái rồi mới trả lời.

- À.. cái này là con dọn ở trên phòng chứa đồ tầng năm mẹ ạ. Lão phu nhân bảo xem đồ nào không dùng tới thì đem vứt đi kéo có chuột làm tổ. Chẳng hiểu đâu ra trên đó lăm chuột quá, con nên đã bốc mùi hôi thối ghê lắm mẹ.

- Trong này có những gì mà nhiều vậy?

- Toàn đồ linh tinh thập cẩm mẹ ạ.

- Vậy đem vứt đi rồi nghỉ chút không mệt. Khổ thân người thì loắt choắt xách hai bịch đồ to chà bá. Mẹ mà khỏe thì mẹ vác hộ một bịch.

- Úi thôi mẹ ơi. Mẹ cứ ở yên cho con nhờ.

Cô bật cười.

- Nhỏ này. Giờ không cần nhắc thì mẹ cũng phải ở yên rồi.

- Hi hi con sợ mẹ quên.. vậy con đi trước nhá.

Nhỏ Cúc xách hai bịch đồ lên tay được 5 giây rồi lại đặt xuống đất.

- À quên.. con có cái này muốn khoe mẹ. Con nghĩ mẹ sẽ hứng thú nên lượm xuống đây luôn.

- Gì đó?

Nhỏ Cúc lôi ra trong cái túi áo bà ba một chiếc túi ni lông màu xanh dương đưa cho cô.

- Con thấy có ảnh cậu cả hồi bé với hình như bộ đồ này cũng là của cậu hồi bé bị rớt dưới sàn nhà. Còn đây là miếng ngọc bội gì đó, con nghĩ hay là của cậu. Mẹ cầm lấy rồi hỏi cậu xem ạ.

Cô vui vẻ cầm lấy túi đồ Cúc đưa rồi rí rí nói.

- Cảm ơn Cúc nhé. Đây là đồ vật đáng giá lắm ấy ahihi..

Về đến phòng, cô vui vẻ lôi từng món đồ một ra để lên bàn, đầu tiên là bức ảnh Gia Minh lúc này chắc tầm 5-6 tuổi gì đó

- Ái chà chà...đẹp trai từ bé cơ ấy.

Tiếp sau đó là chiếc áo sơ mi hồng cộc tay với quần jeans màu xanh đậm.

- Ngày xưa mà ăn mặc thế này là oách lắm ấy.

Rồi từ trong chiếc áo rút ra một chiếc quần nhỏ màu hồng, ở mông có in hình chú mèo siêu ngộ nghĩnh.

- Ôi trời. Đừng nói là Gia Minh mặc quần màu hồng này nhá. Haha haha..

Sau hồi cô nghĩ có gì đó sai sai, bà nội cung chiều Gia Minh như vậy nên chắc chắn không thể để cháu mình mặc quần màu hồng như vậy. Nếu không phải của Gia Minh thì chắc chắn là của một cô gái nào đó. Nghĩ mà tự nhiên muốn hôn ghê gớm, lại còn giữ lại làm kỷ niệm cơ đấy.

Đến tối Gia Minh trở về, từ đằng sau anh xiết một vòng tay thật ấm áp luôn qua eo cô, giọng nói hết sức cung chiều.

- Em đã ăn gì chưa đó?

Cô phụng phịu gỡ tay anh ra khỏi người mình rồi tiến tới ngồi phịch xuống chiếc giường. Gia Minh thấy lạ lạ liền nhíu mày hỏi.

- Ai đã đắc tội gì với vợ à?

- Không có.

- Thế lại đang làm sao? Nói đi anh phân xử cho.

- Tự nhiên thấy mình vẫn không quan trọng bằng ai đó nên muốn giận bay màu.

Anh tiến tới ngồi sát cạnh cô rồi từ từ nói.

- Tầm này thì làm gì có ai quan trọng bằng em.

- Vẫn có đó.

- Đâu?

- Kia kia?

Cô chỉ tay lên chiếc quần đùi nhỏ màu hồng đã bạc màu rồi nói.

- Chủ nhân của chiếc quần này đó.

Anh nhìn chiếc quần ngơ ngác rồi bật cười.

- Em kiếm đâu ra vậy?

- Không cần biết em kiếm ở đâu ra nhưng mà chủ nhân chiếc quần đó đâu rồi. Liệu có như Trần Trần thứ hai hay không, đừng cái trở về kể lại chuyện xưa, nghe một muốn chết.

- Chủ nhân chiếc quần đó xa ở chân trời, gần ngay trước mắt.

- Đây nhá...em không có giỡn đâu.

- anh cũng đâu có giỡn.

- Căn phòng này có anh và em, anh nói vậy há chẳng phải là em à?

- Ừ thì là em mà.

- Xăm không có vui gì hết.

- Thử nhớ lại xem em có chiếc quần nào giống vậy không?

Cô dừng lại suy nghĩ một hồi rồi tròn xoe mắt nói.

- Đúng rồi..em có một chiếc như vậy.

- Thì đó. Đã thấy mình trách oan anh chưa?

Nét mặt cô chợt thay đổi. Không đúng, chiếc quần đó từ hồi cô còn rất nhỏ, khi ấy anh và cô đã gặp nhau bao giờ đâu mà anh có nó. Với lại cô khi ấy là Nụ, cô là chính cô chứ đâu phải như bây giờ, sống trong thân phận người khác.

Cô quay qua nhìn anh, ánh nhìn tỏ vẻ như là có chuyện rất quan trọng muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Anh biết ý có lẽ mình đã quá nóng vội, ngay lập tức anh ôm cô vào lòng mình, nhẹ nhàng nói.

- Thôi được rồi. Anh xin lỗi mà. Muộn rồi em ngủ sớm đi cho khỏe.

- Anh định đi đâu à?

- Anh đi tắm còn thay đồ. Hay còn muốn ngửi mùi hôi trên cơ thể anh nữa.

Cô chu cái mỏ lên đáp

“Đáng ghét “

- À phải rồi. Miếng ngọc này là của anh à?

Cô lấy miếng ngọc ở dưới gối rồi đưa cho anh.

- Sáng nay nhỏ Cúc dọn dẹp trên tầng 5 nhặt được.

- Đây là miếng ngọc rất quan trọng với Gia Long. Là vật bất ly thân với nó. Tại sao lại rớt trên tầng 5 được.

- Thấy nhỏ Cúc bảo ở chỗ đồ của anh nên tưởng là của anh.

Dù trong lòng có suy nghĩ nhưng vì không muốn cô lo lắng nên anh tỏ ra rất bình thường.

- Chắc vô tình rơi. Để đó rồi anh trả lại.

Cô gật đầu.

- Vậy anh đi tắm đi rồi còn đi ngủ nữa.

- Vào tắm giúp anh đi.

- Hâm.không biết xấu hổ.

- Mấy hôm rồi chưa được phát nào, nhớ muốn chết. Nhưng vì con nên đành chịu thôi chứ biết làm sao bây giờ.

- Minh hâm, Minh khùng.

- Hâm với khùng nhưng khoai to là được nhỉ?

Ôi lạy.. ông chồng của cô càng ngày càng lấy hơn cô tưởng. Anh mỉm cười bước vào bên trong buồng tắm.

6 giờ sáng trong lúc cô vẫn còn say mê giấc ngủ, dưới sân vườn vọng lên tiếng nói to nhỏ khiến cô tỉnh giấc. Mắt nhắm mắt mở ngó nghiêng, sau hồi cô quyết định đi xuống vì thấy bé Cúc đứng đó, còn có cả An Nhã, vú Tám với Út Liên nữa.

Lúc cô xuống tới nơi đã thấy bé Cúc quỳ gối xuống.

- Mợ ơi.. mợ tha cho con, con nào dám lấy đồ của mợ đâu mợ.

An Nhã:

- Cúc. Tôi nể tình cô là người của chị Diệu Anh nên tôi không muốn làm lớn chuyện. Cô có lấy thì mang trả tôi, đó là vật rất quan trọng với tôi.

Mẹ kiếp, chưa biết trắng đen thế nào nhưng nhìn thấy nhỏ Cúc phải quỳ xuống chân mọi người mà cô muốn tăng xông. Định bụng sẵn tay áo lên nhưng nghĩ đi nghĩ lại mới thôi, bây giờ không thể giang hồ được, giải quyết mọi chuyện đúng với vị trí mẹ cả trong nhà.

- Sáng sớm mà mọi người đã to nhỏ gì ấy.

Mọi người quay qua nhìn cô đang tiến lại gần. An Nhã không nói gì nhưng Út Liên lên tiếng.

- Chị dâu, chị ở đây thì tốt quá. Chị lại xem người của chị nè, chẳng biết hồi trước mọi người đồn hiền lành thật thà lắm mà bây giờ lại đồ đốn sinh tạt ăn cấp thế này.

- Út Liên. Thím không được nói vậy, bằng chứng đâu mà thím nói người của tôi ăn cắp. Người ta ăn liều thì được chứ đừng nói liều ghen.

Út Liên:

- Chị dâu hai... chị nói gì đi chứ, đồ của chị mà.

An Nhã nhẹ giọng nói.

- Chị dâu. Thực ra em cũng không muốn làm lớn chuyện vì nhỏ Cúc là người của chị.

- Tôi lại đang muốn thím làm lớn chuyện để trắng đen rõ ràng đây. Có gì thím nói đi.

- Hôm qua em bị mất chiếc vòng gia truyền của họ nhà em. Vòng đó nó giá trị lắm chị.

- Lý do gì thím nói người của tôi lấy.

- Ngày qua em có nhờ nhỏ Cúc vào dọn dẹp phòng hộ ạ.

Cúc vội lên tiếng.

- Mẹ cả ơi... con không có lấy. Huhu

Vú Tám đứng bên cạnh Cúc liền quát.

- Im miệng.

Cô thấy vậy nói thẳng luôn.

- Vú Tám. Người của cháu xin hãy để cháu tự dạy dỗ. Cứ để cho con bé nói, biết đâu là bị oan ạ. Bây giờ có ra toà thì bên bị cáo vẫn có quyền được nói ạ.

Vú Tám tức lắm nhưng đành phải im.

Cô nói An Nhã.

- Thím hai nói tiếp đi. Tôi hỏi thím, ngoài nhỏ Cúc ra thì còn có ai vào phòng thím nữa không?

- Còn ạ...

- Vú Tám ạ...

Cô quay qua nhìn vú Tám, vú Tám lảng tránh ánh mắt của cô rồi lấp bắp nói.

- Mẹ cả... mẹ đừng nói là mẹ nghi ngờ tôi. Ôi giờ ơi, mọi người làm ơn làm chứng giúp tôi. Làm việc Trần Gia bao nhiêu năm trời, chưa bao giờ bị một điều tiếng nào cả mà bây giờ lại chịu nổi oan ức cay hơn ớt thế này.

- Vú Tám...vú đừng lại cháu nhờ. Ai đã nói gì vú chưa mà vú khóc như chết cha chết mẹ thế ạ. Hay là vú khóc trước để không bị nghi ngờ.

Út Liên:

- Chị dâu. Chị không được nói vú Tám như vậy, vú làm nhà mình đã nhiều năm rồi, nghi ngờ kéo oan cho vú.

- Vậy mọi người nghi ngờ nhỏ Cúc khi chưa có chứng cứ xác thực, liệu có oan cho con bé.

- Không phải nó thì là ai.
- Đôi khi những người chúng ta không ngờ đến lại như vậy thì sao.

Vú Tám lại bắt đầu khóc.

- Khổ thân già quá mà. Nỗi oan này ai thấu.

Bà hai với lão phu nhân từ xa đi tới.

- Có chuyện gì mà sáng sớm đã ồn ào thế hả?

Vú Tám được đà khóc to hơn.

- Lão phu nhân. Người phải phân xử giúp tôi.
- Tất cả về từ đường rồi trình bày.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Tại từ đường.

Vẫn như mọi lần, mỗi khi trong nhà có chuyện cần giải quyết là bà nội sẽ ngồi chính giữa, uy nghiêm nói.

- Được rồi. Trình bày xem chuyện như nào.

Út Liên nói.

- Chị dâu Nhã... chuyện của chị thì chị nói với bà nội trước đi, bà sẽ phân giải cho chị.

Bà nội quay qua nhìn An Nhã, trong lòng cô vốn đang rối như bù nhìn rom rồi một hâu sau mới nhẹ giọng nói.

- Bà nội. Chuyện là cháu nghĩ trong nhà này có kẻ tắt mặt ăn trộm. Hôm qua cháu bị mất chiếc vòng gia truyền, chiếc vòng đó thật sự rất giá trị và là vật rất quan trọng với cháu thừa bà.

- Thế đã tìm kỹ chưa?

- Dạ rồi ạ. Cháu đã cho người tìm tất cả những nơi trong căn phòng, bà có thể gọi mọi người lên hỏi ạ.

- Lúc trước khi mất chiếc vòng, cháu cất ở đâu?

- Dạ.. gần kéo tủ, trong chiếc hộp màu đỏ ạ.

- Vậy giờ nghi ngờ ai lấy?

- Cháu.. cháu sợ nói ra sẽ làm phật lòng chị dâu nhưng mà người ta lấy được lần này nhất định sẽ có lần hai... cháu nghĩ là bé Cúc, người hầu của chị dâu ạ.

Bà nội liếc mắt nhìn bé Cúc, con bé run sợ hai môi đánh cảm cập vào nhau rồi quỳ xuống.

- Lão phu nhân... con thề với trời với đất là con không có lấy. Nếu con mà lấy sét đánh chết con cũng không oan. Xin người phân xử giúp con.

An Nhã nói tiếp.

- Ngày hôm qua hầu gái của tôi đi vắng, tôi có nhờ cô dọn dẹp phòng hộ. Lúc trước khi dọn tôi có kiểm tra đồ vẫn còn đó, tại sao đến tối lại mất được. Chẳng lẽ chiếc vòng đó có cánh mà bay mất.

Nhìn nhỏ Cúc oan ức nước mắt ngắn nước mắt dài mà cô không kìm được lòng. Cúc theo hầu cô gần hai tháng nay nhưng cô hiểu tính con bé, tuyệt đối không thể có chuyện con bé lấy cắp đồ của người khác được. Lúc này cô mới lên tiếng.

- Bà nội. Con giám khẳng định bé Cúc không lấy đồ của thím Nhã. Với lại thím Nhã có nói hôm đó vào phòng thím ấy đâu chỉ có mình

nhỏ Cúc, còn có vú Tám nữa ạ.

Vú Tám nghe thấy cô nhắc đến tên mình, trong lòng căm phẫn lắm, mặt đỏ lên như đĩa phôi vôi.

- Mẹ cả...mẹ đừng có mà ăn không nói có cho tôi.mẹ mới về đây thì làm sao hiểu được việc trước giờ tôi trung thành như thế nào với Trần Gia.

- Con đâu nói vú Tám lấy mà vú bảo con ăn không nói có. Vậy vú có công nhận vú có vô phòng An Nhã hay không?

- Tôi...thì tôi có...

Sau đó vú Tám quay qua nói với bà nội.

- Xin lão phu nhân phân xử giúp già này...

Bà nội trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng.

- Ăn cắp là tội mà trong nhà này không bao giờ chấp nhận được nên bắt buộc phải tìm ra kẻ nào có tội ăn cắp. Bây giờ có nói gì thì cũng chẳng ai tự nhận mình ăn cắp, một khi lời nói không còn tác dụng thì bắt buộc phải dùng hành động.

Mọi người tròn xoe mắt nhìn nhau.

“ lẽ nào bà nội dùng gia pháp “

Sau đó bà nội sai nhỏ Sún đi lấy gia pháp cho bà. Trước khi dùng gia pháp, bà chậm chậm nhắc lại.

- Cúc...bây giờ còn một cơ hội nếu như cô thú tội, nếu không bắt buộc phải đánh bằng khai.

Bà nội vừa dứt lời thì Nụ chạy tới quỳ xuống trước mặt bà.

- Bà nội. Con xin bà đừng làm vậy. Con thề là bé Cúc không có lấy.

- Diệu Anh.. đứng dậy (bà nhấn mạnh)

- Cháu xin bà, nhất định có cách tìm ra kẻ nào lấy cắp ạ.

- Ta nói cháu đứng dậy.

Cúc vừa khóc vừa nói:

- Mẹ ơi.. mẹ đứng lên đi ạ.

Bà nội nói:

- Người đâu. Lôi mẹ cả đứng ra chỗ khác.

Cô bị hai người lôi đi và đứng cách đó một đoạn rất xa, cô bất lực nhìn Cúc bị từng roi mạnh quất lên người, hằn in vết đỏ đến ứa máu trên làn da trắng mịn của con bé. Cô hận, hận mình bây giờ bất lực không thể làm gì khác để bảo vệ con bé đáng thương ấy.

“Tội nghiệp Cúc của mẹ, mẹ nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Cúc “

Cái con người quất roi kia cũng khôn nạn lắm, quất con gái nhà người ta đau thế kia mà gương mặt không mấy may cảm xúc.

Bà nội:

- Nói...chiếc vòng đó hiện giờ đang ở đâu..

- Lão... lão phu nhân... con không... có..

lấy...

- Đánh tiếp!

Roi thứ 8 giáng xuống người bé Cúc, mỗi một roi quất xuống mà cô quặn thắt lòng. Đến roi thứ 9 cô lớn tiếng nói.

- Bà nội... cháu thấy bà không công bằng.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô,khỏi nói bà nội giận tím mặt mày. Cô nói tiếp.

- Hai người cùng vào phòng thím Nhã, có sao bà lại tra khảo có một. Vẫn chưa biết chính xác ai lấy cơ mà. Theo cháu để công bằng thì phải tra khảo cả hai.

Út Liên.

- Chị dâu nói thế không được. Dù nhỏ Cúc là người của chị nhưng chị cũng đừng nên dung túng như vậy. Trong nhà ai chẳng hiểu vú Tám như nào, chắc chắn sẽ không có chuyện vú Tám lấy đồ.

- Tầm này chẳng có gì là chắc chắn cả, tầm này chỉ cần sự công bằng mà thôi.

Bà nội hít một hơi thật sâu rồi nắm chặt tay vào thành ghế, trong lòng tự nghĩ có phải mấy ngày qua bà đã quá dễ dãi với cô nên cô mới không biết sợ là gì. Cô nói tra khảo cả vú Tám, thật là hoang đường vì vú Tám ở trong nhà này bao năm, bà thừa biết. Bà gần giọng quát.

- Im miệng lại... đừng có mà tùy tiện phát ngôn bừa bãi.

Vú Tám nhìn cô khề nhếch môi một cái. Sau đó bà ra lệnh.

- Đánh tiếp...!

Thân hình nhỏ nhắn của Cúc dường như sắp không chịu được nữa, cô bắt đầu lịm dần đi. Bà hai thấy vậy cũng xót xa vô cùng, mọp muối lên tiếng.

- Mẹ... con thấy con bé sắp không chịu được nữa rồi. Xin mẹ dừng tay lại.

Út Liên:

- Mẹ hai... mọi chuyện nên giải quyết cho xong ạ.

- Mang ra ngoài đội nước cho tỉnh.

Nhỏ Cúc bị lôi qua trước mặt cô, cô roi nước mắt nhìn con bé.

Một người hầu nhanh chân mang xô nước tới, cô cảm thấy mọi chuyện không thể dừng lại được nếu như cô không trực tiếp can ngăn. Xô nước đổ xuống người cô, mọi người dừng tay không kịp vì cô lao tới bắt ngờ.

- Mợ cả... mợ...(Người hầu áp úng nói)

Bà nội đứng bật dậy nhìn cô đầy tức giận. Cô nói.

- Bà nội. Con xin bà nội dừng tay lại.

Gia Minh từ phòng đi xuống, vừa đủ chứng kiến cảnh cô bị đổ nước vào người, anh nhanh chóng chạy tới đỡ cô lên rồi nhìn từng người một.

- Chuyện này là như nào.

Bà nội không nói gì thêm, im lặng bước đi.

Anh bế cô đi thẳng lên phòng, trước khi đi cô không quên nói với mẹ hai.

- Mẹ hai... nhờ mẹ đỡ nhỏ Cúc lên phòng.

Anh bế thẳng cô vào nhà tắm rồi cởi bỏ cúc áo của cô ra, cô giữ tay anh lại vì xấu hổ.

- Anh làm gì vậy?

- Thay quần áo cho em... em muốn mình ôm hay sao mà mặc quần áo ướt.

- Em không có..

- Đứng yên đó..

- Gia Minh... em..

- Thay xong anh sẽ nói chuyện với em.

Cô ngược mắt nhìn Gia Minh, cô biết anh đang giận cô lắm nhưng mà thực sự nhìn nhỏ Cúc như vậy cô không chịu được. Ngày xưa cô cũng từng roi

vào hoàn cảnh giống như con bé, cũng từng bị người ta vu oan lấy cắp đồ, cũng từng bị đánh đến ứa máu mà không biết kêu với ai, nỗi oan ấy cô hiểu... với lại cô nghĩ đội nước vào người nó cũng không ảnh hưởng lắm, cô cũng có nghĩ cho đứa bé trong bụng chứ, chủ yếu cô muốn bà nội dừng tay lại nên bắt buộc cô phải làm vậy.

Mặc quần áo xong xuôi, anh choàng cái khăn lên đầu cô rồi kéo cái ghế cho cô ngồi xuống, còn anh đi lấy cái máy sấy tóc.

- Gia Minh... chắc anh đang giận em lắm đúng không? Anh nghĩ em hồ đồ...

- Đúng... anh giận em tại sao lại hành động như vậy, em không nghĩ tới việc mình mang thai hay sao.

- Em có... em làm vậy cũng có lý do của em

Tắt máy sấy tóc đi, anh ngồi xuống trước mặt cô rồi nói.

- Anh còn giận em vì cái tội không biết em có nghĩ tới anh nữa không? Anh là chồng em, chuyện gì không giải quyết được thì em phải cho người đi gọi anh chứ. Nếu như hôm nay em không mang thai thì em có biết bà nội sẽ xử phạt em thế nào hay không?

- Em biết... em biết rồi.. là do quá nóng vội..

- Nhớ đấy. Chuyện gì không giải quyết được thì đã có anh.

Dứt lời anh ôm cô thật chặt vào lòng rồi hôn nhẹ lên trán cô một cái.

- Ngoài những lúc thông minh ra cũng có lúc ngốc thật.

Cô chu mỏ véo vào eo anh một cái khiến anh kêu lên một tiếng.

- Em nhất định phải nghĩ cách làm sáng tỏ vụ này. Mà Gia Minh.. em hỏi thật, anh nghĩ gì về vú Tám.

- Vú Tám được bà nội rất quý vì tinh thần làm việc rất tốt.

- Tại sao em cứ có linh cảm lần này vú Tám có gì đó bất ổn.

- Nếu linh cảm thế nào thì em cứ theo linh cảm mà làm. Có thể quan sát vú Tám hơn.

Cô buông ra khỏi người anh rồi đập chát vào đùi anh một cái.

- Phải rồi! Tại sao anh không nói sớm.

- Thì giờ em mới hỏi mà.

- Ồ nhỉ? Mà thôi em đi xuống xem nhỏ Cúc thế nào đã.

- Ở kia... bỏ rơi chồng à?

Cô mỉm cười hôn chụt lên môi anh một cái rồi vui vẻ bước đi.

Cúc được đưa vào phòng xoa thuốc, bước đến cửa phòng đã nghe được con nhỏ kêu đau.

- Á...

Bà hai đứng bên cạnh nói với người hầu.

- Khổ thân. Nhẹ tay một chút.

- Con nhẹ nhàng lắm rồi bà hai.

Cô bước vào bên trong, nhỏ Cúc định ngồi dậy thì cô ngăn lại.

- Cứ nằm yên đó thôi.

Cúc rung rung nước mắt nói.

- Mẹ... con cảm ơn mẹ.. on huệ này con không biết lấy gì báo đáp.

- Nhỏ này... ân huệ gì chứ. Việc nên làm mà. Mẹ tin con Cúc ạ.

- Mà phải rồi. Mẹ không sao chứ?

- Mẹ không sao. Cứ lo cho thân mình đi đã, không phải lo cho mẹ.

Bà hai nói.

- Khi này mẹ sợ quá. Sợ bà nội sẽ giận con mà xử phạt. May mà lúc đó có Gia Minh.

Cô mỉm cười nói.

- Dạ. Mà vết thương nhỏ Cúc thế này tầm mấy ngày là đỡ ạ.

- À. Vết thương ngoài da, chỉ cần sức ít thuốc này vào là nhanh hồi phục lắm. Thuốc này ngày trước ba con đi công tác bên Đài Loan mua về cho mẹ.

- Dạ. Như vậy thì con có thể yên tâm rồi ạ.

- Vậy mẹ ra ngoài trước, con ở lại đây nhé.

- Vâng. Mẹ hai bận gì cứ đi đi ạ.

Sau đó cô hầu gái cũng lui đi, lúc này cô mới kéo ghế ngồi cạnh giường Cúc rồi hỏi.

- Thế đầu đuôi câu chuyện là như nào vậy?

- Lúc hôm qua đi vất rác về á mẹ, con đi ngang qua phòng mẹ hai thì mẹ gọi vào dọn dẹp hộ mẹ ấy. Con nghĩ mình cũng đang rảnh nên cũng nhiệt tình dọn giúp.

- Thế vú Tám vào phòng lúc nào? Lúc đó còn Cúc ở đó không?

- Lúc đó con dọn gần xong thì vú Tám vào ạ.

- Thế vú Tám ra trước hay con ra trước?

- Dạ. Vú Tám ạ. Lúc con ra thì mẹ hai đi vào.

Cô im lặng suy nghĩ một hồi.

- Mẹ... mẹ nghĩ gì vậy ạ? Con thì con không có lấy.

- Hâm à. Mẹ đang nghĩ cách giúp Cúc, mẹ mà nghi ngờ Cúc thì mẹ đã không bênh Cúc.

- Mẹ tốt với con quá.

- Thì Cúc cũng tốt với mẹ mà. Mà thôi nghỉ ngơi đi, mấy nữa khỏe hơn mẹ cho đi ăn gà rán bù lại những vết thương này. Ăn cho sướng cái mồm đã, chuyện kia tính sau.

- Dạ...

Cô bước đi khỏi, Cúc rơi nước mắt vì cảm động.

Sau cái vụ hôm đó, vú Tám chống đối với cô ra mặt. Bà nội ít nhiều vẫn giận cô nhưng cũng không làm khó cô vì nghĩ đến đứa trẻ trong bụng. Gia Minh có đến tìm gặp bà nội nói chuyện nên bà chấp nhận để chuyện này thêm vài bữa nữa cho tới khi nhỏ Cúc hồi phục rồi mới giải quyết cho rõ.

Buổi chiều hôm ấy ở khuôn viên sau nhà, trong lúc cô đang cho vẹt ăn thì nghe được tiếng nói rất gần, nghe kỹ thì đây là giọng nói của vú Tám. Cô ngó ra thì thấy vú Tám đang đứng lấp sau nhà ăn nói chuyện điện thoại.

- Sợi dây chuyền hôm đó chưa đủ à?

.....

- Giờ cậu bảo già này kiếm đâu ra được nữa.

.....

- Lần trước đã bị nghi ngờ rồi nên lần này không còn cơ hội nào nữa đâu. Cậu tự mà lo đi.

Toàn bộ những câu nói của vú Tám đã bị cô nghe rõ mồn một. Vậy không còn gì để nghi ngờ nữa, vú Tám chính là người lấy cắp chiếc vòng đó rồi đó

thừa cho người khác.

Cô mím chặt môi nghĩ thầm “ Vũ Tắm. để tôi xem đợt này tôi giải quyết bà thế nào “

Vũ Tắm bước đi, cô vội vàng ngồi xuống lấp sau gốc cây.

Ngày hôm sau đó cô vẫn tỏ vẻ như mình chưa biết chuyện gì cả. Sáng sớm bà nội rời đi công chuyện, cô liền rủ Cúc đi tới tiệm gà rán ăn cho sướng cái mồm để lấy sức tối nay xử mụ vũ Tắm.

Vừa hay đặt mông xuống ghế thì xa xa cô thấy Út Liên đi vào cùng người đàn ông cô gặp hôm trước.

- Ủ uôi!!! Lại chuẩn bị có kịch hay gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Cô nhanh trí kéo Cúc đứng dậy ngồi vào chỗ góc khuất của quán, Cúc nhìn thấy Út Liên nên cũng nhanh trí phối hợp. Trời thương cô, Út Liên ngồi quay lưng lại phía cô và cách một đoạn rất gần. Cô ghé vào tai Cúc nói nhỏ.

- Yên lặng để lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người kia. Mọi tin có gì đó không ổn.

- Dạ mợ.

Cô và Cúc im lặng vênh tai lên nghe và quan sát.

Út Liên.

- Anh về khi nào?

- Sao? nhìn thấy người cũ trở về không vui à?

- Đừng đến gặp tôi nữa. Anh cần gì thì có thể gọi điện là được.

- Nhưng mà anh nhớ em, anh nhớ con.

- Con nào? Anh điên à? Ai là con anh?

- Em đừng giấu anh nữa. Bé Su nó là con anh?

Út Liên thay đổi sắc mặt liền dơ một bạt tai lên người đàn ông.

- Câm miệng lại. Anh nghe cho kỹ đây, bé Su không liên quan gì đến anh.

- Năm xưa em báo bầu của tôi, vì gia đình tôi phá sản, tôi đi tù, thời gian em được gả vào Trần Gia không lâu sau đó. Vậy đứa bé đó đâu?

- Tôi bị hỏng rồi.

- Em nói dối. Đứa bé đó là Su.

- Tôi nói anh im miệng lại.

- 3 lần đến Trần Gia tôi đều không gặp được em và con. Để tối nay tôi đến xin phép lão phu nhân Trần Gia, xin phép chồng em cho tôi thử ADN với bé Su xem thế nào.

- Anh nói gì? Anh đến Trần Gia tìm tôi?

- Phải.

- Anh điên rồi à? Mọi chuyện lộ ra là anh có biết anh hại đời tôi không hả?

- Vậy bé Su... là con ai? Nó là con tôi đúng không?

- Không phải.

- Được rồi, em đừng trách tôi, đừng thách thức một thằng mới ra tù, nó không còn gì để mất nữa đâu.

Gã đàn ông đứng dậy, Út Liên kéo tay lại.

- Khoan đã. Nếu tôi nói bé Su là con anh thì anh có muốn cho con anh một cuộc sống tốt nhất hay không?

- Tất nhiên rồi.

- Bé Su đúng là con anh nhưng tôi xin anh hãy giữ bí mật này, chỉ chúng ta biết thôi.. tôi xin anh hãy làm một người cha tốt, Su không thể theo anh vì tương lai con bé, anh hãy coi như nó là con cháu Trần Gia.

- Ý em là tôi sẽ không được nhận con.

- Một thời gian nữa, tôi nhất định sắp xếp cho cha con anh gặp nhau. Anh hài lòng chưa?

- Tôi có thể tin em không?

- Anh đang cầm đằng chuôi, tôi cầm lưỡi thì anh sợ gì. Tôi không sợ anh thì thôi.

Hắn nheo mắt suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng.

- Được rồi. Bây giờ tôi cần 100tr, em có mang đến đây không? Ít nhất tôi phải trang trải cho đến khi tìm được việc làm.

Út Liên lôi trong túi ra một cọc tiền 500 ngàn rồi nói.

- Tôi chỉ có 50 triệu thôi. Anh cầm tạm.

- Em đùa tôi à? Làm dâu nhà đó ít nhất trong tay em phải có vài tỉ tiêu vật.

- Anh làm như tôi hót được tiền của nhà người ta ấy, anh làm như làm dâu nhà giàu là sướng lắm ấy (mắt ngẩn lệ)

- Thôi không phải khóc. Tôi cầm tạm cũng được.

- Cầm tiền và đi nhanh kéo người khác nhìn thấy. Nhớ đừng bao giờ tùy tiện tới Trần Gia tìm tôi.

Hắn cười nhạt rồi cầm cọc tiền đứng dậy bước đi, trước khi đi vẫn không quên nháy mắt.

- Cảm ơn tình yêu bé nhỏ của anh!

Út Liên tức giận uống một hơi hết cốc nước cam rồi nói.

- Chủ quán. Tính tiền!

Chủ chủ quán vui vẻ chạy tới.

- Của cô hết 300 ngàn ạ. Nhưng mà gà này cô không ăn thì có cần tôi gói về không?

- Không cần.

Út Liên đặt 300 ngàn xuống bàn rồi bước đi ngay lúc đó.

Cô ở bên kia bàn vẫn chưa hết run, vừa nghe hai người nói đến đoạn bé Su không phải là con Gia Hưng mà cô đã chết điếng nửa người.

- Cúc... mẹ không nghe nhầm chứ? Để chắc chắn mẹ không nghe nhầm, vừa nãy Cúc đã nghe thấy gì thì Cúc nói đi.

- Con nghe thấy mẹ ba nói bé Su là con của gã đàn ông kia.

- Vậy là mẹ không nghe nhầm. Cúc ơi.. mẹ phải làm sao bây giờ Cúc.

- Có nên vạch trần không mẹ?

- Mẹ thấy thương bé Su. Con bé rất đáng yêu.

- Nhưng nếu không nói thì cậu ba bị lừa dối cả đời đó mẹ.

- Đẻ đó rồi mợ tính. Thôi ăn đi rồi về.

Hai người gọi ra trên bàn hai chiếc đùi gà rán và hai chiếc cánh gà, từ lúc nghe xong cuộc nói chuyện kia đâm ra cô lại mất hứng muốn ăn. Trong đầu cứ quanh quẩn suy nghĩ không biết nên giải quyết thế nào. Nhỏ Cúc ngon miệng ăn hết cái đùi gà, thấy cô tâm trạng nên cũng không lờ lững nào ăn tiếp.

- Mợ.. mợ đang mai bầu suy nghĩ nhiều không có tốt.

- Ủ. Mợ biết!

- Mợ ăn đi mợ.

- Ủ.

- mợ mới về đây mà cũng tìm được quán gà rán ngon ghê. Đi hơi xa nhà chút nhưng phải công nhận ngon nhất trong thị trấn này, cái vị nó là lạ.

- Quán này là do cậu dẫn mợ tới ăn nên mợ mới biết đó. Mà công nhận ngon thật.

- Ngon thì mợ ăn nhiều vô.

Cô mỉm cười cầm chiếc đùi gà lên ăn, ăn đúng kiểu cô bé Nụ ngày xưa phòng mồm tròn má ăn mà không cần để ý nhiều đến ai. Cảm giác này rất lâu rồi cô mới có thể có lại.

Chiều chiều lúc đi qua hồ sen, cô thấy vú Tám đứng một mình cạnh hồ, định bụng sẽ lướt qua không để ý tới nhưng ai ngờ cô bị vú Tám gọi lại.

- Mợ cả..mợ đi đâu về á.

- Thì cháu cũng quanh quẩn khu nhà này thôi, mà từ bao giờ vú Tám lại muốn quản lý cháu vậy.

- Tôi nào giám quản lý mợ (nhếch môi cười nhạt)

- Vậy cháu đi đâu là việc của cháu, vú Tám không giám quản lý thì cũng không nên hỏi nhiều nếu không có việc gì khác. Cháu xin phép!

- Tôi chẳng hiểu sao cậu cả lại chọn mợ, một người không biết tôn trọng người lớn.

- Vú thắc mắc à? Thắc mắc thì đi hỏi luôn chồng cháu ấy. Vú nói cháu không tôn trọng người lớn thì cháu cũng nói luôn, cháu chỉ tôn trọng người đáng để tôn trọng. Cháu thích nhất là những người thật thà.

Vú Tám thay đổi sắc mặt nhìn cô bằng ánh mắt cay độc. Từ xa vú Tám liếc thấy bé Sún đang tới gần, bà lùi lại đằng mép hồ vài bước giả như mình sắp trượt chân, cô thấy vậy tiến đến gần đỡ lấy thì bắt ngờ bà la lớn.

- Xin mợ tha cho già này.. già không có lấy đồ, bé Cúc bị đánh già cũng không muốn.

Cô chau mày nhìn vú Tám rồi nói.

- Vú nói gì vậy?

- Mợ ơi... đừng làm vậy mà..

Nói rồi bà ta buông tay ra khỏi tay cô rồi ngã ùm xuống hồ sen, kịp lúc bé Sún trông thấy.

- Vú Tám.. Vú Tám.. có ai không? Cứu vú..

Thề là cô giận tím người, không nghĩ ngoài tật ăn trộm ăn cắp mà mẹ ta còn có tật ăn điều nói hót như vậy. Già rồi có khác, chuyên nghiệp hơn hẳn.

Một lúc sau đó mẹ vú Tám được người làm đưa lên bờ,cô mím chặt môi rồi nói nhỏ vào tai bà.

- Sao bà không ở dưới đó luôn đi.

Vú Tám bắt đầu tỏ vẻ sợ hãi và khóc.

- Mợ tránh xa tôi ra..

Tin tức cô đẩy vú Tám xuống hồ sen sớm đã lan truyền khắp Trần Gia, bà hai nghe tin liền chạy tới phòng tìm cô.

- Diệu anh... chuyện này là như nào?

- Con không làm gì hết nên con không sợ.

- Bà vú Tám đang ở dưới nhà, bà nhất quyết không thay quần áo cho tới khi bà nội con về.
- Mẹ hai đừng tin bà. Bà cố tình vu oan cho con.
- Ta chỉ sợ....
- Mẹ hai yên tâm. Con sẽ có cách trị bà ấy.

Vừa dứt lời thì bên dưới vọng ra tiếng nói lớn.

- Ôn gọi lão phu nhân về rồi. Xin người phải giúp tôi, có người muốn hại tôi.
- Lại chuyện gì nữa.

Vú Tám đứng kể một hồi, bà nội tức giận.

- Gọi mợ cả và những người có liên quan xuống đây.

Cô bước xuống đã có đông đủ mọi người.

Bà nội:

- Vú Tám nói con đẩy bà ấy xuống hồ sen. Có phải vậy không?
- Con không có.

Vú Tám:

- Nếu không tin lão phu nhân hỏi bé Sún đi ạ.

Bà nội:

- Bé Sún... chuyện là như nào?
- Con thấy mợ cả đứng trước vú Tám bên mép hồ, rồi sau đó con thấy vú Tám ngã ùm xuống hồ. Thấy vú Tám còn la lớn mợ tha cho tôi.
- Đẩy thừa lão phu nhân. Bé Sún cũng chứng kiến tất cả. Mợ cả tức giận vì cái tội lão phu nhân không xử lý già cái chuyện hôm đó, nên hôm nay mợ đích thân xử lý.

Bà nội:

- Diệu anh... con còn gì để nói không?

Cô bình tĩnh trả lời.

- Con biết bây giờ dù có nói gì đi nữa thì con vẫn không thể nói lại được vú Tám vì trình độ diễn của vú ấy quá cao siêu. Nhắc tới vụ cái dây chuyền, con cũng đang muốn thưa với nội chuyện này, con khẳng định dây chuyền của thím Nhân là do vú Tám lấy.
- Mợ đừng có nói láo.
- Con tất nhiên sẽ không nói láo vì con nói có sách, mách có chứng.

Vú Tám ít nhiều thay đổi sắc mặt nhưng vẫn già mồm cãi.

- oan cho tôi quá mà. Già đầu rồi nhưng bị đưa trẻ lên mặt.
- Vú nói vậy lại càng không đúng rồi. Dù sao vú cũng là người làm nhà này thôi.

Bà nội mấy hôm nay cũng chán nản giải quyết mấy cái vụ như này nên cũng không nói gì nhiều.

- Được rồi. Có chứng cứ gì cứ lôi hết lên đây.

Cô quay qua nhìn Gia Minh bên ngoài rồi gật đầu một cái. Thực ra tối qua cô cũng phỏng tới chuyện vú Tám sẽ không thừa nhận nên cô cũng nhờ anh tìm hiểu họ hàng với vú Tám. Cũng may mà vú Tám chỉ có duy nhất một người cháu, bà ấy không lấy chồng mà lại sống một mình nên việc tìm kiếm không quá khó khăn. Được biết người cháu này vú Tám rất yêu thương, dạo gần đây lao đầu vào cơ bạc nên nợ nần không ít. Vú Tám tìm lại về Trần Gia không phải vì tiện đường qua chơi, chẳng là nhà cửa dưới quê đã bán hết rồi và đã không còn nơi nào để dung thân.

Gia Minh cho người lôi vào một cậu thanh niên tầm ngoài 20 tuổi, trên mặt đã bầm tím vết thương rồi quăng mạnh hắn ta xuống đất. Vú Tám thấy cháu

mình, mặt biến sắc. Hắn ta ngược mắt nhìn vú Tám rồi nói.

- Di oi... di phải cứu con.

- Cảnh... sao lại ở đây.

Cô lên tiếng:

- Vú Tám.. vú nhận ra người này chứ?

Bà nội:

- Chuyện này là thế nào.

Vú Tám lấp bắp mãi không nói lên câu, khuôn mặt đã sấm tím tái tưởng chừng cắt không ra giọt máu.

- Tôi... Tôi...

- Vú Tám... bà nói đi, chuyện này là thế nào (bà nội quát lớn)

Tên kia lên tiếng:

- Đám người này đánh con, bắt con khai chiếc vòng di oi.

Vú Tám vội vàng quỳ xuống rạp đầu xuống đất.

- Lão phu nhân.. tôi sai rồi, xin lão phu nhân tha cho tôi một con đường.

- Tha thứ? Nói tha thứ là xong đã? Bà định một tay dung tủng cả bầu trời mà bà nói tôi tha thứ.

- Lão phu nhân.. tôi lạy bà, tôi không còn nơi nào để đi hết. (khóc lớn)

- Từ lúc bà về cái nhà này, không lúc nào được yên ổn cả. Thân làm người hầu mà không biết thân biết phận, cứ nghĩ mình làm chủ à?

- Tôi không dám...

- Tôi cho bà 5p dọn đồ ra khỏi nhà tôi. Nhà tôi không thể chứa chấp con người xảo trá như vậy.

Vú Tám chạy tới ôm chân lão phu nhân, vừa ôm vừa khóc.

- Đừng mà. Lão phu nhân đừng đuổi tôi đi, tôi hứa tôi sẽ không như vậy nữa.

- Cút...

- Hãy niệm tình tôi có công trong nhà, hãy tha cho tôi một lần.

Gia Minh nói với người hầu.

- Còn không mau gỡ tay vú Tám ra khỏi người bà nội.

Hai người hầu tiến tới gỡ tay vú Tám ra khỏi, bất ngờ bà ta lăn đùng ngất tại chỗ.

Cô và Gia Minh đứng nhìn thờ dài, cô biết bà nội chắc đang thất vọng lắm. Con người ta khi đặt niềm tin quá lớn vào ai đó thì thất vọng sẽ càng nhiều. Bất chợt cô tha thần suy nghĩ trong vài giây tới chuyện của chính mình. Ngộ nhớ một ngày nào đó mọi người phát hiện cô không phải là tiểu thư Diệu Anh xuất thân cao sang như mọi người tưởng thì chắc có lẽ mọi người sẽ thất vọng gấp bội phần.

Bà nội nhìn vú Tám vậy cũng không thềm nói câu gì nữa, Gia Minh thấy vậy đành lên tiếng.

- đưa vú Tám vào phòng rồi tính.

Thấy vú Tám vậy cô cũng không nói gì thêm nữa, ban đầu cũng muốn nhất bết với bà ta nhưng có lẽ trong cô đâu đó vẫn tồn tại hai chữ “ thương người “

Anh và cô trở về phòng mình, cánh cửa đóng sập lại, cô ngáp ngừng một hồi mới dám lên tiếng.

- Gia Minh... em có chuyện muốn nói.

- Sao vậy? Nhìn em sao mà căng thẳng thế.

- Chuyện này rất quan trọng.

- Ừm.

- Thực ra em đã từng lừa dối anh... à không đúng...em đang lừa dối anh...

Gia Minh kéo ghế cho cô ngồi xuống rồi nói.

- Em nói tiếp đi.

- Em không phải là Diệu Anh...

Gia Minh giả bộ tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Em không phải Diệu Anh thì em là ai?

- Em là Nụ... là người ở của nhà tiểu thư Diệu Anh.

- Rồi sao?

- Em xin lỗi.

- Sao em phải xin lỗi.

Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên.

- Anh không giận em à?

- Ngay từ đầu người anh chọn là Nụ chứ đâu phải Diệu Anh.

- Sao cơ?

- Lại đây anh nói nhỏ nghe nè...Chiếc quần nhỏ màu hồng dễ thương lắm.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

“Chiếc quần nhỏ màu hồng“. anh nói khiến cô không thể nào dấu điểm được vẻ mặt mắc cỡ, hai má cô bắt đầu ửng hồng như những cánh hoa anh đào thảng tư nở rộ. Nhận thấy trong ánh mắt anh đầy ý trêu chọc, cô chu mỏ véo cái eo anh một cái thật đau khiến cổ họng anh phải kêu lên một tiếng.

- Á...

- Đáng ghét! Nhưng mà thật sự anh biết thân phận em ngay từ đầu hả Gia Minh?

- Ừm đúng rồi.

- Sao anh còn lấy em?

- Anh thích... có được hơn?

Cô ngăn người suy nghĩ, càng nói càng thấy có gì đó sai sai.

- Có phải anh cho người điều tra em đúng không?

- Thì cũng một chút... dù sao anh cũng có quyền biết vợ anh là người như thế nào chứ?

- Nhưng mà em vẫn không hiểu, sau khi biết em lừa dối anh mà anh vẫn còn lấy em.

Ánh mắt anh chuyển hướng nhìn cô đầy âu yếm.

- Đó là lựa chọn của anh.

Cô lại bắt đầu ngậy người suy nghĩ tiếp, sau đó lên tiếng hỏi.

- Còn chiếc quần nhỏ màu hồng kia... sao anh có được nó?
- Đó là bí mật của anh, ít nhất anh cũng phải có bí mật của riêng mình chứ.

Cô lườm yêu anh một cái rồi nói.

- Gia Minh... em phải biết, em cần biết.

Cô tiến tới chỗ anh, anh bật cười lùi lại đằng sau, khi đến mép thành giường anh bất ngờ xoay người cô lại rồi cúi xuống đặt một nụ hôn ngọt ngào lên cô, nụ hôn tràn miên day dứt giống như một cây kẹo ngọt, càng mút càng không muốn rời. Sau đó cô cắn nhẹ lên môi anh một cái rồi cười tươi đầy thích thú.

- Buông em ra không chỗ kia cứng hết rồi ấy.

Anh véo mũi cô rồi nói.

- Càng ngày càng tình nghịch, càng lúc càng biết hành hạ anh.
- Đâu có. Là vì tiểu bảo bối trong bụng mà. bác sỹ có nói chúng ta phải kiêng đi lại trong 3 tháng đầu. Anh ráng chịu một chút đi.
- Em có bao giờ nghĩ anh chịu nhiều rồi sẽ bị lãnh cảm không.
- Haha Thế mà có người tự tin khoe mình khỏe cơ đấy.
- Thì chẳng thế. đạ còn bắn trứng đích ấy chứ.

Anh vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa phòng.

- Cậu cả ơi. Ông gọi cậu xuống phòng làm việc nói chuyện.
- Ừm. Tôi biết rồi.

Cô hỏi.

- Ba đi đâu mấy hôm nay mà không thấy có nhà vậy anh?
- Ba đi công tác bên Thượng Hải.
- Thì ra là vậy. Thôi anh xuống đi không ba đợi lâu.
- Hôn miếng rồi đi.
- Hâm. đi đi lại còn hôn hít gì.

Anh nhanh chóng hôn chụt lên trán cô một cái rồi mới bước đi.

Tại bữa tối, hôm nay có đông đủ tất cả mọi người có mặt trừ nhỏ Ân Di, nghe nói đi khai trương cửa hàng quần áo của một người bạn mới quen. Bé Su ngồi bên cạnh cô, cứ nghĩ đến cuộc nói chuyện của Út Liên sáng nay với người đàn ông kia khiến cô không khỏi suy nghĩ. Cô để ý kỹ con bé hơn mọi ngày, con bé rất dễ thương nhưng lại không giống Gia Hưng là mấy. Lẽ nào những lời người đàn ông kia nói hoàn toàn là sự thật.

- Bác ơi con muốn ăn gà rán.

Cô giật mình cúi xuống nhìn bé Su đang lấy tay chỉ chỉ đĩa gà rán. Cô mỉm cười nói.

- Được. Để bác lấy cho Su gà rán.

Út Liên thấy vậy khó chịu lên tiếng.

- Su. Ra đây ngồi cùng mẹ, mẹ lấy gà rán cho con.
- Không. Con muốn ngồi với bác.
- Su... mẹ nói không nghe à?

- Út Liên. Thím để con bé ngồi đây với tôi cũng được chứ sao.
- Không được. Chị dâu cứ kệ con bé, lớn rồi không phải thích gì cũng được.

Bà nội lúc này mới lên tiếng.

- Máy khi cả nhà mới đông đủ thế này, ồn ào gì đấy. Kệ con bé thích ngồi đâu chẳng được. Mọi người tập trung vào dùng bữa đi.

Ba chồng cô:

- Mà phải rồi. Con có nghe qua chuyện của vú Tám. Mẹ định tính sao ạ?

Bà nội thờ dãi đáp.

- Tính sao nữa. Cái tật ăn cắp không thể bỏ qua được rồi.

Ba chồng cô thờ dãi.

- Vậy có gì ngày mai rồi nói chuyện lại với bà ấy.

Sau đó ông nói tiếp.

- Nhân tiện có mặt mọi người đông đủ tại đây... thưa mẹ, con có việc quan trọng muốn thông báo.

Bà nội gật đầu.

- Mọi người cũng biết mấy năm gần đây sức khỏe của tôi cũng không được tốt. Vì vậy tôi cũng muốn giao lại việc công ty để lui về nghỉ ngơi và ung dung tuổi già. Tôi có 3 người con trai, tất nhiên mỗi người con trai đều có phần của riêng mình. Tuy nhiên việc công ty trước giờ chủ yếu do Gia Minh quản lý nên cuộc họp cổ đông tuần tới, tôi muốn Gia Minh lên nắm quyền điều hành và giữ chức chủ tịch tập đoàn Trần Gia. Còn phần Gia Long với Gia Hưng tôi sẽ lập bằng thông báo sau. Mọi người thấy thế nào.

Sắc mặt bà ba và bà tư thay đổi rõ rệt nhưng không một ai dám lên tiếng phản kháng. Nói đúng hơn là đa số bất mãn với quyết định này nhưng chỉ dám để trong lòng, ai ai cũng muốn nhận cho mình phần hơn.

Ông hỏi lại lần nữa.

- Mọi người thấy thế nào.

Bất giờ Gia Long cười phá lên một cách rất ngu ngốc khiến ai cũng phải ngoái ra nhìn. Chỉ có cô và anh là tự hiểu trong lòng nụ cười ấy tỏ thái độ gì.

Bà hai:

- Minh quyết thế nào thì mọi người cứ theo thế mà làm thôi ạ.
- Được rồi. Vậy thì cứ thế mà quyết.

Chú hai nói:

- Anh cả. Em thấy quyết định này hoàn toàn đúng. Theo em nghĩ sẽ chẳng ai đủ tài giỏi như Gia Minh.

Gia Minh:

- Chú hai... chú lại nói quá cháu lên rồi. Cháu còn phải học hỏi chú nhiều.
- Gia Minh. Lúc nào cũng khiêm tốn vậy, thật khiến người ta nể phục.
- Cháu mời chú một ly.
- Phải... hôm nay phải nói là chú mời tất cả mọi người một ly vì có khả năng tuần sau chú phải trở về bên kia. Công việc bên đó giục quá rồi. Bây giờ chỉ mong vợ chồng hai đứa sớm sinh cho Trần Gia một đứa trẻ thì nhất định lúc đó dù có bận mấy, chú thím cũng nhất định sẽ về.
- Chú hai hứa đó nhé.
- Tất nhiên. Cả vợ chồng Gia Long và Gia Hưng nữa.

Bà tư thấy vậy lên tiếng.

- Chú hai nói vậy rồi thì An Nhã với Gia Long xem làm sao sớm có bé con để gia đình ta niềm vui nhân đôi.

An Nhã cười nhẹ trả lời.

- Dạ Vâng.

Bà tư nhếch môi cười mỉa mai, bà ba thấy vậy tức lắm vì dám coi thường con trai bà.

Út Liên:

- Nhân tiện đây con cũng có chuyện muốn nói ạ. Không biết hai chị dâu thế nào chứ sang năm bà nội nhất định sẽ có thêm chất mới, đó chính là con của vợ chồng con.

Bà nội:

- Nói vậy là cháu đang mang thai?

- Dạ vâng ạ. Em bé được 6 tuần rồi nội.

Gia Hưng bất ngờ nhìn vợ.

- Em có thai sao không nói anh biết?

- Thì em muốn tạo bất ngờ cho anh mà.

Cả bữa ăn gần như là cô im lặng vì cứ quanh quẩn trong cái suy nghĩ có nên nói cho mọi người biết chuyện bé Su không phải là con của Gia Hưng không. Chính vì con bé quá dễ thương mà cô mới không lỡ lòng nào mớ lời, với lại bây giờ Út Liên lại thông báo mang bầu nữa. Tạm thời cô quyết định im lặng một thời gian tìm hiểu và có đầy đủ bằng chứng rồi mới dám lên tiếng. Sống trong nhà này nếu như cứ vạ miệng có khi còn tự hại chính bản thân mình, đó chính là bài học cô rút ra từ vụ của vú Tám.

Từ nhà ăn trở về, cô nói Gia Minh lên phòng trước còn cô đi gặp vú Tám.

- Để anh đi cùng em.

- Thôi. Lên phòng trước đợi em rồi lát em lên.

- Anh sợ vú Tám sẽ làm gì em.

Cô bật cười.

- Ngốc. Em còn vắc được mấy chục cân lúa ấy chứ, dăm ba cái vú Tám có là gì.

- Còn bé con trong bụng em nữa kia.

- Em biết rồi mà. Yên tâm về vợ của anh nhé.

- Vậy anh lên phòng trước. Nhớ lên sớm nhé.

- OK!

Cô gõ cửa phòng vú Tám nhưng không ai lên tiếng, cô đành tự mở cửa bước vào thì thấy vú Tám đang nằm quay lưng ra ngoài. Trên bàn vẫn còn cơm, canh rau và thức ăn chưa động đũa tới.

- Vú Tám!

Nghe được tiếng cô, vú Tám mở mắt ra rồi lồm cồm bò dậy.

- Mợ đến đây để cười tôi thì mợ đã thành công rồi ấy.

- Cháu với vú Tám nói chuyện chút được không?

- Không. Tôi không có gì để nói với mợ.

- Được thôi. Nếu vú Tám không chịu nói chuyện với cháu thì để cháu bảo Gia Minh cho người lôi cổ vú Tám ra khỏi nhà này.

- Mợ độc ác vừa thôi.

- Đến sự coi trọng cháu mà vú con không có thì hà cớ gì cháu phải tốt với Vú.

Thấy vậy Vú Tám hạ giọng xuống một chút.

- Mợ có gì muốn nói thì nói luôn đi.

- Sợi dây chuyền đó là vú lấy hay ai đưa cho vú?

Vú Tám thay đổi sắc mặt rồi trả lời.

- Tôi lấy.

- theo như lời Cúc kể thì lúc Cúc ra khỏi thì An Nhã đi vào. Vậy thời gian đâu để vú lấy.

- buồn cười. Đi ăn trộm thì thiếu gì cách.

- Vú còn nói chuyện với thái độ đó thì đừng trách cháu lên nói Gia Minh vú bắt nạt cháu. Vú có tin anh ấy đuổi vú đi ngay trong đêm nay không?

- Đừng nghĩ mà dọa được tôi.

- Cháu không dọa. Cháu nói làm. Vú nghĩ bây giờ ai còn đủ niềm tin với vú nữa.

- Mợ khá lắm. Còn nhỏ tuổi mà lý luận hơn tôi nghĩ.

- Vậy vú nói thật cho cháu biết sự việc hôm đó là thế nào? Nếu vú nói, cháu hứa cháu sẽ có cách giúp vú ở lại nhà này.

- Làm sao tôi có thể tin mợ?

- Tùy vú thôi ạ.

Cô quay lưng bước đi thì bất ngờ vú gọi lại.

- Khoan đã!

- Vú thay đổi quyết định rồi à?

Vú gật đầu.

- Nhưng mợ phải hứa giúp tôi được ở lại Trần Gia đấy.

- Cháu hứa.

- Thực ra chính tôi cũng không biết vì sao mợ hai biết cháu tôi nợ nần, chính mợ ấy đưa tôi chiếc vòng rồi nói tôi đi bán trả nợ cho cháu nhưng phải nói đây là vòng ăn cắp ở Trần Gia. Tôi vì lòng tham nhất thời với hoàn cảnh khi đó không có sự lựa chọn nên đã đồng ý.

- Vậy sao lúc bà nội tra khảo vú không nói?

- Tôi... tôi không có lựa chọn nào khác vì tôi sợ lúc đó nói cũng không ai tin. Biết đâu tội lại nhân đôi. Tôi hiểu tính lão phu nhân, bà ấy thực sự rất dễ mất kiểm soát khi nóng giận.

- Vậy sao lại đổ thừa cho Cúc?

- Cái này tôi hoàn toàn không biết. Đám lao thì theo lao thôi ạ.

- Được rồi. Cháu tạm thời tin vú. Sau khi cháu tìm hiểu kỹ rồi cháu sẽ nói chuyện với vú sau.

Cô bước đi, vừa đi vừa suy nghĩ “tại sao An Nhã lại phải làm vậy “

Từ đằng sau An Nhã tươi cười gọi khiến cô giật mình.

- Chị dâu. Minh ngồi xích đu không chị?

- Thôi thím ngồi đi, chị mệt lên phòng trước.

Trên phòng của Gia Minh.

- Điều tra giúp tôi về tin tức thầy Tuy thế nào rồi?

- Dạ, mấy ngày qua chúng tôi tìm được manh mối thầy Tuy đang ở trên Mùông, có liên quan tới bà tư.

- Tuyệt đối không được để chuyện này tới tai bất kỳ ai. Cứ âm thầm theo dõi.

Tắt điện thoại, anh ngước mắt lên nhìn quả cầu treo đầu giường, màu sắc mỗi lúc một tối hơn. Anh biết đó chỉ là giải pháp nhất thời và nó cũng chỉ là khắc chế nhất thời mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Mấy ngày sau đó biểu hiện của vú Tám có dễ chịu hơn chút, nói đúng hơn là vú Tám đang kiêng dè cô. Sau khi cô bảo Gia Minh nói chuyện với bà nội về chuyện cho vú Tám ở lại lấy công chuộc tội, phần vì bà vẫn còn đôi chút tình nghĩa dành cho vú Tám nên cũng không quá khó khăn.

Trong lúc mọi người đang ăn bánh uống trà thì bất ngờ An Nhã lên tiếng.

- Bà nội. Con nghe nói nhà mình đang cần thêm một người làm phải không ạ?

Bà đặt tách trà xuống bàn rồi chậm chạp trả lời.

- Ừm. Đúng rồi.

- Vậy con có thể xin bà cho anh họ con vào đây làm được không ạ? Anh ấy trước bán hoa quả ở chợ nhưng dạo gần đây buôn bán cũng không ăn thua.

Mẹ hai nghe vậy lên tiếng hỏi.

- Anh họ con có phải tên Nô đúng không?

Nghe đến tên Nô cô đang uống trà thì bị sặc mà ho lên vài tiếng. An Nhã liếc mắt nhìn cô rồi nói tiếp.

- Đúng rồi mẹ hai.

- Nếu vậy thì tốt quá. Cậu Nô ấy cũng thật thà với nhanh nhẹn lắm. Mẹ có mua hoa quả chỗ cậu ấy vài lần.

Bà nội:

- Vậy thì ngày mai bảo cậu ấy tới đây làm luôn. Bà quản gia sẽ sắp xếp việc cho.

An Nhã cười tươi.

- Con cảm ơn bà nội ạ.

- Chỉ cần làm tốt việc là được.

- Dạ... Ý mà anh họ em cùng quê với chị Diệu Anh đó. Không biết hai người có biết nhau từ trước không ạ?

- Ừ. Nếu là người trong làng thì tất nhiên sẽ phải gặp qua rồi.

- Hi hi, ngày mai anh em tới đây, biết đâu hai người lại là người quen.

Út Liên.

- Hôm trước gặp anh họ của chị, em có hỏi nhưng hai người không quen biết gì đâu.

- Vậy à? Tiếc ghê.

Tại bìa mộ Diệu Nhi ở gần đồi Thảo Nguyên.

Gia Minh chậm rãi bước từng bước chân tới gần chỗ Gia Long đứng.

- Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi.

Gia Long giật mình quay lại nhìn thấy Gia Minh, sau đó lập tức nở ra nụ cười ngu ngốc. Gia Minh nhếch môi xỏ tay túi quần rồi chậm chậm nói.

- Trước mặt tôi, cậu không phải cố gắng tỏ vẻ mình là kẻ ngốc làm gì cho mệt. Tôi biết cậu đã bình thường trở lại rồi.

Gia Long không nói gì, nét mặt vẫn giữ nguyên nụ cười ngu ngốc ấy trên môi.

Gia Minh thờ dãi lấy ra chiếc ngọc bội màu xanh ngọc đưa ra trước mặt.

- Cái này của cậu à?

Gia Long thay đổi sắc mặt, nhanh chóng đưa tay chụp lấy thì Gia Minh lùi tay lại.

- Làm sao anh có nó (Gia Long nghiêm giọng hỏi)

- Là do cậu bất cẩn đánh rơi thôi.

- Trả đây.

- Tôi nhớ vật này rất quan trọng với cậu thì phải. Nó là kỷ vật của cậu với Diệu Nhi. Hôm nay là ngày giỗ của Diệu Nhi đúng không?

- Trả đây.

- Trả lời câu hỏi trên.

- Không liên quan tới anh. Tìm tôi có chuyện gì?

- Giúp tôi giải trừ tà thuật của bà tư.

- Tôi không biết tà thuật gì cả.

- Tôi biết cậu đã âm thầm giúp vợ tôi giảm trừ tà thuật của bà tư.

Gia Long cười phá lên một hồi rồi nhếch môi nói.

- Tại sao tôi phải giúp vợ anh chứ. Với lại tôi không biết tà thuật mà anh nói là gì.

Gia Long quay mặt đi, Gia Minh lên tiếng.

- Vì cô ấy có nét giống với Diệu Nhi. Hơn nữa lại cùng ngày sinh nhật với Diệu Nhi. Đôi lúc cậu coi cô ấy chính là cái bóng của Diệu Nhi.

Gia Long nhắm chặt mắt lại rồi im lặng một hồi rất lâu... rất rất lâu...trầm ngâm suy nghĩ. Nhìn về bức ảnh của Diệu Nhi, đôi mắt anh đỏ hoe những tia máu đỏ trong hốc mắt.

Gia Minh nói tiếp.

- Nếu cậu chịu giúp tôi, tôi nhất định sẽ không để cậu thiệt. Còn miếng ngọc bội này, tôi trả cậu.

Đưa miếng ngọc bội cho Gia Long rồi Gia Minh bước đi về đằng trước. Gia Long có quay lại nhìn theo bóng dáng Gia Minh rồi thờ dãi.

- Diệu Nhi... nhờ em theo chân bảo vệ cô ấy...có được không?

Chiếc lá non trên mộ Diệu Nhi đung đưa, Gia Long tiến gần nâng nhẹ chiếc lá cười trong nước mắt.

Tối nay bà nội lại bắt đầu triệu tập các nàng dâu hạp về việc giỗ tổ dòng họ. Cô với mọi người ngồi ngay ngắn nghe bà nói.

- Ngày 6/6 là ngày giỗ tổ lớn của dòng họ nhà Trần Gia. Ngày này mọi người trong họ sẽ đổ về kính lễ nên mọi thứ bắt buộc phải chỉnh chu, hạn chế sai sót nhất có thể. Như dự kiến áng chừng 30 mâm cỗ, về thực đơn đã có đầu bếp lo. Còn nguyên liệu thực phẩm thì ngày mai Diệu Anh đi cùng mẹ hai chuẩn bị cho biết.

- Dạ bà nội.

Nói xong bà có dặn thêm.

- Việc xách đồ bảo nhỏ Cúc với một người nữa đi theo xách giúp. Cháu chỉ cần đi cho biết thôi.
- Còn Út Liên cũng đang mang bầu thì ở nhà chỉ đạo mọi người lau dọn sạch sẽ các phòng ở các tầng, khu trước và khu sau.
- An Nhã mới về nên tập trung phụ giúp Út Liên là được.

Sau khi nghe bà nội phân công công việc xong cũng ngót nghét 9 giờ tối. Lúc đi lên phòng cô thấy anh đang ngồi đọc báo, khựng chân lại cô chăm chú nhìn anh, người đàn ông ấy dù ở trong hoàn cảnh nào cũng có thể hút hồn cô lại. Khuôn mặt đẹp không tí vết, thân hình body 6 múi rắn chắc, trên người lại còn tỏa ra một mùi hương rất đặc biệt, tim hoài cũng chẳng có một điểm trừ. Anh ngược mắt lên nhìn cô, cô vội vàng thu ánh mắt quay đi hướng khác rồi tùm tùm cười.

Anh nhẹ giọng nói.

- Em còn đứng ngây người ra đó làm gì. Lại đây anh bảo.

Cô tiến đến gần rồi hỏi.

- Anh bảo gì?

Anh kéo cô ngồi trên đùi anh, vòng tay ôm lấy eo cô rồi nói.

- Lại đây ngắm anh cho gần, đứng ngắm xa sẽ làm giảm bớt vẻ đẹp của anh.

- Không biết xấu hổ! Ai thèm ngắm anh chứ!

- Điều làm cúm nhá.

- Em điều anh làm cúm.

Anh nhíu mày véo mũi cô một cái.

- Khôn như em quê anh đây.

- Vậy đi tìm thử xem có ai giống em không.

- Không muốn đi tìm vì có mình em đã đủ anh chết mệt rồi.

Anh mỉm cười tựa đầu vào ngực cô rồi nhẹ nhàng hỏi.

- Vừa nãy họp dưới nhà sao rồi? Bà nội nói về giỗ tổ hả?

- Họ nhà anh lớn giữ, bà nội nói làm 30 mâm lợn.

- Đó là còn chưa về hết đó.

- Oà. Lần đầu làm giỗ to như vậy em thấy lo lo

- Cũng không có gì đâu. Mọi thứ đã có đầu bếp lo là chính. À ngày mai anh đưa em đi siêu âm nhé.

- Không được. Ngày mai em phải đi với mẹ hai ra chợ trung tâm rồi.

- Em đi ra đó làm gì?

- Bà nội nói em đi theo mẹ hai cho biết.

- Bà nội kỳ thiệt. Em đang mang bầu còn bắt em đi.

- Có gì đâu. Bà cũng bảo cho nhỏ Cúc đi theo xách đồ. Em cũng nên vận động chút cho thoải mái.

- Vậy bây giờ lên giường nghỉ sớm cho khoẻ nhé.

Nói rồi anh nhắc bóng cô lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống chiếc giường, cô ôm chặt lấy anh rồi chìm dần trong giấc ngủ. Một đêm trời qua, hai người ôm nhau ngủ rất ngon lành.

Tiếng chim kêu lích chích, ngoài ô cửa sổ tia nắng đã nhân nhật chiếu vào qua chiếc rèm cửa. Cô phần khởi vươn vai, về mặt vô cùng mãn nguyện. Trong một giây tỉnh táo, cô đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn còn say xưa ngon giấc. Chuẩn bị quần áo rồi đánh răng rửa mặt xong xuôi cô mới vui vẻ đi xuống dưới lầu.

Bên dưới khu nhà bếp mọi người đã thì thầm to nhỏ với nhau.

- Sáng nay ra chợ người ta nói nhau 3 sáng nay liên tiếp xảy ra vụ tự tử của 3 cô gái vẫn còn trong trắng.
- eo ôi kinh vậy. Tự tử chỗ nào thế.
- Ở cái giếng cuối thị trấn ấy. Ngay gốc đa sa lông.
- Chẳng biết con gái nhà ai mà đại đột thế chứ.
- Tụi trẻ bây giờ cứ yêu đương sớm xong thất tình lại tự tử. Chỉ khô ba mẹ hết hơi nuôi nấng mà chả báo hiếu được ngày nào.

Cô tha thẩn đứng nghe mọi người nói, tự dưng lòng nặng trĩu, hai tháng rồi cô chưa liên lạc được về nhà, không biết ông bà làm gì mà không nghe máy. còn chẳng biết ba mẹ mình có khỏe không nữa.

Mọi người quay qua thấy cô liền nói lớn.

- Ôi mẹ cả.

Cô giật mình mỉm cười rồi gật đầu đáp.

- Mọi người cứ làm việc tiếp đi.

Dứt lời cô quay đầu đi lên thẳng phòng.

Mọi người nhìn nhau nói.

- Nay mẹ cả có chuyện gì buồn hay sao ấy nhỉ. Bình thường thấy mẹ ấy là thấy năng lượng tràn đầy cơ mà.
- Chắc mẹ đang buồn gì đó. Yên tâm, tính mẹ ấy chỉ buồn một lúc rồi lại vui vẻ ngay mà.

Anh tỉnh giấc đã bất gặp khuôn mặt buồn như đưa đám của cô liền tỉnh ngủ.

- Hôm nay trời âm u hay sao mà vợ anh lạ lạ nhá.

Cô thở dài xong im lặng...

- Em sao vậy? Sáng sớm ai đã chọc giận vợ anh thế?

- Gia Minh...

- Ủ!

- Tự nhiên em nhớ ba mẹ dưới quê.

- Hay anh mời ba mẹ lên đây ở với em nhé.

- Sao mà được chứ.

- Bây giờ không được nhưng nếu như vợ chồng mình ra ngoài ở riêng thì nhất định sẽ được mà. Yên tâm, chồng em không có gì ngoài đất và nhà.

- Bà nội làm sao mà đồng ý chứ.

- Anh đã muốn, ai mà phản đối chứ. Quan trọng là em thôi.

- Mấy nữa đưa em về quê thăm ba mẹ nhé.

Anh gật đầu.

- Anh cũng định mấy lần đưa em về quê xong hồi lại bận việc đột xuất, đột này em bầu nên anh muốn để cho thai ổn định mới đưa về quê.

- Anh hứa cho em về quê nhé.

- Ừm anh hứa. Cười cái cho xinh nào.

Cô mỉm cười. Anh véo má rồi nói.

- Thôi anh đi thay đồ còn đến công ty.

- Chồng!

- Ừm.

- Yêu anh!

- Anh cũng vậy!

Lúc đi chợ cùng mẹ hai, hoá ra người được sắp xếp đi xách đồ cho cô lại là anh Nô khiến cô có chút gượng gạo. Cô và mẹ hai đi trước, Nô với Cúc bước theo sau. Chợ trung tâm này lớn nên không thiếu thứ gì cả. Đôi lúc Nô có liếc nhìn trộm cô một cái, chuyện cũ như hiện ra trước mặt, nghĩ lại ngày xưa làm ở nhà ông bà chủ Đường, Nụ mà anh biết rất dễ gần, tính nghịch và đáng yêu, cô còn có nụ cười giòn tan...mới hai tháng trôi qua nhưng cô đã ít nhiều thay đổi, trở nên trưởng thành hơn, ra dáng hơn...

Ngày giỗ, mọi người khắp nơi đổ về rất đông. Hoá ra nhà Trần Gia giàu từ trên giàu xuống, ai ai cũng khá giả cả. Cô còn được nghe nói mang dòng họ Trần Gia đi xin việc ở các công ty lớn cũng đều được chiều chuộng. Bếp núc từ sáng sớm đã rộn rã bước chân người làm. Cô thấy vậy cũng ngồi xuống phụ giúp mọi người nhặt rau mặc dù ai ai đều can ngăn. Út Liên với An Nhã không thấy xuất hiện đằng khu nhà bếp, chắc có lẽ đang đón tiếp khách ở đằng trước.

Từ xa nhỏ Sún chạy tới gọi.

- Mợ cả ơi mợ cả...mợ đứng dậy rửa tay rồi đi về từ đường đi. Lão phu nhân kêu mợ đó.

- Kêu mợ hả? Có chuyện gì ấy.

- Con thấy bảo giới thiệu gì ấy.

- Ừm mợ biết rồi.

Vừa hay bước chân tới từ đường cô đã thấy ông chú quen quen. Nhớ mãi mới ra ông chú ấy trước kia có hay đến mua gà với vịt nhà cô, ông chú này còn hay trêu đùa cô làm con dâu chú ấy nhé. Ôi thôi chết, chẳng lẽ hôm nay trời không độ cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Đứng ở một khoảng cách với ông chú ấy mà tim cô đập thình thịch liên hồi, trăm ngàn nỗi sợ dồn đến một lúc. Dẫu biết sớm muộn cũng sẽ có ngày phải đối mặt nhưng đối mặt ở một hoàn cảnh như này là điều cô không hề mong muốn. Cô định bụng lùi lại rồi quay đầu bước đi hướng khác thì đúng lúc bà nội lại lên tiếng gọi cô.

- Diệu Anh... vào đây đi cháu.

Theo lời gọi của bà nội đã gây sự chú ý của mọi người xung quanh, ai nấy đều quay mặt ra nhìn về phía cô khiến cô càng trở nên bối rối. Hướng mắt về phía ông chú kia cũng đang nhìn mình, cảm giác lúc này giống như con thuyền chơi vơi với những con sóng lớn giữa đại dương bao la. Cô nhanh chóng ổn định lại một chút cảm xúc, trở nên bình tĩnh hơn tiến về phía bà nội và mọi người. Bà nội mỉm cười vỗ tay nói.

- Lại đây. Hôm nay có dịp ta sẽ giới thiệu con với tất cả mọi người trong họ Trần Gia.

Bà dẫn cô đi một vòng chào hỏi từng người một, từ những người hàng cao tới hàng thấp. An Nhã đi sau cô và bà trở nên khó chịu trong lòng. Mọi người đều dành những lời khen có cánh với cô, còn An Nhã lại chẳng có ai mấy may nhắc đến. Bước về phía bàn ông chú kia, cô bắt đầu thấy run run, đổ cả mồ hôi trong lòng bàn tay. Chắc chắn ông chú ấy sẽ nhận ra cô, quả này tiêu đời rồi Nụ oiiiiiii.....Nhìn ánh mắt ông chú ấy đang chăm chú nhìn cô khiến hô hấp của cô mỗi lúc trở nên khó thở.

- Chú Tịch... lâu rồi không gặp, càng ngày càng phong độ hơn đấy (bà nội vui vẻ nói)

- Lão phu nhân quá khen rồi. Cháu chỉ mong được bằng một phần anh cả thôi.

Xong rồi bà nói.

- Diệu Anh...đây là chú Tịch, là anh em thúc bá với ba chồng cháu. Chú ấy bận lắm, cả năm mới được gặp vào ngày giỗ tổ thôi ấy.

Cô cúi đầu.

- Cháu chào chú Tịch ạ.

- Cháu là vợ Gia Minh hay Gia Long?

- Cháu là vợ anh Gia Minh ạ.

- Lâu rồi không gặp cháu, càng ngày càng xinh đáo để, vừa nãy mãi chú mới nhận ra. Còn nhận ra chú không, ngày trước chú vẫn trêu mày làm con dâu chú ấy.

Chú nói câu nào cô thót tim câu đó. Bà nội ngạc nhiên hỏi.

- Thế hai chú cháu quen biết nhau từ trước à? Chú Tịch xuôi xuống dưới đó làm gì đấy?

- À. Vợ chồng nhà cháu thích ăn gà vịt dưới quê, mỗi lần đi công tác ngang qua con đường ấy là lại rẽ vào nhà cô bé này mua gà vịt.

- Chú Tịch chưa già đã lẫn rồi.Phải nói là nhà hàng xóm của vợ cháu.(Bất ngờ Gia Minh từ sau lên tiếng).

Mọi người quay lại nhìn, cô thở phào nhẹ nhõm hơn khi thấy anh.

Chú Tịch định lên tiếng nhưng nhìn ánh mắt của Gia Minh nên không nói gì thêm nữa, chỉ biết gật đầu.

- Gia Minh đó à? Chắc là chú nhầm.

Bà nội.

- Thảo nào. Chứ nhà cháu dâu tôi làm gì có nuôi gà nuôi vịt để bán.

Gia Minh.

- Bà nội. Chắc chú Tịch nhầm lẫn thôi. Thực ra bên cạnh nhà vợ cháu có một nhà có trang trại gà vịt. Hôm nào bà nội thích ăn vịt cô thì cứ bảo vợ chồng cháu một tiếng.

Chú Tịch cười gượng.

- Gia Minh nói đúng đấy.

- Khi nào chú Tịch xuôi đó có thể vào nhà bố mẹ vợ cháu uống nước cho biết nhà cửa.

- Ủ. Chú biết rồi.

Trong đầu chú Tịch vẫn không ngừng nghĩ tại sao Gia Minh lại nói vậy, rõ ràng nhà cô bé đó bán gà bán vịt, ông không hề nhớ nhầm. Mà thôi kệ, Gia Minh nói thế nào thì nó là thế, ông đâu có dại trái lời Gia Minh.

An Nhã đứng đằng sau nhìn Nụ đầy nghi hoặc. Cô lại nhớ đến bức ảnh trong ví của anh Nô, phải nói cô bé trong ảnh đó giống với chị dâu mình 90 phần trăm. Nhất định cô phải tìm hiểu cho ra lẽ. Mỗi lúc đứng gần Gia Minh thế này khiến An Nhã không khỏi những đổ kỵ với cô, nếu như ngày đó Nụ lấy Gia Long theo lời Út Liên nói thì bây giờ Gia Minh đã có thể làm chồng cô rồi. Cô cũng chẳng phải lấy một kẻ gốc vô dụng không có tiếng nói. Càng nghĩ càng bức bối!!!!

Đến giờ ăn, vẫn như mọi lần những người trong nhà được sắp xếp vào một bàn. Út Liên hôm nay đột nhiên nói với bé Su.

- Su ra ngồi với bác Diệu Anh đi con.

Cô thấy con bé dễ thương cũng sõi lời nói.

- Su lại đây ngồi với bác, bác xé thịt gà cho Su ăn.

Con bé rụt rè lấp sau lưng mẹ rồi tỏ vẻ sợ sệt khiến ai cũng ngạc nhiên. Gia Hưng thấy vậy nói.

- Su mọi ngày thích ngồi với bác Diệu Anh lắm mà.

- Con không yêu bác Diệu Anh nữa.

- Sao Su lại không yêu bác nữa.

- Bác nói bác ghét con, bác không muốn nhìn thấy con.

Câu nói của Su khiến mọi người ngạc nhiên hết mức, những ánh mắt đổ dồn về phía cô không phải là ít, chắc mọi người nghĩ cô là người xấu xa tới mức đi bắt nạt đứa trẻ con. Còn cô, thật sự không thể tin được lời nói giả dối ấy thốt ra từ miệng một đứa nhỏ dễ thương thế kia. Cô chưa bao giờ nói ghét Su, dù không thích mẹ Su nhưng cô vẫn luôn thương yêu Su vì con bé là đứa trẻ đáng yêu. Nếu hôm nay không phải là một đứa trẻ thì nhất định cô sẽ nói cho ra lẽ, chẳng qua là cô không thích chấp vói trẻ con. Cô cũng chỉ nhẹ nhàng nói.

- Su.. bác chưa bao giờ nói bác ghét Su.

Chưa để cô nói hết, con bé đã mồm năm miệng mười đáp.

- Bác nói dối.. bác nói bác ghét Su..

Xong hồi con bé bật khóc nức nở oà thành tiếng lớn.

Gia Minh vốn không muốn nặng lời với trẻ con nhưng khi thấy Su nói vậy khiến anh khó chịu vô cùng. Anh lớn tiếng nói.

- Su!!! Con là trẻ con tuyệt đối không được nói dối. Ai dạy con nói vậy hả?

Con bé oà khóc lớn tiếng hơn, Gia Hưng kéo con bé vào lòng rồi nói.

- Su... ba bảo con nín ngay. Con không được nói vậy.

Út Liên:

- Sao mình lại nặng lời với con. Trẻ con thường không biết nói dối.

Gia Minh lạnh lùng nói.

- Trẻ con không biết nói dối nhưng người lớn dạy trẻ con nói dối thì có đấy.

Nhìn thấy sắc mặt của Gia Minh không tốt nên Út Liên liền im lặng.

Bà nội ở trên mâm các bộ não khó chịu nhìn về phía mâm dưới rồi nói với các ông bà trong họ.

- Mọi người cứ tự nhiên ăn đi, đừng quan tâm tới việc nhỏ của tụi trẻ ấy mà.

Mặc dù nghe bà nội nói vậy nhưng mọi người không hẳn là không bận tâm tới.

1 giờ chiều... sau khi mọi người trở về đã hết, bà nội mới bắt đầu trách móc từng người một về bữa cơm lúc trưa. Lúc trở về phòng, cô phụng phịu thở dài ngồi phịch xuống giường. Gia Minh vừa thay áo sơ mi vừa liếc mắt nhìn cô rồi hỏi.

- Vợ anh lại làm sao thế?

- Gia Minh...em đang nghĩ có nên nói cho bà nội với mọi người biết thân phận thực sự của em không? Chúng ta không thể che giấu mãi như thế này được.

Gia Minh dừng động tác rồi bước gần đến chỗ cô, chậm rãi nói.

- Nhất định sẽ nói nhưng để anh xem thời gian nào hợp lý nhất sẽ nói.

Cô nhìn anh rồi gật đầu.

- Mà giờ anh đi đến công ty luôn à?

- Ừm. Khả năng tối nay anh không ăn cơm nhà vì có cuộc hẹn với đối tác.

Cô đưa mắt tỉnh nghịch hỏi.

- Đối tác là nam hay là một cô chân dài miên man nào đó?

- Tầm này chân dài cũng đâu bằng vợ anh chân ngắn.

- Xuy. Chỉ được cái nịnh vợ là nhanh.

Anh cười nhẹ rồi hôn chụt lên trán cô một cái mới bước đi.

Buổi chiều gió mát, cô xuống sân vườn ngồi xích đu thì đã thấy bé Su đang ôm con gấu bông ngồi sẵn đó. Thấy cô, con bé đứng dậy ngoảnh đi thì cô gọi lại.

- Su...ngồi đó chơi với bác đi.

- Không... con không chơi với bác nữa. Bác nói bác ghét con rồi.

- Con không chơi với bác là bác buồn đó nhé.

Con bé mếu máo.

- Bác cũng làm Su buồn mà.

Cô nở ra nụ cười hiền dịu tiến tới gần chỗ con bé rồi nhẹ giọng hỏi.

- Bác thương Su vì Su là đứa trẻ ngoan. Vậy Su có ngoan không?

Con bé suy nghĩ vài giây rồi gật đầu.

- vậy bây giờ bác hỏi gì thì Su trả lời đấy nhé.

- Dạ.

- Ai nói với Su là bác ghét Su, bác không muốn thấy Su... để bác xem ai dám nói vậy để Su buồn nào.

- Mẹ Liên nói.. mẹ nói ăn cơm không được ngồi cùng bác nữa, bác không yêu Su đâu, bác ghét Su và không muốn thấy Su nữa..

À thì ra lại là Út Liên... cô ta đang cố tình đầu độc cho con mình những ý nghĩ xấu xa về người khác. Không thể để yên chuyện này, cô phải đi tìm à nói chuyện cho ra lẽ.

Cô nhẹ giọng cúi xuống nói với Su.

- Mẹ Liên không biết nên mẹ Liên nói vậy chứ bác yêu Su mà. Bác không yêu Su thì làm sao bác hay xé gà cho Su ăn. Su đừng buồn nữa nhé.

Con bé gật đầu.

- Vậy Su ngồi đây chơi nhé. Bác đi công chuyện lát, chơi xong rồi vào nhà nghỉ ngơi nhé.

Cô đứng lên đi tìm Út Liên từ phòng tới các tầng đều không thấy.

- Cúc thấy Út Liên đâu không?

- Vừa con thấy mợ ba ở khu vườn đằng sau mà.

- Ồ. Mợ vừa từ đó về có thấy đâu.

- Con mới gặp mà mợ.

- Ủ. Vậy mợ đi trước đây.

Xuống dưới khu sân vườn sau cô thấy Út Liên đang đứng nói chuyện điện thoại. Chắc do mãi mê nói chuyện quá nên Út Liên không biết được có sự xuất hiện của cô.

- Tôi muốn xử hấn ta càng sớm càng tốt, đừng để hấn ta làm phiền tôi nữa. Các người hiểu không?

- Bao tiền cũng được. Miễn là làm kín kín một chút.

Út Liên tắt điện thoại quay người đi thì thấy cô đứng trước mặt khiến ả giật mình rồi điện thoại xuống sàn.

- Chị đứng đây lâu chưa?

Cô chậm chạp nói.

- Có phải tím định giết bố bé Su bịt đầu mối đúng không?

Út Liên thay đổi sắc mặt nói.

- Chị nói cái quái gì vậy? Em không hiểu chị nói gì. Tại sao em phải giết chồng mình, chị đừng nói láo!
- Gia Hưng không phải bố bé Su.
- Ai nói chị vậy?
- Thím mà nói lớn tiếng để mọi người nghe được thì đừng trách tôi không biết giữ mồm.

Út Liên nhìn trước ngó sau rồi nói.

- Chị muốn gì? Chị định làm gì? Chị tưởng những lời nói linh tinh này của chị sẽ khiến mọi người tin.
- Tin hay không chỉ cần thử ADN là biết mà.

Út Liên cứng họng không nói lên lời.

Cô nói tiếp.

- Dừng lại cái hành động điên rồ đó đi. Ít nhất cô cũng nên vì con mình. Còn nữa, đừng tìm cách phá tôi nữa, tôi không ngao ngán thím đâu. Chọn cách yên bình hay bão giông phụ thuộc vào thái độ sống của thím. Dừng bao giờ nghĩ ai cũng xấu xa giống mình.

Nói rồi cô quay mặt bước đi, Út Liên gọi lại.

- Chị sẽ không nói chuyện này cho ai chứ?
- Phụ thuộc vào cách sống của thím sau này. Dừng lại mọi chuyện khi chưa quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Nói rồi cô lững thững lên phòng, vừa đi vừa ngổn ngang với một đống suy nghĩ trong đầu. Nào là chuyện thân phận của chính mình, nào là thân phận bé Su, nào là chuyện của thầy Tuy. Mặc dù Gia Minh luôn bên cạnh cô và trấn an cô rất nhiều nhưng vẫn không thể khiến cô ngừng suy nghĩ. Càng nghĩ càng làm cô cảm thấy rối như tơ vò.

Dạo gần đây cô cũng cảm thấy cơ thể mình thay đổi rõ rệt, có những lúc miệng đắng ngắt chẳng muốn ăn gì, có những lúc muốn ăn cả thế giới. Đôi lúc cô ním cười cúi xuống xoa nhẹ tay lên chiếc bụng vẫn còn phẳng lì của mình mà cười nhẹ.

....Cốc...Cốc...

- Ai vậy ạ?(cô ngoái nhìn ra cửa rồi lớn tiếng hỏi)
- Mẹ hai đây.
- Dạ. Phòng không khoá, mẹ hai vào đi ạ.

Mẹ hai cầm trên tay một ly nước cam ép.

- Uống nước cam đi, cam này tươi ngon hái tại vườn nhà mình đó.
- Ủa? Nhà mình còn trồng cam hả mẹ hai?
- Có mấy cây ở trên đồi ấy. Vừa nhỏ Sún lên đó cắt hoa nên hái được một ít cam chín.
- Dạ. Con cảm ơn mẹ hai nhé.
- Chịu khó uống nhiều vô, dạo này mẹ thấy sắc mặt con không tốt đâu đó. Đêm còn hay mất ngủ nữa không?
- Dạ con ngủ ngon hơn chút mẹ ạ. Mà vụ thầy Tuy mẹ đã có tin tức gì chưa?

Bà thở dài một cái rồi lắc đầu.

- Người dưới quê bảo đạo này cũng không gặp con trai thầy ấy nữa. Căn nhà cấp bốn vẫn đóng cửa từ hôm đó giờ.
- Mẹ hai... liệu thầy Tuy có xảy ra chuyện gì không ạ?
- Yên tâm. Thầy làm nhiều việc tốt nhất định sẽ được trời thương.
- Dạ. Hy vọng là sớm có tin tức của thầy.

Mẹ hai gật gù nói.

- Thôi uống nước cam rồi nghỉ ngơi đi, mẹ phải đi công chuyện bên Giang Châu.
- Dạ mẹ. Mẹ đi cẩn thận.

Thời gian thấm thoát trôi đi, từ ngày nói chuyện với Út Liên hôm đó tới giờ cô cảm thấy bình yên hẳn, lẽ ra ban đầu dự là sẽ vạch mặt Út Liên nhưng sau khi biết cô ấy đang mang thai nên cô cũng không muốn làm khó dễ gì nhiều. Út Liên độ tuổi nay nhén nặng lắm, sức khoẻ yếu ớt và trở nên xanh xao hơn hẳn. Còn cô, mỗi ngày càng cảm thấy mệt mỏi và chán ăn hơn. Thiệt tình cái nỗi khổ mang tên “thai nghén”, chỉ có phụ nữ mang thai mới hiểu nhau.

Buổi chiều khi đang uống trà thì An Nhã từ đâu đi tới ngồi xuống kế bên cô rồi nhẹ giọng nói.

- Chị dâu uống trà hương gì mà thơm dữ vậy?
- À. Đây là trà mà Gia Minh mua bên Thượng Hải.
- Thảo nào mùi hương đặc biệt ghê á.
- Ừm.

Quả thật từ sau cái vụ của vú Tám, cô ít nhiều chẳng buồn tiếp xúc với An Nhã. An Nhã về đây làm dâu cũng ngót nghét 20 ngày nhưng giữa cô và An Nhã chẳng có cuộc nói chuyện nào kéo dài tới 10 phút.

- Chị dâu đã sang bên làng em chơi bao giờ chưa?
- Cũng có. Một hai lần rồi.
- Hôm nào rảnh chị sắp xếp về nhà em chơi cho biết nhà biết cửa. Mẹ em nấu ăn ngon lắm.

Cô cười gượng gật đầu.

- Ừ. Để xem hôm nào đi được chị báo.

An Nhã cười nhạt rồi xin phép đi trước. Sau khi An Nhã đi khỏi thì vú Tám lên tiếng.

- Mợ hai đang cố tình làm thân với mợ ấy.

Cô giật mình quay lại đằng sau thì thấy vú Tám.

- Ôi trời! Vú xuất hiện như ma quỷ ấy, không đánh tiếng một câu.
- Tôi nói thật, mợ đừng tin mợ hai tốt thật lòng với mợ.
- Cháu biết thừa rồi, vú không phải lo đâu. Đến nhìn ra vú có vấn đề cháu còn biết nữa là
- Ở hay cái mợ này...chuyện cũ cứ nhắc hoài.
- Cháu là cháu thù dai lắm đấy.
- Người ta nói đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại. Mợ kỳ ghê.
- Bữa giờ cháu bảo vú quan sát bà Tư thế nào rồi.

Vú lắc đầu.

- Bà ấy dạo này suốt ngày ở trong phòng, có việc mới xuất hiện thì có giờ mới biết.

- Thôi vù đi làm việc của mình đi, cháu lên phòng nằm lát. Ngồi nhiều muốn gãy cái lưng rồi.
- Để tôi đấm lưng giúp mẹ.
- Thôi khỏi. Vù tốt đột xuất cháu thích ứng không có kịp.
- Ô kìa. Vẫn không tin người ta tốt à.

Cô mỉm cười đứng dậy bước đi. Lên trên phòng đã nhận được tin nhắn của Gia Minh.

- Lát chồng về đón vợ đi siêu âm nhé.

Cô mỉm cười bấm vài dòng chữ trả lời.

- Được rồi. Vợ đợi!

Tại phòng siêu âm.

Bác sỹ chỉ tay lên màn hình nói.

- Đây chính là bé con đó ạ. Bé được 8w có tim thai rồi này.

Nghe được từng nhịp tim của con khiến anh và cô như muốn vỡ oà trong hạnh phúc. Anh hào hứng hỏi bác sỹ.

- Bé con vẫn khỏe chứ?
- Dạ. Phát triển hoàn toàn bình thường ạ.
- Cảm ơn bác sỹ.

Bước ra đến cửa phòng khám thì cô thấy Gia Hưng ở bên kia đường với một cô gái rất lạ. Anh nói cô vào trong xe nên cô cũng không bận tâm thêm nữa.

Nhà hàng S..

Trước mặt cô là một dãy bàn ăn kiểu Âu dài dằng dặc, gió thổi phấp phơ hàng nến phấp phù, cô ngẩn người ngạc nhiên, hôm nay là ngày gì mà Gia Minh đưa cô tới dùng tối trước ánh nến trong một nhà hàng sang trọng thế này. Từ đâu trong đầu cô loé lên suy nghĩ “ Không phải chứ, hay là làm gì có lỗi với mình nên muốn chuộc lại lỗi lầm “

Anh mỉm cười kéo ghế cho cô ngồi xuống. Cô chớp chớp mắt hỏi.

- Nay là ngày gì đặc biệt hả anh?
- Không có.
- Sao lại dùng tối ở đây, có phải anh đã làm gì có lỗi với em đúng không?
- Vợ à... dạo gần đây em nghĩ nhiều quá rồi.
- À ý là anh chê em phiền phức đúng không?
- Vợ à... em để anh giải thích chút. Thực ra gần đây anh thấy em hay mệt mỏi và chán ăn, anh sợ sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của em. Anh nghiên cứu rồi nghĩ hay là đổi một chút khẩu vị ăn, không khí khi ăn xem có thay đổi được không.

Cô bật cười nhìn anh.

- Ngốc thật. Khẩu vị ăn của bà bầu thì ai chẳng thay đổi. Hôm nay còn bày đặt lằng mằng.
- Ô thế em k thích lằng mằng à?
- Toàn hỏi những câu ngốc thiệt ngốc vậy thì ai mà đỡ nổi.

Anh cười tươi xé thịt hôm hùm cho cô.

- Anh nghe bác sỹ nói ăn nhiều đồ tanh cho hai mẹ con cùng có canxi.

- Bác sỹ nói khi nào vậy? Sao em k nghe thấy nhỉ?

- Thì... thì anh cũng đã hỏi thêm.

Đang xé tôm hùm cho cô thì từ đâu một ông chú trung tuổi đi tới.

- Ô kìa. Đây đúng là Trần Tổng rồi. Thật may mắn cho tôi đã được gặp anh.

Anh ngược mắt nhìn người đàn ông rồi khó chịu nói với phục vụ.

- Tôi đã nói nhà hàng hôm nay tôi bao trọn cơ mà. Tính tôi không thích nói nhiều.

Quản lý thấy vậy bèn chạy tới.

- thật xin lỗi Trần tổng. Cái này là do sơ xuất của nhà hàng.

Anh im lặng nhưng thái độ lạnh lùng cũng đủ khiến người khác phải run sợ. Quản lý cúi đầu nói với ông chú kia.

- thật xin lỗi quý khách. Hẹn quý khách vào dịp khác ạ. Hôm nay Trần tổng đã bao trọn.

Ông chú bực bội trong lòng nhưng không dám thể hiện, chỉ âm ức gật đầu nói.

- Vậy chào Trần tổng. Chúc cậu ăn ngon miệng!

Ừ ười... nhìn chồng mình lạnh lùng mà cô thấy ngầu ghê gớm. Nhân viên với quản lý đi khỏi cô mới dám bật cười rồi hừm hừm giọng vài cái nhại lại biểu cảm và lời nói khi nãy của anh.

- Tính tôi không thích nói nhiều!

Anh nhúm mày nhìn cô rồi bất ngờ chồm dậy hôn lên môi cô một cái khiến cô ngây ngời. Anh mỉm cười véo mũi cô.

- Còn nhại lại anh nữa, anh hôn cho em toè mỗ.

- Xấu xa... thiệt là xấu xa...

- Người ta gọi đó là đẳng cấp trị vọ đấy.

- Thôi em xin thua và ngả nón bái phục!

- Em mà nhận thua chắc ngày mai trời có bão giạt ùng ùng.

Ngày hôm sau vào lúc tờ mờ sáng, đèn lồng treo cổng vẫn sáng rực, bên ngoài cổng chính của Trần Gia đã có tiếng gõ cửa ỳnh ỳnh khiến mọi người xung quanh đó phải thức giấc. Hôm nay tới phiên mở cổng của vú Tám, sáng sớm đã bị người vô duyên nào đó làm phiền thật khiến bà tức tối muốn triệu hồn 18 đời tổ tông nhà nó lên hỏi tội. Bà Vũ vừa đi vừa ngáp ngáp dài nói.

- Ai đấy? Đang ra đây..

Uỳnh uỳnh...(tiếng cửa vẫn vang lên)

Vú Tám tỉnh giấc nói lớn tiếng hơn.

- Ra đây rồi.

Cánh cửa mở ra, trước mặt bà là cô gái chừng ngoài 20 tuổi, cô đưa mắt nhìn vào bên trong chứ không thèm nhìn bà.

- Cô là ai? Sáng sớm tờ mờ vô ý vô tứ gõ cửa nhà người ta ỳnh ỳnh thế hả (vú Tám nói)

Cô ta chau mày hỏi.

- Cháu cần tìm gặp anh Gia Hưng. Mà cô là ai?

- Tôi phải hỏi cô là ai mới được, sao lại muốn tìm gặp cậu ba vào giờ này.

- Cháu có chuyện muốn nói. Cô gọi anh ấy xuống cho cháu đi.

- Cô về đi rồi lát tới.

- Cô mà không gọi cháu ngồi đây chắc đợi.

Vú Tám hậm hực nói.

- Thôi được rồi. Cô đợi tôi lát.

Vú Tám bước đến chân cầu thang thì bà nội gọi hỏi.

- Ai gọi công sáng sớm vậy?

- Dạ lão phu nhận. Có cô gái đến tìm gặp cậu ba.

- Kêu cô ta vào từ đường nói chuyện. Ở đâu ra có thứ con gái vô duyên tới mức sáng sớm đã gõ ầm cửa nhà người ta lên thế hả?

- Vậy có lên gọi cậu ba không ạ?

- Kêu cô ta vào từ đường trước.

Vú Tám lại lật đật quay người lại tiến thẳng ra cổng.

- Gia Hưng đâu ạ (cô ta háo hức hỏi)

- Lão phu nhân kêu cô vào từ đường nói chuyện.

- Tốt thôi. Cháu cũng đang có chuyện muốn nói với lão phu nhân.

Cô ta hiện ngang bước về đằng trước như một vị tướng quân vừa đánh thắng trận trở về. Vú Tám đứng sau bĩu môi.

- Cái đồ vô duyên! Ai lấy phải cô đúng là vô phúc!

Lão phu nhân ngồi chính giữa từ đường, nhũn mày nhìn cô gái có dáng người mảnh khảnh rồi nghiêm giọng nói.

- Cô là con gái nhà ai mà sáng sớm đã đến Trần Gia ta làm loạn. Bộ bố mẹ cô không dạy cô phép tắc tối thiểu à?

- Bà nội...cháu...

- Im miệng... không được tùy tiện gọi ta là bà nội.

- Lão phu nhân. Con biết con đến khi sáng sớm thế này là con sai nhưng con cũng bất đắc dĩ mới tới. Con có chuyện muốn nói với bà.

- Chuyện gì thì cô nói đi.

- Cháu có thai rồi. Đó là cốt nhục của anh Gia Hưng. Cháu đến đây hỏi Trần Gia có nhận con cháu không ạ? Nếu không nhận thì cháu sẽ mang đứa bé này đi xa thật xa.

Bà nội ngả ngửa người với câu nói của cô ta. Bà hỏi lại lần nữa.

- Cô nói... cô có thai?

- Dạ...

- Cô nói cái thai đó là của Gia Hưng?

- Dạ..

- Cô đừng nói láo!

- Cháu không nói láo!nếu không tin bà có thể mời anh Gia Hưng xuống đây nói chuyện.

Bà hít thật sâu vài hơi rồi nói lớn.

- Vú Tám... gọi mọi người xuống đây...mở cuộc họp gia đình gấp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Vú Tám bắt đầu lẻo đẻo đi gõ cửa phòng từng người một thông báo. Cô mở mắt choàng dậy, ngáp một cái thật lớn rồi nói.

- Cháu biết rồi. Vợ chồng cháu xuống ngay đây.

- Vậy tôi đi trước nhá mẹ.

- Vâng ạ..

Gia Minh mở mắt ra nhìn, giọng nói vẫn còn ngái ngủ.

- Có chuyện gì vậy vợ?

- Em mơ hồ nghe vú Tám nói bà nội triệu tập cuộc họp gia đình gấp.

Gia Minh bật dậy, hai hàng lông mày nhú lại nói.

- Có bao giờ bà nội gọi họp gia đình sáng sớm thế này đâu.

- Em chẳng biết nữa. Thôi em đi thay đồ cái đã.

- Khoan đã. Anh thay cùng mới, thay chung cho đỡ mất thời gian.

- Chỉ thế là nhanh!

Hai người đi đến chân cầu thang thì gặp bà ba từ phòng bước ra. Bà thấy Gia Minh, sắc mặt có chút rụt rè hơn thường ngày. Bà cười cười hỏi.

- Hai đứa cũng xuống từ đường à?

Gia Minh lạnh lùng không nói gì, cô thì nhẹ giọng trả lời.

- Dạ..

Bước chân tới từ đường, mọi người đã có mặt đông đủ. Có ba chồng cô, mẹ hai, mẹ tư, chú thím hai, vợ Gia Long và vợ chồng Gia Hưng. Tất cả đã ngồi ngay ngắn ở hai bên. Cô ngược nhìn người phụ nữ lạ kia, chẳng phải đây là người phụ nữ hôm qua cô gặp đi cùng Gia Hưng ở trước cửa phòng khám hay sao. Giờ cô mới để ý, sắc mặt bà nội và Út Liên nặng nề vô cùng, bầu không khí này cảm nhận chẳng phải là chuyện tốt.

Ba chồng cô nói.

- Hai đứa ngồi xuống ghế đi... còn bà lại đây ngồi.

Bà nội liếc mắt nhìn một lượt rồi lên tiếng nói với cô gái kia.

- Đây. Có mặt đông đủ tất cả mọi người nhà tôi ở đây, cô nói gì thì nói đi.

- Dạ. Cháu thưa bà, thưa mọi người... cháu là Nhật Lệ, nhà cháu ở Giang Châu và cháu đang mang cốt nhục của anh Gia Hưng.

Nghe thấy vậy Út Liên bám vào thành ghế đứng bật dậy nói.

- Cô đừng nói láo!

Bà nội gằn giọng.

- Út Liên. Bình tĩnh nghe đầu đuôi câu chuyện đã.

- Bà nội!!!!

- Gia Hưng... chuyện cô gái này là sao?

- Cháu....

- Cô ta nói đúng hay sai? Chỉ cần trả lời vậy là đủ.

Gia Hưng nhìn vợ mình một hồi rồi cúi đầu xuống lấp bắp...

- Đúng ạ!

Mọi người ngả ngira, nói đúng hơn là sốc. Gia Hưng mà mọi người biết là người rất yêu thương vợ con, khuôn mặt cũng hiền lành, bây giờ dùng cái xảy ra chuyện lớn vậy thật khiến người khác hết muốn tin vào đàn ông.

Bà nội thờ dài nói với ba chồng cô.

- Chuyện của con trai anh, anh tự giải quyết đi.

Ba chồng cô lúc này mới lên tiếng.

- Gia Hưng... vậy con định thế nào với cô gái này.

- Con... con sẽ có trách nhiệm ạ.

Út Liên sốc lại càng sốc, cô không làm chủ được hành động mà quay qua bám víu vào hai cánh tay của Gia Hưng, vừa khóc vừa nói.

- Tại sao... tại sao anh lại làm vậy với tôi?

Gia Hưng không nói gì chỉ cúi gằm đầu xuống trong im lặng.

- Bảo sao vết son ở cổ áo anh, bây giờ anh còn cài nữa không?

- Sao anh không nói gì hết vậy?

Bà tư thấy con trai mình bị mắng trách, không nhận được mà quát lên một tiếng.

- Đủ rồi!

Út Liên liếc mắt nhìn sang bà Tư rồi từ từ buông tay ra khỏi người Gia Hưng đầy bất lực.

Ba chồng cô nói với bà Tư.

- Gia Hưng là con trai bà... bà tính sao?

- Theo em nghĩ con bé dù gì cũng đang mang cốt nhục của Gia Hưng, nó là cháu nội mình và là con cháu họ Trần Gia, chúng ta không thể rắp tâm mà bỏ được. Em nghĩ tốt nhất bây giờ là nạp con bé làm vợ lẽ của Gia Hưng.

- Không được! (Út Liên nói)

- Có gì mà không được? Chẳng nhẽ cô bảo chúng tôi phải vì cô mà từ bỏ đi con cháu nhà mình (bà tư đáp)

- Mẹ... con thật không ngờ mẹ lại nói ra được những lời này. Con mới là con dâu mẹ mà.

- Thì có ai bảo cô không phải là con dâu tôi đâu. Cô vẫn là chính thất cơ mà.

Sau đó bà nói với Gia Hưng.

- Gia Hưng. Con thấy sao?

- Cứ như mẹ nói đi ạ.

Út Liên đứng bật dậy chạy đi, bà Tư cau mày gọi lại.

- Đứng lại đó.

Bà nội thờ dài nói.

- Kệ nó đi. Đợi nó bình tĩnh rồi nói chuyện.

- Dạ mẹ. Vậy con xin phép ý kiến của mẹ ạ.

- Quyết như cô nói là được. Cô là mẹ nó cô có quyền.

- Vậy từ giờ trở đi Nhật Lệ chính là vợ lẽ của Gia Hưng.

Nhật Lê cười tươi cúi đầu nói.

- Con cảm ơn cả nhà đã chấp nhận con.

Bà nội đứng dậy bước đi trước, lần lượt mọi người đứng dậy bước theo sau. Gia Minh đi đến chỗ Gia Hưng liền khựng chân lại liếc mắt nhìn một cái rồi nắm tay cô bước đi. Nhật Lê cười tươi chạy tới chỗ Gia Hưng bám vào bả vai anh.

- Vậy là từ giờ em có thể đường đường chính chính ở bên anh rồi.

- Ai cho phép em làm những điều này khi chưa nói trước với anh?

- Tại anh đó.. sao em gọi không bắt máy?

- Ngủ không biết.

- Thế mà anh bảo bà nội anh khó tính lắm, em thấy bình thường mà. Sớm biết thế này em đã đến từ sớm hơn.

Gia Hưng thờ dài. Nhật Lệ nũng nịu đáp.

- Thôi mà. Em cũng muốn hai cha con anh được gần nhau.

- Anh về phòng đã. Anh cần nói chuyện với cô ấy.

- Anh định bỏ mặc em bơ vơ?

- Cô ấy cũng đang mang thai.. chắc giờ này sốc lắm.

- em cũng đang mang thai mà.

Vú Tám đi tới.

- Lão phu nhân bảo tôi tới dẫn mợ về phòng của mình.

- Ở kia. Thế không được ở cùng phòng anh à?

- Thôi đi đi..

Từ lúc nghe xong chuyện của Gia Hưng mà cô cứ bần thần nghĩ ngợi. Cô thấy thương Út Liên, chắc cô ấy đang sốc lắm, lại đang mang thai nữa...haizzz... càng nghĩ càng căng não.

Gia Minh cúi xuống nhìn cô rồi thờ dài nói.

- Vợ anh lại đang lo chuyện bao đồng ấy.

- Thiệt tình em không thể hiểu nổi luôn ấy, chú ba như vậy làm sao lại có bỏ được.

- Đó là do bản năng của đàn ông mà.

- Bộ anh cũng vậy luôn hả?

- Anh không biết lấy gì ra thề để chứng minh cho câu trả lời của mình. Đàn ông rung rinh là bản năng, chung thủy là lựa chọn.

- Hừm... cứ hứa cứ thề cho lắm rồi lại như chú ba thì đừng có trách.

Anh mỉm cười véo mũi cô một cái.

- Thôi chuẩn bị ăn sáng không con anh nó đói rồi.

- Thế mẹ nó không đói hả?

- Mẹ nó bây giờ ngấm bố nó thôi cũng no rồi.

Cách đó một đoạn không xa, An Nhã đứng ngăn người nhìn vợ chồng Gia Minh, trong lòng uất nghẹn không nói lên lời.

Vú Tám cố tình đi xô phải An Nhã.

- Ôi mợ hai... va phải mợ rồi, ngại quá.

An Nhã mỉm cười đáp.

- Không sao.

- Vậy tôi xin phép dẫn vợ Nhật Lệ lên phòng trước.

An Nhã gật đầu.

Nhật Lệ vừa đi vừa trầm trồ.

- Nghe danh tiếng nhà mình đã lâu, hôm nay có dịp tận mắt khám phá, cứ như cung điện ấy cô nhi.

- Vợ gọi tôi là vú Tám được rồi.

- Mà vú Tám này. Phòng anh Gia Hưng ở đâu vậy?

- Cậu ba còn ở với vợ ba mà vợ. Nhà rộng nên vợ cứ cố nhớ phòng mình trước là được, kéo lại đi nhầm.

- Bà vú này. Khó tính ghê!

Bà Vú khẽ lườm Nhật Lệ một cái rồi lụng bụng trong lòng.

Tại phòng Gia Hưng.

Gia Hưng bước lên phòng thấy vợ mình đang nằm giường khóc, anh thở dài, chán chường thêm chán...căn phòng bỗng chốc trở nên nặng nề hơn, anh không biết mở lời như nào với cô vì anh biết cô đang rất tức giận. Mấy lần lắp bắp không nói lên lời, anh chỉ biết thở dài rồi lại lắp bắp. Bé Su tỉnh giấc thấy anh, con bé cười tươi gọi.

- Ba!

- Su dậy rồi à?

Su thấy mẹ khóc, con bé nhanh tay lau nước mắt trên má mẹ rồi hỏi.

- Mẹ sao vậy?

- Su ra ngoài bảo dì Liễu đánh răng rửa mặt cho. Mẹ có chuyện muốn nói với ba.

- Dạ mẹ.

Con bé lon ton bước đi khỏi, cô từ từ ngồi dậy, chậm rãi nói.

- Anh ngồi xuống đi.

Anh kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, ngập ngừng nói.

- Anh...

- Từ bao giờ?

- Sao cơ?

- Hai người bắt đầu từ bao giờ?

- Gần 2 tháng nay.

- Bầu mấy tuần rồi?

- 5w rồi.

- Kinh nhỉ? Cho anh uống liều thuốc bỏ vào rồi anh đừng mở ra ngoài tìm của lạ..

- Thực ra...cũng là một sự cố.

- Tôi muốn về ngoại tình tâm vài hôm. Được chứ?

- Được.

- Mà thôi... tôi sẽ không đi nữa, tôi phải ở nhà xem hai người liếc mắt đưa tình thế nào với nhau.

Gia Hưng từ từ đưa tay mình nắm lấy tay cô, cô nhanh chóng rút tay ra khỏi rồi ngoảnh mặt đi hướng khác.

Mấy ngày sau đó, từ hôm xảy ra chuyện của Gia Hưng, không khí trong nhà có vẻ ngột ngạt hơn rất nhiều. Bà nội tuy bằng mặt nhưng không bằng lòng, ít nhiều bà không thích tính cách của Nhật Lệ. Một hôm nay tự nhiên thấy bà tư xuất hiện nhiều hơn, tâm trạng và da dẻ cũng hồng hào trông thấy. Về phía Út Liên vẫn chưa thể chấp nhận được sự xuất hiện của Nhật Lệ trong nhà, trong lòng ảm ức nhưng nề tình bà nội và mọi người nên cũng không làm ầm mọi chuyện. Cô nhìn cảnh Út Liên vừa ghen ghét vừa buồn rầu mà trong lòng cũng có chút thương thương, cô hiểu trên đời này làm gì có người phụ nữ nào muốn chung chồng. Sau khi dùng bữa trưa xong, cô xuống bếp vắt ít cam sành, tiện tay cũng có làm cho Út Liên một ly mang lên tận phòng cô ấy luôn.

- Cốc.. cốc...tôi vào được chứ?

Cánh cửa mở ra, Út Liên ngạc nhiên nói.

- Chị dâu.

Cô mỉm cười đưa ly nước cam cho Út Liên.

- Tiện tay ép cam nên tôi làm luôn cho thím một ly. Cam đôi ngọt lắm.

Út Liên trong ánh mắt có chút cảm động. Một ngày xảy ra chuyện cô cũng phần nào thấy được tấm lòng của chị dâu mình. Nghĩ lại những chuyện trước đây, cô phải công nhận mình thật kém cỏi biết mấy.

- Cảm ơn chị. Chị vào phòng em chơi một lát.

- Thôi thím uống nước cam xong rồi nghỉ đi cho khỏe. Tôi cũng về phòng trước đây.

Út Liên mỉm cười gật đầu.

Chiều nay thời tiết mát mẻ, cô rủ mọi người làm mấy món bánh lá cho không khí rộn ràng một chút. Đang rôm rả nói chuyện cùng mọi người ở khu bếp thì từ đâu vọng ra tiếng nói.

- Chị Liên... em biết em không nên quen anh Gia Hưng nhưng dù sao bây giờ em cũng đã có bầu rồi. Chị tha cho em...

Không nghĩ ngợi nhiều, cô nhanh chóng chạy về đằng phát ra tiếng nói thì thấy Nhật Lệ đang nằm sõng soài dưới đất, Út Liên đứng im bất động nhìn Nhật Lệ nhưng ánh mắt như đang không hiểu chuyện gì.

- Chị dâu... giúp em mới...em đau bụng quá.

Út Liên nhúm mày.

- Đồ tiện nhân!

Cô bước được 3 bước thì Gia Hưng đi tới ôm Nhật Lệ vào lòng.

- Có sao không?

- Anh ơi... chị ấy muốn làm hại con mình.

Út Liên rơi nước mắt lác đác.

- Cô ta nói dối...em không có.

Gia Hưng bế Nhật Lệ bước về phía phòng, con mắt đỏ ngầu nhìn Út Liên.

- Em không có....

Mọi người đứng đằng sau xì xào bàn tán.

- Mọi người về làm việc của mình đi.

Cô tiến tới chỗ Út Liên rồi hỏi.

- Không sao chứ?
- Em không có đẩy cô ta..là cô ta cố tình gây sự rồi tự ngã.
- Ủ' tôi hiểu.
- Chị thực sự tin em chứ?
- Nhìn ánh mắt thím là tôi hiểu.

Nhật Lệ được đưa về phòng. Tin tức ả bị ngã sớm đã lan truyền khắp Trần Gia. Bà nội cùng mọi người vội vàng tìm tới phòng Nhật Lệ hỏi tình hình. Bước đến cửa đã nghe thấy tiếng khóc của ả.

- Gia Hưng...cho người giúp em với, em đau bụng quá.
- Được rồi.em nằm yên đó rồi mọi người tới giờ.

Cánh cửa mở ra,mọi người bước vào bên trong. Bà Tư là người sốt sáng nhất.

- Sao rồi?
- Cô ấy kêu đau bụng mẹ ạ.
- Gọi thầy lang hay bác sỹ gì chưa?

Bà nội.

- Khả năng động thai nên mới đau bụng. Nếu mà động thai thì đi gọi thầy lang xin đơn thuốc an thai.
- Vậy Sún đi gọi thầy lang cho mẹ đi (bà hai nói)
- Dạ bà. Con đi ngay đây.

Một lát sau bà tư mới hỏi.

- Thế làm sao mà động thai?

Gia Hưng không muốn nói thì Nhật Lệ đã mồm năm miệng mười trả lời.

- Là do con không tốt, lẽ ra con phải tránh mặt khi thấy chị Liên. Hôm nay con làm chị giận nên chị đã không kiềm chế được lòng mình mà đẩy con một cái ngã mạnh Mông xuống đất.

Nghe Nhật Lệ nói mà cơ hồ ai cũng giận Út Liên.

Bà nội:

- Vú Tám... bà đi gọi cái Út Liên lại đây tôi biểu.

5 phút sau Út Liên với Nụ có mặt tại phòng Nhật Lệ.

- Mọi người đừng nghe cô ta nói... con thề với trời đất con không có đẩy cô ta.. là cô ta tự ngã.
- Chị Liên. Em biết chị ghét em nhưng trên đời này chẳng có người mẹ nào muốn làm hại con mình. Chị mang thai chị cũng hiểu mà.

Nụ lúc này mới nhìn lên Nhật Lệ, chợt thấy khoé môi cô ấy thỉnh thoảng cong lên càng khiến cô chắc chắn việc Út Liên không hề xô đẩy cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Bà nội lần này thật sự giận dữ, cái tội hãm hại người khác, đặc biệt là phụ nữ có thai là điều đại kỵ trong nhà. Bà đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào Út Liên mà nói.

- Ta hỏi lại. Nhật Lệ nói vậy có đúng không?

Út Liên lắc đầu.

- Cháu không có... là cô ta nói dối.

Bà Tư xông tới giáng mạnh một bạt tai lên gò má Út Liên khiến cô còn chưa kịp định thần được, chỉ thấy hai má bắt đầu rất rát. Bà Tư hung hãn chỉ thẳng tay vào mặt Út Liên.

- Tôi đã nói cô thế nào. Việc đàn ông 5 thế 7 thiệp là chuyện bình thường, có sao cô lại rắp tâm muốn hại cháu tôi.

- Mẹ! Con ở với mẹ mấy năm nay mà mẹ còn không hiểu tính con sao.

- Chính vì tôi quá hiểu tính cô nên tôi càng chắc chắn việc này là do cô làm.

Nụ thấy vậy liền lên tiếng.

- Mẹ Tư. Có gì thì từ từ nói ạ, vẫn chưa biết thế nào mà.

- Chuyện rõ như ban ngày mà còn chưa biết thế nào là sao?

- Cô ấy cũng đang mang thai đó mẹ Tư.

Bà Tư chắc vừa nãy vì giận quá nên não hoạt động chậm lại, không nhớ đến chuyện Út Liên cũng đang mang thai. Sau khi nghe Nụ nói vậy bà mới bình tĩnh hơn một chút. Mà kẻ cũng lạ, từ ngày Nhật Lệ về đây cô thấy bà Tư quý Nhật Lệ lắm, thái độ này chưa bao giờ cô thấy bà như vậy với Út Liên cả.

Bà nội thở dài lên tiếng.

- Nếu như hôm nay nhỏ Liên này không mang thai thì có thể phạt 30 trọng cho mọi người lấy làm gương. Chính vì đang mang thai nên hình phạt tạm hoãn lại.

- Gia Hưng... tạm thời ở đây chăm sóc Nhật Lệ vài hôm.

Gia Hưng liếc mắt nhìn vợ một cái rồi gật đầu.

- Dạ. Cháu biết rồi ạ.

Khuôn mặt Nhật Lệ trở nên ảm ức, chắc ả chưa hoàn toàn hài lòng cái kết dành cho Út Liên, ả nghĩ chỉ cần như vậy thôi sẽ khiến Út Liên phải khăn gói ra khỏi nhà này rồi ả sẽ đường đường lên làm chính thất. Có điều ả lại quên mất Út Liên cũng đang mang thai như ả.

Thật đúng là tầm suy nghĩ vẫn còn nông cạn lắm!

Mọi người rời đi, ra tới sân vườn Út Liên ngồi phịch xuống chỗ xích đu khóc nức lên từng hồi. Cô thấy vậy cũng chẳng thể làm ngơ được, đành dừng chân lại nói đôi lời.

- Thím nói mình bị hại mà lại đơn giản để nó hại mình thế à? Út Liên ngày trước tôi biết đâu rồi?

Út Liên vừa khóc vừa nói:

- Em còn có thể làm gì được nữa.

- Nếu là tôi, tôi sẽ đi tìm bằng chứng để trả lại sự trong sạch cho bản thân. Tôi cũng chẳng ngại tổn nước mắt làm gì nhiều, khóc không bao giờ giải quyết được vấn đề.

Út Liên nghĩ một hồi rồi ngước mắt nhìn cô. Cô thấy vậy nói tiếp.

- Nhưng có điều giọt nước mắt rơi đúng chỗ sẽ phát huy tác dụng đó. Những lúc như này thím không được thờ ơ chú ba, càng thế này càng phải tỏ ra mình yếu đuối để lấy tình thương của chú ba. Rồi một lúc nào đó, tự khắc chú ấy phải cảm thấy có lỗi với thím.

- Chị dâu.....em.....

- Haizzz nói thế này cho dễ hiểu. Tình cảm của chú thím dạt dào như cái ao làng ấy. Nước ao cũng phải có lúc cạn, nó mà không cạn thì nó đã phải là biển khơi.

- Bây giờ em mới biết, tại sao anh cả lại yêu chị đến vậy.

- Ô hay. Đang nói chuyện của thím lại xen sang chuyện của tôi làm gì.
- Em xin lỗi... vì những gì đã gây ra cho chị trước kia và cả chuyện của Trân Trân nữa. Thật ra anh ấy đã hết yêu con bé từ lâu rồi.
- Ấy zà... chuyện lâu rồi thôi bỏ qua đi. Nghĩ mãi chuyện cũ nhức hết cả đầu.

Út Liên lúc này mới cười, cô cũng mỉm cười theo.

- Thôi lên phòng nghỉ ngơi đi. Tôi ra đằng sau làm nốt bánh lá với mọi người, đang vui...

Nhỏ Cúc thấy bóng dáng cô liền hốt hải chạy tới.

- Mẹ.. mẹ đã biết chuyện gì chưa?
- Chuyện gì cơ?
- Con nghe mọi người dưới bếp kể mẹ Liên đẩy mẹ Lệ ngã sông soài dưới đất. Mẹ Liên ác thật, mẹ Lệ đang mang thai mà. Chắc là muốn mẹ Lệ sảy thai chẳng.
- Tào lao. Đó là những gì mọi người nhìn thấy nhưng sự thật đâu phải vậy.

Nhỏ Cúc gãi đầu nhìn cô đầy ngạc nhiên.

- Mẹ... nay mẹ bệnh mẹ Liên luôn hả?
- Mẹ bệnh lẽ phải mà. Út Liên có làm đâu mà phải nhận.
- Tức là mẹ Lệ nói dối.
- Ừm. Cố tình sắp đặt mọi chuyện mới ghê.
- Ôi! Thiệt hả mẹ? Thế mà nghe mọi người kể con lại đang tưởng mẹ Liên ra tay công khai thế. Bình thường mẹ ấy làm chuyện xấu với mẹ toàn thấy ném đá giấu tay cơ mà.
- Haizzz. Nói tóm lại là ở cái nhà này không tự mình lo thân mình thì chỉ có chết thôi. Mà sáng giờ đi đâu mà mẹ không thấy tăm hơi đâu cả.
- À. Con sang làng bên với anh Nô.
- Sang đó làm gì vậy Cúc?
- con nói nhỏ mẹ nghe thôi nhé. Theo lệnh lão phu nhân cho con với anh Nô sang đó tìm hiểu gia cảnh của nhà mẹ Nhật Lệ rồi có gì cho bà tư sang đó thưa chuyện. Anh Nô sống ở làng đó một thời gian nên biết mà. Còn bắt ngờ hơn nữa nè mẹ, mẹ Lệ với mẹ hai có chơi chung với nhau.
- Con nói Nhật Lệ với An Nhã chơi chung?
- Suyt. Nhỏ tiếng thôi mẹ. Lão phu nhân dặn không được nói chuyện này cho ai. Bà hai cớ bực cũng không nói, nói với mình mẹ thôi ấy.

Cô nhìn trước ngó sau rồi hỏi lại.

- Thế gia cảnh nhà Nhật Lệ thế nào?
- Bố mẹ cũng buồn vãi như nhà mẹ hai thôi mẹ.

Cô gật đầu hiểu chuyện. Bà nội lần này dễ dàng bỏ qua cho Út Liên không hẳn là vì cô ấy đang mang thai, phần nữa là vì bà cũng chưa hoàn toàn tin tưởng Nhật Lệ nên mới cho nhỏ Cúc bí mật sang đó. Ôi bà nội! Thật anh minh và sáng suốt!

- Thôi Cúc ra hấp bánh với mọi người đi. Mẹ bận việc tí. Á mà Cúc biết Nô đang ở đâu không?
- Anh Nô đang ở đằng hồ sen ấy mẹ. Mẹ kiếm anh làm gì vậy?
- À. Mẹ có chút chuyện muốn nhờ.

Cô ngó nghiêng ở khu vực hồ sen, sau một hồi mới thấy bóng dáng Nô xuất hiện. Cô vui vẻ gọi.

- Anh Nô.

Nô có chút ngượng ngùng khi thấy cô.

- Mẹ cả gọi tôi?

- Lại đây tôi hỏi nhỏ anh cái này.

Nô gật đầu.

- Em gái anh với Nhật Lệ có chơi chung với nhau thật à?

- Đúng rồi.nhưng mà có gì không mẹ?

- À. Không có gì đâu. Tiện mồm hỏi vậy hi hi. Mà hai người đó chơi thân không anh?

- Cái này tôi mới lên đây ở nên không rõ. Tháng trước tôi thấy An Nhã giới thiệu là bạn học cùng cấp 2.

- Thì ra là vậy.

- Mẹ còn hỏi gì nữa không?

- Thôi được rồi.

- Vậy tôi xin phép đi cho cá ăn đã.

- Anh đi đi. Đúng rồi, chuyện tôi hỏi anh,anh đừng kể lại cho An Nhã biết nhé. Tôi không muốn thím ấy nghĩ này nọ.

- Tôi biết rồi.

Cô đứng ngẩn người suy nghĩ, hai người họ là bạn của nhau vậy mà tại sao lúc An Nhã với Nhật Lệ gặp nhau lại làm như chẳng hề quen biết. Nhất định là có ẩn tình gì đó.

Buổi tối trời nổi giông,những đám mây đen che phủ vàng trắng khuyết, gió bắt đầu thổi mạnh, mỗi lúc một mạnh dần....cây cối rạp riu nghiêng ngả vào nhau.. ôi mẹ, cô sợ cái cảm giác một mình một phòng trong cái thời tiết mưa gió thế này. Mà kể dạo này thời tiết lạ lùng ghê, ban ngày nắng thấy mồ bà cổ nội, buổi tối kéo mưa giông, bảo sao cơ thể cô cũng theo đó mà khó chịu hơn hẳn. 10 giờ rồi mà Gia Minh vẫn chưa về, cô cứ nằm cho tới khi một tia chớp loé lên, khuôn mặt con quỷ nước xấu xí kia lại xuất hiện trước mặt cô khiến cô giật mình bật dậy. Cô nhủ mảy lại, lắc lắc đầu vài cái để định thần rồi nhìn thật kỹ xung quanh căn phòng “ chắc có lẽ mình hoa mắt “.. mưa bắt đầu rơi, từng tiếng mưa lộp độp..lộp độp rơi xuống mỗi lúc một nặng hạt. Mưa rơi như trút nước, cô bước xuống giường ghé đầu nhìn qua ô cửa sổ, ở đối diện cảm giác như có đôi mắt ai đó đang dõi theo mình khiến cô khẽ rùng mình. Từ ngày có quả cầu của thầy Tuy, cô cảm thấy yên tâm hơn hẳn... Nhưng hôm nay cảm thấy bất an vô cùng, ngược mắt lên nhìn mới phát hiện quả cầu đang chuyển màu tối hơn.

“Cạch “ tiếng cửa mở khiến cô giật mình quay lại. Ôn giờ, Gia Minh về rồi, cô thở phào nhẹ nhõm hơn.

- Mưa lớn vậy mà anh cũng về hả?

- Vì anh lo cho em, sợ em ở nhà một mình lúc mưa gió.

- Đưa em xem nào, xem có bị dính nước mưa không

Anh cười nhẹ ôm cô vào lòng.

- Anh không sao. Quan trọng là em thôi, có sợ không?

- Một chút thôi ạ.

- Muốn rồi lên giường nghỉ nhé.

Cô gật đầu.

- Anh vào thay quần áo rồi ra sau.

Có được sự hiện diện của anh khiến cô an tâm hơn hẳn. Một lúc sau đó mưa nhỏ dần, không khí cảm thấy yên tĩnh hơn. Từ đằng sau anh ôm nhẹ cô vào lòng tạo cho cô cảm giác ấm áp và yên tâm ngủ ngon. Nửa đêm, cảm giác như có chiếc bóng nào đó đang đè lên người khiến cô cảm thấy khó thở, muốn gào muốn hét nhưng cổ họng nghẹn cứng không phát lên lời. Trong giấc mơ, cô được dẫn tới bờ sông, bóng tối vây quanh chỉ vọng ra tiếng nói của một người rất lạ, giọng nói này cô chưa nghe bao giờ.

- Cô gái.. xuống đây chơi vui lắm.

Cô thấy trước mặt có một bé trai kháu khỉnh đang cười với cô, theo cảm giác cô nở ra nụ cười hiền dịu với thằng nhỏ.

- Cô gái... đây là con của cô.. lại đây bế con đi này.

Cô bước một chân xuống nước, từ đằng sau giọng nói của người đàn ông vang lên.

- Nụ... dừng chân lại đi con.

Cô ngoảnh lại cô thấy ba mình.

- Ba!

- Lại đây với ba... lại đây...

- Cô gái... đây là con cô..

- lại đây với ba... lại đây...

- Cô gái... đây là con cô...

.....

- Diệu Anh.. Diệu Anh..

- Nụ.... Nụ...

Hai mắt cô từ từ mở ra, bên tai văng vẳng tiếng kêu gọi của Gia Minh.

- Nụ... em tỉnh rồi hả?

- Gia Minh... anh vừa gọi em là gì cơ?

- Nụ!Nụ là vợ anh!

Ánh sáng chiếu rọi vào khiến mi mắt cô nhú lại. Khắp người đau nhức, xương cốt như muốn rời ra từng mảnh.

- Á..

Sắc mặt Gia Minh trở nên lo lắng và gấp gáp, anh hốt hoảng hỏi:

- Em đau ở đâu? Không khỏe chỗ nào nói anh nghe.

- Em thấy đau nhức khắp người.

- Vừa em nằm mơ thấy gì à?

Cô nhớ lại giấc mơ, một giấc thôi mà cảm giác như là hiện thực.

- Em...em...(cô ấp úng trả lời)

- Không sao... từ từ rồi kể anh cũng được. Thế bây giờ em đã đói chưa?

Nói mới nhớ chiếc bụng cô cũng đang reo lên.

- Bây giờ rồi anh?

- 7giờ30p sáng.

- Ủi,vậy bên dưới mọi người đã ăn sáng rồi hả anh?

- Bà nội đi lễ chùa từ sớm. Mọi người anh không quan tâm.

- Anh xuống bảo nhỏ Cúc nấu em bát cháo là được. Cỗ hòng đắng ngắt em chẳng muốn ăn gì.

- Vậy em nằm xuống đó đi. Anh đi luôn đây.

Cô gật đầu, nằm bần thần suy nghĩ mãi về giấc mơ kia.

Tầm trưa cảm thấy sức khỏe ổn hơn chút cô mới bước chân xuống khỏi giường. Vừa đặt chân xuống đất thì có tiếng gõ cửa phòng.

- Chị dâu... em vào được không?

- Thím vào đi.

Út Liên mang tới ly nước cam.

- Cam mẹ hai vắt xong bảo em mang lên cho chị.

- Thím để bàn giúp chị.

Chiếc vòng tay của Út Liên bất ngờ rơi khỏi lẫn vào trong gậm giường.

- Chết thật. Đạo này em xuống cân lên đeo vòng cũng lỏng lẻo.

- Để tôi nhờ nhỏ Cúc lấy gậy khều ra cho.

- Thôi phiền. Em tự làm được mà.

Vừa cúi xuống gậm giường, Út Liên liền nói.

- Ý... phòng chị cũng có lọ tinh dầu này à?

- Tinh dầu gì cơ?

Út Liên dơ lên trước mặt lọ tinh dầu màu đen, cô ấy hà hít một hơi rồi nói.

- Thơm thật. Thảo nào bước chân vào phòng chị em thấy mùi quen quen.

- Lọ tinh dầu này ở đâu ra vậy? Sao tôi không ngửi thấy mùi gì nhỉ.

- Phòng em cũng thấy có lọ giống vậy.

- Hình như lọ này ai đó mới đặt vào thì phải.

- Đúng rồi. Mới nhưng em không biết ai mang tới nữa. Thấy mùi hợp hợp nên em cũng kệ.

Một lát sau thì bà hai đi vào gọi Út Liên.

- Dưới nhà có ai tìm con đó.

- Dạ. Vậy con xin phép đi trước.

Bà hai cười cười kéo ghế ngồi xuống cạnh giường.

- Gia Minh đang dưới bếp nấu cháo cho con mà ai cũng phải trầm trồ.

- Lại cháo hả nữa hả mẹ hai. Con ăn bữa thôi mà thấy chán lắm rồi.

- Chán cũng phải ăn để lấy sức nuôi bé con trong bụng nữa.

- Mẹ hai... mẹ biết con mang thai rồi à?

- Con bé này còn định giấu mẹ tới bao giờ nữa. Gia Minh nói hết cho mẹ nghe rồi, thằng bé còn nhờ mẹ ở nhà để ý con dùm ấy.

- Dạ.. mà mẹ hai con hỏi này. Cái này là tinh dầu gì vậy ạ?

Bà hai thay đổi sắc mặt nói.

- Diệu Anh. con dùng cái này à.

- Con biết cái này là gì đâu mà con dùng ạ.

- Đây là tinh dầu trầm hương.

- Trầm hương? Tác dụng gì ấy mẹ hai?

- Trầm hương là cây gỗ rất quý. Nó có tác dụng giảm căng thẳng, ngăn ngừa sự phát triển của ung thư, làm đẹp da...
 - Nói vậy là cái này rất tốt hả mẹ?
 - Tuy nhiên nó là vật kiêng kỵ với phụ nữ mang thai dưới 3 tháng. Phụ nữ mang thai hít hương này thường xuyên sẽ dẫn đến xảy thai như chơi ấy. Không thể coi thường được đâu.
 - Ôi má! kiêng kỵ với phụ nữ có thai. Nếu vậy người cố tình bỏ lọ tinh dầu này vào phòng cô chắc chắn đã biết cô có thai.
- Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Bà hai suy nghĩ một hồi rồi mới tròn xoe mắt lên tiếng.

- Mà con nói con không dùng lọ tinh dầu này, vậy là ai đã mang nó bỏ vô phòng con?
- Đó mới là điều con đang thắc mắc đây mẹ hai.
- Mẹ cha cái đứa nào mà ác dữ vậy. Lần này bắt được phải xử thật nặng tội.
- Nó có gan vô phòng con mới ghê.
- Đúng rồi. Phòng con có camera mà, check camera là biết.
- Haizz. Hồi mới về đây con cũng có thấy camera, sau hồi chắc anh Gia Minh cho người gỡ xuống rồi.
- Nói vậy như mò kim đáy bể rồi.
- Dạ. Con nghĩ sớm muộn sự thật cũng được phơi bày thôi ạ. Không có một sự thật nào được che dấu mãi mãi.

Bà hai gật đầu. Gia Minh từ ngoài cửa bê vào một tô cháo thơm nức mũi. Bà hai biết ý bèn lui đi ra ngoài, Gia Minh nhẹ nhàng đặt tô cháo xuống bàn rồi nói.

- Cháo gà ác anh vừa nấu xong đó.
- Em không muốn ăn cháo nữa.
- Không ăn cháo thì ăn gì tầm này. Hay là ăn anh nhá.
- Giỡn hoài. Người ta đang mệt á.

Gia Minh vừa cười vừa nói:

- Mệt thì phải tiêm liều thuốc bổ mới hết mệt.
- Cô xấu hổ đánh yêu mấy cái vào tay anh.
- Ghét cái mặt!
 - Ồ hay. Nói thật không tin cơ. Mũi tiêm của anh tiêm phát trúng đích, thuốc không xê dịch luôn.

Thấy cô bật cười, anh đưa tay véo nhẹ má cô một cái.

- Ngoan. Bây giờ ăn cháo để sớm khỏe lại, thiếu nợ anh hơi lâu rồi ấy.

Anh nhẹ nhàng đưa từng muỗng cháo lên miệng cô, vừa xúc vừa thổi.

- Cháo vừa miệng em không?

Cô gật đầu hỏi.

- Nay anh không phải tới công ty à?
- Thấy em không khỏe nên anh không yên tâm đi đâu cả. Ở nhà với một lũ đàn bà âm mưu nên anh lo.

Gia Minh nói mà cô bật cười, suýt chút nữa là sặc cháo.

- Gì mà lũ đàn bà âm mưu?
- Bình thường bọn họ đấu đá nhau thế nào anh không cần biết. Nhưng nếu ai đó động vào vợ con anh, anh nhất định khiến người đó sống không bằng chết. Anh hứa đấy.
- Em biết, biết anh lo cho mẹ con em. Nhưng mà trong nhà cũng có người tốt người xấu mà anh.
- Em có biết phòng ngày phòng đêm cũng không bằng phòng người trong nhà không hả? Nhất là lúc em đang mang bầu thế này, trước kia mình thân em thì khoẻ re, nhưng bây giờ còn bé con nữa. Nói tóm lại dù thế nào anh vẫn không thể yên tâm. Hay là mình dọn ra căn biệt thự khác ở đi.
- Không được đâu Gia Minh. Anh không sợ bà nội buồn à? Từ ngày em mang bầu, bà rất quan tâm em, chứng tỏ bà mong đứa bé này biết nhường nào. Với lại ở đây cũng vui mà, trừ những người xấu ra thì ai cũng rất tốt.

Nghe cô nói Gia Minh mới xuôi xuôi hơn một chút. Thực ra những chuyện gần đây xảy ra trong nhà anh đều biết hết, chẳng qua không phải chuyện liên quan đến vợ anh nên anh mới không buồn đá động tới.

3 ngày sau là ngày lành tháng tốt, bà tư với bà hai cùng vài người nữa sang nhà Nhật Lệ thưa chuyện từ sáng sớm. Út Liên thần thờ ngồi ôm bé Su dưới xích đu gỗ, thỉnh thoảng có giọt nước mắt tuôn rơi cô lại lấy tay lau vội. An Nhã đi ngang qua thấy vậy bèn dừng chân lại nói.

- Út Liên. Nắng đang chuẩn bị lên cao rồi mà thím còn không cho bé Su vào nhà đi.
- À. Em ngồi đây một lát rồi vào luôn đây.
- Thím đang buồn chuyện của chú ba à? Thực ra sau khi nghe xong câu chuyện tôi cũng thấy thương thím. Khéo cứ như tôi lại hay, có người chồng ngốc chẳng lo tranh giành với ai.
- Mỗi người mỗi hoàn cảnh, chẳng thể ví ai được với ai cả.
- haizz. Nhà này có mình chị dâu cả là sướng nhất thôi, được người chồng vừa cao to đẹp trai lại tài giỏi, đã vậy còn hết mực cung chiều. Nghĩ nó chán thật, cùng là thân phận chị em phụ nữ với nhau mà chị em mình số má có ra gì đâu.

Út Liên biết An Nhã nói vậy là đang cố tình khiến cô ghen tỵ với Nụ. Nhưng mà cô ta không ngờ sau những chuyện gần đây cô sáng suốt hơn nhiều rồi, nào hoạt động cũng bình thường lại rồi, cũng chẳng thể nào nổi lòng xấu xa với một người đã từng giúp mình trong những lúc mình thất bại nhất. Út Liên nét mặt thản nhiên rồi nở ra nụ cười nhẹ, chậm chậm đáp.

- Thực ra trước chị chưa về đây chưa biết chứ từ ngày lấy chị dâu, anh cả thay đổi nhiều lắm, chứng tỏ chị ấy là người khiến anh cả thay đổi. Chị ấy sướng là nhờ phúc phần chị ấy ăn ở không sống lỗi với ai nên được trời thương. Em thấy như vậy cũng xứng đáng mà.

An Nhã cứng họng, cô tưởng Út Liên phải ghét chị dâu cả lắm, nay lại còn bày đặt lên giọng bênh vực. Cô lấy nụ cười và vài cái gật đầu đáp trả.

- Phải rồi. Chị em trong nhà cứ yêu thương nhau như vậy là tốt. Tôi thấy mừng vì thím nghĩ được như vậy.
- Dạ.

An Nhã cười cười nói với bé Su.

- Su nay không đi học hả con?

Su rụt rè lấp sau lưng mẹ khiến An Nhã có chút không vui, cô nghĩ thầm trong bụng “ cái con nhỏ đáng ghét này, hỏi mà không trả lời tao à “

Út Liên:

- Thôi em đưa con bé về phòng trước.
- Ừm.

An Nhã trở về phòng, thấy Gia Long ngồi bàn với khuôn mặt nghiêm túc cùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô khiến cô khẽ giật mình. Lấp bắp một hồi cô mới hỏi.

- Anh đi đâu mà đêm qua không về vậy? Có biết tôi lo cho anh thế nào không? Tôi sợ anh lạc đường nên mất ngủ cả đêm đó. Đã ngủ còn hay đi linh tinh.

Gia Long đứng dậy, lừ lừ tiến từng bước chân tới chỗ An Nhã, ánh mắt đỏ ngầu hết sức giận dữ.

- Đây là gì?

Cô thót tim khi thấy lọ tinh dầu trầm hương rồi chợt nhớ ra.

“chồng mình chỉ là tên ngốc, có gì phải sợ chứ “

- Là lọ tinh dầu của tôi mua dùng cho đẹp da. Anh làm gì mà góm chết đi được.

Cô khó chịu bước đi, Gia Long tóm chặt lấy cổ tay cô lôi lại.

- Cô làm gì mà phải đặt số lượng nhiều vậy?

Nhìn kỹ Gia Long lúc này, An Nhã chợt thấy sợ, biểu hiện này không giống với một người ngu ngốc. Ngập ngừng một hồi cô mới dám hỏi.

- Gia Long..anh bình thường lại rồi à?

Gia Long nhếch môi cười nhạt.

- Anh già ngốc sao?

- Suy! Nói nhỏ thôi không tôi cắt lưỡi cô đó.

An Nhã lập tức im miệng.

- mọi chuyện cô làm không bao giờ qua mặt được tôi đâu. Hiểu chưa? Tốt nhất là cô đừng động nhằm người.

- Anh làm sao vậy? Tôi là vợ anh đó.

- Cô chưa bao giờ xứng để được làm vợ tôi.

Gì chứ? Gia Long nói cô chưa bao giờ xứng để được làm vợ anh. An Nhã tức, tức muốn sôi máu mà không thể làm gì khác. Nhìn Gia Long lúc này thật sự rất đáng sợ, cô không thể tùy tiện làm liều. Im lặng chính là giải pháp tốt nhất.

Độ nửa tháng sau đó, khi cả nhà đang ngồi ăn cơm trưa thì bất chợt Nhật Lệ kêu đau bụng, kêu như chết cha chết mẹ đến nơi rồi ấy. Gia Hưng lo lắng ngồi phắt dậy chạy đến bên ả.

- Em sao vậy? Sao dạo này hay đau bụng thế?

- Á. Em đau bụng, đau đầu, đau lưng, đau khắp người... Huhu.

Bà nội:

- Làm gì mà đau khắp chỗ thế? Đưa đến phòng khám siêu âm xem sao?

Gia Hưng trả lời:

- Bà nội. Chẳng hiểu sao độ 3 ngày gần đây cô ấy toàn kêu đau như vậy. Cháu có cho đi siêu âm rồi nhưng không ra bệnh.

- Quái lạ.tự nhiên đau vậy mà không rõ nguyên nhân là sao?

Bà nội vừa dứt lời thì cô ta kêu “ A” một tiếng lớn hơn, hai tay ôm chặt lấy bụng rồi đột nhiên lăn đùng ra ngất. Mọi người giật mình đứng dậy, Gia Hưng hét hoảng bế Nhật Lệ trên tay rồi đi nhanh về phòng. Cô thấy vậy cũng không thể làm ngơ, lật đật đi theo sau mọi người. Út Liên đứng yên một chỗ, cô cũng mong cô ấy cứ ở yên đó cũng được không lại có người đồ oan cho thì xong. Trước khi đi cô không quên dặn Cúc.

- Trông chừng mợ ba nhà Cúc.

- Dạ. Mợ cứ yên tâm đi.

Gia Hưng đặt Nhật Lệ xuống giường, sắc mặt cô ấy xanh xao trông thấy. Bà nội lập tức sai nhỏ Sún đi gọi thầy lang ở gần nhà, còn bà hai sai người đi tìm bác sỹ Lý. Một lúc sau đó bà Tư cũng trở về, hôm nay nghe đâu bà đi đám hỏi con gái bà bạn ngay cuối thị trấn từ sáng sớm, bà chạy nhanh từ cổng

chạy vào, sắc mặt đầy lo lắng, gấp gấp hỏi.

- Sao rồi? Con bé sao rồi?

Bà ba lên tiếng.

- Đang đợi thầy lang với bác sỹ Lý tới thăm khám.

Vừa dứt lời thì từ cổng nhỏ Sún đi cùng ông thầy lang chừng 50 tuổi, ông khoác theo cả hộp gỗ nhỏ trên vai. Mọi người tản ra, thầy lang đặt tay Nhật Lệ lên một cái gối màu vàng rồi bắt mạch, được một lúc thầy đứng dậy lắc đầu thờ dài nói.

- Lão phu nhân. Tôi e rằng đứa bé không giữ lại được. Mạch đập yếu lắm, khó mà cứu vãn.

Bà Tư nghe vậy loạng choạng lùi về đằng sau vài bước.

- Không đúng. Đang yên đang lành sao lại như vậy được. Ông nhất định phải cứu lấy đứa bé này, đứa bé này phải sống. Ông là thầy lang mà, ông bốc thuốc an thai đi.

- Tôi xin lỗi bà tư. Sức tôi có hạn, không thể cứu vãn nổi với cái thai này có nhịp tim đập quá yếu như vậy.

- Còn bác sỹ Lý nữa. Sao giờ vẫn chưa tới, nếu chưa tới thì đưa con bé tới bệnh viện.

Nhỏ hầu gái của Nhật Lệ run run lên tiếng.

- Bà ơi...máu...máu.

Lão phu nhân:

- Chuẩn bị xe tới bệnh viện.

Bà Tư với Gia Hưng lập tức đưa Nhật Lệ tới viện.

Lần đầu tiên cô để ý thấy bà nội nước mắt lưng tròng, có lẽ bà đang thương cho đứa nhỏ chưa kịp chào đời. Kể ra cũng tội....sau khi chiếc xe đi khỏi thì Út Liên mới xuất hiện. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô ấy mặc dù không biết ánh mắt này có ý gì nhưng chắc chắn không hề bình thường.

Thầy lang bất ngờ lên tiếng làm phá tan bầu không khí căng thẳng.

- Lão phu nhân. Hình như trong căn phòng này có mùi tinh dầu trầm hương.

- Tinh dầu trầm hương sao?

- Dạ. Nếu như tôi không nhầm thì chắc chắn là có ấy ạ. Tinh dầu trầm hương rất kỵ với phụ nữ mang thai 3 tháng đầu.

Bà nội nghe thầy lang nói vậy lên lập tức sai người lục soát căn phòng. Không quá 10 phút thì nhỏ Sún đã tìm được một chai tinh dầu màu đen ngay đầu giường. Chai tinh dầu này rất giống với chai tinh dầu ở phòng cô và Út Liên lúc trước. Út Liên định lên tiếng thì kịp lúc cô vội bắt tay cô ấy lại rồi lắc đầu. Hiện tại trong mắt mọi người Út Liên đang là người bị nghi ngờ số một nên cô không muốn cô ấy lên tiếng trong lúc như này.

Tiền thầy lang ra về, căn phòng lúc này chỉ còn có cô, út Liên và mẹ hai.

Út Liên lên tiếng.

- Mẹ hai, chị dâu...em không có làm gì cô ấy. Gần đây em nghĩ thông suốt hơn nhiều rồi, hai người nhất định phải tin ạ.

Nụ cười nhẹ nắm lấy bàn tay xương xương của Út Liên rồi nói.

- Yên tâm. Tôi tin thím.

Bà hai cũng cười nhẹ đáp.

- Mẹ hai cũng tin con.

Út Liên rung rung nước mắt vì xúc động.

Một giờ sau đó Gia Hưng gọi điện về nhà thông báo đứa bé đã không giữ lại được, vừa kết thúc cuộc gọi thì đã thấy bóng dáng bà Tư xuất hiện từ cổng đi vào. Bà không may mắn nói một lời mà đi thẳng lên phòng.

Về nguyên nhân khiến Nhật Lệ sẩy thai mọi người cũng ngưng bàn tán cho đến ngày cô ấy xuất viện trở về. Từ lúc sẩy thai, cô ấy thường xuyên làm loạn, có những lúc một sống hai chết đổ tội cho Út Liên làm hại mình và con. Gia Hưng phải luôn bên cạnh cô ấy trấn an tinh thần, thậm chí không giám rời mắt khỏi một phút.

- Anh Oi.. đêm qua em nằm mơ thấy con mình về báo mộng. Nó nói nó chết oan anh oi... nhất định là có người rắp tâm hại con mình.
- Em lại suy nghĩ nhiều rồi. Làm gì có ai độc ác như vậy.
- Có đó. Vợ cả của anh không ít lần muốn hại em rồi.
- Thôi nào.
- Đến giờ này anh còn bệnh chị ta... con của em...huhu... em phải đi tìm thầy cầu siêu cho con mình được siêu thoát.
- Haizzz. Dù sao đứa nhỏ vẫn chưa hình thành mà. Rồi chúng ta lại có những đứa con khác.
- Không. Lần này em không làm cho ra lẽ thì sẽ còn có lần sau. Anh giúp em gọi thầy tới đi, ở bên làng em có một bà thầy nổi tiếng lắm. Anh thưa chuyện với bà nội giúp em để em yên lòng.

Gia Hưng chần chừ rồi gật đầu.

- Được rồi. Anh sẽ thưa chuyện với bà nội.

Nhật Lệ mỉm cười tựa đầu vào ngực anh.

- Cảm ơn anh...

Sáng sớm hôm sau, được sự đồng ý của bà nội, Gia Hưng sang làng bên mời thầy bà từ rất sớm.

Vừa bước chân tới căn nhà, thầy bà đã lắc đầu thở dài.

- Căn nhà này chứa nhiều oan khí quá.

Bà nội thực ra trước giờ vốn là người có máu mê tín, lại cũng từng nghe danh vị thầy bà này nên liền nói.

- Oan khí là sao? Thầy giải thích thêm được không?
- Tôi nhìn thấy có linh hồn trẻ em đang đi theo cô gái kia (chỉ tay về phía Nhật Lệ)

Mọi người neho mắt nhìn nhau. Thầy bà nói tiếp.

- Tôi đọc được suy nghĩ linh hồn hài nhi ấy. Nó nói nó hận người không cho nó lên người. Nó nói nó bị người ta yểm bùa.
- Yểm bùa sao? (bà nội nghi ngờ hỏi lại)
- Nếu lão phu nhân không tin thì có thể cho người lục soát các căn phòng sẽ rõ ạ.

Bà nội trầm ngâm suy nghĩ rồi lên tiếng.

- Đi lục soát từng phòng các bà, các mợ và cả phòng người làm nữa. Chuyện bùa ngải phải làm cho đến nơi đến chốn, không thể để trong nhà ai cũng có thể tác oai tác quái.

Triệu tập người làm, tất cả mọi người mỗi người chạy vô một phòng.

Rồi đột nhiên nhỏ Sún chạy từ tầng 3 đi xuống kêu.

- Lão phu nhân. Con tìm được thứ này trong phòng mợ cả.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Mọi người tròn xoe mắt quay qua nhìn chiếc hộp màu đỏ thẫm trên tay nhỏ Sún.

Bà Tư vội vàng chạy tới chộp lấy chiếc hộp rồi mở nó ra. Bên trong là hình nộm người có ghi bát tự của Nhật Lệ, giữa bụng hình nộm là 9 chiếc kim châm. Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô, cô há hốc mồm kinh ngạc. Cha mẹ ơi, từ bé đến giờ cô mới thấy hình nộm người, nó lại được tìm thấy trong phòng mình mới ghê. Chưa kịp lên tiếng thì bà Tư đã xông tới dơ thẳng chiếc hộp vào mặt cô mà mắng nhiếc.

- Chúng có rành rành cô còn gì để nói nữa không? Tôi không ngờ tâm địa cô lại độc ác tới vậy. Thử quỷ đội lốt người.

Bà hai thấy vậy liền chạy tới kéo tay bà tư xuống.

- bình tĩnh không kéo đập vào mặt con bé.

- Có phải cháu chị đầu mà chị xót. Phải rồi, chị sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác mất đi đứa cháu nội nó như nào.

- Cô?

Bà nội.

- Bà Tư.bây để con bé nói xem thế nào đã.

- Mẹ. Chuyện rõ như vậy còn nói gì nữa. Diệu Anh chính là người hại Nhật Lệ.

- Mọi chuyện chưa rõ ràng đừng xôn xồn lên thế.

Bà Tư ảm ức im lặng, Nhật Lệ đột nhiên gào lớn.

- Chị dâu cả. Trước giờ tôi với chị không thù không oán, tại sao chị lại hại con tôi. Chị độc ác vừa thôi chứ. Tôi để con cũng đau ảnh hưởng tới chị, hay là chị sợ sau này con chị mất một phần gia tài. Ôi con ơi... con ra đi oan uổng quá...

Bà nội quát lớn hơn.

- Ta nói chúng bay im miệng lại rồi mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Vú Tám:

- Lão phu nhân nói phải đấy. Chuyện này không thể do mợ cả gây ra được. Chỉ ít mọi người cũng phải để mợ lên tiếng chứ.

Bà Tư:

- Mọi người xem kia. Đi hại người mà mặt còn bình thản thế kia.

Bà nội quay qua nhìn cô rồi nói.

- Diệu Anh. Con định giải thích sao về chuyện này. Mọi người trong nhà đã từng rất tin tưởng con, đừng để mọi người thất vọng. Nếu chuyện này đúng thật là do con làm, ta nhất định sẽ xử theo gia pháp.

- Thừa bà nội. Hình nộm này không phải con làm thì tất nhiên con sẽ không bao giờ nhận. Tuy nhiên không phải hình nộm từ trên trời rơi xuống phòng con được.

- Con nói không phải do con làm, vậy con có cách nào chứng minh?

- Cách chứng minh tất nhiên là con sẽ có ạ. Chẳng có ai chịu được tiếng oan cho mình. Nhưng trước khi chứng minh con muốn nói đôi lời với thím Nhật Lệ.

Nhật Lệ nét mặt có chút thay đổi khi thấy cô tới gần. À nhanh chóng nói.

- Chị định làm gì nữa?

- Theo thím. Trước mặt mọi người thì tôi có thể làm gì được?

- Tránh xa tôi ra... đồ ác quỷ!

- Thím chắc hình nộm này là do tôi làm chứ?

Nhật Lệ lấp bắp.

- Chúng có rõ ràng vậy còn gì.

Bà Tư xông tới đẩy cô ra xa khỏi người Nhật Lệ khiến cô loạng choạng. Từ đằng sau Gia Minh khuôn mặt lạnh lùng đỡ lấy eo cô. Bà nội nhìn cô mà tìm muốn rút ra khỏi lồng ngực cho tới lúc Gia Minh xuất hiện. Ánh mắt giận dữ của anh càn quét từ bà tư tới Nhật Lệ một lượt khiến ai nấy ít nhiều cũng mất vài phần hồn phách. Vừa nãy chứng kiến bà tư dám lao tới đẩy vợ của anh, anh chẳng nề hà gì nữa, lập tức đưa ngón tay trỏ chỉ thẳng mặt bà tư, hai con mắt đỏ long sòng sọc nói:

- Ai cho phép bà động tới cô ấy. Tôi nói cho bà hay, một cộng lông chân của cô ấy bà cũng ông có quyền.

- Gia.. Gia Minh (bà tư lắp bắp)

- Gia Minh... con bình tĩnh (bà nội nói)

- Bà nội. Cháu đã từng nói, trong nhà này chuyện đàn bà tranh đấu cháu vốn không quan tâm. Nhưng một khi ai đã động vào vợ cháu, cháu nhất định sẽ không nhân từ.

Bà nội hiểu tính Gia Minh, một khi đứa cháu này của bà đã nổi giận thì bầu trời có sụp xuống cũng không ngăn cản được. Thằng nhỏ này rất giống với chồng bà ngày trẻ, ông sinh được 2 người con trai nhưng chẳng một ai giống ông cho tới khi Gia Minh có mặt trên đời. Nhật Lệ trong lòng run sợ nhưng vẫn thản nhiên lên tiếng.

- Anh cả. Vậy cho em hỏi chị dâu giải thích sao về hình nộm trên phòng của chị ấy. Anh chị làm sao mà hiểu được cảm giác của vợ chồng em.

Gia Hưng nhú mồm kéo tay ả, ả liền nói.

- Anh phải để em tìm lại công bằng cho con mình.

Gia Minh định lên tiếng thì cô nắm lấy tay anh rồi lắc đầu nói.

- Gia Minh. Chuyện này hãy để em nói.

Anh nhìn cô rồi gật nhẹ đầu một cái.

Cô tiến tới lấy chiếc hộp đựng hình nộm đi thẳng ra chỗ bà thầy, chậm chậm hỏi.

- Thầy nói thầy nhìn thấy oan hồn hài nhi nói bị chết oan, bị yểm bùa đúng không ạ?

- Phải.

- Vậy bao nhiêu tiền cho câu nói này?

Bà thầy nhú mồm hỏi lại.

- Sao cơ?

- Ý cháu là người ta đã trả bao nhiêu cho câu nói này ạ?

- a di đà Phật. Tôi thật không thể ngờ được một người làm việc xấu xong lại có thể thản nhiên như không vậy được. Lão phu nhân, hôm nay tôi được người của nhà bà tới mời về giúp chứ không phải tự nhiên tôi tìm tới cháu đâu bà hỏi vậy há chẳng phải đang xúc phạm tôi, ý nói tôi là thầy rơm. Tôi như thế nào thì người trong làng và ngoài làng đều biết.

- Diệu Anh, đừng có mà nói linh tinh. Mau xin lỗi bà thầy đi (bà nội khó chịu nói)

- Bà nội. Theo như cháu được biết bà thầy có họ hàng rất gần với nhà Nhật Lệ. Đúng là bà thầy rất nổi tiếng nhưng cái tâm cái đức ở đâu mà trong khi miệng niệm nam mô nhưng bụng bỏ dao găm.

Bà thầy thay đổi sắc mặt, nổi giận đùng đùng nói.

- Vô phúc... thật vô phúc mới có đứa cháu như này trong nhà.

Bà nội nghe bà thầy nói nhà mình vô phúc, sắc mặt nổi giận không kém.

- Này bà thầy. Bà nói nhà ai vô phúc, bà về mà xem lại phúc 70 đời nhà bà đã bằng một đời nhà tôi hay chưa?

- Lão phu nhân. Tôi... ý tôi...

- Bà nội. Thực ra con cũng muốn cho Nhật Lệ một cơ hội nhưng mà xem chừng thím ấy vẫn còn rất già mồm và không biết mình sai. Mọi chuyện như nào cháu xin mọi người lên phòng cháu sẽ rõ. Còn về phía bà thầy, sau khi mọi chuyện đã rõ con muốn mang bà thầy trình lên phía công an về cái tội lừa đảo.

Thấy lời cô nói chắc như đinh đóng cột khiến những người có liên quan tới vụ yểm bùa ít nhiều lo sợ. Trong lúc này cô khẽ quét nhìn mọi người một lượt,

bất chợt cô thấy ánh mắt của An Nhã hoảng hốt rất giống với Nhật Lệ. Bà Tư lúc này miệng im thín thít.

- Nếu Diệu Anh đã nói vậy rồi thì mọi người cứ lên phòng một chuyến (bà nội nói)

Bà Tư định lui đi nhưng khi thấy Gia Minh đang liếc mắt nhìn mình nên đành ngậm ngùi bước tiếp. Vừa bước chân vào phòng thì bất ngờ Nhật Lệ lăn đùng ra ngất. Cô nhìn ả, khẽ nhếch môi cười nhạt.

- Chú ba. Thím ba ngất đúng lúc thật ấy. Sao tôi thấy thím ấy hay ngất vậy, chú nên cho thím ấy đi kiểm tra lại tim đi nhé. Biết đâu yếu tim á.

- Chắc do nhà em sức khỏe vẫn còn yếu thôi chị dâu.

- Việc chứng minh này rất quan trọng với tôi vì nó là danh dự của tôi nên không thể thiếu mặt thím ấy. Hay là bây giờ thế này, tôi bảo nhỏ Cúc xách chậu nước suối lạnh dội vào người thím ấy cho tỉnh lại.

Bà hai:

- Ý kiến hay đó.

Út Liên:

- Đúng rồi á. Em xem phim thấy người nào mà bị ngất, người ta dội cho xô nước lạnh thì tỉnh thôi rồi.

Út Liên vừa dứt lời thì bất ngờ Nhật Lệ mở mắt ra, còn cố tình nói giọng yếu ớt cứ như mình vừa bị ngất thật.

- Gia Hưng...

- Em tỉnh rồi à?

- Ồ thế thím tỉnh rồi à? Tỉnh rồi thì dậy xem cho hết màn kịch.

Cô và anh nhìn nhau gật đầu một cái. Màn hình ti vi sáng lên là những đoạn camera.

- Bà nội. Trong phòng có camera, muốn biết ai làm ra hình nộm này thì chỉ cần mở camera là biết.

Đột nhiên Nhật Lệ lên tiếng khiến ai cũng phải ngoái lại nhìn.

- Chẳng phải chị nói phòng không có camera mà.

- Tôi nói với thím à?

- Hôm bữa chị nói với nhỏ Cúc ở đoạn hồ sen ấy.

Nhật Lệ dứt lời mới chợt nhận ra mình lỡ lời rồi, vừa vắn lộn hổ.

- Đúng. Là tôi nói phòng không có camera, nhưng đó là chuyện của chục ngày trước, còn bây giờ đã khác rồi. Từ lúc có người nén bỏ tinh dầu trầm hương vào phòng của tôi, tôi thiết nghĩ tại sao không thể giả vờ phối hợp cho đến khi màn kịch hạ màn.

- Diệu anh? Con nói có người bỏ tinh dầu trầm hương vô phòng?

- Dạ bà nội. Khi đó chưa có chứng cứ gì nên con không thể quy chụp tội cho ai cả. Con đã thừa lại chuyện đó với anh Gia Minh nên anh ấy đã âm thầm lắp đặt camera vào một góc phòng.

Bà thầy run run lui đi thì Gia Minh ngăn lại.

- Bà đứng yên đó.

Bà thầy bất ngờ quỳ sụp xuống, hai tay chắp lại vào nhau, hoảng sợ nói.

- Cậu cả... tôi... tôi không biết gì hết.

- Mọi chuyện mới vừa bắt đầu thôi mà. Đã xem mở màn thì cũng phải xem nốt phần kết chứ bà thầy.

Đoạn hình ảnh trên camera 3 ngày trước hiện rõ mồn một hầu gái của Nhật Lệ đem bỏ chiếc hộp hình nộm vô phòng.

Hầu gái của ả tối sầm mặt mày quỳ xuống.

- Lão phu nhân, cậu cả, mợ cả... mọi người tha cho con. Chuyện này con bị ép buộc thôi ạ.

- Vậy là ai đã ép buộc cô (cô hỏi)

- Dạ..dạ thưa mẹ cả... là..là mẹ Liên ạ.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Út Liên một lần nữa. Khuôn mặt Út Liên biến sắc, trở nên mất bình tĩnh.

- Con ranh này... mày đừng nói láo, tao sai mày hồi nào.

Hầu gái vừa run run vừa nói.

- Là mẹ sai con mà, mẹ nói con bỏ vô phòng mẹ cả. Mẹ đừng như vậy chứ, mẹ định để tội này mình con chịu à?

Út Liên định xông tới chỗ hầu gái thì cô ngăn lại.

- Chị dâu... em không có..

- Tôi hiểu mà.

Gia Hưng bất ngờ lên tiếng.

- Bà nội, anh cả, chị dâu... xin mọi người rộng lòng tha thứ cho vợ em lần này. Nể tình cô ấy đang mang bầu.

Út Liên nghe Gia Hưng nói vậy liền rơi nước mắt.

- Anh nghĩ là tôi làm hã Gia Hưng?

- Nếu em có đại đột thì cũng xin mọi người một câu. Đừng có chấp nữa.

- Ở với nhau từng đấy năm, tôi tưởng anh hiểu tôi hoá ra anh lại chẳng hiểu gì.

Gia Hưng định lên tiếng thì Gia Minh cắt lời.

- Chú ba. Nói vậy đủ rồi.

Sau đó Gia Minh nói lớn.

- Thăng Sứu. Mày lôi con nhỏ này ra sát muối ớt vào mồm nó cho tao.

Hầu gái dập đầu xuống đất

- Cậu ơi con lạy cậu.. cậu ơi con biết lỗi rồi.

- Mày nói mày biết lỗi rồi. Thế mày đã biết tội của mày là gì chưa?

- Con thề lần sau có cho con ăn gan hùm con cũng không dám hại mẹ nữa ạ.

- Tội có mày là cái tội ăn điều nói hót. Mày nghĩ người như mày còn để có lần sau.

- Cậu... cậu ơi... con không dám đâu ạ.

Thăng Sứu với một người nữa lôi hai cánh tay hầu gái dậy, ả sợ đến nỗi tưởng chừng cắt không ra giọt máu.

- Cậu ơi... con... con xin khai thật ạ.

Gia Minh dơ tay ý nói dừng lại.

- Mày muốn khai gì nữa.

- Con xin thành thật ạ.

Nhật Lệ sợ hãi lên tiếng.

- Nhỏ kia... mày đừng có mà nói linh tinh.

- Mẹ... tôi không muốn ăn muối ớt, tôi sợ cay.

- Bầm cậu cả. Người sai con chính là mẹ Nhật Lệ ạ. con đã bị đồng tiền che mù mắt, không biết trời cao đất dày, không biết núi Thái Sơn trước mặt. Mẹ Nhật Lệ đánh vào tâm lý căn tiền của con vì mẹ ấy biết mẹ con dưới quê đang bệnh nặng ạ.

- Con kia tao phải giết mày... mày dám nói điều nói hót cho tao à (Nhật Lệ vừa gào vừa xông tới.

- Còn không tóm nó lại (Gia Minh nói)

Hai người tới giữ ả, ả vừa gào vừa dẩy dụa.

- Thả tao ra.. chúng mày biết tao là mợ ba Trần Gia đó.

Bà nội đứng gần đó, bất ngờ giáng mạnh một bạt tai lên má ả.

- Cô còn dám nói mình là mợ cả Trần Gia? Trần Gia chúng tôi không có thứ đàn bà độc ác và trắng trợn như cô.

- Bà nội... cháu...

- Lôi nó xuống phòng chờ giải quyết (Gia Minh nói)

Ả được lôi xuống phòng, mặc ả gào thét thảm thiết nhưng nét mặt Gia Minh không hề thay đổi. Gia Hưng lúc này cũng không dám nói thêm câu gì.

Sau đó đến lượt bà thầy, khỏi nói bà ta run lên không khác gì cây sậy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Bà ta cúi rạp người xuống van xin quỳ lạy, hai hàng nước mắt thi nhau rơi lã chã xuống gò má cao, bối rối nói:

- Xin cậu tha cho tôi... tôi cũng chỉ làm theo lời người ta thôi ạ.

- Bà thân là một bà thầy có tiếng trong làng mà lại đi làm những chuyện vô đạo đức như vậy. Tôi đang không biết trước giờ bà đã lừa bao nhiêu người rồi. Kể ra việc này đưa lên công an truy tố thì khả năng bà ngồi tù cũng khá khá ấy nhỉ.

- Đừng... tôi xin cậu, cả nhà tôi còn đang trông chờ vào tôi.

- Kiếm tiền nhờ tâm linh rồi đem tâm linh ra đùa giỡn, bà không sợ nghiệp quật bà à.

- Tôi thề... đây là lần đầu tiên tôi đi lừa người vì đồng tiền thôi cậu. À, đúng hơn là vì rất nhiều tiền. Tôi cũng có việc rất cần tiền nên mới liều mình làm vậy, chứ tôi cũng nghe danh tiếng nhà Trần Gia, tôi cũng biết sợ chứ. Là do tôi không còn lựa chọn nào khác. Cậu tha cho tôi lần này, tôi đội ơn cậu cả đời.

- Bà đã nghe câu nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính bản thân mình chưa. Nếu như ngày hôm nay, người bà động không phải là vợ tôi thì mọi chuyện sẽ khác. Cái ngu nhất của bà chính là động vào người phụ nữ của tôi, cái xui xẻo nhất của bà cũng chính là động vào người phụ nữ của tôi. Thực ra để mà nói tôi biết không chỉ có mình bà ngu đâu, còn một số người ngu đang đứng đây nghe tôi nói những điều này. Vào ai người đó tự hiểu!

Nói rồi anh rút điện thoại ra khỏi túi quần.

- Tôi sẽ nhờ trường công an đích thân đến tận nơi tới đón bà.

- Gia Minh. Khoan đã anh.

Gia Minh quay qua nhìn cô.

- Em còn có đôi lời muốn hỏi bà ấy.

Gia Minh liền gật đầu.

Cô Châm chậm nói.

- Bà đứng lên đi. Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với bà.

Bà thầy từ từ đứng dậy, run run đáp.

- Mẹ nói gì tôi?

- Bà là họ hàng thân thiết của Nhật Lệ đúng chứ?

- Đúng.

- Nhà gần nhà cô ấy luôn.

Bà thầy gật đầu.

- Vậy chắc quá khứ cô ấy như nào thì bà là người biết rõ nhất.

Bà thầy chần chừ trả lời. Cô tiếp lời.

- Nếu bà thành thật muốn hỏi lỗi thì nghiêm túc trả lời những câu hỏi này của tôi. Xong việc bà có thể rời đi.

Bà nội thấy vậy liền nói.

- Diệu Anh. Ta không đồng ý tha thứ dễ dàng cho những người lừa gạt Trần Gia. Chuyện này phải xử thích đáng.

- Bà nội. Thật ra mọi chuyện cũng xong xuôi cả rồi. Và tất nhiên xong chuyện này danh tiếng bà ấy cũng không còn, đó chính là hình phạt lớn nhất cuộc đời bà ấy rồi.

Bà nội thở dài không nói gì nữa. Cô hỏi tiếp.

- Bà thầy trả lời tôi đi ạ.

- Nếu tôi nói hết sự việc, mẹ hứa sẽ tha cho tôi chứ?

- Tôi hứa!

- Nhật Lệ là gái út trong gia đình có 3 chị em. Tuy nhiên 2 người chị ngoan ngoãn bao nhiêu thì Nhật Lệ lại hư hỏng bấy nhiêu. Còn trẻ tuổi nhưng không ít lần mang tiếng ngủ với trai làng, có lần con bé còn nghĩ quần đòi tự tử rồi ấy. Tôi không biết thời điểm cậu ba quen con bé là khi nào nhưng theo như tôi nhớ trước đó hơn tháng mẹ con bé có qua nhà tôi xem ngày lành tháng tốt để con bé lấy cái cậu gì đó bên làng Dầu. Vì người trong họ nên bà ấy cũng tâm sự là con bé có bầu rồi. Sau hồi tôi thấy con bé được làm lễ cậu ba, tôi cũng ngạc nhiên vô cùng.

Bà thầy nói tới đây khiến ai nấy đều như chết nửa người. Đặc biệt là bà nội, bà tức giận xoay người về hướng Gia Hưng và bà tư, tay phải đập vào ngực trái, miệng rít lên nói.

- Oan nghiệt.... lần đầu tiên Trần Gia mang nhục như vậy. Tất cả đều nhờ mẹ con nhà cô!

Bà Tư về mặt bình tĩnh đến lạ.

- Mẹ... mẹ không thể nói như vậy được ạ. Sự việc này không ai mong muốn, không thể trách Gia Hưng nhà con được.

- Là do thằng con trai cô nó ngu. Nó mà như Gia Minh thì ai lừa được nó. Làm việc gì cũng thất bại, có việc chơi gái thôi mà cũng để nó lừa. Còn cô nữa, đúng là con hư tại mẹ.

Trong thoáng chốc để ý kỹ thấy mắt bà Tư có phát sáng ánh đỏ, cô và Gia Minh nhìn nhau. Gia Minh bước đến đỡ bà nội.

- Bà. Để nhỏ Sún đỡ bà về phòng nghỉ ngơi. Chuyện ở đây cứ để cháu giải quyết ạ.

Nhỏ Sún nói:

- Phải đẩy lão phu nhân. Để con đỡ người về phòng.

- Cục tức này nuốt đến lúc nhắm mắt cũng không trôi.

Bà lụ khụ bước đi, nhỏ Sún đỡ phía sau. Gia Hưng bất ngờ lên tiếng.

- Bà nội... con xin lỗi bà nội. Đúng là tất cả tại con.

- Gia Hưng (bà Tư gọi nhỏ)

Bà nội im lặng không trả lời rồi thở dài bước đi tiếp. Bà thầy:

- Vậy tôi đi được chưa ạ.

Cô trả lời.

- Bà đi đi. Bỏ tất xấu xa đó đi để mà còn làm người
- Tôi đội ơn cậu mợ... tôi xin phép.

Bà ta loạng choạng đứng dậy, lao đầu về đằng trước mà bước.

Sau đó lần lượt mọi người cũng lui đi cả. Căn phòng lúc này chỉ còn lại vợ chồng nhà cô. Cô mỉm cười choàng tay qua cổ anh rồi nói.

- Cuối cùng mọi chuyện đã sáng tỏ. Tuy nhiên nó mới chỉ là mở đầu.
- Cuộc chiến này còn dài, anh mong vợ anh lúc nào cũng mạnh mẽ như vậy.
- Em mạnh mẽ là vì phía sau lưng em đã có anh. Chỉ cần có thể bên anh, em không sợ gì hết.

Anh véo mũi cô một cái.

- Cảm ơn em, tuổi trẻ của anh vì có em mà ấm áp hơn. Anh đã chẳng mất nhiều thời gian tìm kiếm vì chúng ta là thiên duyên tiền định.
- Anh còn chưa nói cho em biết về vụ cái quần nhỏ màu hồng. Làm sao anh có nó ấy.

Anh bật cười để lộ ra chiếc má lúm đồng tiền vô cùng duyên dáng.

- Nhớ dai thế nhỉ?
- Chuyện. Vợ anh mà nì.
- Được rồi. Hôm nào có dịp về thăm ba mẹ dưới quê anh nhất định sẽ nói.
- Anh hứa đấy nhá.
- Ừ. Anh hứa!

Cô kiễng chân hôn chụt lên môi anh một cái khiến anh tròn xoe mắt vì bất ngờ.

- Á mà sao hôm nay em tưởng anh có cuộc họp gì đó cơ mà. Sao lại về nhà lúc này.
- Là Gia Long báo anh biết.
- Gì cơ?
- Gia Long nói anh là ở nhà gặp chuyện. Anh đã hủy cuộc họp rồi.
- Gia Long nói anh? Hai người làm lành bao giờ thế?
- Không phải là làm lành. Chẳng qua là Gia Long vì em?
- Nè. Gia Minh thôi, em không có giận đâu nhé. Sao Gia Long lại vì em được. Buồn cười.
- Vì em giống với Diệu Nhi, vì ngày sinh nhật của em trùng với cô ấy, vì cậu ấy coi em là cái bóng của cô ấy.
- Diệu Nhi rất xinh đẹp đúng không anh? Cô ấy có gương mặt trái xoan, mái tóc dài, dáng người nhỏ nhắn.
- Sao em biết hay vậy?
- Vì em đã gặp cô ấy trong giấc mơ. Cô ấy đã cứu em khỏi con quỷ nước xấu xí kia.

Gia Minh trầm ngâm suy nghĩ rồi kéo cô tựa vào lồng ngực mình.

- Yên tâm. Những giấc mộng đáng sợ ấy anh sẽ khiến nó biến mất, bù lại anh sẽ cho em những giấc mơ đẹp về gia đình hạnh phúc của chúng ta.
- Gia Minh.. em đang nghĩ hay là chúng ta thành thật với bà nội về thân phận của em được không? Em tin bà sẽ tha thứ cho em.
- Không phải là anh không muốn em thành thật với bà nội. Chỉ là lúc này chưa phải thời cơ thích hợp. Đợi khi cuộc chiến với bà Tư kết thúc, anh sẽ tự mình nói ra. Thân phận của em, tuyệt đối không thể để bà ta biết được.

Cô suy nghĩ chừng 15 giây rồi lên tiếng.

- Có phải anh đang sợ bà Tư biết được bát tự thật của em nên....

- Phải. Bây giờ bữa ngải bà ta làm tuy nó rất mạnh nhưng ít tác động tới em là vì không đúng họ tên và ngày tháng năm sinh của em. Một phần tác động là vì chắc chắn bà ta đã lấy quần áo của em và bà ta còn đang nuôi ngải nữa.

Cô gật gù.

- Thì ra là vậy. Mà sao anh biết hay vậy.

- Anh đã nghĩ tới và đã hỏi thầy Tuy.

- Thầy Tuy? Anh tìm được thầy rồi.

Anh gật đầu.

- Hiện tại thầy đã được an toàn và đang cố gắng nghĩ cách hoá giải tà thuật của bà ta. Bà ấy bây giờ rất mạnh rồi, thiếu chút nữa là thành tinh được ấy. Tuy nhiên nếu thất bại, bà ấy phải đổi bằng mạng sống của chính mình.

- Thảo nào. Khi nãy em thấy mắt bà ta phát màu đỏ.

Gia Minh gật đầu.

- Bà ấy sẽ làm mọi cách để tiêu diệt những người cản đường con trai bà.

- Vậy anh định xử lý sao với Nhật Lệ.

- Theo em anh phải nên làm gì với một kẻ cố tình hại vợ anh.

- Anh à. Còn chuyện này nữa anh, nhớ Cúc nói Nhật Lệ chính là bạn của An Nhã.

- Anh biết.

- Anh biết?

- Ừ. Anh thấy hai người đó từng nói chuyện với nhau ngoài hồ sen. Lúc anh nói ở đây cũng là nói bóng gió cho cô ta hiểu. Nhưng em yên tâm đi, An Nhã đã có Gia Long lo.

- Sao em thấy chẳng chuyện gì qua được mắt anh thế nhỉ? Bộ anh có mắt thần à?

- Thế mà có trị được em đâu.

- Xúy. Người ta nói sợ vợ là trường sinh bất tử đó. Việc đó là việc tốt, nên làm... nên làm... haha.

Rồi tiếng chuông điện thoại trong túi anh vang lên.

- Anh có việc ở công ty cần giải quyết. Em ở nhà ngoan nhé, tối về anh thương.

- được rồi. Anh cứ đi đi.

Hôn lên trán cô rồi anh lái xe tới thẳng công ty. Đạo gần đây công việc rất bận nhưng anh vẫn cố gắng dành nhiều thời gian quan tâm đến cô. Sau khi anh đi khỏi cô cũng rời bước xuống phòng khách. Thấy ba chồng cô từ cửa đi vào, cô nhẹ nhàng chào ông một tiếng.

- Ba mới đi công việc về ă.

Ông mệt mõi gật đầu.

- Ừ. Con rảnh không? Pha giúp ba ấm trà.

- Dạ. Con đi pha trà ngay đây ạ.

- Cứ đi bình tĩnh thôi con. Không phải vội.

Loại trà trong nhà là trà thượng hạng, cũng may lúc trước Gia Minh có chỉ cô cách để pha được ấm trà ngon nên cô tự tin lắm. Trong nhà pha trà đều bằng nước suối nên màu sắc của trà xanh rất đẹp mắt. Quan trọng bộ tách pha trà của ba chồng cô nghe biểu trị giá cũng lên tới tỷ đồng.

Đặt ấm trà xuống bàn, cô nhẹ nhàng rót trà ra tách rồi nói

- Con mời ba ạ.

Ba chồng cô gật đầu tỏ ý hài lòng.

- Ở nhà con có thường xuyên pha trà không Diệu Anh?

- Dạ. Con cũng thỉnh thoảng ạ.

- Pha trà khéo lắm. Vừa đủ để cho màu trà đẹp mắt.

- Con tưởng màu trà đẹp là nhờ nước suối ạ.

- Cũng một phần thôi. Còn lại phải xem lượng trà với lượng nước nữa con.

- Dạ. Bây giờ con mới biết ạ. Con cảm ơn ba đã khen.

- Bảo sao con trai ta nó thương con như vậy.

- Được ba khen con sắp phồng hết mũi lên rồi.

Ông nhấp môi tách trà, lúc này cô mới để ý kỹ khuôn mặt ông. Hình như dạo gần đây da dẻ ông xấu hơn thì phải. Cô ngáp ngừng lên tiếng.

- Ba. Dạo gần đây ba có mất ngủ không ạ?

- Sao con hỏi vậy?

- Con thấy sắc mặt ba không tốt.

- Ủ. Chắc bệnh tuổi già ấy mà. Máy nữa thu xếp công việc ổn thỏa rồi ba đi khám một thể.

- Sức khỏe không coi thường được đâu ba. Ba phải khám càng sớm càng tốt.

- Ủ. Ba biết rồi.

- Vậy con xin phép đi trước.

Ông gật đầu...

- Mà phải rồi. Bố mẹ con dưới quê dạo này khỏe không? Cho ta gửi lời hỏi thăm tới ông bà sui gia nhé.

Cô cười nhẹ gật đầu.

- Con thay mặt ba mẹ con, cảm ơn ba ạ.

Tại phòng Gia Hưng

- Em định hò hững với anh đến bao giờ nữa?

- Anh còn nói được vậy? Anh xem những gì anh đã làm với tôi ấy.

- Thì mấy ngày nay anh vẫn thấy em bình thường mà.

- Thế anh muốn tôi phải thế nào? Hay tôi phải héo mòn vì anh. Anh cũng biết tôi là vợ anh cơ đấy. Đúng là cháy nhà mới ra mặt chuột. Nếu em vợ lẽ của anh nó không như thế thì anh còn biết đường tới tìm mẹ con tôi không?

- Thôi mà. Chuyện cũ qua rồi, em đừng ghim trong lòng kéo ảnh hưởng tới con.

- Tôi cứ ghim trong lòng đó thì sao. Anh có giỏi xuống mà quan tâm nó đi, lúc trước còn chiều nó lắm cơ mà. Nó còn vu oan cho tôi đấy nó muốn nó sảy thai. Chẳng lẽ lúc đó tôi lại xông tới vả toét cái miệng nó ra.

- Được rồi. Anh biết rồi, là anh sai, anh sẽ chịu sai.

- Anh đi ra ngoài đi, tạm thời tôi không muốn thấy anh.

Út Liên đẩy chồng ra ngoài rồi đóng sập cửa lại rơi nước mắt.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc hai người vẫn còn đang say mê ngon giấc thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Cậu mợ ơi. Có chuyện lớn rồi, mợ Nhật Lệ té xuống hồ chết đuối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Nghe tiếng nhỏ Cúc mà hai người bừng tỉnh ngồi phắt dậy. Anh với tay lấy vội chiếc áo mặc vào người rồi nói với cô.

- Em ở yên đây thôi. Anh xuống xem tình hình thế nào.

Cô vẫn chưa định thần được, run run gật đầu.

Cúc:

- Con xuống dưới lầu mợ nhá.

- Cúc! Khoan đã. Lại đây mợ biểu.

Nhỏ Cúc tiến vào đứng cạnh giường.

- Mợ biểu gì con ạ.

- Sao tự nhiên cô ta lại rơi xuống hồ chết. Mợ tưởng nhốt cô ta lại trong phòng cơ mà.

- Con cũng không rõ. Sáng nay anh Sửu là người phát hiện ra đầu tiên.

- Mợ phải xuống đó xem thế nào đã.

- Ấy mợ ơi. Không được đâu, lão phu nhân có dặn mợ đang mang bầu, không được đến gần chỗ người chết.

- Nhưng mà....

- Mợ ở yên trên phòng thôi nhé. Cả mợ ba cũng vậy. Con xuống đó trước đây.

Nhỏ Cúc đi khỏi được một lúc, trong lòng cô tự dưng cảm giác đứng ngồi không yên, một điều gì đó thôi thúc cô phải đứng dậy bước xuống lầu. Đi tới chân cầu thang thì cô gặp Út Liên.

- Chị dâu. Chị cũng xuống dưới đó à?

- Ừ. Tôi phải xuống xem tình hình thế nào.

- Cho em theo chị mới.

Cô với Út Liên cùng bước xuống, xa xa đằng khu vườn sau đã đông đủ tất cả mọi người đứng vòng trong vòng ngoài. Bà hai thấy vậy liền tiến đến chỗ hai người, chậm chậm nói.

- Hai đứa xuống dưới này làm gì. Lên trên phòng đi.

- Tình hình sao rồi mẹ hai? (cô hỏi)

- Nhà mình có cho người thông báo tới bố mẹ con bé, đợi bọn họ sang rồi tính.

Bà hai vừa dứt lời thì tiếng khóc vang lên thảm thiết.

- Ôi con ơi... ôi con tôi... con gái mẹ ơi.

Trước mặt cô là ba mẹ Nhật Lệ, nhìn cảnh bà gào khóc thảm thiết khiến cô có chút gì đó thương thương, những việc cô ấy làm vẫn chưa đến mức phải đòi lấy tính mạng của mình. Khi bà ấy tới gần, mọi người tránh gọn ra hai bên cô mới thấy rõ được thi thể cô ấy. Khuôn mặt trắng bệch mất hoàn toàn

sắc khí, đôi môi tím ngắt lạnh lẽo, đặc biệt là đôi mắt vẫn còn chưa nhắm hẳn...

Mẹ Nhật Lệ khổ sở khụy xuống bên thi thể con gái, vừa khóc vừa nói.

- Ôi con tôi, mới sáng qua còn gọi điện về hỏi thăm mẹ cơ mà. Tỉnh dậy đi con ơi.

Bà Tư bình thản nói.

- Người mất thì cũng đã mất rồi, chuyện này không ai mong muốn cả. Bà vuốt mắt cho con bé rồi để cho con bé ra đi thanh thản.

- Sao con tôi chết lại không nhắm mắt thế này. Nhất định là có oan ức gì đó. Liệu... liệu có phải nhà này hại chết con gái tôi không, chứ con bé biết bơi mà, sao lại có chuyện vô lý mà té chết.

- Bà cẩn thận cái mồm bà ấy. Ai mà tự dưng đi hại con gái bà. Trách là trách con bé đoản mệnh.

- Không. Nhất định là có ẩn tình, cái chết này tôi không phục.

Bố Nhật Lệ liền nói.

- Bà thôi đi. Vuốt mắt cho con bé đi.

- Nhưng...

- Tôi bảo thôi...

Bà run run đưa tay vuốt mắt cho con gái, kỳ lạ vuốt đến lần thứ 3 rồi những vẫn không thể nhắm mắt hoàn toàn. Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau xì xào to nhỏ.

- Đây tôi bảo ngay mà. Con gái tôi chết oan ức không nhắm được mắt. Tôi phải gọi công an tới điều tra.

Bà tư định lên tiếng thì lão phu nhân lên tiếng trước.

- Được. Tôi sẽ mời công an tới điều tra. Gia Minh, gọi cho đội trưởng với mấy người nữa tới đây.

- Không được. Công an là do nhà tôi lo, nhờ chẳng may mấy người ăn dơ với nhau thì sao.

Rồi bà ta quay qua nói với chồng.

- Ông. Ông gọi cho chú Phúc nhà mình đi. Nhờ chú ấy tới đây luôn.

- Nhưng mà...hay theo tôi...

- Ông đừng có yếu đuối vậy để con gái mình chết oan không nhắm mắt. Ông không thương con à.

Gia Hưng đi công việc ngoài thị trấn từ sớm, nhận được tin bây giờ mới cấp tốc trở về. Vừa thấy mặt Gia Hưng, bà ta chạy tới túm lấy cổ áo cậu ấy, vừa khóc vừa nói.

- Cậu là chồng nó mà, tại sao cậu không bảo vệ được nó. Cậu đã hứa với chúng tôi những gì, cậu trả mạng con gái tôi đây.

Bà Tư thấy bà ta túm lấy cổ áo con trai mình nên tức giận bước tới gỡ tay ra khỏi.

- Bà điên à? Bà làm gì mà đổ lỗi cho con trai tôi. Tôi còn chưa hỏi cái tội bà biết con gái bà mang thai với thằng khác mà vẫn cố tình để con tôi đổ vạ.

Nghe được những lời này của bà tư khiến bà ấy như chết lặng, ngữ điệu có chút giảm xuống. Bà tư được đà nói tiếp.

- Tôi nhắc lại bà lần nữa. Con gái bà chết là tự con gái bà.

- Thế mà lúc trước bà nói bà yêu thương nó. Nó mất rồi bà trở mặt như vậy à?

- Cái thứ con gái như vậy không đáng được yêu thương

- Con tôi mất rồi mà bà còn nói được những lời này nữa sao? Bà có còn là con người nữa không.

Lão phu nhân gỡ vài gậy xuống đất rồi tức giận nói.

- Các người có im ngay không? Các người có muốn được vong hồn nghỉ ngơi không hả.

Một lúc sau đó 5 người công an có mặt tại sân vườn với đầy đủ dụng cụ đồ nghề.

- Chú Phúc, chú đây rồi. Chú xem thế nào giải quyết vụ án của con bé giúp tôi. Con bé chắc chắn là chết oan.

Người công an trung tuổi cúi xuống nhìn thi thể rồi thở dài.

- Xin chia buồn cùng gia đình anh chị.

Bà nước mắt ngấn nước mắt dài nói.

- Con bé chết oan lắm chú. Chú với các anh em điều tra giúp vợ chồng tôi mới ả.

Chú công an cúi xuống lật bỏ chiếc khăn trắng trên người cô ấy ra khỏi rồi vạch lớp áo xem phần da thịt bên trong.

- Ở cổ tay có vết bầm tím giống như hai nắm tay.

- Đây tôi bảo ngay mà. Nhất định là có ẩn tình

- Xin bà im lặng cho chúng tôi làm việc (chú công an nói)

Sau một hồi thăm khám, chú công an đứng dậy, chậm chậm nói.

- Kết luận ban đầu thì đây là cái chết do đuối nước. Nhưng để tìm hiểu sâu hơn thì cần phải khám nghiệm tử thi. Nếu chị đồng ý, có thể kí vào bản cam kết này.

- Khám nghiệm tử thi? Tức là mổ xẻ con bé ra ấy hả?

- Đúng vậy.

Khuôn mặt bà trầm ngâm suy nghĩ rồi bất giác lắc đầu.

- Không làm sao tôi chịu đựng được khi thấy con bé bị mổ xẻ như vậy. Tôi không đành lòng. Không còn cách nào khác à?

- Đối với người đã chết, chỉ còn cách khám nghiệm tử thi. Còn nếu bà không đành lòng thì vụ án xem như kết thúc tại đây.

Bà thở dài nhắm mắt suy nghĩ. Ông đứng bên bà lên tiếng.

- Được. Tôi cũng muốn để linh hồn con gái tôi được an nghỉ.

Cuối cùng thi thể của Nhật Lệ, ba mẹ cô ấy quyết đưa về nhà bên đó tổ chức ma chay và an táng. Trước khi thi thể được đưa lên xe ra về, bà vẫn không quên tức giận nói một câu vô cùng thâm thúy.

- Trời cao có mắt. Kẻ nào gây ra cái chết cho con gái tôi nhất định chết cũng không nhắm mắt.

Trên bầu trời chợt loé lên một tia chớp. Bà nội thở dài nhắm mắt niệm “ nam mô a di đà phật “ rồi bà nói với Gia Hưng.

- Bọn họ không đồng ý tổ chức ma chay bên này nhưng một ngày làm vợ chồng, nghìn năm ân nghĩa. Nghĩa tử là nghĩa tận, con sang bên đó lo phụ giúp ma chay rồi an táng con bé về nơi an nghỉ cuối cùng.

Bà tư nghe về không hài lòng nhưng không dám trái lời. Gia Hưng nghe lời bà, đi xe riêng theo sau.

Lúc ba chồng cô trở về thì thi thể cô ấy đã được đưa đi.

- Mẹ... tình hình sao rồi.

- Bố mẹ con bé nhất quyết đưa con bé về bên đó an táng. Mọi chuyện tạm thời xong rồi, mọi người giải tán đi.

Ba chồng cô đỡ bà lên phòng, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

- Mẹ nghĩ chuyện này có đơn giản là té xuống hồ mà chết không?

- Không biết con bé bị té hay là có ý định tự tử. Nhưng thấy mẹ con bé đó bảo nó biết bơi cơ mà. Mà sáng giờ con đi đâu vậy?

- Con đi với chú hai giải quyết chuyện của con bé Ân Di. Đạo này con bé đó hư hỏng quá, giao lưu với toàn bọn đầu đường xó chợ. Lần trước rồi lại chuyển bay, lần này 2 hôm nữa chú ấy trở lại Mỹ. Vé máy bay đã đặt rồi.

- Thế còn sức khỏe của con thì sao?

- Ngoài những lúc chóng mặt ra thì con vẫn ổn. Cũng chẳng hiểu sao có phải bệnh tuổi già không mà dạo gần đây con nhớ nhớ quên quên suốt. Hôm

trước lập bảng thừa kế, thế nào mà còn ghi để lại toàn bộ tài sản cho Gia Hưng. May mà có luật sư Bạch nhắc lại.

- Haizzz. Xem thế nào rồi đi khám đi, không coi thường được với não bộ đâu.

- Dạ mẹ. Con biết rồi.

Từ đầu đến cuối chuyện của Nhật Lệ, Gia Minh không hề lên tiếng. Anh chỉ đứng lẳng lặng quan sát thái độ từng người một. Cô và Út Liên quay lưng bước lên phòng, sắc mặt cả hai vẫn còn chưa hoàn hồn. Nhỏ Cúc đi theo trấn an cô.

- Mẹ có sao không? Để con lấy nước cho mẹ nhé.

- Ừm. Rót mẹ cốc nước.

Uống một hơi hết ly nước, cô vuốt ngực định thần lại một chút rồi từ từ nói.

- Vừa Cúc đứng gần đó có thấy điều gì khác lạ không?

- Có mẹ. Thấy cổ tay mẹ ấy có vết bầm.

- Thế tối qua ai mang cơm cho cô ấy?

- Là con ạ. Cái Bắp nó nhờ con mang vô.

- Bắp là người hầu của An Nhã đúng không?

- Dạ. Nhỏ đó chân chạy nên cũng nhiều việc lắm.

Cô bản thân suy nghĩ. Lẽ ra hôm nay sẽ gọi bố mẹ cô ấy đến để giao trả cô ấy về nhà bên đó, không ngờ mọi việc lại đi quá xa như vậy.

Một lúc sau Gia Minh đi vào phòng, nhỏ Cúc biết ý lui đi ngay sau đó. Khuôn mặt anh trầm tư suy nghĩ rồi nhẹ giọng hỏi cô.

- Em đã ăn sáng chưa đó.

Cô lắc đầu thờ dãi.

- Sao giờ vẫn chưa ăn. Nhỏ Cúc đâu mà không nấu gì cho em ăn à.

- Chuyện trong nhà đang như vậy, tâm trạng đâu để ăn nữa anh.

- Việc gì đi việc đó. Mọi chuyện xong rồi, em không phải lo lắng gì cả. Để anh xuống nấu gì đó cho em ăn nhé.

- Thôi không cần đâu. Em chưa đói mà.

- Em quên mình còn bé con nữa à?

- Thôi được rồi. lát em uống cốc sữa bầu là được. Mà anh này, anh nghĩ chuyện có đơn giản là vậy không?

Trong lòng anh có suy nghĩ nhưng không dám bộc lộ ra vì sợ cô lo lắng.

- không đâu. Em đừng suy nghĩ nhiều kẻo ảnh hưởng tới sức khỏe.

- Vừa nãy anh có thấy mặt An Nhã ở đó không?

- Không.

- Kỳ lạ vậy. Chuyện lớn như vậy mà cô ta không có mặt, quả thật phải khiến người ta suy nghĩ.

- Em ngồi đó đi, anh xuống dưới nhà nấu gì đó cho em đã.

- Ồ kìa. Em chưa nói xong chuyện kia mà.

Thực ra cô cũng hiểu anh như vậy là không muốn cô lo lắng.

Buổi chiều bên nhà Nhật Lệ có cho thầy tới rước vong về bên đó. Sau khi nghi lễ kết thúc, bà nội cũng cho thầy pháp sư tới cầu siêu cho linh hồn cô ấy

được thanh thân. Chẳng hiểu vì lý do nào đó mà trong lúc làm lễ 3 lần bị tắt nến, lúc tung đồng su đều bị hất văng ra xa. Sau một hồi thầy pháp lắc đầu nói.

- Lão phu nhân. Xem ra oán khí vẫn còn rất nặng, linh hồn không thể siêu thoát được.
- Vậy bây giờ phải làm thế nào.
- Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, nếu có gì không vừa lòng bà hãy bỏ qua. Nếu xét về tâm linh thì quả thực cô ấy bị chết oan.
- Ý thầy là có người hại con bé?
- Tôi không dám chắc. Nhưng nếu muốn chính xác thì bà có thể gọi hồn cô ấy lên ạ. Tuy nhiên phải đợi khi cô ấy được an táng xong xuôi.
- Được. Vậy thầy thu xếp giúp tôi, nhờ thầy triệu hồn con bé lên ạ. Tôi muốn con bé ra đi thanh thân, không muốn nó quấy rối nhà này.
- Được ạ. Bà yên tâm.

Thầy ra về, bà hai mới dám lên tiếng hỏi.

- Mẹ định gọi hồn con bé lên ạ?
- Ừ. Linh hồn khi chết mà còn nhiều oán khí thì không còn là chuyện đơn giản nữa đâu. Nếu không nó quấy phá dữ lắm.
- Dạ.
- Đợi hết nhang rồi cho người thu dọn lại. Ta về phòng nghỉ ngơi chút.
- Vâng ạ.

Tại phòng Gia Long.

Gia Long tiến tới bóp cổ An Nhã nhấc bổng lên.

- Có phải là do cô?
- Bỏ em ra... chết ghen em bây giờ.
- Nói... phải do cô đúng không?
- Buông ra em mới nói được.

Gia Long từ từ buông tay ra khỏi cổ An Nhã, ả ho lên vài tiếng rồi ghen ngào nói.

- Em không hiểu anh nói gì hết.
- Cái chết của Nhật Lệ. Có liên quan tới cô không?
- Anh làm sao vậy? Nó là bạn em, anh cũng biết mà. Sao em phải giết nó?
- Vì cô sợ lộ.
- Em thề em không giết nó. Nhưng em biết là ai giết

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Gia Long thay đổi sắc mặt, nhấn mạnh câu nói.

- Là ai?

An Nhã đảo mắt qua mắt lại một vòng rồi bình tĩnh trả lời.

- Là bà Tư á. Bà ấy thù cái Lệ cái tội để con trai cung của bà ấy đổ vạ.

Gia Long ánh mắt nghi hoặc hỏi lại.

- Sao cô biết?

- Chính mắt em thấy bà Tư đẩy nó xuống hồ.

- Bạn cô bị đẩy xuống hồ mà cô trơ mắt ra nhìn được à? Cô nói dối cũng phải hợp lý một chút.

- Em. lúc đó vì em sợ, em thấy ánh mắt bà Tư phát đỏ lên không dám tới gần. Chính vì vậy mà sáng nay em không dám ra ngoài đó nhìn nó lần cuối. Em sợ nó oán em.

- Cô nói cô thấy mắt bà Tư phát đỏ?

- Đúng rồi. Nhìn đáng sợ lắm.

Gia Long bắt đầu suy nghĩ, nếu như cô ta nói vậy cũng có chút hợp lý, theo anh được biết bà Tư dạo này đang cố tình luyện vào tà thuật mạnh hơn và rất có khả năng sẽ thành tinh. Tuy nhiên anh vẫn chưa thể hoàn toàn mà tin tưởng An Nhã.

- Được rồi. Cô ra ngoài xem mọi người làm gì thì phụ cùng đi.

- Vậy em đi trước nhé.

An Nhã thờ phào nhẹ nhõm bước đi, càng lâu dần tiếp xúc với Gia Long, đặc biệt khi biết anh không bị điên, cô càng có ấn tượng đặc biệt với anh. Tiếc là lúc nào người chồng này của cô cũng một sống hai chết muốn bảo vệ chị ta, cô thực sự không cam tâm.

Buổi sáng hôm sau nghe nói đưa Nhật Lệ đi thiêu rồi chôn cất ở chân đồi gần nhà. Bầu trời đang hừng nắng, bỗng chốc trời nổi gió lớn, mây đen kéo đến rồi rơi xuống mặt đất những hạt mưa nặng hạt. Cô đứng thờ dài bên ô cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn những hạt mưa rơi, tự dưng cảm thấy lòng nặng trĩu như có một tảng đá lớn đè trên vai. Cảm giác này, rất khó nói lên lời, cái chết của Nhật Lệ ra đi đột ngột và có quá nhiều ân tình, cô cảm nhận cuộc chiến này đang đi về tâm điểm.

Gia Minh mở mắt dậy thấy cô đứng đó bần thần, anh nhẹ nhàng bước chân xuống giường rồi ôm lấy eo cô từ phía sau lưng, cái ôm buổi sáng đầy ngọt ngào và ấm áp. Giọng nói hết thấy dịu dàng.

- Sáng nay hai mẹ con muốn ăn gì nào? Để ba đích thân xuống bếp nấu cho hai mẹ con ăn.

- Vậy ba làm cho hai mẹ con món mỳ xào thập cẩm nhé. Lâu lâu không được ăn mỳ, nhớ muốn chết.

- Được rồi. Sẽ có mỳ xào thập cẩm cho hai mẹ con. Nhân tiện đó cho ba gửi thêm chút yêu thương vào nữa nghen.

Cô mỉm cười “ạ” một tiếng nhỏ nhẹ rồi sau đó xoay người lại ôm anh thật chặt. Cô biết trên vai anh đang gánh là trăm ngàn những áp lực, từ việc công ty tới việc gia đình nhưng không bao giờ anh biểu lộ để cô thấy mình mệt mỏi, ngược lại có những lúc anh còn cố gắng chiều chuộng cô để đổi lại nụ cười trên khoé môi cô. Người đàn ông này, tu bao nhiêu kiếp cô mới gặp được. Gặp được anh là một hạnh phúc.

Tầm trưa lúc cô đang định đặt lưng xuống giường nghỉ một lát thì Út Liên với bé Su đi vào.

- Chị dâu định nghỉ trưa à? Vậy để chiều em ghé.

- Không sao. Thím ngồi xuống đó đi, Su vô đây chơi với bác nào.

Con bé cười tươi chạy đến ôm chầm lấy cô. Cô mỉm cười vuốt nhẹ những sợi tóc dài mượt của con bé rồi hỏi.

- Su muốn ăn bánh không? Bánh này bác Gia Minh mua bên Đài Loan về, ăn ngon hết thấy.

- Dạ có ạ.

- Vậy để bác lấy bánh cho Su ngồi chỗ kia ăn để mẹ và bác nói chuyện nghen.

- Dạ.

Út Liên kéo ghế ngồi xuống cạnh cô rồi thở dài một tiếng.

- Cà đêm qua em ngủ cứ mơ mơ màng màng về cái chết của Nhật Lệ.

- Kể cũng tội, thanh Xuân của cô ấy vẫn còn dài.

- Càng lúc em càng cảm thấy ngôi nhà này thật đáng sợ. Nhìn lại tất cả những gì đã xảy ra, chỉ ước có một ngôi nhà đủ ở với những bình yên cuộc sống.

- Ước mơ như thím bây giờ mới là khó ấy. Vì sao? Vì chúng ta là cháu Trần Gia, chúng ta không được tự ý quyết định chuyện gì cả. Trong nội quy có ghi rõ “ Sống là người Trần Gia, chết làm ma Trần Gia “

- Nhiều lúc em ngưỡng mộ chị vì sau lưng chị luôn có anh cả chống đỡ. Còn em, càng ngày càng thấy ghê tởm người chồng đã đầu ấp tay gối với mình. Anh ta mãi mãi chỉ sống sau cái bóng của mẹ anh ta mà thôi.

- Đấy. Thím nói mới nhớ, chú ấy từ bên đó về chưa?

- Em nghe đầu biểu chiều nay mới về. Mà hình như 4 giờ chiều nay bà nội làm lễ gọi hồn Nhật Lệ rồi cầu siêu cho cô ấy luôn.

- Ừm. Cũng mong linh hồn cô ấy ra đi thanh thản. Mà thím có hay gặp ba không?

- Ba đi vắng suốt nên em ít gặp. Gặp lúc hồi chiều qua nhưng thấy ba yếu yếu thế nào ấy.

- Hôm bữa pha trà cho ba tôi cũng thấy vậy. Tôi có chuyện này không biết có nên nói với thím không nữa.

- Chị cứ nói đi. Biết gì em sẽ nói.

- Thím làm dâu bà Tư, vậy thím có biết bà ấy am hiểu về bùa ngải không?

- Em biết chứ. Vì ông ngoại Gia Hưng là thầy phù thủy mà.

- Thực ra là tôi cũng đang bị bà ấy chơi xấu, làm tà thuật sau lưng.

- Ôi má...Ngày trước bà ấy sợ anh cả, bây giờ liều vậy rồi hả?

- Suyt. Thím nói nhỏ tiếng thôi không lại đến tai bà ấy.

- Được rồi... được rồi. Chị từng có ơn với em, bây giờ chị muốn em làm gì để giúp chị cũng được. Trên đời em có thể không biết nhiều cái nhưng em biết có ơn nhất định phải trả.

- Hôm nào thím ghé vô phòng bà ấy, tìm giúp tôi xem có cái gì khác lạ không? Phòng không lắp camera đúng không?

- Tất nhiên, phòng bà ấy chuyên làm việc xấu, sao mà dám lắp camera.

- Vậy thím cố gắng giúp tôi nhé.

- Vâng. Chị yên tâm đi.

Cô thở phào nhẹ nhõm, được sự trợ giúp của út Liên nên cũng yên tâm hẳn. Tuy nhiên cuộc chiến này còn dài.

Đúng 4 giờ chiều bà nội tập hợp mọi người và hỏi tuổi từng người một để xem ai hợp tuổi với Nhật Lệ. Trong nhà có nhỏ Cúc, bà hai, anh Nô, 2 chị đầu bếp và cô là hợp tuổi với Nhật Lệ. Tuy nhiên cô đang mang bầu nên bà nội không cho xuống dưới, bắt ở yên một chỗ trên phòng. Gia Minh lo cô sợ hãi nên tranh thủ ghé về nhà một tiếng để ở trên phòng với cô. Hai người đứng lảng lảng nhìn qua ô cửa sổ để quan sát phía dưới.

Nhỏ Cúc được thầy pháp cho cầm cành phan, thầy với hai người nữa khấn bái. Gió bắt đầu nổi lên, cành phan đung đưa với gió một hồi rất lâu nhưng bất ngờ dừng lại. Thầy pháp gọi lớn.

- Hú ba hồn chín vía cô Trương Nhật Lệ ở đâu thì mau về nhập vào cành phan...hú ba hồn chín vía cô Trương Nhật Lệ ở đâu thì mau về nhập cành phan...

Gió đưa cành phan rũ xuống, nhỏ Cúc bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Đột nhiên gió ngừng, cảm giác chóng mặt cũng biến mất. Mọi chuyện cứ lặp đi lặp lại như thế rất nhiều lần, thầy Pháp trầm ngâm đưa đôi mắt sáng nhìn xung quanh một lượt rồi hoảng hốt nói.

- Trong nhà này có người nuôi ngải, là những vong hồn rất mạnh đã ngăn cản vong linh yếu ớt của cô gái này nhập hồn.

Bà nội khuôn mặt chuyển sắc, lấp bắp hỏi lại.

- Nhà này có người nuôi ngải sao?

- Đúng vậy lão phu nhân.

Mọi người mơ hồ nhìn nhau, ở tại đây chỉ có bà hai là hiểu rõ người thầy pháp nhắc tới chính là bà tư.

Vậy là lễ gọi hồn cũng kết thúc thất bại, trong lúc thầy Pháp đi ra cổng có vô tình đụng trúng bà tư. Thầy sững người nhìn bà một hồi, bà Tư cười nhẹ.

- Có gì không thầy?

Thầy giật mình trả lời.

- Không.. không có gì đâu.

- Vậy thầy về cẩn thận nghen.

Thầy gật đầu bước đi, vừa đi vừa suy nghĩ rồi thở dài “ nam mô a di đà phật. Cầu mong đức Phật phù hộ độ trì Trần Gia sớm qua kiếp nạn này “

Trong lúc bà Tư bận bịu dưới nhà, Út Liên có tranh thủ vô phòng tìm kiếm xem có vật gì đáng nghi. Sau một hồi tìm từ tủ quần áo tới ngăn kéo tủ rồi tới đầu giường thì vô tình phát hiện ra chiếc lọ nhỏ màu trắng đục, buộc dây đỏ. Cô nhíu mày suy nghĩ, bất chợt có tiếng bước chân một lúc một tới gần, vội vàng cô bỏ vô tủ áo rồi bước ra khỏi phòng, sắc mặt tái xanh hơn. Bà Tư kịp lúc từ tầng một bước lên, cô áp ứng.

- Mẹ...

- Cô đứng đây làm gì?

- Con sang phòng tìm mẹ nhưng không thấy.

- Tìm tôi có chuyện gì?

- Con... con... à con muốn xin phép mẹ cho con về ngoại vài hôm.

- Nhà bao việc. Không đi đâu cả.

- Dạ. Vậy con xin phép đi trước.

- Ừm

Út Liên bước đi được 3 bước thì bà gọi lại khiến tim cô như bắn ra khỏi lồng ngực.

- Khoan đã. Đứng lại đó.

Cô mím chặt môi, hai tay bối rối vò vào nhau rồi cố gắng lấy bình tĩnh xoay người lại hỏi.

- Mẹ còn bảo gì nữa ạ.

- Cô mang bầu mấy tháng rồi. Đã siêu âm chưa? Trai hay gái?

Chao ôi! Tưởng có chuyện gì, cô thô phào nhẹ nhõm, đây cũng là lần đầu tiên bà hỏi về đứa bé trong bụng cô.

- Dạ. Được gần 2 tháng rồi mẹ. Chưa biết trai hay gái ạ.

- Được rồi. Cô đi đi.

Buổi tối lúc ăn cơm bà nội mệt mỏi nói về việc gọi hồn Nhật Lệ thất bại. Ba chồng cô cũng lên tiếng.

- Mẹ. Hay là con thấy thế này, mọi chuyện dừng lại ở đây. Người chết cũng chết rồi. Chúng ta cũng đã cố gắng hết sức rồi. Cái hồ đó mai một con cho người lấp đi trồng rau hoặc trồng hoa cũng được.

Gia Minh sợ bà nội lo lắng nên cũng nói thêm vài câu.

- Ba con nói phải đấy nội. Chuyện cũng qua rồi ạ. Con cũng tính như ba con, con thấy vậy là hợp lý nhất.

Sau một hồi thống nhất bàn bạc, quyết định cuối cùng là lấp cái hồ đó đi để trồng rau. Gia Long khi nghe được tin lấp hồ, hoàn toàn không vui vì nơi đó đã từng là những kỷ niệm rất đẹp của anh và Diệu Nhi.

Lúc đi từ nhà ăn lên phòng, Út Liên liền tìm tới phòng vợ chồng cô nói chuyện về lọ tinh dầu.

- Em không tìm được vật gì đáng nghi khác bằng lọ này.
- Thím tìm thấy nó ở chỗ nào vậy?
- Ở đầu giường chị ạ.
- Cảm ơn thím nhiều nhé.
- Ủi có gì đâu. Giúp được gì thì em giúp. Thôi em về phòng trước kẻo ai nhìn thấy lại nghi ngờ.

Cô gạt đầu rồi quay lại đưa lọ dầu cho Gia Minh.

- Anh thử cầm đến chỗ thầy Tuy hỏi thầy ấy xem đây là gì. Có hại không?
- Ủ. Hay là em có muốn đi hóng mát không? Vợ chồng mình đi một vòng rồi tới chỗ thầy luôn, thầy đang ở khách sạn nhà mình.
- Vậy cũng được. Đi về ngủ cho ngon.

Tại khách sạn phòng Vip 1.

- Cậu cả, mợ cả. Thầy đang ở trong đó.

Cánh cửa mở ra, thầy Tuy tay cầm quyển sách, mệt mỏi nói.

- Có việc gì gấp hay sao mà cô cậu đến giờ này.
- Thầy xem đây là cái gì vậy?

Thầy Tuy nhíu mày nhìn lọ dầu nhỏ trên tay Gia Minh.

- Cậu lấy cái này ở đâu vậy?
- Nó được tìm thấy trong phòng bà ta.

Thầy Tuy liền nói.

- Đây là đầu thảo được Mae prai. Nó được nấu cùng tóc,thịt,não,máu tử thi và nhiều thành phần huyền bí không thể tiết lộ. Đặc biệt 1 lọ dầu Mae prai 5 tử thi, 1 Lọ bột tro xương 5 tử thi cô gái tạo nên sức mạnh cho lọ dầu. 5 hồn ma trinh nữ có tính cách, sở thích, biệt tài khác nhau. Khi kết hợp tạo nên sự hoà hợp bổ sung và tạo sức mạnh to lớn giúp điều ước có thể sớm thực hiện một cách nhanh nhất.

Nghe thầy Tuy nói đến đâu cô rùng mình tới đó. Gia Minh từ từ hỏi lại.

- Vậy tác dụng chủ yếu mà nó đem lại cho chủ nhân của mình là gì?
- Đại loại là bảo vệ chủ nhân khỏi những nguy hiểm, có được giác quan thứ 6 và năng lực dự báo trước vấn đề tương lai. Trở nên hấp dẫn và kiểm soát được tâm trí người mà bạn muốn say mê.
- Vậy thầy có cách nào hoá giải không ạ?
- Có thì có cách. Bây giờ cô cậu cứ để lọ dầu đó ở đây rồi thay một lọ khác giống thế này vào phòng bà ấy, kéo bà ấy nghi ngờ. Tôi sẽ làm cách hoá giải.
- Vậy trăm sự nhờ thầy.
- Được rồi. Con đường này vẫn còn gian nan, cô cậu cùng nhau cố gắng nhé. Đặc biệt là cô lại đang mang thai nên sẽ dễ bị người ta làm hại hơn. Hết sức đề phòng.
- Dạ. Con cảm ơn thầy. Vậy thầy nghỉ sớm đi, tụi con xin phép.
- Mà khoan đã. Hai người có tò mò giới tính em bé không. Cô đưa tay tôi bắt mạch cho.

Anh và cô nhìn nhau mỉm cười.

- Chúc mừng hai vợ chồng nhé. Mạch đập nay chắc chắn là bé trai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Đối với hai người mà nói, con nào cũng yêu cũng quý, trước kia Gia Minh cũng kỳ vọng nhiều hơn trong bụng cô sẽ là một bé gái, anh thích con gái lắm, đặc biệt nếu nó mà vừa xinh đẹp vừa tinh nghịch giống cô thì càng tốt. Còn nếu là một bé trai, thằng bé lớn lên chắc chắn sẽ là người kế thừa tiếp theo của Trần Gia, trong đầu anh đã bắt đầu nghĩ ra bao nhiêu điều để dạy dỗ thằng nhỏ. Cứ nghĩ đến thôi mà con tim anh lại rạo rục.

Lúc trên đường trở về, anh có ghé vào cửa hàng gà rán Kuccu, gọi ra 2 suất gà mà cô yêu thích. Bình thường nếu nhìn thấy gà rán, ánh mắt cô nhất định sẽ sáng như sao đêm, nhưng hôm nay, cô thấy hồ hững lạ thường. Từ lúc ở chỗ thầy Tuy về, trong lòng cô vẫn luôn có cảm giác bất an, bà tư càng ngày càng không thể coi thường được bà. Người phụ nữ ấy vừa tinh quái lại đầy tham vọng, nhất định bà ta sẽ không dễ dàng bỏ qua thứ mà mình muốn.

Gia Minh chống tay lên cằm rồi chậm chậm hỏi cô.

- Sao em không ăn? Hay hôm nay đổi khẩu vị rồi?

- Không phải. Gà rất ngon nhưng em đang không có tâm trạng để ăn nữa.

- Em đó. Anh bảo thế nào rồi, không được suy nghĩ cơ mà. Việc của em là chăm lo cho sức khỏe của mình thật tốt, bây giờ đâu chỉ có mình em, còn có bé con trong bụng nữa. Lẽ ra trước kia ăn một phần thì bây giờ phải ăn hai phần.

- Nhưng mà....

- Không nhưng nhị gì hết... há mồm ra anh xé gà cho rồi này.

Cô mỉm cười há lớn miệng để anh đút miếng thịt gà vô trong. Anh cười tươi hỏi lại.

- Ngon không?

Cô gật đầu.

- Ngon lắm. Anh cũng ăn đi.

- Nhìn em ăn ngon miệng là anh thấy no rồi.

- Mà Gia Minh này. Đạo này hình như sắc mặt của ba không có tốt anh ạ.

- Ủ. Ba kêu bị mất ngủ với quên quên nhớ nhớ suốt.

- Anh nghĩ liệu có phải là do tác dụng của lọ dầu kia không?

- Lúc thầy Tuy nói anh cũng nghĩ vậy. Mà thôi, vợ chồng mình nói chuyện khác vui hơn đi, mấy ngày nay thấy em lo lắng nhiều anh xót lắm. Sáng mai em có muốn đi siêu âm để xem tiểu tử thối trong bụng có ngoan không nào.

- Được. Lâu lâu đi siêu âm được gặp con là vui hết ý.

- Anh đang nghĩ không biết mai sau có bé con rồi thì anh có bị em cho ra đảo hoang không nữa.

- Tất nhiên rồi. Không ra đảo mới lạ ấy.

Nét mặt Gia Minh bắt đầu sị xuống.

- Cứ thử xem.

Cô bật cười.

- Trẻ con. Đi ghen tỵ với cả con.

- Ai giành em với anh, anh đều giành hết.

Ngoài trời lại bắt đầu nổi giông, thời tiết dạo này thất thường ghê. Sáng mưa, chiều nắng, cả ngày cứ lặp đi lặp lại nắng mưa hoài. Với cái thời tiết này, đặc biệt với bà bầu như cô cảm giác khó chịu và mệt mỏi vô cùng. Cũng may mà tối nào trước khi đi ngủ Gia Minh đều xoa bóp chân tay cho cô, lại còn thoa thêm ít thảo dược giúp cô cảm thấy ngủ ngon hơn rất nhiều.

Bằng đi một thời gian, cái bụng của cô đã nhô cao hơn một chút. Út Liên bầu sau cô 2 tuần, cô ấy mang bầu một bé gái, còn cô đúng là một bé trai như lời thầy Tuy nói. Bà nội khi biết tin trong bụng cô là một bé trai, khỏi nói bà vui lắm, dành hết thầy quan tâm tới cô. Thai càng lớn, triệu chứng nghén ngấm cũng không còn, có những lúc cô muốn ăn cả thế giới. Đạo này ăn nhiều cô lên được 4 ký, da dẻ cũng hồng hào hơn rất nhiều. Chuyện mang bầu cũng chẳng đâu được thêm nữa, tất cả mọi người trên dưới Trần Gia đều biết và tất nhiên bà tư cũng biết, bà ấy không vui ra mặt. Mỗi ngày nhìn khuôn mặt bà ta, cô đều cảm giác bà ấy đang cố gắng tính toán điều gì đó. Người phụ nữ này càng nhìn càng cảm thấy kinh dị. Từ ngày Nhật Lệ mất, trên dưới trong nhà đều xì xào bàn tán to nhỏ. Có người nói gặp hồn ma Nhật Lệ ngồi khóc nửa đêm thanh vắng, có người nói thấy cô ấy đi dạo quanh nhà, có người lại nói hay gặp cô ấy ở cửa phòng Gia Long. Những tin đồn ấy ít nhiều truyền tai nhau ra cả ngoài thị trấn, người trong Trần Gia cũng bất an không kém. Người làm nhà này có vú Tám với bà quản gia là cứng bóng vía nhất, hai người thường thay nhau đi tuần trong đêm.

Buổi chiều cô đang ngồi xích đu gỗ với bé Su thì vú Tám đi tới, giọng điệu có vẻ gấp gáp lắm.

- Mợ cả. Tôi có chuyện muốn nói.

Cô biết ý liền mỉm cười nói với Su.

- Su ngồi sang xích đu bên cạnh để bác nói chuyện với bà Vú. Xong việc bác dẫn Su đi ăn kem nhé, Su có chịu không?

- Dạ (tiếng nói của con bé dễ thương vô cùng)

Vú Tám nhìn trước ngó sau rồi nói.

- Đêm qua tôi đi tuần ấy mợ, tính tôi hay tò mò lên cũng muốn biết xem tin đồn mọi người nói có thật hay không. Nhưng mà cái tin mợ Nhật Lệ tới cửa phòng cậu mợ hai là có thật ấy mợ.

Một luồng gió khẽ lướt qua sau gáy, hai cánh tay cô nổi da gà khi nghe vú Tám nói. Tuy nhiên, cô vẫn cố tỏ ra thản nhiên để trấn an tâm trạng cả hai.

- Vú Tám. Vú già rồi nên hoa mắt rồi. Ma quỷ gì chứ, cháu không có tin đâu.

- Tôi nói thiệt mà mợ. Mợ phải tin tôi, người khác nói tôi không tin nhưng chính mắt tôi nhìn thấy, tôi phải tin. Cả đêm qua tôi mất ngủ luôn ấy.

- vú Tám. chuyện này vú đã kể cho ai chưa?

- Tôi đang tính nói với lão phu nhân xem thế nào rồi cầu siêu cho cô ấy đi chứ. Để tình trạng này không ổn. Nhưng mà tôi ngại, tôi thấy đạo gần đây lão phu nhân đang bận việc với thầy Pháp về cái vụ bùa ngải ấy mợ. Nhiều việc đến cùng một lúc, hơn nữa lão phu nhân lại tuổi cao rồi, tôi sợ lão phu nhân lo không xuể.

- Dạ. Vú Tám nói cũng hợp lý. Mà cháu đang không hiểu tại sao linh hồn cô ấy lại tìm đến cửa phòng vợ chồng chú hai mà lại không phải một ai khác. Chẳng lẽ có ẩn tình gì chăng?

- Tôi nghĩ nhất định có ẩn tình chứ không tự dưng hồn ma tìm tới.

Vú Tám vừa dứt lời thì xa xa An Nhã đang bước tới. Đạo gần đây cô ấy không biết có nghén ngấm gì không mà khuôn mặt xanh xao trông thấy, hai quầng thâm mắt rõ rệt. Khổ ghê cơ. Đi được một đoạn rất gần tới chỗ cô với bà Vú thì đột nhiên cô ấy lăn đùng ra ngất giữa sân vườn. Cô với bà Vú liền chạy tới, bà Vú hô lớn.

- Có ai không? Mợ hai xỉu rồi, lại đỡ mợ dậy.

Anh Nô đang tía cành cây cách đó một đoạn không xa, cấp tốc chạy tới gọi.

- An Nhã...

- Anh Nô. Đưa cô ấy vô phòng đi ạ.

- Được mợ.

Nô bế An Nhã lên chạy vô phòng, cô với vú Tám bước theo sau. Gặp nhỏ Cúc, cô liền sai nhỏ Cúc đi gọi thêm người tới. Một lát sau thầy lang có mặt, sau một hồi bắt mạch, bà ba vội vàng hỏi.

- Thầy lang. Có phải con bé có tin vui gì không? Đạo gần đây tôi thấy con bé ít ăn như kiểu nghén ngấm ấy.

- Không có đâu bà ba. Đây là do cô ấy bị suy nhược cơ thể, mất ngủ dẫn đến mệt mỏi và chán ăn. Tôi kê cho vài chén thuốc bổ là ổn ạ.

Sắc mặt bà ba thể hiện rõ không vui..

- Được. Vậy nhờ thầy kê đơn thuốc dùm.

Bất ngờ An Nhã ho lên vài tiếng rồi liên tục lắc đầu, miệng nói lớn.

- Tránh xa tao ra... tránh xa tao ra.. tránh ra con quỷ cái... tránh ra...

Cô mở mắt ngồi phắt dậy, thấy mọi người cô lấp bắp hỏi.

- sao mọi người tập trung ở đây đông vậy?

- Còn nói nữa, vừa con bị ngất đó (bà ba nói)

- Con ngất à?

- Thế không nhớ gì à?

An Nhã nhăn mặt, cúi xuống rồi đưa hai tay ôm chặt lấy đầu.

Thầy lang:

- Đây là đơn thuốc, lát bà cho người đi mua theo đúng đơn này là được.

- Được rồi. Cảm ơn thầy.

Thầy lang ra về, mọi người cũng theo đó mà đi khỏi. Cho đến lúc này, lời vu Tắm nói cô chắc chắn là sự thật. Lẽ nào An Nhã có liên quan tới cái chết của Nhật Lệ?

Ngày 15 tháng 8 là ngày ba chồng cô lên tuổi 65, trước đó vài ngày bà nội có cho họp gia đình về việc tổ chức một bữa tiệc nhỏ chúc mừng ngày sinh thần của ông. Sáng sớm tất cả mọi người dậy từ rất sớm để chuẩn bị, Gia Minh cùng cô tới cửa hàng bánh mua một chiếc bánh sinh nhật 5 tầng rất lớn. Cả gia đình chú hai đã sang Mỹ nên bữa tiệc chỉ là một mâm cơm với đầy đủ các thành viên trong nhà. Hôm nay là ngày đặc biệt với ông nên ông mặc bộ vest đen trông rất phong độ, lần lượt ba bà diện đầm cũng rất sang trọng. Mọi người vui mừng bên bữa tiệc, cùng hát chúc mừng sinh nhật, cùng cắt bánh, cùng tặng quà chúc mừng ông. Tiếng cười giòn dã như xua tan tất cả những khoảng lặng mấy ngày qua. Nhìn nụ cười mọi người, cô ước giá như ai ai cũng có thể gạt bỏ tất cả những ganh ghét và đố kỵ trong lòng thì hạnh phúc biết mấy. Gia Long hôm nay cũng không tỏ vẻ ngốc nghếch như mọi khi, ngược lại cậu ấy cũng uống rất nhiều rượu cùng Gia Hưng và Gia Minh. Mọi người cũng lấy làm lạ nhưng nghĩ cho cùng bệnh tình cậu ấy tiến triển được như vậy là chuyện tốt. Rất đáng để ăn mừng!

Sau cùng bữa tiệc, ba chồng cô gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người đã dành những lời chúc và món quà tặng ý nghĩa cho ông. Cuối cùng ông có một chuyện quan trọng muốn thông báo, đó chính là việc bàn giao lại cổ phần công ty. Trong một thoáng, cô vô thức chạm phải ánh mắt và nụ cười mãn nguyện của bà tư khi nghe ông nhắc đến chuyện bàn giao lại cổ phần. Nghĩ nhăm trong bụng chắc có lẽ bà ta đang ăn chắc trong lòng đã điều khiển được ông để cho con trai bà ấy lên nắm quyền.

- Tôi Trần Gia Đức. Nguyên chủ tịch tập đoàn Trần Gia, hôm nay tôi đồng ý sang nhượng toàn bộ cổ phần của mình cho con trai Trần Gia Minh.

Sau đó ông mỉm cười đưa tờ giấy đồng ý sang nhượng cổ phần cho Gia Minh rồi nói.

- Gia Minh! Ba hoàn toàn tin tưởng ở con, ba nghĩ sẽ không ai có thể làm tốt chuyện này hơn con. Cố lên con trai!

Gia Minh gật đầu.

- Con cảm ơn ba. Con hứa sẽ đưa Trần Gia ngày một lớn mạnh.

Bà nội cùng mọi người cười tươi vỗ tay chúc mừng. Riêng chỉ có bà tư như chết lặng một chỗ, có lẽ bà ta đang shock nghĩ rằng đầu không thiêng. Ngay sau đó bà tư lấy lý do không khỏe nên xin phép nên phòng trước. Bước vào đến cửa phòng, máu đen trong mồm bà bất ngờ phun ra trước mặt. Từ trong căn phòng vọng ra giọng nói ồm ồm.

- Chủ nhân... không được tức giận.

- Nó... nó có quyền gì mà vượt quyền con trai ta?

- Còn có con nữa mà... con sẽ luôn bên người.

Bà thở dài lấy chiếc kim châm vào đầu ngón tay rồi nhỏ một giọt máu vào một chiếc hũ thủy tinh màu trắng.

- Đêm nay... giúp ta luyện tà thuật nên tăng cao nhất. Được chứ?

- Được được.. máu hôm nay thơm quá.

Lúc ở trên phòng, anh ngả ngàng men say dịu dàng vuốt ve chiếc bụng nhỏ của cô rồi nói.

- Tiểu tử thối của ba. Hôm nay trong bụng mẹ có ngoan không?

Cô cười tươi đáp lại.

- Tiểu tử thối ngoan lắm ba. Tiểu tử thối chúc mừng ba lên chức ghen.

Anh cười tươi rồi cúi nhẹ đầu hôn nhẹ lên đôi môi mềm mọng của cô, nụ hôn ngọt ngào mang theo thoang thoảng hương men càng kích thích đôi phương nghĩ đến những chuyện chẳng chín chắn. Chiếc lưỡi nhanh chóng tiến sâu vào khoang miệng mà càn quét chất ngọt ngào, đôi bàn tay hư hỏng ôm trọn lấy bầu ngực căng tròn. Từ đôi môi anh nhanh chóng di chuyển tới cổ và xương quai xanh xinh đẹp, sau cùng hai người ngả lưng xuống chiếc giường, lột bỏ quần áo và nội y của nhau. 3 tháng đầu tiên cô mang thai, anh nhin lắm lúc cảm giác muốn lãnh cảm đến nơi. Đợt siêu âm lần trước anh cũng trao đổi với bác sỹ, ông ấy cũng có nói vợ chồng có thể sinh hoạt nhẹ nhàng nên hai người yên tâm hẳn. Sau một hồi dạo một vòng khám phá lấy thân thể nhau, cuối cùng con rồng ngẩng cao đầu đi thẳng vào hang huyết nhỏ sâu, nhẹ nhàng đưa đẩy cho tới khi phóng thích được chất dịch lỏng màu trắng đục. Ôm nhau quần quýt trên chiếc giường, cảm giác không một nơi nào bình yên bằng.

Buổi tối rằm tháng 8, vàng trăng tròn cao vời vời rọi xuống mặt đất, ngoài đường trẻ con nức nở đi rước đèn ông sao. Thấy cô trên phòng một mình, nhỏ Cúc với Út Liên liền rủ cô xuống dưới cổng nhà xem lũ trẻ con đi rước đèn. Bao nhiêu kỷ ức tuổi thơ như hiện về trước mặt, trong lòng cô dâng trào nỗi nhớ da diết về quê nhà và mẹ cha. Cô ước cuộc chiến này sớm kết thúc để cô có thể đường đường chính chính nói với mọi người cô là Nụ, là con gái của bố Lâm mẹ Hoa, nhà nuôi một trang trại gà vịt chứ không phải là con gái ông bà chủ Đường giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Đứng một lúc sau đó thì Út Liên với Cúc lần lượt có việc nên xin phép rời đi trước. Lúc trở về phòng, đi đến sân vườn sau nhà thì bất ngờ có một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay cô rồi kéo cô lại ôm chặt vào lòng. Cô giật mình đẩy người đó ra xa thì anh ta lại càng ghì thật chặt, giọng nói mang chút men say.

- Diệu Nhi.. anh nhớ em..

- Gia Long? Tôi không phải Diệu Nhi.

- Em là Diệu Nhi... chắc chắn là Diệu Nhi.

- Gia Long... cậu say rồi.

Nói rồi cô cắn mạnh vào tay Gia Long rồi đẩy thật mạnh anh ta ra khỏi người mình.

- Gia Long. Cậu nhìn cho rõ tôi là ai. Tôi không phải là Diệu Nhi, tôi là chị dâu của cậu

- Chị dâu? (Gia Long nhếch môi cười nhạt, nụ cười đầy khắc khở)

- Cậu say rồi, cậu về phòng nghỉ ngơi đi. Lần sau tôi mong cậu đừng hành động như vậy nữa. Để người khác hiểu lầm không hay đâu.

Cô xoay người bước đi thì thấy An Nhã đứng ngay trước mặt mình. Cô ngập ngừng nói:

- An Nhã.

An Nhã cười nhẹ nói.

- Em đến diu chồng mình về phòng. Hôm nay anh ấy uống nhiều rồi.

Cô gạt đầu bước đi tiếp. An Nhã thay đổi sắc mặt nhìn theo bóng dáng cô khuất dần.

Gia Long hét mạnh An Nhã ra khỏi người mình khiến ả ngã nhào xuống đất.

- Cút!!!!

- Gia Long. Đủ rồi ấy, em là vợ anh mà sao lúc nào anh cũng đối xử với em như vậy. Hay là anh thích chị dâu của mình hả? Anh có biết như vậy là trái với luân thường đạo lý không?

Gia Long không trả lời rồi loạng choạng bước đi tiếp.

Một luồng gió khẽ lướt qua gáy An Nhã khiến những sợi tóc sau gáy ả bắt đầu dựng đứng.

- Trả mạng cho tao.. trả mạng cho tao.

An Nhã nghe thấy giọng nói Nhật Lệ đang vang vọng quanh đây, cố gắng gồng mình đứng dậy nhưng nhìn xuống mặt đất khuôn mặt Nhật Lệ trắng bệch đang nhòe miệng cười đầy máu khiến chân cô không thể nhúc nhích. Cô run sợ ngồi sụp xuống mà nói lớn.

- Tránh xa tao ra... đồ quỷ cái!

- Trả mạng cho tao...

- Á... á....á... biến đi.

- Trả mạng cho tao. Tao chết oan lắm, tao chết không siêu thoát đâu con khốn.

- Á... á...tao không cố ý...

Một bàn tay nhỏ đập vào vai cô khiến cô giật mình bừng tỉnh. Nhỏ Cúc gọi lớn.

- Mợ hai... mợ làm sao vậy?

- Cúc.. Cúc có nhìn thấy con Nhật Lệ không? Nó kia kia, nó xấu xí và đáng sợ lắm.

- Mợ. Làm gì có ai đâu ạ.

- Á.. nó kia kia,cái lưỡi nó dài thè lè lại xanh lè kia kia. Đuổi nó đi Cúc.

- Mợ. Làm gì có ai ạ. Mợ về phòng nghỉ ngơi đi, không con về trước đây.

- Đừng đi. Đợi mợ mới.

An Nhã run run đi sau Cúc cho tới khi về đến cửa phòng mình. Cánh cửa phòng đóng sập lại, cô ngồi nhớ lại buổi tối hôm ấy.

- An Nhã. Bây giờ thân phận tao bị lộ rồi, mày tìm cách gì giúp tao đi chứ?

- Mày điên à? Tao thì có cách gì bây giờ khi lông cánh chưa đủ tầm.

- Tao không biết đâu. Mọi chuyện tao đã nghe theo sắp xếp của mày, giờ tao bị thế này mày phải có trách nhiệm.

- Đây là chiếc vòng mẹ tao làm của hồi môn cho tao, mày cầm tạm lấy đi, tao nghe nói ngày mai mày sẽ bị trả về bên nhà.

Nhật Lệ bật cười.

- Mày đưa tao à Nhã? Mày nghĩ mày đưa tao chiếc vòng này là xong sao?

- Tao không còn gì giá trị hơn nữa đâu.

- Tao là bạn của mày mà mày còn định chơi tao à? Tao nghe theo mày dụ dỗ Gia Hưng, tao nghe theo mày bỏ hình nộm vô phòng chị ta, mọi chuyện tao nghe theo mày cơ mà.

- Tại mày ngu. Ai bắt mày nghe theo tao làm gì? Giờ mày còn trách ai?

Nhật Lệ thay đổi sắc mặt, nhấn giọng nói.

- Mày vừa nói gì? Mày bảo tao ngu?

- Đúng. Tao bảo mày ngu đó. Nếu biết điều thì Im miệng lại và cầm lấy chiếc vòng này, đủ để mày tiêu sài mấy tháng trời đó.

- Mày nghĩ mày quăng cho tao chiếc vòng là xong à? Tao sẽ đi nói cho mọi người biết tất cả đều là do mày đứng đằng sau tao.

Dứt lời Nhật Lệ xông thẳng ra ngoài hướng hồ sen, An Nhã chạy theo túm tay lại.

- Khoan đã. Mày muốn gì?

- Mày phải chuẩn bị tiền, rất rất nhiều tiền để đảm bảo cuộc sống say này cho tao.

An Nhã sắc mặt khó coi tiến từng bước một khiến Nhật Lệ giật lùi về đằng sau.

- Òm..

Nhật Lệ ngoi lên ngụp xuống trong mực nước lớn.

- Cứu tao... tao bị chuột rút chân rồi.

An Nhã đứng im bất động, đôi mắt vô hồn nhìn người bạn của mình đang đứng giữa sự sống và cái chết. Bất giác trong đầu cô liền soẹt ra cái suy nghĩ nếu như Nhật Lệ chết thì mọi chuyện sẽ đi vào dĩ vãng.

- Cứu.. cứu tao mới.

An Nhã quay lưng lại đi về phía cửa phòng mình, mặc kệ dưới hồ đang có lời khẩn thiết kêu cứu. Sau đó Nhật Lệ dần dần chìm sâu xuống bên dưới. Trời đổ mưa, mưa như những giọt nước mắt tiễn đưa một số phận đang dần kết thúc.

Bên trong căn phòng bà tư, ánh đèn nhấp nháy, khi cô đặt chân tới cửa phòng thì bất ngờ cánh cửa bật ra, người đàn bà bên cây nến trắng, khuôn mặt trắng bệnh như cắt không ra giọt máu, cảnh tượng vô cùng kinh dị. Bà ta cầm cây nến trên tay, khuôn mặt vô cảm đi về phía Nụ, nói “ Lại đây, lại đây tôi biểu “

Cô sợ hãi, sợ tới mức hai đầu gối đập cảm cập vào nhau. Bà ta thấy cô không nói gì liền đưa thẳng ngọn nến ra trước mặt cô, hơi lạnh toát ra cảm giác như là hơi lạnh trên cơ thể người chết. Ngọn nến phập phù rồi thẳng lên đôi mắt đỏ ngầu của bà tư, cô cảm giác rõ ràng đây là một người khác hoàn toàn, nói đúng hơn là một con quỷ. Toàn thân cô bắt đầu toát mồ hôi lạnh, đặc biệt đôi bàn chân chẳng thể nào xê dịch. Ánh mắt kinh dị ấy vẫn đang chăm chú nhìn cô không rời mắt, mãi hồi cô mới lắp bắp lên tiếng được.

- Bà.. bà định làm gì?

Bà ta không trả lời mà chỉ nhoen miệng cười một nụ cười rất man rợn. Bất ngờ từ phía sau lưng cô, một bàn tay kéo cô lại thật ảm áp. Gia Minh nhú mày nhìn bà rồi nói.

- Rằm tháng 8 trăng tròn, bà ta sẽ bị quỷ nhập.

- Gia Minh..

- Em về phòng trước đi, ở đây đã có anh lo.

Bà ta bật cười, nụ cười man rợn.

- Tưởng muốn đi là đi à? Tao phải giết đứa bé trong bụng nó.

Đột nhiên một trận cuồng phong nổi lên, kính cửa sổ bên trong căn phòng bà ta bị vỡ tan bành, tiếp đó một chiếc đầu nâu máu thịt lẫn lộn, hai hốc mắt đen nhèm nhìn vô cùng đáng sợ.

- Chủ nhân. Giết hai người đó đi chủ nhân.

Cô lấp sau áo Gia Minh rồi nói.

- Thứ quỷ xấu xí kia. Soi gương lại xem mình xinh đẹp bằng ai. Không biết có ai nói với người rằng người là thứ xấu nhất trong các loại quỷ không hả?

Cô chợt nhận ra, càng đã kích con quỷ kia thì bà ta càng bị phân tâm thì phải.

Bà Tư nhăn mặt kêu lên.

- Im miệng thôi của mày lại.

- Lêu lêu cái đồ quỷ xấu xí..

Bà ta gầm một tiếng rồi mắt phát sáng hoàn toàn. Gia Minh thấy vậy liền nói.

- Em cầm lá bùa này về phòng trước rồi anh về.

- Không được. Đây là bùa hộ mệnh của anh mà.

- Anh không sao. Gọi Gia Long lên đây giúp anh. Đêm nay trăng tròn chúng ta cần kết thúc mọi chuyện tại đây.

Cô sợ hãi gật đầu cầm lấy lá bùa Gia Minh đưa, vội vàng bước đi, mặc kệ ánh mắt kia đang quan sát mình một cách rất kinh dị. Lùi lại vài bước, mà do quá vội nên chân cô bị chẹo, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất, may mắn có một cánh tay đỡ lấy cô, quay lại nhìn thì đó là Gia Long.

Đôi mắt bà tư vẫn phát đỏ lần lượt nhìn cô, Gia Long, Gia Minh một lượt. Trong ánh mắt lạnh lùng khát máu đó, dường như muốn ăn tươi nuốt sống từng người một. Bà ta phẫn nộ hét lên, trên người một luồng khí đen dần bao trùm, bà ta bực tức nói

- Ta muốn tất cả các người phải chết. Tất cả các người phải chết!

Gia Minh nhú mày nói với Gia Long.

- Hận thù của bà ta đã khiến quý điều khiển tâm trí bà ta rồi.

Lời Gia Minh vừa dứt, ánh mắt bà ta đổ dồn về phía Gia Minh, cô run run chưa kịp nói lời gì thì thấy bà ta vồ lên người của Gia Minh nhưng lại bị bắn ra ngoài khiến bà ta loạng choạng. Gia Long tranh thủ bảo cô tránh ra, còn mình thì xông tới. Con dao găm trên tay anh ta giờ lên đâm về phía bà Tư, lá bùa màu đỏ vất đưa Gia Minh. Ban đầu cô cứ tưởng Gia Long định giết bà ta, sau hồi mới biết đó là con dao gỗ được ả phép. Gia Long ôm chặt lấy con dao phi lên cái bóng đen xì dài ngoằng kia rồi nhảy mất với Gia Minh ý nói dụ bà ta ra ngoài ánh trăng.

Còn về phía cô, hôm trước cô được tình cờ nghe nói việc đầu tiên để xua đuổi tà ma chính là khấn trước bàn thờ ông bà tổ tiên hay còn gọi là “Cửu Huyền Thất Tổ“, đó là ông bà đã khuất, tổ tiên 9 đời nhà mình. Ngay lập tức cô lấy bình tĩnh, đột ngột quay lưng chạy xuống dưới nhà, bên khu từ đường tìm đến bàn thờ gia tiên. Vừa đi cô vừa ước lúc này có người nào đó xuất hiện, bụng cô bắt gặp trở nên đau nhói, chắc có lẽ do cô đã quá căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Diệu Anh... con đi đâu vậy?

Cô quay qua thì thấy bà hai, cô vui mừng, lắp bắp nói.

- Mẹ hai...

- Có chuyện gì bình tĩnh nói.

Một tay cô chỉ về phía trong nhà, một tay ôm bụng.

- Bà Tư... bà ấy hiện nguyên hình thành quỷ rồi. Mau đến bàn thờ gia tiên mẹ hai ơi.

Bà hai đầu óc hoàn toàn mơ hồ nhưng thấy cô khẩn thiết đến bàn thờ gia tiên nên vội vàng đỡ lấy eo cô.

- Được. Để ta đưa con đi.

- Sao tự dưng bụng con nhói đau quá.

- Bình tĩnh. Ta đỡ con vào từ đường nghỉ ngơi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Cô ngồi xuống ghế trong từ đường, bà hai rót cho cô cốc nước ấm.

- Mẹ hai. Khẩn tổ tiên giúp con, cầu mong tổ tiên Trần Gia phù hộ và che chở Trần Gia qua kiếp nạn này.

Vừa dứt lời cô lên “A “ lên một tiếng. Bà hai lo sợ nhưng vẫn bình tĩnh thấp 3 nén nhang rồi chấp tay thành kính. Xong xuôi, bà vội vàng đi gọi bà nội cùng mọi người.

Út Liên đang bầu lên phải ở yên trên phòng, Gia Hưng theo ba chồng cô với hai người nữa tới chỗ Gia Minh. Bà nội với mọi người còn lại tới chỗ cô. Bà nội không quên gọi điện cho thầy Pháp kê rõ sự tình, mấy ngày qua bà cũng đã chuẩn bị tinh thần và cũng biết ai là người làm ngải, trong lúc thầy pháp chưa tìm được cách giải thì bà ta đã ra tay mất rồi. Thầy Pháp bình tĩnh hướng dẫn mọi người và nói mình sẽ tới luôn. Vừa dứt lời thì từ cổng có chiếc ô tô tiến vào, người bước xuống xe là thầy Tuy. Thầy Tuy xách theo một chiếc hộp gỗ vội vàng đi vào trong. Cô liếc mắt thấy thầy Tuy nên cũng yên tâm nhiều phần.

Bà hai:

- Mẹ. Bây giờ đưa con bé tới bệnh viện hay sao ạ?

- Con bé đang mang bầu, nhất định là do ảnh hưởng của tà khí vừa nãy. Thầy pháp nói dùng trứng gà luộc bóc vỏ lăn trên toàn bộ cơ thể để hút tà khí

trong cơ thể ra bên ngoài, sau đó kiểm tra bằng cách bẻ đôi quả trứng, nếu lòng đỏ trứng không đổi màu thì có nghĩa đã hoá giải thành công.

- Vậy để con đi luộc trứng.

Bé Sún.

- Ở dưới bếp có 3 quả trứng luộc rồi ấy bà.

- Vậy đi lấy luôn đi.

- Nhưng mà...nhưng mà con sợ..

- Ôi trời con bé này. Vậy để ta đi lấy.

- Bà hai lấy đùm con nhé. Tính con nhát lắm bà ơi.

Quả trứng thứ nhất lăn trên người cô hoàn toàn chuyển màu đen, đến quả trứng thứ hai có phần giảm hơn, cũng theo đó mà bụng cô cũng đỡ đau hơn hẳn.

Tại chỗ Gia Minh với mọi người, sau một hồi hết sức dụi dũi không thành, Gia Minh nhớ lại cảnh lúc cô chề con quỷ xấu xí cũng khiến nó bị phân tâm.

- Người là đồ quỷ xấu xí, cái thứ quỷ xấu xí.

- Im miệng... Im miệng lại ngay.

Từ đằng sau Gia Minh, Gia Hưng chết chần nhìn mẹ mình bị quỷ nhập.

- Mẹ... dừng lại đi mẹ.

- Bà ta bây giờ đã không phải mẹ của con nữa đâu Gia Hưng (ba anh nói)

Gia Hưng rơi nước mắt từ từ tiến từng bước chân tới chỗ mẹ mình.

- Mẹ... mẹ nhìn con này, con là con trai mẹ.

- Chủ nhân. Tôi mới là người trung thành với bà, giết nó đi.

- Mẹ, con là Gia Hưng.

Bà tư ôm đầu hét lớn.

- Tránh ra.

- Mẹ.

Mất bà ta bắt đầu phát đỏ hơn rồi nhanh như chớp bóp lấy cổ Gia Hưng mà nhấc bổng lên. Gia Long thấy vậy cầm lấy lá bùa dán lên vai bà tư rồi niệm chú khiến bà ta kêu lên một tiếng rồi tự khắc buông tay khiến Gia Hưng ngã phịch xuống đất, thầy Tuy đưa chiếc dây màu đỏ cho Gia Minh rồi nói nhỏ.

- Làm cách nào trói bà ta lại.

Ông bắt giờ lên tiếng.

- Mỹ Hoa... bà còn nhớ tôi không?

Khi nghe ông nhắc tới tên mình, ánh sáng màu đỏ trong mắt dần dịu xuống, lâu lắm rồi mới có người gọi tên thật của bà, ký ức ngày đầu gặp ông vô tình chập chờn trong đầu. Bên tai bà vang vang tiếng nói.

- Chủ nhân. Tất cả đều là người xấu muốn hại người.

Gia Minh phối hợp cùng Gia Long xông tới chạy chéo vào nhau để chiếc dây cuộn vào người bà ta một vòng khiến bà ta gào rú lên vì đau đớn.

Thầy Tuy ngồi xuống đất, lôi ra một quyển sách ngồi đọc thần chú để phá hủy bùa ngải. Bà Tư sau một hồi gào rú liền dùng hết sức lực xông tới chỗ thầy Tuy, Gia Minh vội vàng chạy tới ngăn lại khiến cho chiếc dây đỏ sắc loáng cửa sổ vào tay anh khiến máu đỏ trong tay chảy ra dính vào người bà Tư, cảm giác như có một sức mạnh nào đó lớn mạnh hơn trong người bà. Sợi dây đỏ gần đứt, thầy Tuy cấp tốc đọc nhanh lời giải. Cho tới khi sợi dây đỏ đứt làm đôi, bà ta cười, nụ cười hết sức kinh dị.

- Các người tưởng diệt được ta mà dễ à? Ông thầy này, lần trước đã chết hụt một lần, lần này vẫn chưa sợ à? Hôm nay ta sẽ cho ông tới trâu diêm vương.

Thầy Tuy vẫn bình tĩnh đọc chú trên trang giấy, chỉ cần không bị phân tâm đọc hết trang giấy này là có thể hoá giải tất cả. Bà ta nhắm mắt niệm vài câu, con dao bất ngờ bay lên, mũi đáp hướng về phía thầy Tuy. Gia Long vội vàng đọc nhẩm trong miệng, không chế con dao quay ngược lại, cứ như thể con dao xoay vòng vòng cho tới khi Gia Hưng bất ngờ lao tới đứng trước dao khiến mũi dao đâm thẳng bụng cậu ta trước con mắt ngỡ ngàng của mọi người. Bà tư thay đổi sắc mặt nhớ ngày 28 năm về trước, bà hân hoan hạnh phúc đón con trai đầu lòng, tiếng khóc trẻ em vang vọng quanh bà. Gấp trang sách lại, màu đen trong miệng bà phun ra khiến bà ngã quỵ xuống. Thầy Tuy thở gấp nói.

- Cậu hai. Đây nốt phần hồn còn lại của con quý đó ra khỏi người bà ấy.

Gia Long gật đầu tiến tới vỗ mạnh lên vai bà tư 3 phút. Tiếp đó một cái bóng đen bị bắn ra ngoài và dần tan như màn sương khói. Thầy Tuy thở phào rồi ho lên vài tiếng, cúi xuống ôm ngực.

- Không sao rồi...Giờ đã không sao rồi.

Sự việc vừa xảy ra trước mắt, ngoài Gia Minh, Gia Long và thầy Tuy thì ba anh cùng Gia Hưng vẫn mơ hồ mọi chuyện. Ngay sau đó Gia Hưng được đỡ đi cấp cứu, bà Tư yếu ớt đưa con mất cảm thù nhìn Gia Long và Gia Hưng rồi gục xuống.

Gia Long nói:

- Anh còn không mau đi xem vợ mình thế nào. Phụ nữ có thai nên ít nhiều sẽ ảnh hưởng

- Vậy mọi chuyện nhờ cậu giải quyết dùm.

Vừa xoay người thì bất chợt anh thấy con dao từ đầu phi về hướng Gia Long, anh vội vàng đẩy Gia Long ra khỏi rồi đỡ lấy nhát dao thay cậu ấy. Mũi dao xuyên trúng bả vai Gia Minh.

- Bắt lấy nó.

Cô hầu gái của bà Tư bị giữ chân lại. Nó gào nó cười.

- Hoan hô trúng rồi.

Gia Long đỡ lấy Gia Minh rồi chậm chậm hỏi.

- Sao lại đỡ hộ tôi?

- Vì cậu là em trai tôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi chuyện vẫn cứ như một giấc mơ. Cô nhớ lúc hôm qua khi thầy Pháp đến có đập nhẹ cánh liễu vào người cô 61 cái từ trên xuống dưới, khắp người, vừa đập vừa niệm Lục Tự Thần Chú. Rồi.. rồi sau đó cô nhớ là “ Gia Minh “... đúng rồi, Gia Minh đang bị thương và đã được đưa tới viện.

Ở cửa sổ phòng vẫn còn treo cánh liễu, cô uể oải bước xuống giường, xương cốt khắp người đau nhức như bị ai dằn một trận. Vợ vàng mở cửa bước xuống lầu thì đã gặp bà hai trước cửa.

- Con dậy rồi à? Dậy rồi thì xuống dưới ăn sáng.

- Mẹ hai... chồng con đâu rồi? Anh ấy sao rồi?

- Yên tâm. Bác sỹ nói vết thương Gia Minh đã không còn nguy hiểm. Bây giờ chỉ cần ở lại viện rồi yên tâm dưỡng bệnh là được.

Nghe bà hai nói vậy cô thở phào nhẹ nhõm hơn.

- Con tới bệnh viện với anh ấy đã.

- Khoan đã. Bà nội biết là con khi tình dậy kiêu gì cũng đòi tới viện nên có dặn con ăn sáng xong xuôi rồi mới được đi đâu thì đi. Bà nội với nhỏ Cúc tới đó rồi.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết. Con phải nghĩ cho đứa bé trong bụng mình chứ.

- Phải rồi. Con còn bé con nữa.

Ăn xong bát cháo tổ yến, cơ thể cũng cảm giác khỏe hơn khá nhiều. Cô nhanh chóng thay đồ đi cùng bà hai tới bệnh viện. Trên đường đi bà hai cũng kể lại những chuyện xảy ra sau khi cô lịm đi. Gia Hưng nghe nói bây giờ đã tạm thời qua cơn nguy hiểm nhưng vẫn chưa tỉnh lại, nghe nói sẽ đưa sang

Singarbo chữa trị. Bà Tư bị nhốt trong nhà kho, còn Gia Long từ tối qua tới giờ cũng không thấy mặt. Đặc biệt là ba chồng cô tiều tụy và suy sụp lắm, một gia đình hạnh phúc mà ông vẫn luôn lấy làm tự hào đột nhiên trở nên tan nát bởi những đổ kỵ trong lòng. Ông cũng tự trách ông, trách ông không quan tâm nhiều đến bà Tư nên mới để hận thù trong bà càng tăng. Sau tất cả mọi chuyện, người có công lớn nhất với Trần Gia lúc này chính là thầy Tuy, thầy xin phép rời đi luôn sau đó và không nhận bất kỳ món quà nào từ gia đình, thầy nói thầy sẽ về quê cách đây 200km ở cùng con trai.

Sau cơn mưa trời lại sáng, bầu trời hôm nay quang đãng với những cơn gió nhẹ nhẹ. Dừng xe lại trước bệnh viện thành phố, cô tức tốc bước vào bên trong tìm phòng Gia Minh nằm. Bà hai bước theo sau gọi lớn.

- Diệu Anh... đi chậm thôi con, còn đứa bé.

Gia Minh nằm trên phòng Vip, đứng nhìn anh qua ô cửa kính mà cô rơi nước mắt. Người đàn ông của cô chắc hẳn đang đau lắm, nhưng anh lại rất mạnh mẽ, chẳng bao giờ biểu lộ ra ngoài. Bà nội thấy cô, mọi người biết ý lui sang phòng Gia Hưng. Cô nước mắt ngăn nước mắt dài nhìn anh. Anh bật cười khi thấy cô.

- Lại đây với anh.

Cô tiến tới kéo ghế ngồi cạnh giường, anh cười nhẹ đưa cánh tay còn lại lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô rồi nói.

- Mít ướt. Khóc gì mà khóc chứ.

- Em thấy lo, thấy xót xa.

- Anh không sao rồi. Vẫn nằm đây cười nhăn nhăn với em nè.

- Ngốc này. Đau vậy còn cười được.

- Vết thương này có nhằm nhò gì đâu. Anh không sao mà.

- Đau thì cứ nói là đau. Em không muốn thấy anh mạnh mẽ mãi, thử thật lòng cho em xem nào.

- Ô kìa. Đã nói rồi còn không tin cơ. Thế em sao rồi? Anh nằm đây mà vẫn nghe hót được tới qua em đau bụng đó.

- Sau khi thầy pháp đuổi tà khí đi thì em ổn rồi, lát em sẽ sang siêu âm luôn.

- Siêu âm hả? Cho anh theo mới, anh muốn được thấy con.

- Tên hâm này. Bị thương vậy còn đùa được.

- Ô nói thật. Bị thương ở vai chứ có phải ở chân đâu mà.

- Vẫn không được. Nếu anh không muốn em lo lắng thì phải nằm yên đó nghỉ ngơi, hiểu chưa?

Anh ầm ức trả lời.

- thế không cho anh đi gặp con thật à?

- Thật. Khi nào anh khỏi rồi tha hồ gặp.

- Được. Tạm thời nghe lời em.

- Anh muốn ăn gì không? Em đút cháo cho anh nhá.

- Muốn ăn em được hơn?

- Giờn hoài, nằm yên đó em đút cháo cho ăn.

- Thôi anh không ăn đâu. Có cho ăn em thì ăn chứ cháo anh ăn rồi. Hay em cứ đi siêu âm đi, bảo bác sỹ chụp mặt bé con cho anh xem nhá.

- Vậy em đi nhé. Lát quay lại.

- Ô khoan đã.

- Sao nữa?

- Hôn phát rồi đi.

Cô mỉm cười hôn nhẹ hôn trán anh. Sau khi cô bước tới cửa, anh khẽ nhăn mặt vì đau đớn.

Tại phòng siêu âm.

Bác sỹ:

- Thai được 16w5 ngày rồi. Hàng họ cu cậu chồng thẳng lên trời cho mẹ xem đây nè.

Cô mỉm cười nhìn lên màn hình ti vi đầy hạnh phúc.

Bác sỹ:

- Trộm vía bé khỏe mạnh, phát triển tốt. mẹ cố gắng ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ vào nhé.

- Dạ. Cảm ơn bác sỹ ạ.

Cô bước trở về phòng thì thấy bác sỹ đang thay băng cho anh. Nhìn vết thương mà cô không cảm được lòng, đau thế kia mà kêu không sao, đúng là ngốc thiệt.

Cô bác sỹ trẻ đi khỏi thì cô mới đi vào. Anh vội vàng hỏi.

- Có chụp ảnh cho anh xem không đó.

- Có, bác sỹ chụp cho anh cái này nè.

Anh cầm lấy kết quả siêu âm mà bật cười.

- Ái chà. Khoai to y như bố nó. Haha. Thế này lại làm bao gái chết thôi con trai.

- Gớm. Thế bố nó khiến bao người chết rồi.

- Bao nhiêu cũng chẳng nhớ nhưng trong đó có mẹ nó là được.

- Xui. Hẳn là bao nhiêu cũng chẳng nhớ.

- Anh chưa nói xong mà. Đó là người ta đơn phương anh chứ anh thèm khát gì. Anh chỉ thèm khát cô Nụ có được không?

Cô bật cười thành tiếng.

- Người gì đầu càng ngày càng dè miệng.

- Ấy quên rồi. Anh quên không hỏi sáng em ăn gì rồi.

- Em ăn cháo tổ yến rồi. Mà phòng Gia Hưng chỗ nào ấy anh, em sang xem tình hình thế nào.

- Ủ. Ở cuối dãy hành lang này.

- Vậy em đi nhé.

Anh gạt đầu nói.

- Sau em về nhà nghỉ ngơi nhé. Chứ ở đây mùi thuốc sát trùng không có tốt.

- Em biết rồi.

- Hôn phát nữa nào.

- Đúng là hâm.

Út Liên gương mặt xanh xao ngồi hàng lang bệnh viện, thấy cô tới gần, cô ấy vội vàng lau những giọt nước mắt đang tuôn rơi. Nhẹ giọng hỏi:

- Chị dâu.

Cô ngó vào phòng bệnh rồi hỏi.

- Chú ấy sao rồi?

- Chiều nay sẽ được đưa sang Singarbo. Bà nội với ba đang đi làm thủ tục.

- Cố lên, thím cũng nghỉ ngơi ít thôi, còn đứa bé trong bụng nữa.

Út Liên vừa roi nước mắt vừa nói.

- Tất cả mọi chuyện tại bà ta làm ra. Tại sao ông trời lại không công bằng, mẹ làm bắt con gánh chịu.
- Thôi nào. Đừng nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện qua rồi, bây giờ chỉ cầu cho chú ấy sớm khỏe lại thôi.
- Em biết rồi. Cảm ơn chị nhiều nhé. Mà phải rồi, lát chị có về thì chơi với bé Su giúp e nhé. Con bé không thích chơi với người lạ.
- Ừ. Cố lên!
- Dạ.

Bà nội được mẹ hai dìu dắt sau, hai người đang bước tới gần.

Bà nội:

- Mọi thủ tục đã xong rồi. Nhỏ Liên đang bầu bí nên ở nhà thôi.
- Bà nội. Cháu muốn sang đó với anh ấy.
- Nghe bà. Ở nhà thôi, có ba chồng cháu với vài người nữa sang rồi. Ở nhà đợi chồng cháu khỏe mạnh trở về.
- Bà nội nói phải đấy Liên (bà hai nói)
- Đúng đó thím út (cô nói thêm)

Sau một hồi suy nghĩ, út Liên nước mắt ngấn nước mắt dài gặt đầu.

Trở về Trần Gia. Nhỏ Sún chạy ra báo cáo.

- Lão phu nhân ơi. bà Tư từ sáng giờ điên khùng đập loạn quá trời

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Nghe thấy nhỏ Sún nói vậy, bà nội cùng cô và bà hai lập tức di chuyển tới nhà kho . Đi từ xa đã nghe được tiếng gầm rú gào thét của bà ta.

- Thả tao ra...chúng mày có biết tao là ai không mà dám nhốt tao trong này.. tao là chủ nơi này, là chủ của Trần Gia...thả tao ra..

Bà nội dừng chân lại rồi trầm ngâm suy nghĩ, sau đó thờ dài nói.

- Diệu Anh. Con lên phòng trước đi, chúng ta không thể đề phòng được với người điên. Con còn đang mang bầu nữa.
- Dạ. Vậy con xin phép lên phòng trước ạ.

Bà nội gặt đầu, cô lui về một hướng còn bà nội với bà hai tiến thẳng vào nhà kho. Trước cửa nhà kho có anh Nô và anh Sửu canh gác.

- Lão phu nhân.... bà hai.

Uỳnh... uỳnh...(tiếng đập cửa vang lên liên hồi)

- Nó gào rú lâu chưa (bà nội hỏi)
- Dạ thưa lão phu nhân. Từ sáng tới giờ rồi ạ. Chắc từ lúc người đi được 5phút.
- Mở cửa ra đi.

Bà hai nói:

- Mẹ. Ắ đang điên khùng, nên cẩn thận ạ.

- Cứ mở cửa ra đi.

Anh Sửu vội vàng mở cửa, cánh cửa bật ra, người đàn bà với nước da xám xịt, đôi môi thâm tái, đôi mắt đảo quanh một vòng rồi bật cười thành tiếng rất lớn.

- Đến rồi... đã đến rồi.

Bà ta định xông ra thì anh Sửu với Nô giữ lại. Bà nội tiến tới giáng một bạt tai thật mạnh lên khuôn mặt bà khiến khoé môi bà rớm máu.

- Cô điên đủ chưa?

Bà tư từ từ quay đầu nhìn thẳng vào mắt bà nội rồi nghiêng răng nói.

- Bà giám đánh tôi? Bà có quyền gì mà dám đánh tôi hả cái con mụ già này.

Bà hai thấy vậy liền xông tới giáng mạnh một bạt tai lên má còn lại của bà tư.

- Im miệng lại. Đồ độc phụ!

- Con khốn kia. Tao phải giết mày... tao phải giết mày...

Bà hai đưa tay chỉ thẳng mặt bà tư rồi nhấn giọng nói.

- Chuyện mày từng hại tao, tao chưa thêm nói. Nhưng tao không cho phép mày nói vậy với mẹ.

Bà tư bật cười thành tiếng.

- Xem ra mày mới là con đàn bà nguy hiểm nhất cái nhà này... biết nịnh mẹ chồng cơ đấy.

- Có lẽ trên đời này đã chẳng còn loại thuốc nào chữa nổi được bệnh của mày nữa rồi. Mày càng điên bao nhiêu tao lại càng thấy thương Gia Hưng bao nhiêu, bao nhiêu chuyện xấu mày làm tại sao lại đổ hậu quả lên đầu thằng bé.

Bà Tư dừng lại suy nghĩ “ phải rồi.. Gia Hưng “

- Gia Hưng của tao đâu rồi? Trả thằng bé lại đây.

- Nó suýt chút nữa đã bị cô hại chết rồi đấy (bà nội nói)

- Sao cơ?

- Chẳng lẽ cô quên nhanh vậy à? Mọi chuyện chỉ có từ tối qua đến sáng nay thôi mà.

- Không đúng. Tôi không hại Gia Hưng, người hại thằng bé là bà... à không.. là con khốn này... tao phải giết mày.. trả con lại cho tao, có phải mày hận tao làm chết con mày nên mày hại con tao để trả thù đúng không? (ánh mắt bà tư chĩa thẳng vào bà hai)

- Cuối cùng mày đã thừa nhận mày hại tao, hại chết con tao khi nó chưa kịp chào đời. Tao đã từng xem mày là chị em, là em út trong nhà nhưng mày không biết an phận, mày năm lần bảy lượt hại tao, mày cậy ba mày làm thầy, mày dùng bùa ngải để giết chết đi một đứa bé khi chưa kịp chào đời. Mày hại tao rồi còn chưa đủ, bây giờ mày lại còn hại lần lượt tất cả những người trong nhà, thậm chí hại luôn cả con mày. Một con đàn bà có lòng dạ rắn độc như mày bị kết cục như này tao còn thấy chưa xứng đáng.

- Tao làm vậy thì đã sao? Ai biểu mày có quyền hơn tao, ai biểu mày ngu. Ngu thì chết chứ bệnh tật gì.

- Đúng. Tao ngu nên mới tin mày. Nhưng có bao giờ mày nghĩ cho con mày chưa? Có bao giờ mày nghĩ những việc mày làm sẽ ảnh hưởng tới thằng bé chưa?

Bà Tư khuôn mặt trầm lắng hơn, giọng nói nhỏ dần.

- Gia Hưng.. Gia Hưng..

Bà nội thở dài nói.

- Chúng ta về phòng thôi. Với con người này đã chẳng còn gì để nói nữa rồi.

Hai người vừa bước đi được 3 bước thì bà Tư nói lớn.

- Thằng bé hiện giờ sao rồi?

Có lẽ đây chính là câu nói tinh táo nhất của bà Tư lúc này. Xem ra cuối cùng chỉ có tình mẫu tử mới đánh thức được tâm trí của bà ta.

- Thằng bé đã qua cơn nguy kịch và sẽ được đưa ra nước ngoài chữa trị. Cô không phải lo.

Cánh cửa phòng đóng sập lại, bà nội vừa đi vừa nói.

- Chuyện cái Tư nó hại con là thế nào?

- Mọi chuyện qua rồi mẹ, con cũng không muốn nhắc lại. Điều quan trọng bây giờ là Trần Gia chúng ta đã được yên bình hơn và sau cơn mưa lại thấy cầu vồng, mong những điều tốt đẹp nhất đến với mọi người.

Bà nội gật đầu.

- Bây giờ ta mới hiểu vì sao Gia Minh nó tin tưởng con. Quả đúng thật là mắt nhìn người của già này không bằng nó rồi. Trước kia ta thấy cái Tư ít nói lại biết điều, không nghĩ nó lại độc ác tới mức này.

- Mẹ đừng nói vậy. Mẹ luôn là người để mọi người tôn kính. Chẳng qua là cô ta diễn và che dấu quá tốt thôi ạ.

- Diu ta lên phòng. Ta muốn nghỉ ngơi lát.

Một tuần sau đó thì Gia Minh được xuất viện về nhà, nói đúng hơn là lẽ ra bác sỹ vẫn chưa hoàn toàn đồng ý nhưng trước thái độ kiên quyết của anh nên bác sỹ bắt buộc phải ký giấy đồng ý cho anh xuất viện, tuy nhiên vẫn phải có bác sỹ riêng phụ trách thay băng gạc hằng ngày. Ngày anh xuất viện, cô cùng bà hai tới đón anh trở về, trên đường đi cô còn ghé mua một bó hoa tươi mang đến chúc mừng. Còn Gia Hưng, nghe ba chồng cô bên đó gọi về nói tình hình tiến triển rất tốt, nếu cứ đà này chẳng mấy sẽ được trở về. Út Liên mấy ngày nay tâm trạng cũng khá hơn nhiều rồi, chủ yếu cô dành thời gian chăm lo cho bé Su, tự bản thân khiến mình bận rộn để quên đi buồn phiền chất chứa trong lòng.

Chiếc xe từ từ tiến vào sân vườn, Gia Minh được anh trợ lý đỡ vào bên trong. Cô với bà hai bước theo sau. An Nhã lúc này cũng từ khu phòng bước ra, thấy Gia Minh, An Nhã nhẹ nhàng hỏi.

- Anh cả nay được xuất viện rồi ạ. Chúc mừng anh nhá.

Gia Minh không buồn trả lời An Nhã, sắc mặt cô ấy thoáng chút tủi thân. Cô thấy vậy bèn dừng chân lại nói.

- Thím đừng để bụng nhá. Tánh anh ấy vậy mà, ít nói lắm.

- Dạ. Em biết rồi ạ. Em có nghĩ gì đâu. Với lại ai mà giám trách anh cả. Mà chị dâu bầu được mấy tháng rồi?

- À. Cũng hơn 4 tháng rồi.

- Thích ghê. Chẳng mấy mà cả nhà mình được đón bé con. Anh Gia Long không biết anh ấy thích trẻ con không nữa, nhưng nghe về anh quan tâm đến đứa bé trong bụng chị lắm.

Công nhận con mụ An Nhã này nói câu nào là thâm câu đó. Cô thừa biết trong lòng ả là người như nào, nhưng biết để đó mà phòng thôi, chùng nào ả động vào cô thì tính sau, còn trước mắt cứ “đĩ hoà vi quý” để Trần Gia được yên bình. An Nhã cười cười nói thêm.

- Chị dâu đừng hiểu nhầm ý em nha. Ý em là Gia Long quý cháu mình lắm, hơn nữa bé nhà chị còn là bé trai nữa. Bé nhà út Liên bé gái nên nghe về anh ấy hơi hột hơn. Đàn ông mà, ai chẳng thích con trai hơn.

- hì. Thím cũng cố gắng sanh cho chú ấy một đứa là được mà.

Câu nói của cô như xoáy vào trúng nỗi lòng của An Nhã. Làm sao cô ấy có thể mang bầu được khi Gia Long chưa từng động vào thân thể cô lấy một lần. An Nhã thấy nực cười, lòng càng khó chịu với cô gấp bội phần. Tuy nhiên cô cũng đâu phải dạng vừa, cô cười nhẹ đáp.

- Vợ chồng em tất nhiên là sẽ cố gắng rồi. Phấn đấu lấy vài đứa cho vui cửa vui nhà.

- Ừm. Vậy tôi lên phòng trước đây.

- Dạ.

Cô bước vào trong phòng, Gia Minh liền nói.

- Em vừa nói chuyện gì với cô ta mà lâu vậy?

- Cũng có gì đâu. Nói vài câu ấy mà anh.

- Anh không thích em tiếp xúc nhiều với cô ta đâu. Người như cô ta cứ hiền lành vậy thôi nhưng nội tâm chỉ thua bà tư một tí thôi.
- Anh cũng biết à?
- Ai trong nhà như thế nào anh biết hết. Chẳng qua chưa ai động vào vợ anh nên anh chưa xù lông nên thôi.

Cô bật cười.

- Có chồng bảo vệ em như này thì em sợ gì ai nữa nhở?
- Anh nhắc không có thừa đâu đó.
- Em biết rồi mà.
- Mà lấy giúp anh cái máy tính trên bàn lại đây.
- Vừa về đến nhà mà anh đã tính làm việc à?
- Anh xem qua vài hợp đồng với kế hoạch về dự án mới, công việc này không thể thiếu anh được.
- Được rồi. Thế để em xuống dưới nhà làm cho anh chút gì đó ăn lót dạ.

Không để anh trả lời cô đã vội bước đi, cô thừa biết nếu lán lại một chút thôi là kiểu gì anh cũng từ chối nói không ăn vì anh sợ cô vất vả.

Nhỏ Cúc trên tay cầm một khay com đã bốc mùi và vài miếng thịt gà kho đi tới nhà bếp.

- Ôi mẹ. Mẹ làm gì dưới này vậy? Để đó con làm cho.
- À mẹ làm cho anh Gia Minh ít đồ ăn nhẹ. Mà cái mùi gì ghê ghê nhỉ Cúc?
- Mùi com thiu á mẹ.
- Com này con lấy từ đâu vậy?
- Con vừa mang từ phòng bà tư ra mẹ ạ. Com thời tiết nắng nóng, để qua đêm nên dễ bị bốc mùi.
- Bà ấy vẫn không chịu ăn à?
- Gọi là ăn cầm hơi mẹ ạ. Mẹ không biết đâu, nhìn bà ấy mà con phát sợ lên được. Vừa gầy vừa xanh xao lại còn khùng khùng nữa. Cầu cho ông nhanh về giải quyết vụ này cho xong. Mỗi lần đưa com mọi người toàn đùn đẩy nhau mẹ ạ. Mà con kể mẹ nghe nè, con nghe nhỏ Sún nói tối qua bà tư thổ máu, lúc gì đám máu ấy kiến với ruồi bầu kín.
- Oẹ... (nghe nhỏ Cúc nói mà con buồn nôn từ đâu dòn đập tới)
- Úi mẹ. Mẹ không sao chứ?
- Mẹ buồn nôn. Lấy mẹ ly nước.
- Con xin lỗi mẹ nhé, lẽ ra con không nên nói những chuyện này với mẹ. Mẹ đang bầu mà con vô ý quá.

Uống hết ly nước cô vuốt ngực nói.

- Không sao. Nhưng mà bà ấy còn gằm rú nữa không Cúc?
- Đờ hơn rồi mẹ. Mà bà ta ác vậy bị thế là đúng. Ác hơn quỷ ấy.
- Haizz. Bối vậy mới nói ở đời đừng có bao giờ làm việc ác.

Cô nói lớn tiếng để vọng ra bên ngoài vì cô thấy An Nhã đi qua.

- Mẹ làm gì chăm chú thế?

Nhỏ Cúc ngoái lại nhìn thấy An Nhã rồi nói tiếp

- Đây. Nói tới mẹ Nhã con mới nhớ. Mẹ ấy thỉnh thoảng như ma làm ấy. Hôm trước hù con sợ theo. Tối đến mẹ ấy cứ nói linh tinh, nào là mẹ Nhật Lệ

tìm tới, nào là kêu mợ ấy là quỷ cái.. cứ như bị ma đuổi thật ấy.

- Biết đâu là thật thì sao. Người không làm việc xấu thì sợ gì.

- Mợ nói phải.

- Đạo này con hay đi đâu với Nô thế?

Nhắc đến anh Nô, nhỏ Cúc đỏ mặt.

- Có đâu. Chỉ là bà hai hay sai con với anh ấy đi công việc bên ngoài thôi mà.

- Chứ không phải cũng có chút riêng tư.

- Có đâu mợ. Mợ giòn hoai.

- Đừng để tui bắt được ghen. Đến lúc đó hết đường chối cãi.

- Mợ thì.

Cô bật cười.

- Thôi làm việc đi. Mợ lên phòng trước đây.

Buổi chiều hai vợ chồng cô vẫn còn say giấc nghỉ trưa thì bên dưới đã dồn dập tiếng bước chân và tiếng gọi của mọi người.

- Lão phu nhân...bà hai... cậu mợ ơi.. bà tư treo cổ tự tử rồi.

Mơ hồ nghe được câu nói” bà tư tự tử “. Gia Minh vội bước chân xuống giường, mở cánh cửa bước ra ngoài thì nhỏ Cúc đã run run đứng trước cửa nói.

- Bà tư...tự tử rồi...cậu ơi.

Cô mắt nhắm mắt mở tỉnh cả ngủ.

- Lão phu nhân nói cậu với mợ ở yên trên phòng thôi vì cậu đang bị thương, mợ lại đang mang bầu. Lão phu nhân dặn con đưa lá trầu không cho cậu mợ sát vào tay ạ.

Tin tức bà tư tự tử như sét đánh giữa trời quang, không ai nghĩ một người tham sống sợ chết như bà cũng có ngày tự mình tìm đến đường chết. Cô nghe nhỏ Cúc nói xác bà Tư đợi người ngoài đến cắt đứt dây rồi mới hạ xuống đất, ý nghĩa cắt đứt những lưu luyến còn sót lại.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Một lúc sau xác bà tư được hạ xuống mặt đất và đưa ra ngoài phòng chờ. Ba chồng cô sau khi biết tin cũng đặt vé tức tốc trở về, tuy nhiên mọi chuyện tạm thời không được nói cho Gia Hưng để cậu ấy yên tâm điều trị bệnh bên đó. Thầy Pháp được bà nội mời tới ngay sau đó. Thầy nhẹ nhàng cúi xuống mở chiếc khăn trắng ra khỏi, đôi môi tím ngắt, khuôn mặt xám xịt không còn giọt máu, bộ dạng rất kinh dị. Thầy pháp thờ dài nói “ A di đà Phật “

- Chắc bà ấy nghĩ chết là có thể chấm dứt hết những tội ác mà bà ấy đã gây ra (bà hai nói)

Bà ba lên tiếng.

- Người ác như thế, chết còn quá nhẹ ấy.

Thầy Pháp từ từ đáp lại.

- Bà hai với bà ba nhầm rồi. Chết chưa hẳn đã hết, đặc biệt là với người chết vì tự sát. Bọn họ đâu biết được rằng tự huỷ hoại sinh mạng của mình không làm họ bớt khổ mà còn khiến họ mang trọng tội, chuốc thêm bao nhiêu nỗi thống khổ cho tâm linh của họ. Sau khi bà ấy chết đi, linh thức sẽ bị giam cầm thọ khổ, và cứ loanh quanh ở nơi mình tự sát. Hàng ngày, cứ hễ đến giờ mà bà ấy từng huỷ thân, thì bà ấy sẽ trở lại đúng địa điểm đó, để diễn lại cảnh tự

sát đó một lần. Ngày nào cũng phải như vậy cho tới khi hết tuổi đương trên quyền sổ sinh tử. Ngoài thời gian này, linh thức bà ấy sẽ bị nhốt tại khu “ phạm nhân tự sát “ để thọ hình phạt.

Lão phu nhân cùng mọi người chăm chú lắng nghe thầy pháp nói rồi cùng thở dài. Thầy Pháp nói thêm

- Có lẽ một phần do bà ấy không chịu nổi những giây phút bị ngải quật, mọi người để ý đôi lúc bà ấy có thổ máu đen. Nên bà ấy đã tự tìm đường giải thoát cho mình.

- Đúng rồi thầy. Sáng qua lúc đưa com con có thấy bà tư thổ máu đen (bé Sún nhanh nhẩu nói)

Bà ba hỏi:

- Thế trưa nay lúc đưa com là mấy giờ?

- Lúc đưa com là 11 giờ bà ạ. Mà hình như bà tư chủ động từ trước rồi nên mọi lần bà có chịu ăn mấy đầu, trưa nay tự dưng ăn hết tô com, chắc bà ấy sợ làm ma đói.

- Đúng rồi. Xác định chết thì phải ăn no cái bụng đã chứ.

Lão phu nhân:

- Thôi được rồi. Bây giờ nhờ thầy bấm giờ giúp để tiến hành tổ chức mai táng cho nó.

2 giờ đồng hồ sau thì ba chồng cô có mặt tại nhà, ông về được 30p thì bắt đầu lâm lể khâm liệm. Bên nhà ngoại bà Tư duy nhất có hai người em họ bà ấy tới. Út Liên đang mang bầu nhưng là phận con dâu nên bắt buộc có mặt và cô đứng chịu tang thay chồng. Những đoàn người tới viếng thăm đều là họ Trần Gia và những người bạn thân thiết của ông. Gia Minh muốn xuống dưới nhà xem tình hình nhưng nghe bảo hơi lạnh sẽ khiến vết thương đau nhức nên cô đành giữ anh ở lại trên phòng với mình. Mọi việc ăn uống của vợ chồng cô đều có nhờ Cúc mang lên tận phòng, trước khi bước vô phòng bà nội còn cẩn thận dặn nhờ Cúc bước qua đóng lửa mới được vô.

Sau ngày hôm đó, 7 giờ sáng xác bà Tư được đưa đến cơ sở mai táng để hỏa thiêu. Thầy pháp cúng từ đó cho tới trưa mới xong khóa lễ trực vong tự tử.

Cái chết của bà Tư ra đi đột ngột khiến ba chồng cô coi bộ già đi trông thấy. Cả ngày ông chẳng nói câu gì, khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ, có lẽ ông đang tự trách chính bản thân mình vì ông luôn canh cánh trong lòng rằng mình là chồng, bà ấy phạm sai lầm một phần là do ông không biết cách dạy. Đó, ai bảo nhiều vợ là sướng, nhiều vợ lắm khi khổ thấy bà có nội ấy chứ.

Cái chết của Nhật Lệ vừa mới qua một thời gian ngắn, bây giờ lại đến cái chết của bà Tư khiến tất cả người làm trong nhà đều hoang mang, đặc biệt là buổi tối chẳng có ai bước chân ra khỏi phòng khiến bầu không khí âm ỉ vô cùng. Ngoài thị trấn người ta xôn xao xì xào nói Trần Gia bị trùng tang nên mới chết từ con dâu tới mẹ chồng, thiếu điều người ta không dám nói thẳng mặt nữa thôi.

Sáng sớm bà nội gọi tất cả mọi người từ con cháu trong nhà cho tới người làm xuống họp mặt, bà bình tĩnh nói.

- Đạo này trong nhà xảy ra quá nhiều chuyện liên tiếp, tôi biết không khí trong nhà cũng rất âm ỉ. Nhưng mọi người yên tâm, vong hồn của bà Tư đã được thầy Pháp trấn yểm rất cẩn thận nên không thể có chuyện quấy rối và cũng không có chuyện như người ngoài nói. Tôi mong mọi người hãy cứ như trước kia, tinh thần vui vẻ, thoải mái. Mọi người đồng ý với tôi chứ?

Mọi người cùng đồng thanh.

- Dạ thưa lão phu nhân.

- Tốt lắm. Nhân dịp này ai có ý định muốn về quê chơi ít bữa thì có thể về. Nhưng mà phải thay nhau ra về, không thể về cùng một lúc. Ai muốn về có thể đăng ký với bà hai hoặc bà ba. Hai bà ấy sẽ có trách nhiệm ứng trước một tháng lương cho mọi người về quê cho thoải mái.

Mọi người nhìn nhau cười.

- Ôi. Con cảm ơn lão phu nhân.

- Còn nữa. để tránh đổ kỵ nhau nên công việc từ nay sẽ san đều cho bà hai và bà ba cùng giải quyết. Cho tới khi nào Diệu Anh chính thức lên nắm quyền quản lý.

Bà ba mỉm cười:

- Con cảm ơn mẹ ạ.

- Được rồi. Mọi người trở lại với công việc của mình đi.

Cô đứng chần chờ một lúc định nói với bà nội về chuyện của chính bản thân mình thì Gia Minh gọi.

- Chúng ta cũng lên phòng thôi.

Bé Sún nói.

- Lão phu nhân, con đỡ người lên phòng.

Bà nội vừa đứng dậy thì bất ngờ loạng choạng suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất, may mà có bé Sún với nhỏ Cúc đỡ kịp.

- Bà nội (cô và anh cùng đồng thanh)

- Ta không sao. Chắc huyết áp lại xuống nên chóng mặt ấy mà.

- Bà nội dạo này lại lo nghĩ nhiều nên mới vậy rồi

Nói rồi anh gọi lớn.

- Anh Sửu đưa lão phu nhân lên phòng đi.

- Dạ cậu cả.

Gia Minh và cô đi theo sau, một lát sau thì bác sỹ riêng của bà cũng có mặt. Quả thật huyết áp bà bị giảm nên dẫn đến chóng mặt, hậu quả do nhiều đêm bà không ngủ được và suy nghĩ nhiều. Uống hết một cốc trà gừng và tiêm thuốc ổn định huyết áp thì bà được bác sỹ chỉ định nằm nghỉ ngơi. Bên bà có nhỏ Sún và Cúc canh chừng.

Gia Minh từ lúc từ phòng bà nội trở về, anh không nói câu nào, sắc mặt thể hiện rõ sự lo lắng.

- Gia Minh. Anh về phòng trước đi, em xuống dưới tầng một lát rồi lên luôn.

- Ừ được rồi. Xong việc em lên luôn nhé.

- Dạ.

Cô xuống dưới nhà làm cho anh một ly nước cam ép, lúc lên đến nơi thấy anh đang ngồi ban công hút thuốc. Nghe được tiếng bước chân của cô, anh vội vàng dập tắt điếu thuốc rồi bước vào bên trong căn phòng.

- Em đã xong việc rồi à?

- Em xuống làm cho anh ly nước cam ép nè.

- Cảm ơn em... Vợ!!

Nói rồi anh kéo cô lại, ôm thật chặt vào lòng, cứ ôm như vậy một lúc rất lâu...

- Gia Minh... em biết anh đang lo cho tình hình sức khỏe của bà nội đúng không?

Anh từ từ buông cô ra khỏi rồi khẽ gật đầu trả lời.

- Anh biết rằng mỗi lúc bà già đi thì sức khỏe sẽ yếu đi. Nhưng anh lại tham lam chẳng muốn điều đó xảy ra một chút nào. Bà rất quan trọng với anh, mẹ anh mất từ khi anh còn rất nhỏ, bà nội là người nuôi nấng anh, dành cho anh tình thương của một người bà lẫn người mẹ.

- Em biết. Nhưng anh yên tâm, suy nghĩ lạc quan nên, bà ăn ở hiền lành nhất định sẽ được trời thương, sẽ sống thật lâu và thật khỏe bên con cháu mà.

- Anh cũng hy vọng là vậy. Bây giờ ngoài bà nội ra, còn có em và con là những người không gì có thể thay thế được với anh.

- Gia Minh. Cho em hỏi nhỏ nhá, mẹ chồng của em làm sao mà mất vậy?

- Bà bị tai nạn xe! Nghe bà nội kể lại, bà vốn là người phụ nữ rất thông minh, có công rất lớn trong việc hỗ trợ công việc của ba. Bà bị tai nạn xe khi anh vừa tròn 3 tuổi.

- Chắc anh từng cô đơn lắm không?

Anh gật đầu. Cô mỉm cười đưa hai tay lên hai má anh rồi nói.

- Mọi chuyện qua rồi. bây giờ đã có con và em bên cạnh anh nên anh sẽ không bao giờ thấy cô đơn nữa.

- Đúng. Em và con chính là điều tuyệt vời nhất với anh.

Tối đó Gia Long trở về nhà sau hơn chục ngày vắng mặt. Thấy Gia Long, bà ba vui mừng chạy tới.

- Con về rồi. Mấy ngày nay con đã đi đâu vậy? Sao không liên lạc được chon con.

- Có chuyện gì không mẹ?

- Cái thằng bé này. Sao lại có chuyện gì mới được quan tâm con à?

- Con hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.

- Con lại về quê con bé Diệu Nhi à?

Gia Long thay đổi sắc mặt. Bà ba nói tiếp.

- Diệu Nhi mất rồi. Sự thật là nó đã mất rồi. Con hãy để linh hồn con bé được thanh thản đi đâu thai được không? Đừng giam cầm linh hồn con bé đó nữa, con không thấy hậu quả của bà tư trước mắt à? Con mất công tìm hiểu, mất công học tâm linh chỉ để được liên kết với linh hồn con bé, nhưng sau tất cả chỉ là một thế giới ảo. Nếu yêu thương con bé, thì hãy để nó đi đâu thai đi.

- Cô ấy đã đi đâu thai rồi nên mẹ không cần phải lo lắng.

- Sao cơ?

- Vừa lòng ý mẹ rồi.

- Vậy còn việc với An Nhã, liệu con có thể có con với con bé được không? Mẹ cũng muốn có cháu nội.

- Con có thể có con với bất kỳ người phụ nữ nào khác trên đời. Trừ cô ta.

Dứt lời Gia Long bước đi, An Nhã vội vàng lấp sau bức tường, hai tay ả xiết chặt lại.

- Gia Long...anh tưởng anh muốn là được à?

Buổi sáng lúc cô ở vườn sau cho vẹt ăn, Nô chạy tới tìm cô, anh chậm chậm nói.

- Nụ... à không... mợ cả.

- Anh Nô? Anh đến tìm tôi có chuyện gì không?

- Lát tôi về quê hai hôm, mợ có gì muốn gửi bố mẹ mợ không, tôi mang về dùm cho.

Sắc mặt cô buồn xuống rồi nghẹn ngào nói.

- Anh Nô cho tôi gửi lời hỏi thăm tới bố mẹ tôi nhé, nói với họ là tôi vẫn ổn. À, xin giúp tôi số điện thoại mới của họ nhé, từ lúc lấy chồng tôi không liên lạc được cho họ. Chắc khoảng dăm bữa nửa tháng nữa là tôi về quê chơi.

- Được rồi. Tôi nhất định sẽ làm như lời mợ biểu.

- Cho tôi cảm ơn anh trước nhé.

Anh Nô gật đầu.

- Có gì đâu. Người cùng quê với nhau mà. Vậy tôi xin phép đi trước nhé.

- Được rồi. Anh đi đi.

Anh Nô đi tới vườn trước nhà thì An Nhã chạy ra.

- Anh Nô!

- Mẹ hai.

- Mẹ gì mà mẹ. Ở đây không có ai nên em chính là em gái anh. Không cần khách sáo vậy đâu.

Anh Nô cười.

- Lát anh về quê à?

- Ừ. Anh lên chuẩn bị đồ rồi còn ra bến xe, bắt xe cho kịp chuyến.

- Em gửi anh mấy đồng biểu hai bác dưới quê giúp em. Em không tiện mua quà.

- Ồi thôi không cần đâu.

- Cứ cảm lấy cho em vui. Lâu lâu không gặp hai bác rồi, có ít quà của cô cháu gái nên chắc hai bác sẽ vui lắm.

- Vậy anh cảm ơn nhé.

- Mà phải rồi. Chị Diệu Anh cùng quê anh nhỉ?

- À ý em là Nụ...

- Ai cơ?

- Anh lại nhầm rồi. Mẹ Diệu Anh ấy hả? Mẹ ấy có cùng quê với anh.

- Thế chị ấy biết anh về quê không?

- Biết. Nhưng mà có chuyện gì không?

- Em tưởng chưa biết thì anh ra biểu chị ấy xem chị ấy có gì gửi về quê không.

- À, không có gì đâu. Máy nữa mẹ ấy rảnh về quê sau.

- Vậy à? Thế chị ấy không nói gì nữa à?

- À không có gì nữa.

- Anh đang dấu gì em à anh Nô?

- Có gì mà dấu chứ. Ấy mà sắp muộn giờ rồi, anh lên chuẩn bị đồ đã.

An Nhã gượng cười gật đầu.

- Mẹ hai ơi. Bà ba đang đi tìm mẹ đó (tiếng hầu gái của An Nhã gọi)

- Tìm mẹ có chuyện gì không?

- Con không rõ, hình như là dẫn vợ đi bắt mạch cắt thuốc ở cuối thị trấn thì phải.

- Ừ. Mẹ biết rồi.

Ngay buổi chiều hôm đó cô với anh tới bệnh viện tái khám lại, lúc trở về Trần Gia cô đã thấy chiếc xe ô tô nhìn quen quen đậu ngay cổng vào. Sau một hồi ngơ ngơ thì cô mới nhớ đây là xe của ông bà chủ Đường. Chẳng lẽ ông bà ấy lên đây có chuyện, dự cảm điều chẳng lành, cô lập tức nói với anh.

- Gia Minh. Đây là xe của ông bà chủ Đường.

- Vậy tức là ông bà ấy đang có mặt ở đây.

- Em nghĩ vậy.

Anh Sửu chạy ra gọi.

- Cậu mẹ về rồi. Lão phu nhân với mọi người đang đợi cậu mẹ vô trong đó.

Gia Minh nắm tay cô bình tĩnh bước về hướng cửa từ đường. Xa xa cô thấy cô gái đáng người cao ráo, nước da trắng trẻo đang ngồi bên trong từ

đường. Cô khựng chân lại, cảm thấy nhói tim vì cô nhận ra cô ấy.

- Sao vậy?

- Gia Minh... cô gái ngồi trong đó chính là tiểu thư Diệu Anh.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Gia Minh nhủ mảy nhìn vô bên trong rồi xiết chặt lấy bàn tay cô như truyền cho cô một niềm tin nào đó, tạo cho cô cảm giác an toàn tuyệt đối. Ánh mắt, giọng nói hết thấy nhẹ nhàng trấn an cô.

- Đừng sợ! Đã có anh ở đây!

Khấp căn phòng yên tĩnh tới nỗi chỉ còn nghe thấy tiếng kim giây chạy từng nhịp tích tắc. Bầu không khí cũng bay bổng một cảm giác thấp thỏm. Mọi ánh mắt đồng thời hướng về phía hai người đang bước vào, bà nội chậm chậm nói:

- Hai đứa về rồi. Ngồi xuống đó đi.

Gia Minh kéo ghế cho cô ngồi xuống rồi sau đó anh ngồi kế bên cô.

Ba chồng cô lên tiếng:

- Diệu Anh... con biết cô gái này chứ?

Cô có chút bối rối nhìn ông rồi gật nhẹ đầu một cái.

- Dạ con biết ạ.

Chưa để ai kịp lên tiếng thêm, Gia Minh liền nói.

- Thừa bà nội, thừa ba...cô gái này mới là Diệu Anh, là con gái ông bà Đường. Còn vợ con là Nụ.

“Cheng” tiếng tách trà rơi xuống sàn nhà tạo thành tiếng vang lớn. Bà nội ngạc nhiên nói.

- Vậy là những lời cô gái này nói là sự thật. Từ đầu đến cuối là cô lừa gia đình tôi.

Diệu Anh thật lên tiếng.

- Cháu đã bảo với bà ngay từ lúc tới đây rồi ạ. Chứ cháu nào dám lừa dối bà. Cô ta chỉ là người ở của nhà cháu thôi ạ. Ai ngờ cô ấy không biết thân biết phận dối trên lừa dưới để được gả vào Trần Gia.

Gia Minh tức giận đập mạnh tay xuống thành ghế rồi quát.

- Im miệng!

Diệu Anh liếc mắt nhìn sắc mặt lạnh như băng của anh, không muốn Im miệng cũng phải im ngay tức khắc.

Cô lúc này mới bình tĩnh nói:

- Thừa bà nội, thừa ba, thừa mẹ hai với mẹ ba... con tên là Nụ, con là người ở của nhà ông bà chủ Đường. Vì có lý do nên ông bà chủ Đường kêu con thế thân cho tiểu thư Diệu Anh để gả vào Trần Gia. Con biết con làm việc này chính là lừa dối mọi người nhưng con thực sự bất đắc dĩ ạ. Con xin lỗi tất cả mọi người.

Ba chồng cô lên tiếng hỏi lại.

- Vậy lý do gì mà cô Diệu Anh kia lại không thể gả vào nhà ta được?

- Cái này con nghĩ là để tiểu thư Diệu Anh nói sẽ thích hợp hơn ạ.

Diệu Anh ngập ngừng lấp bấp một hồi rồi trả lời.

- Dạ...là do con trước đó đi khám bệnh, bác sỹ chuẩn đoán con bị bệnh rất nặng nên con sợ ảnh hưởng tới tương lai của cậu Gia Minh. Bố mẹ con khi đó làm ăn thua lỗ phải nhờ gia đình bên này rất nhiều nên tâm lý cũng sợ sệt nghĩ rằng không có đám cưới thì bên này sẽ ngừng hỗ trợ. Bởi vậy mới có đám cưới giả mạo đó ạ.

- Thế bệnh tình của cô bây giờ thế nào rồi (bà hai hỏi)

- Dạ. Sau hồi con được bác sỹ chuẩn đoán sai ạ.

Ôi mẹ ơi... cô nghĩ người ngồi nghe Diệu Anh đóng kịch, một vở kịch thật hợp lý. Rõ ràng theo như cô được biết thì chẳng phải cô ấy sợ lấy phải người chồng điên nên mới làm nhác lấy chồng. Gì mà bệnh nặng, gì mà bác sỹ chuẩn đoán sai, tự nhiên thấy tội bác sỹ thế chứ nì. Lại còn sợ ảnh hưởng tới tương lai của Gia Minh mới ghê, hồi đó cô ấy mà biết mình lấy Gia Minh thì không chừng sướng mất ăn mất ngủ ấy chứ.

Bà ba lên tiếng hỏi thêm:

- Thế cô khám ở bệnh viện nào mà bác sỹ lại làm ăn tắc trách thế?

- Dạ. Bệnh viện quê con thôi ạ.

- Người ta khám nhầm vậy thì phải kiện người ta luôn, ai đòi bác sỹ làm ăn thế mà được.

Diệu Anh cười gượng.

Bà nội:

- Thế hôm nay cô tới đây nói những điều này với mong muốn gì?

- Dạ con... con xin bà nội đồng ý cho con được làm dâu nhà này theo đúng như mong muốn của hai bên gia đình lúc ban đầu ạ.

- Ý cô là làm vợ Gia Minh.

- Con biết bây giờ nhỏ Nụ đã được làm vợ hợp pháp của cậu Gia Minh rồi, nhưng không sao ạ.. con chấp nhận!

Bà nội:

- Gia Minh. Con thấy sao?

- Bà nội. Bà biết tính con mà. Nếu như không có ấn tượng từ ngày đầu tiên gặp mặt thì con sẽ không bao giờ đồng ý. Với lại người con lấy xác định ngay từ đầu là Nụ chứ không phải Diệu Anh. Chuyện này con đã biết ngay từ đầu và con chấp nhận Nụ chính vợ của con, trước sau như một và sẽ không bao giờ thay đổi.

Sau đó Gia Minh liếc mắt nhìn Diệu Anh, nghiêm túc nói:

- Còn cô nữa. Kể cho ngày hôm đó người bước chân vào Trần Gia là cô đi nữa thì dù có dâng hiến trước mặt tôi cũng không thêm liếc nhìn một chút. Hiểu chứ?

- Anh??? Em???

- Còn nói nữa.

Bà nội:

- Được rồi Gia Minh. Chuyện vợ con lừa dối gia đình này là sai. Đã thế lại còn không chịu thành thật nói ra. Chuyện này là chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Không thể không bị trừng phạt.

Rồi bà quay qua nói với Diệu Anh.

- Phiên cô ra ngoài một lát. Tôi muốn họp gia đình rồi sẽ đưa ra quyết định.

- Dạ bà.

- Sún dẫn cô Diệu Anh đi thăm quan một vòng. Khi nào có lệnh gọi thì quay lại.

- Dạ vâng ạ.

Nhìn sắc mặt bà nội, trong lòng cô không tránh khỏi những hỗn loạn. Dù biết có anh bên mình nhưng quyết định của bà nội cũng rất quan trọng. Hơn nữa việc lần này lại vô cùng nghiêm trọng. Vừa nãy bà nội lại còn nói việc này không thể không trừng phạt, lẽ nào cô sẽ bị đuổi ra khỏi nhà. Cô thật sự không dám nghĩ tới những điều tồi tệ nhất.

Bà nội nghiêm giọng nói.

- Còn cô? Cô có gì để giải thích không?

Cô liếm môi vài lần rồi đồng dục trả lời.

- Con biết bây giờ có nói gì đi nữa thì sự việc vẫn không thể thay đổi được. Con biết con sai, con chỉ mong mọi người rủ lòng tha thứ cho con và để con được tiếp tục bên anh Gia Minh vì con thương anh ấy thiệt lòng ạ.

- Cô thương cháu tôi mà cô lại lừa dối cả nhà nó?

Gia Minh:

- Bà nội. Chuyện này là do con, bà đừng làm khó vợ con nữa.

- Gia Minh. Con bệnh vợ thì cũng chỉ ở mức độ vừa phải thôi. Còn thể diện nhà ta nữa.

- Bà nội..nếu như hôm nay bà quyết truy cứu trách nhiệm tôi cùng thì con xin bà hãy để con thay cô ấy chịu mọi hình phạt. Còn nếu như bà cương quyết muốn cô ấy ra khỏi nhà thì con sẽ dẫn cô ấy đi, đi tới chừng nào bà nguôi giận thì về. Con xin phép!

- Gia Minh. Không được đâu.

- Đứng yên đó (bà nội quát lớn)

Bà chồng cô:

- Hai đứa đứng yên đó. Đi đâu mà đi.

- Đây. Anh xem con trai anh chưa gì đã bệnh vợ chăm chăm ấy. Thiệt là tức chết mà.

- Mẹ. Chuyện cũng xảy ra rồi, con nghĩ dù gì cũng nên nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng con bé. Nó là cốt nhục nhà mình.

- Tôi có nói nó không phải cốt nhục nhà mình đâu. Tôi còn chưa nói xong mà anh chị chưa gì đã sồn sồn lên cả.

- Còn cô nữa ấy. Đã sai còn k biết đường mà sửa chữa.

- Bà nội...con biết lỗi rồi ạ.

- Được rồi. Đứng yên nghe kỹ ta đọc hình phạt đây.

- Dạ bà.

- Phạt cháu lễ ra chỉ phải sanh lấy 2,3 đứa thì bây giờ phải sanh tầm 5,6 đứa cho Trần Gia.

Mọi cảm xúc dồn nén bấy giờ như vỡ oà khiến nước mắt cô tuôn rơi, giọt nước mắt vì hạnh phúc. Đến bây giờ cô mới thấy yên ổn trong lòng, anh hạnh phúc ôm cô thật chặt vào lòng rồi nói.

- Không sao rồi..

- Ấy ấy. Sao lại khóc, khóc lóc bây giờ để mai sau thằng chất của ta, cái mặt nó lại cau cau như bố nó à?

Cô mỉm cười lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má, nhẹ giọng nói.

- Cháu cảm ơn bà nội.

Bà nội gật đầu.

- Nhớ lấy hình phạt ấy. Không phải cảm ơn xương mà được đâu.

- Bà nội yên tâm đi. Vợ chồng cháu sinh luôn cho đủ đội bóng ấy chứ (Gia Minh cười nói)

- Được rồi. Tôi phải sống thật lâu chờ ngày đó

- Bà nội của con thật anh minh!!

- À mà phải rồi. Gọi cô Diệu Anh gì đó vô đi.

Diệu Anh đang ở sân vườn với nhỏ Sún, miệng không khỏi trầm trồ nói.

- Trần Gia đẹp thật ấy. Như một cung điện.
- Dạ vâng.
- Mà cô tên gì?
- Sún ạ.
- Sún này. Sún nghĩ sao khi tôi sẽ làm vợ cả nhà này. Nếu Sún chịu khó nghe lời tôi từ bây giờ, Sún nhất định sẽ được ưu ái.
- Chưa chắc đâu. Cậu cả yêu vợ cả lắm, sẽ chẳng có chuyện cậu lấy thêm ai nữa đâu.
- Con nhỏ ở đợ đó thì có gì hơn tôi chứ.
- Tôi cũng là người ở đợ này cô. Ít ra tôi biết thân biết phận mình ở đâu.
- Cô??? Người làm mà ăn nói hống hách. Coi chừng tới ngày tôi làm chủ, tôi xử cô thế nào. Vừa nãy cô không thấy bà nội tức giận con Nụ thế nào à?
- Đề nghị cô Diệu Anh tôn trọng vợ cả của chúng tôi.

Diệu Anh định lên tiếng thì có tiếng gọi.

- Sún ơi. Lão phu nhân nói đưa cô Diệu Anh về từ đường.
- Ủ. Về ngay đây.

Sún:

- Mời cô.

Diệu Anh nhẹ nhàng bước vô trong, những bước đi thong dong chắc hẳn kiểu gì cũng sẽ được danh phận trong nhà. An Nhã đã từng nói, Nụ vốn không được lòng bà nội với mọi người nên chắc chắn chuyện lớn như vậy bà nội sẽ không bao giờ bỏ qua.

Bà nội hỏi:

- Hôm nay là do bố mẹ cô biểu cô tới đây à?
- Dạ không ạ. Là cháu tự đến ạ.
- Bây giờ muốn làm vợ lẽ cháu tôi lắm đúng không?
- Nếu được bà cho phép thì cháu bằng lòng ạ. Dù sao cũng là giao ước của hai nhà.
- Cô định coi gia đình tôi là trò hề của gia đình cô à?
- Dạ k có đâu bà.
- Ngay từ đầu là nhà cô tự ý sắp xếp người gả vào Trần Gia. Bây giờ biết được người đó không điên khùng thì cô muốn xen vô? Khôn như cô thị trấn này nhiều lắm.

Diệu Anh chết sững người, thoáng chốc mắt đã ngấn lệ.

- Bà. Thực ra chuyện này cũng một phần do cô ấy nữa. Nếu như cô ấy không đồng ý thì làm sao gia đình con ép được. Chẳng qua là cô ấy cũng thích sang giàu.
- Giàu thì ai chẳng muốn. Chứ không lẽ có người thích mình nghèo.
- Cháu....
- Tôi không biết vì sao cô tìm tới đây, nhưng mà gia đình tôi đang rất yên ổn, cháu trai của tôi cũng không có nhu cầu nạp vợ lẽ. Coi như cơ duyên nhà tôi với nhà cô kiếp này không có. Nếu rảnh cô có thể ở lại đây chơi, không thì tiễn khách!

Dứt lời bà đứng dậy bước đi, Diệu Anh tất nhiên cũng chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại, cô xin phép ra về trong nỗi ám ức cùng cực.

- Phải rồi. Cho ta gửi lời hỏi thăm tới ba mẹ cháu (ông nói)
- Dạ bác trai. Cháu xin phép ạ.
- Ủ. Về cẩn thận.

Diệu Anh đi ra tới cổng thì gặp An Nhã đi qua, cô liền gọi lớn.

- An Nhã. Chờ đã.

An Nhã nhìn trước ngó sau nói.

- Chúng ta nói chuyện sau đi.

Diệu Anh chạy tới chỗ An Nhã.

- Tôi phải về rồi.
- Ủ.
- Sao cô nói dối tôi?
- Tôi nói dối cô khi nào?
- Thì cô nói bà nội không ưa cái Nụ cơ mà.
- Tôi mới về làm dâu nên k rõ.
- Thế mà cô nói chắc như đinh đóng cột ấy.
- Tôi cũng muốn tốt cho cô mà.
- Cô hại tôi mất mặt rồi ấy.
- Tôi xin lỗi. Cô cứ về đi rồi có gì chúng ta nói chuyện sau.
- Cô sợ cái Nụ thấy à?
- Cô về đi. Thế nhé.

Nụ với Gia Minh đứng từ xa nhìn hai người.

- Hai người họ quen nhau sao?
- Anh nghĩ mọi chuyện chắc chắn có liên quan tới An Nhã. Không phải tự dưng Diệu Anh tìm tới.

Nghe Gia Minh phân tích cô thấy cũng hợp lý. Anh cúi xuống nhìn những tia sáng nhẹ nhẹ rơi xuống khuôn mặt cô, làn da trắng sáng cùng đôi môi đỏ quuyến rừ. Hai hàng lông mi dài chớp chớp, vô thức cô ngẩng mặt lên nhìn anh, khoé môi mềm mại khẽ nhướn lên như một sự khiêu khích. Anh nhếch nhẹ khoé môi, nháy mắt nói.

- Chúng ta lên phòng thôi vạ.
- Hông. Em còn việc dưới này.
- Lên hay để anh bế. Thương anh thì tự nguyện lên đi.
- Có việc gì gấp à?
- Có. Việc này rất quan trọng.

Đêm đó cô nằm đến 2 giờ sáng, lăn qua lăn lại mà vẫn không tài nào ngủ được. Dạo này cô hay cảm thấy đau lưng, lại còn hay bị chuột rút nữa chứ. Chu chọa, nằm kiểu gì cũng không yên, đã thế lại còn thêm thịt lợn quay nữa chứ.

- Em thấy đau hay khó chịu ở đâu à?
- Ở anh chưa ngủ à?

- Thấy em không ngủ được thì làm sao anh giám ngủ.

Cô thở dài ngồi dậy nói.

- Tự nhiên em thèm thịt lợn quay quá.

Anh bật cười.

- Nhóc trong bụng mẹ trộm vía háu ăn quá nhỉ, đêm đến cũng hành mẹ nó ngủ không yên. Được rồi, để anh đi mua thịt lợn quay cho em.

Cô kéo tay anh lại.

- Giờ này lấy đâu ra lợn quay chứ?

- Ở thị trấn vẫn có quán ăn đêm mà.

- Thôi. Bắt tội anh.

Anh cười nhẹ xoa đầu cô.

- Ngốc. Hạnh phúc của anh đó.

- Thôi mà. Em không lỡ lòng nào bắt tội anh thế đâu, vết thương còn chưa khỏi hẳn nữa. Hôn phát ngủ cho ngon nào.

- Liệu em ngủ được không đây?

- Được mà.

Cô mỉm cười ôm chặt lấy anh rồi nhắm mắt lại. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô rồi từ từ đi vào giấc ngủ.

Nắng mai chen nhau chiếu vào phòng qua khe hở của chiếc rèm cửa màu xám, những tia sáng nhỏ vun ầy chiếu rọi thẳng vào mắt cô khiến cô nheo mắt tỉnh dậy. Hương thơm thịt lợn quay đã thoang thoang đâu đó, cô mắt nhắm mắt mở bước xuống giường, đi tới cửa phòng thì bất chợt có một chất gì đó trơn tuột khiến cô ngã nhào xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55

Mợ ơi... mợ ơi..

Hai mắt cô lờ đờ, bên tai vang vẳng tiếng của nhỏ Cúc.. rồi sau đó lịm dần..

1 giờ đồng hồ sau.

Thoáng chốc mi mắt cô nheo lại vì ánh sáng chiếu rọi vào, trên đầu truyền tới một cơn đau nhức, mùi thuốc sát trùng xộc thẳng vào mũi, mở mắt ra trước mặt là căn phòng màu trắng lạnh lẽo. Căn phòng yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng nhỏ giọt của bình truyền dịch.

Gia Minh hốt hoảng đứng dậy, lo lắng hỏi.

- Nụ.. em tỉnh rồi.. em thấy đau ở đâu, đau nhiều chỗ nào không?

Cô ngược mắt nhìn trước mặt mình là Gia Minh. Vô thức cô gật đầu, giọng nói nhỏ nhẹ.

- Gia Minh... em đang ở đâu thế này?

- Em không nhớ gì sao? Em bị té trước cửa phòng mình ấy. Hừ anh sợ muốn chết đây này.

- Em bị té?

Cô bất ngờ ngồi dậy, đưa tay còn lại ôm lấy bụng mình rồi run run nói:

- Phải rồi. Con của em sao rồi? Thằng bé có ảnh hưởng gì không?

Gia Minh vội vàng đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng trấn an.

- Em yên tâm. Thằng nhỏ được tổ tiên phù hộ nên không có gì đáng lo, em chỉ bị động thai nhẹ, ăn uống, nghỉ ngơi một thời gian là ổn.

Giọt nước mắt vô thức rơi trên má cô, nghe Gia Minh nói khiến cô thở phào nhẹ nhõm, vừa khóc vừa nói:

- Gia Minh, em thật là đáng trách mà. Cũng may mà con chúng ta không sao, bằng không em ân hận cả đời vì sự bất cẩn của mình.

Gia Minh định lên tiếng thì bà nội tay xách theo bạch trái cây đi vào, nhỏ Cúc với An Nhã bước theo sau. Gia Minh thấy An Nhã, anh liền thay đổi sắc mặt.

- Bà nội (cô lên tiếng)

- Cháu tỉnh rồi à? Nằm đó nghỉ ngơi đi.

- Cháu xin lỗi bà nội.

- Nếu biết lỗi thì lần sau phải cẩn thận hơn chút nhé. Hừ tìm ta sắp rớt khỏi lồng ngực luôn. Cháu đang có bầu nên việc chú ý nhất chính là ăn uống và đi lại.

- Dạ. Cháu biết rồi ạ. Cháu sẽ cẩn thận hơn.

An Nhã lên tiếng:

- Vừa nãy mọi người trong nhà ai cũng lo cho chị hết. Cũng may mà không sao là tốt rồi. Chị muốn ăn gì không ạ?

Gia Minh lên tiếng đáp lời.

- Có cháo gà đây rồi. Cháo này ai nấu đấy Cúc?

- Dạ con nấu thừa cậu.

- Nếu vậy thì yên tâm rồi.

An Nhã cười gượng.

- Anh cả có bận gì không ạ? Nếu bận thì để em chăm chị dâu cho ạ.

- Thực ra tôi sẽ chẳng yên tâm để ai chăm vợ mình cả. Nhỏ Cúc ở lại đây phụ giúp là được rồi.

- Gia Minh. An Nhã nó có ý tốt, cháu không nên nói nặng lời như vậy (bà nội nói)

- Phòng không có thừa bà ạ.

Bà nội cười.

- Thằng bé này. Tính tình lúc nào cũng vậy. Đợt này cứ ở lại bệnh viện đến khi nào bác sỹ kêu xuất viện mới được về đấy nhé. Không được tự ý xin về đâu.

- Dạ bà (cô mỉm cười trả lời)

- Thôi được rồi. Nếu không sao thì bà với An Nhã về trước, hôm nay nhà mình có khách. Có gì phải gọi điện về cho bà đấy.

- Vâng. Bà về cẩn thận ạ.

Sau khi bà với An Nhã rời khỏi, cô mới chu mỏ nói anh.

- Minh đánh đá. Vừa thái độ làm gì mà gắt với An Nhã vậy.

- Nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài có việc lúc. Cúc ở đây trông mợ cho cẩn thận.

- Hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Cúc kéo ghế ngồi xuống kê bên cô rồi nói.

- Mẹ đừng trách cậu. Con nghĩ cậu đang nghi ngờ gì đó mới vậy thôi.
- Là sao hả Cúc?
- Mẹ còn nhớ làm sao mình bị ngã không?
- Có. Mẹ nhớ đâm phải cái gì mà nó trơn tuột ấy.
- Mỡ bò ấy mẹ.
- Mỡ bò?? (cô ngạc nhiên hỏi lại)
- Dạ. Con nghe cậu biểu đó là mỡ bò.
- Khoan đã. Làm sao phòng mẹ lại có mỡ bò? Ý con là ai đó cố tình bôi mỡ bò trước cửa phòng.
- Dạ. Người này còn tinh vi tắt camera trước cửa phòng mẹ luôn. Rõ ràng là cố tình làm mẹ ngã.
- Ôi trời. Cái đứa nào mà ác dữ vậy? Mẹ nhất định phải làm chuyện này cho ra lẽ. Động vào ai chứ chủ đích động vào con mẹ là mẹ không để yên.
- Con nghĩ cậu ra ngoài cũng là đi điều tra chuyện này. Mà con nói thật nhà mình có mỗi mẹ hai là đáng nghi nhất, mẹ ba thì cho bé Su về ngoại mấy ngày nay rồi còn đâu.
- Đạo này mẹ thấy Cúc thông minh hơn ấy nhỉ?

Cúc gật đầu nói.

- Thì con đi theo mẹ nên cũng khôn ra chút mà. Chẳng lẽ ngốc hoài. Với lại hôm trước mẹ hai chủ động tiếp cận con mà.
- Ấy da! Định mua chuộc à? Cúc đáng giá bao nhiêu thế?
- Mẹ... mẹ lại đùa rồi. Con nói nghiêm túc á. Hôm trước mẹ hai gọi con vô phòng mẹ ấy có chuyện, con tưởng chuyện gì thì hoá ra mẹ ấy đưa cho con sợi dây chuyền ngọc trai nói muốn tặng con.
- Thế rồi sao?
- Con có ngu đâu mà nhận. Nhận rồi phải lụy mẹ ấy. Mẹ ấy tưởng ai cũng có lòng tham chắc.

Cô bật cười.

- Thế hôm nào mẹ tặng Cúc thì Cúc có nhận không?
- Con nhận chứ, nhận nhiệt tình luôn ấy. Hihi
- Cảm ơn Cúc vì luôn thành thật. Mẹ quý Cúc lắm.
- Ở Trần Gia cũng có mẹ là tốt với con nhất mà. Trước kia con cũng đã từng phục vụ bà hai tới bà ba, nhưng mẹ vẫn là tốt nhất.
- Mẹ thấy mẹ hai tính được mà.
- Dạ. Bà hai thương ông lắm, tiếc là vì không có con nên bà hay suy nghĩ và buồn tủi.
- Mẹ thấy mẹ hai với mẹ ba ít nói chuyện với nhau nhỉ?
- Con nghe biểu bà ba là em họ của bà hai mà. Bà ba được bà hai đưa lên đây làm người làm trong nhà, sau 2 năm bà hai không có con, chẳng biết thế nào mà bà ba thông báo có bầu. Lão phu nhân khi đó vui lắm nên đã nạp bà ấy làm vợ ba của ông. Còn bà hai thì trách bà ba đã phản bội lại mình và ít nói chuyện đến giờ.
- Thảo nào. Nhưng mẹ hai giận mẹ ba là đúng, vì chẳng còn gì đau đớn hơn bị chính người thân mình phản bội. Lại còn chung chồng với em họ nữa. Haizzzz.
- Bà ba ngày trước cũng hổng hách lắm mẹ, từ ngày cậu Gia Long bị vậy nên bà mới sống lặng lẽ hơn.

Cô gật đầu thờ dài.

- Cái cảnh nhiều vợ là thế mà. Khác gì chốn hậu cung đâu. Không tính là chết như chơi. Á mà Cúc cầm binh truyền họ mẹ, mẹ đi vệ sinh một lát.

Cô nằm viện một tuần là được xuất viện, trong mấy ngày nay Gia Minh luôn bên cạnh chăm sóc cô từng chút một. Nhỏ Cúc được tiếng là ở lại phụ giúp nhưng thực chất cũng chẳng phải làm việc gì, cả ngày lượn lờ ngoài khuôn viên với mấy người bệnh nhân, được lệnh gọi thì vào. Nhiều lần cô hỏi dò Gia Minh về chuyện cô bị té ngã nhưng hình như anh muốn cô yên tâm dưỡng bệnh nên không nói gì nhiều. Ngày cô xuất viện, anh có mua tới một bó hoa hồng chào đón hai mẹ con cô trở về nhà.

An Nhã thấy cô, cô ấy cười tươi chạy tới phụ giúp xách đồ. Gia Minh đỡ cô đi về phía từ đường.

- Gia Minh. Mấy ngày không về nhà mà anh quên phòng mình hướng kia mà.

- Anh có chuyện cần giải quyết.

Gia Minh cho nhỏ Sún đi gọi từng người một tập trung tại từ đường, trên dưới thắc mắc không biết có chuyện gì mà lại cho gọi gấp đến vậy. Chừng 10p sau mọi người có mặt đầy đủ.

Ba chồng cô trầm ngâm hỏi:

- Chuyện gì vậy Gia Minh. Mà con khỏe chưa Diệu Anh... à quên.. Nụ?

Cô cười tươi trả lời.

- Dạ con khỏe nhiều rồi ạ.

Nhìn thấy mọi người có mặt đông đủ, Gia Long cũng có mặt thì đúng là quá tốt rồi. Anh từ từ nói.

- Mọi người ngồi xuống đi ạ.

Bà nội:

- Gia Minh. Về đến nhà không đưa vợ lên phòng nghỉ ngơi. Có chuyện gấp lắm à?

- Dạ bà nội. Chuyện này quan trọng lắm ạ. Cháu không thể kéo dài vì cháu sợ càng để lâu sẽ ảnh hưởng tới vợ con cháu.

- Ô. Chuyện gì vậy?

- Thực ra chuyện vợ cháu bị té, hoàn toàn không phải là do cô ấy bất cẩn. Là có người cố tình làm ấy.

Bà nội cùng mọi người ngạc nhiên đến trở mắt, riêng chỉ có An Nhã thấy nhột trong lòng, tâm trạng lo lắng dần đều.

Bà hai hỏi lại:

- Vậy đã biết người đó là ai chưa?

- . Vết tron vợ con dẫm phải chính là mỡ bò. Mà không tự nhiên mỡ bò ở trước cửa phòng con.

Ông nghiêm giọng nói:

- Đúng. Nếu mà đã rắp tâm muốn hại con cháu Trần Gia, phải xử lý thật nghiêm khắc.

Bà nội:

- Gia Minh. Nói tiếp đi.

Gia Minh quay qua hướng anh Sứu rồi chậm chậm nói.

- Sứu. Cậu đã thấy những gì?

- Dạ thưa cậu. Sáng đó con thấy hầu gái của bà ba là nhỏ Sen có cầm theo bịch mỡ bò từ cổng chính đi vào.

Bà ba vội lên tiếng.

- Cậu có nhìn nhầm không? Cậu nói vậy khác nào biểu tôi sai nó.

- Thưa bà. Bà cứ hỏi cái Sen thì biết ạ.

- Phải rồi. Cái Sen đâu rồi, lại đây bà biểu.

Nhỏ Sún:

- Chị Sen đang làm bột bánh ở bếp. Để con đi gọi vô.

5 phút sau Sen từ từ cúi đầu đi vào.

- Bà cho gọi con ạ?

- Thằng Sửu nó nói gấp mày cầm mỡ bò. Đúng vậy không?

- Dạ đúng ạ.

- Mày lấy mỡ bò làm gì?

- Bà bảo con mua hộ bà mà.

- Cha nhà bay. Tao biểu mày mua hộ lúc nào. Tao đánh chết cha cái đũa ăn điều nói hót như bay giờ.

Bà nội.

- Cái ba. Im lặng để nó nói nốt.

- Nó nói điều ấy mẹ.

- Rõ ràng sáng đó đến phiên con đi chợ, cái Na dặn con mua hộ ít mỡ bò cho bà. Con định quay lại hỏi bà mua nhiều không thì cái Na nói mua một hai lạng thôi cũng được.

- Cái Na nó biểu mày, thế nó biểu mày đi ăn c..t mày cũng ăn à? (bà ba tức giận nói)

- Con biết đâu được bà.

- Phải rồi.. cái Na... mày bước ra đây.

Nhỏ Na là hầu gái của An Nhã, ả run run bước ra đứng giữa, đôi môi vẫn đánh cầm cập vào nhau, lắp bắp nói.

- Sao mày dám biểu con Sen là tao biểu mày mua mỡ bò?

- Con..(con Na quý gối xuống)

- Nói gì đi chứ?

Nhỏ Na ngược mắt nhìn lên, vô tình đụng trúng ánh mắt của Gia Minh khiến ả cảm giác giống như hòn bay phách lạc đến nơi rồi.

- Con...

Gia Minh lên tiếng, chỉ một câu ngắn cũng đủ khiến nhỏ Na co rúm lại.

- Bị cầm à?

- Con không có.

- Ai sai cô mua mỡ bò? Mua để làm gì?

- Là con tự mua.con mua có việc ạ.

- Tốt. Người đâu, lôi con Na ra ngoài cắt cái lưỡi nó lại cho nó hết ăn nói tầm bậy tầm bạ.

Nhỏ Na nghe thấy vậy liền rú lên.

- Á.. Cậu ơi... con xin cậu tha cho con. Con biết lỗi rồi.

- Biết rồi? Biết rồi thì phải làm sao?

- Con xin khai ạ. Mỡ bò ấy là do mợ hai sai con mua về.

An Nhã nghe thấy vậy vội đứng bật dậy

- Mày đừng nói láo! Tao cắt lưỡi mày bây giờ đó.

- Rõ ràng mợ sai con đi mua mỡ bò về rồi bôi lên cửa phòng mợ cả mà.

An Nhã định xông tới chỗ con Na thì hai người đằng sau giữ lại.

Gia Minh:

- Nói tiếp đi.

- Mẹ ấy có cho con ít tiền và sợi dây chuyền này ạ. Cậu ơi, con sai rồi, cậu làm ơn tha cho con một lần.

Gia Minh đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn nhỏ Na, nó khóc lóc nói thêm.

- Con còn chuyện này muốn thưa nữa ạ. Lần trước vụ hình nộm để vô phòng mẹ, cũng là do mẹ hai xúi mẹ Lệ.

An Nhã gào lên đỏ cả mặt.

- Cái con kia, tao giết mày. Cái Lệ nó chết rồi mà nó vẫn hiện về xúi mày hại tao à?

- Mẹ Lệ chết cũng là do mẹ nên mẹ ấy mới không siêu thoát được. Người ác nhất nhà chính là mẹ.

- Câm miệng! Tao không giết nó, nó tự ngã, nó chết là do chuột rút chân nó, không liên quan đến tao.

An Nhã thay đổi sắc mặt, trở lên hoảng loạn hơn, miệng không ngừng lẩm bẩm.

- Không liên quan tới tao. Nó tự chết...nó tự chết.....

Gia Long ngồi kế bên An Nhã, anh đưa thẳng bạt tai giáng lên mặt ả khiến mọi người đều ngạc nhiên. An Nhã giật mình ôm mặt khóc.

- Anh đánh tôi? Anh đánh tôi? Đánh tôi vì nó? Anh là thằng chồng tôi, anh là đồ bệnh hoạn, anh yêu cả chị dâu của mình.

- An Nhã. Cô đừng nói bậy (Nụ lên tiếng)

- Tôi không nói bậy. Chồng tôi yêu chị, chồng tôi ngày đêm nhớ mong tới chị đó. Biết đâu đứa bé trong bụng chị cũng là của anh ta nên tôi phải giết nó.

An Nhã nói tới đây, Gia Minh giận tím mặt mày. Bà nội đứng dậy đập mạnh tay vào bàn.

- Nó điên rồi... điên mất rồi.

Có lẽ An Nhã biết mình không thể trốn thoát tội nên lúc này dần bình tĩnh hơn.

- Phải.. tôi điên...sống trong cái nhà phân biệt đối xử thế này không điên mới lạ. Tại sao chị ta đều được mọi người yêu quý, còn tôi thì không?

- Cô chưa bao giờ đủ trình để so sánh mình với vợ tôi (hai mắt anh long sòng sọc đáp)

Bà ba:

- Mày im miệng lại đi.

- Đến bà... tôi là con dâu của bà mà. Bà còn cất thuốc sinh con cho tôi nhưng thử hỏi con trai bà có chịu động vào tôi bao giờ đâu. Minh tôi đẻ được à?

- Mày???

An Nhã nhếch môi cười nhạt.

Ba chồng cô như không thể nhịn thêm nữa, ông nổi giận quát.

- Vợ thằng Long làm chuyện không thể tha thứ, không cần nói nhiều với loại người này. Phạt thẳng tay 30 roi rồi tống vào nhà kho.

- Ba.. vợ của chú hai nên xem qua ý kiến chú ấy.

- Con không có gì để nói. Tùy mọi người.

Gia Long dứt lời rồi đứng dậy bước đi. Nụ lúc này mới lên tiếng.

- Tại sao cô lại muốn hại tôi? Lại còn muốn hại đứa bé chưa kịp chào đời.

- Vì tôi ghét... tại sao cô lại có được tất cả con tôi thì không?

- Người ta xấu bụng phát còn có thể sửa đổi, loại người như cô là xấu từ trong trứng chỉ có cách đầu thai sống lại kiếp khác mới thay đổi được.

- Loại như mày thì hơn đéo gì tao, mày lừa đảo cả cái gia đình này để bước vào đây, suy cho cùng mày cũng nhắm tới cái gia tài này mà thôi. Cả cái nhà này nó ngu nó mới tha thứ cho mày.

Bà nội tức tưởi nói:

- Thiệt không chịu đựng được nữa rồi.

Gia Minh nói với cô:

- Vợ. Với loại người này em không cần phải phí lời.

Nói rồi anh ra lệnh.

- Lôi cô ta ra giữa vườn đánh 30 roi rồi tống vào nhà kho. Thông báo với gia đình nó hàng ngày mang cơm đến nuôi con mình ngày đủ 3 bữa, muộn thì đói, sớm thì no. Cơm Trần Gia không dành để nuôi hạng người này.

À khuy xuống nền nhà, gào thét.

- Cút...Tránh ra... chúng mày không được động vào tao.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

An Nhã bị lôi đi mặc dù ả gào thét dữ dội lắm. Căn phòng lại bắt đầu trở nên tĩnh mịch, thoáng chốc lại có tiếng thở dài của mọi người. Nhìn bà nội mà trong cô dâng trào niềm cảm thương, tuổi bà đã cao mà gần đây trải qua liên tiếp những cú sốc khó lường trước được. Nhìn bà mạnh mẽ vậy thôi nhưng dẫu sao bà cũng là một người phụ nữ, bao năm bà gồng gánh mọi thứ để đưa Trần Gia ngày một hùng mạnh, bà trong mắt cô bây giờ thật là vĩ đại. Ngày trước có bà Sáu bên cạnh nên cảm giác bà bớt cô đơn, từ ngày bà Sáu về dưới quê đến nay, lúc nào bà cũng chỉ thui thủi một mình. Càng nghĩ càng thấy Gia Minh giống bà, ngoài lạnh nhưng trong ấm áp, đủ mạnh mẽ, đủ thông minh để nhìn nhận và giải quyết mọi vấn đề. Bà nội định đứng dậy bước đi thì Gia Minh lên tiếng.

- Bà nội. Con muốn xin bà ngày mai cho vợ chồng con về dưới quê thăm ba mẹ vợ con dưới đó.

- Gia Minh. Không phải là bà cảm đoán không cho vợ chồng hai đứa về dưới quê, tại bà thấy vợ con mới bị động thai, bây giờ đi đường xa như vậy liệu có ổn không.

- Bà nội nói phải đó anh (cô lên tiếng)

Gia Minh chần chừ.. Bà nói tiếp.

- Nếu ba mẹ con không ngại đường xa thì ngày mai nhà mình cho người xuôi về đó đón ba mẹ con lên trên này chơi dăm bữa nửa tháng. Bà nghĩ Nụ đang mang bầu chắc có lúc cũng tui lắm đúng không?

Nghe được câu nói đó của bà nội như một nguồn suối mát dội thẳng trong tim, cô vui mừng đáp lời.

- Dạ con cảm ơn bà ạ.

- Được rồi. Ráng thêm vài bữa nữa, ít nữa sức khỏe hoàn toàn ổn định thì đi lúc nào chẳng được. Thôi Gia Minh cũng đưa vợ lên phòng nghỉ ngơi đi, ngồi nhiều không có tốt đâu.

- Dạ bà. Vậy vợ chồng con xin phép lên phòng trước.

Bà nội gật đầu. Anh đỡ cô lên phòng, vừa đi cô vừa cười tủm tỉm.

- Cứ nghĩ sắp được gặp ba mẹ mà em vui quá trời. Hồi hộp nữa chứ.

- Xem em kìa, hồi giờ anh chưa thấy em phấn khởi như vậy đó.

- Ai biết. Lúc biết tin mình có thai em cũng hạnh phúc và phấn khởi lắm chứ bộ.

- Thế lúc biết anh yêu em thì có như vậy không?

- Ô. Em nhớ là anh chưa tỏ tình em bao giờ.
- Đó là do em tự đổ trước mà.
- Đáng ghét thiệt!

Anh cười tươi véo nhẹ cái mũi cô một cái.

- Mà phải rồi. Lát anh phải tới công ty, dạo này anh vắng mặt nhiều nên chắc chắn việc ùn lên cao như núi mất rồi.
- Em tưởng anh giải quyết được trên máy tính. Tối nào cũng thấy anh thức khuya gõ gõ, toàn tranh thủ lúc em ngủ.
- Em ngủ mà cũng biết à?
- Biết chứ! Lần sau anh có thể làm việc từ sớm mà, không cần đợi em ngủ rồi mới âm thầm làm đâu.
- Anh biết rồi... tuân lệnh vợ!
- À Cúc kia rồi. Anh để con bé đỡ em lên phòng, anh đi đến công ty luôn cho sớm.
- Vừa nói đã đuổi chồng đi ngay được.
- Thiệt tình. Dạo này vừa đánh đá lại còn hay bắt bẻ lắm nghen.

Cô bật cười tiến về đằng trước gọi Cúc lại gần. Anh ngăn người đứng giữa sân vườn lảm bảm.

- Gì chứ? Bảo mình đánh đá sao? Mà đánh đá vì ai chứ?

Trợ lý của anh cầm xấp tài liệu trên tay, kính cẩn hỏi:

- Chúng ta đi được chưa cậu cả?
- Chuẩn bị xe chưa?
- Rồi ạ.
- Mà phải rồi. Dạo này anh thấy tôi thế nào?
- Vẫn đẹp trai và phong độ lắm ạ.
- Không. Ý tôi là tính cách ấy.
- À... cái này tôi thấy cũng lạ, vì càng ngày cậu cả có vẻ dễ tính hơn thì phải.
- Thế mà vợ tôi dám nói tôi đánh đá ấy.
- Đánh đá ấy à? Mọi cả hình như dùng từ không chuẩn lắm, ai lại nói cậu cả đánh đá.
- Ai cho phép cậu nói vợ tôi như vậy.
- Sao cơ ạ? Chẳng phải...(anh trợ lý ầm ức hỏi lại)
- Dạo này đừng thấy tôi dễ tính mà lảm càn. Còn không đi lấy xe.
- Xe ở sau lưng cậu cả rồi ạ.

Anh gạt đầu xoay lưng lại là chiếc xe Audi màu trắng.

- Đi thôi.

Việc của công ty càng về cuối năm càng bận bịu, những hợp đồng chồng chất cao hơn cả núi đặt ngay ngắn trước bàn làm việc của anh. Dù muốn mình trở nên dễ tính cũng không được bởi áp lực công việc quá nhiều, từ trưa cho tới tối muộn anh chỉ ngồi yên một chỗ xem qua đồng bản thảo để phê duyệt, một chốc một lát lại có sếp tài liệu bị quăng mạnh xuống sàn nhà khiến anh trợ lý đứng bên cạnh cũng phải thót tim liên hồi, có những lúc như muốn nín thở.

- Những kế hoạch nhiều lỗ hổng và sai sót như này mà cũng được đặt lên bàn làm việc của tôi à?

Trợ lý từ từ cúi xuống nhặt sắp bàn thảo lên rồi xem đó là ý tưởng của bộ phận nào rồi nói.

- Tôi sẽ nhắc nhở từng bộ phận một ạ.

Anh hít một hơi thật sâu rồi nói.

- Ra ngoài đi.

Đang trong nguồn cơn nổi giận đùng đùng, bất chợt tiếng điện thoại anh reo lên, âm thanh ngọt ngào dễ thương này chỉ có thể là cuộc gọi từ vợ anh. Nét mặt anh liền thay đổi, cơ thể cũng theo đó là giãn lỏng ra hơn, khoé môi nở nhẹ một nụ cười, nhẹ nhàng gạt sang bên phải.

- Gia Minh. Anh ăn tối chưa?

- Sao vậy? Ngủ không có anh nên khó ngủ à?

- Người ta đang sợ anh bỏ bữa tối đây nè.

- Anh ăn rồi. Hai mẹ con ở nhà đã ăn gì rồi?

- Em hôm nay được ăn mỳ sào hải sản nè. Ngon hết thấy con bà bầy luôn.

- Ừm. Hai mẹ con ngủ trước đi nhé, lát ba xong việc rồi về sau.

- Ba về sớm nhé. Bây giờ muộn lắm rồi ấy.

- Được rồi. Máy ngày không có mặt ở công ty nên công việc hơi nhiều một chút.

- Vậy anh tranh thủ làm nốt đi. Bái bai anh nhé!

- Hôn...(chưa kịp nói hết câu điện thoại đã reo lên tiếng tút tút)

Anh bật cười, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bóng tối đã phủ kín cả một bầu trời. Những ánh đèn đường đã găng kín một khoảng trời, trên bầu trời lấp lánh những vì sao sáng, có một vì sao sáng nhất chính là cô trong trái tim anh. Cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay đã điểm 21g15p, lúc này anh mới để ý tới cậu trợ lý bên ngoài, dễ chịu nói.

- Anh vào đây đi.

- Dạ. Cậu cả gọi tôi.

- Tối nay đã ăn gì chưa?

- Dạ chưa ạ.

- Đây là tiền thưởng anh làm thêm giờ tối nay.

- Thôi cậu. Là trách nhiệm của tôi mà.

- Tôi bảo cảm thì cứ cảm lấy. Hay muốn tôi khó tánh?

- Vậy cậu cho thì tôi xin. Cảm ơn cậu nhé.

- Ừ. Về đi kẻo muộn rồi.

- Vậy còn cậu có về luôn không ạ?

- Lát tôi về sau.

- Nhưng mà vết thương của cậu, liệu cậu lái xe được không?

- Được. Chuyện nhỏ.

- Vậy tôi xin phép về trước nhé.

Anh gạt đầu rồi cúi xuống làm việc tiếp, tới khi sắp tài liệu không còn trên bàn thì đồng hồ đã điểm 11 giờ đêm. Ánh đèn tầng thứ 32 toà nhà 48 tầng vụt tắt, đi xuống sảnh chính anh bất ngờ thấy Gia Long trước mặt.

- Cuối cùng đã đợi được anh xong việc.

- Sao không gọi cho tôi?

Bảo vệ nói:

- Cậu ấy nói chờ Trần Tổng được ạ.

Gia Minh tiến lại gần, Gia Long nhàn nhạt nói.

- Nếu không sợ vợ thì đi uống với tôi ly rượu được không?

- Ừ.

- Quán bar đối diện kia thôi.

Hai người ngồi ngay bàn thứ 3 bên góc trái tầng một.

- Anh muốn uống loại rượu nào? (Gia Long hỏi)

- Tùy cậu.

- OK! Quản lý, cho tôi rượu Cognac.

- Dạ. Hai anh chờ chút ạ.

- Sao hôm nay lại có nhã hứng mời tôi uống rượu thế này (Gia Minh hỏi)

- Hơn chục năm rồi ấy nhỉ? Hơn chục năm chúng ta mới có lần nói chuyện gần đây nhất là một tháng trước và đây là lần đầu tiên uống rượu cùng nhau thế này.

Gia Minh nhếch môi cười nhạt.

- Nhanh thật. Đã hơn chục năm rồi.

- Anh và tôi hơn nhau 6 tuổi. Ngày tôi còn nhỏ, mỗi lần tôi trốn học hay làm gì sai, người giúp tôi thoát khỏi những hình phạt của bà nội luôn là anh. Vì bà thương anh, bà không dám làm tổn thương anh. Nhưng tôi lại ghét anh, ghét vô cùng, ghét đến nỗi tôi đã từng nghĩ sẽ chứng minh cho mọi người thấy anh thất bại như nào dưới chân tôi.

- Vì vậy cậu đã giả điên giả khùng để mọi người không nghi ngờ gì đến cậu. Thừa nước đục thả câu, đúng chứ?

- Đúng.

- Hơn chục năm giả khùng, cậu thấy mệt mỏi chứ?

Gia Long im lặng nhìn Gia Minh. Gia Minh thở dài lắc đầu rồi nhấp môi ly rượu vang, anh chậm chậm nói.

- Con người luôn nhìn một mặt của người khác mà chẳng bao giờ chịu nhìn sâu xa hơn. Ai cũng có mặt tốt và mặt xấu, nhiều lúc tôi ước tôi giống cậu, cậu lại ước cậu được giống như tôi. Bà nội không phải là không yêu thương gì cậu, có chăng bà quan tâm tôi nhiều hơn vì tôi thiếu mẹ, còn cậu thì lại có mẹ. Mẹ cậu có thể là người phụ nữ kém cỏi nhất trong số những người phụ nữ bước đến bên đời ba, nhưng bà ấy lại biết yêu thương cậu một cách đúng nhất. Nhưng thôi, chuyện qua rồi, cũng thầm cảm ơn vì cậu đã không đi quá giới hạn, tôi không muốn người trong nhà đấu qua đấu lại vì suy cho cùng có một sự thật không thể phủ nhận được chính là trong người cả hai đều chung một dòng máu chảy, chúng ta là anh em!

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Gia Long đưa ly rượu ra trước mặt Gia Minh.

- Anh cũng đừng chủ quan với tôi, biết đâu một ngày nào đó máu điên của tôi nổi lên, tôi quay lại chơi xấu anh lúc nào cũng không biết đâu đấy.

- Tôi chờ tới ngày đó.

Gia Long sắc mặt thoáng chút buồn, giọng nói trầm xuống.

- Chúc hai người hạnh phúc.
- Tôi cũng mong cậu sớm tìm được nửa còn lại của mình.
- Tất nhiên rồi. Tôi còn phải sinh lý vài đứa để cạnh tranh với con nhà anh chứ.
- Đến khi đó là chuyện của tụi nhỏ và sẽ để tụi nhỏ tự giải quyết.
- Gia Minh. Tôi nghe nói công ty mình đang có dự án bên Thượng Hải cần phát triển đúng không?
- Ừ, đừng nói với tôi là cho cậu sang đó nhá.

Gia Long gật đầu.

- Tôi muốn bắt đầu một cuộc sống ở một nơi thật mới. Được không anh trai?
- Được, vì hai chữ anh trai này nên chẳng có lý do nào tôi không đồng ý cả.
- Đúng là ư ờn. Chỉ có Nụ mới thay đổi được Gia Minh.
- Và cô ấy cũng đã thay đổi được cậu.

Hai người họ nhếch môi cười nhìn nhau, Cạn hết ly này tới ly khác, cho tới khi trở về đã là 2 giờ sáng, khắp người cả hai đều phả ra mùi hương nồng nặc của men rượu. Gia Minh loạng choạng bước lên phòng, cánh cửa phòng vừa mở ra, anh đã vội vàng lao thẳng về chiếc giường mà ôm chầm lấy cô.

- Vợ ơi vợ...anh yêu vợ nhiều lắm vợ ơi.

Cô giật mình tỉnh dậy, mắt nhắm mắt mở quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, hận nỗi không thể một phát đập bay xuống giường. Đã nói là tranh thủ làm xong công việc rồi về sớm, ai ngờ lại về nhà trong tình trạng đã say mèm, khắp người còn nồng nặc men rượu, như vậy có đáng ghét không cơ chứ.

- Gia Minh.. Gia Minh..(cô khẽ gọi)
- Anh say quá vợ. Có thiếu gì em thì ngày mai anh bù sau nhá (Vừa dứt lời anh đã dần thiếp đi không biết trời đất ở đâu)
- Trời ơi cái ông này, anh không dậy thay đồ đi đã, mặc vậy ngủ sao được.

Cô thở dài một tiếng rồi từ từ cởi bỏ từng chiếc cúc áo sơ mi của chồng mình ra khỏi. Tay thì làm nhưng miệng lụng bụng cho bồ ghét:

- Gia Minh đáng ghét. Ngày mai khi tỉnh dậy xem anh giải thích như nào với em

Bầu trời hừng nắng..

Anh nheo mắt tỉnh dậy, đồng hồ đã điểm 7h sáng, trên đầu những cơn đau vẫn truyền đến, không phải từ lượng của anh không tốt, chẳng qua 4 tháng nay anh chưa có lần nào uống nhiều rượu như vậy, thậm chí bây giờ nghĩ lại anh còn chẳng biết mình đã lên phòng bằng cách nào. Cô vợ xinh đẹp của anh chắc giờ này đang ở dưới lầu, anh lắc lắc đầu vài cái rồi bước chân xuống giường. Cô từ cửa đi vào, trên tay cầm theo một ly nước lọc thanh khiết, nhử mầy nhìn anh rồi nhàn nhạt nói.

- Anh dậy rồi thì xuống dưới nhà ăn sáng. Mọi người đang đợi anh đó.
- Em ăn chưa?

Cô lắc đầu.

Anh tinh ý phát hiện ra chắc hẳn cô đang giận hờn gì đó, dịu dàng hỏi:

- Vợ đang giận anh à?
- Còn hỏi.
- Thôi mà. Anh biết lỗi rồi, lẽ ra anh nên nói trước với vợ một câu.
- Biết lỗi rồi thì sao nữa?
- Để anh giải thích thêm được không?

- Cho anh 1 phút trình bày.

- Tối qua Gia Long tới tận công ty tìm anh và mời anh đi uống rượu. Hơn chục năm nay tại anh mới uống rượu cùng nhau nên....anh say như thế nào thì em biết rồi đó.

- Khoan đã. Anh nói Gia Long tới tìm anh? Chuyện lạ dữ vậy?

- Gia Long tuần tới sẽ sang Thượng Hải và làm việc bên đó.

Cô tấm tắc gật gù.

- Như vậy cũng tốt. Bắt đầu một cuộc sống mới ở một nơi mới.

Anh cười nhẹ kéo cô lại gần mình rồi khẽ nói.

- Cảm ơn vợ... người phụ nữ tuyệt vời đã thay đổi được cuộc sống tẻ nhạt của anh. Từ bây giờ trở đi, việc của em là hạnh phúc, việc của anh là khiến em hạnh phúc. Trước kia, anh cố gắng vì bản thân mình, bây giờ anh cố gắng vì mẹ con em. Hãy tin ở anh!

Bất chợt chiếc bụng cô nhói lên một cái, theo quán tính cô kêu lên một tiếng. Anh sốt sắng cúi xuống lo lắng hỏi.

- Em sao vậy, thấy đau chỗ nào à?

Cô ngơ ngác nhìn anh rồi bật cười, xúc động nói:

- Gia Minh... em cảm nhận được con máy trong bụng em rồi. Em cảm nhận được rồi này anh ơi.

Anh cười tươi háo hức cúi xuống áp sát tai vào bụng cô, nhẹ nhàng gọi.

- Tiểu tử thối của ba ơi.. là ba nè..

- Anh gọi sao con không chịu thừa nhận?

- Con còn nhỏ mà anh.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa phòng.

- Cậu mẹ ơi.. cậu ba về rồi ạ.

- Gia Hưng hôm nay về nước à anh?

- Cái này anh không rõ.

Cô nói lớn:

- Được rồi. Cậu mẹ xuống ngay đây.

Lúc hai người xuống dưới lầu đã thấy Gia Hưng khụy chân dưới di ảnh của mẹ cậu ấy, hai dòng nước mắt lăn chã thi nhau rơi xuống trên khuôn mặt xanh xao. Cậu ấy đang khóc trong tuyệt vọng, có lẽ cậu ấy sốc lắm, dù mẹ cậu ấy có làm ra trăm ngàn điều ác đi nữa thì bà ấy vẫn là người dứt ruột sinh ra cậu ấy và cho cậu ấy tình yêu thương hiếm ai sánh bằng. Gia Minh đứng từ xa nhìn ba mình, ông lắc đầu ý nói để cho Gia Hưng yên tĩnh một mình. Sau đó tất cả mọi người biết ý đều rời, cả căn phòng chỉ còn tiếng khóc nghẹn ngào đau đến xé lòng của một người con trai gửi tới mẹ mình nơi dưới cửu tuyền.

2 giờ đồng hồ sau đó.

- Ba. Không thể để Gia Hưng ngồi mãi đó được. Vết thương thẳng bé vẫn chưa ổn định.

- Biết sao giờ. Thằng bé nó đang sốc lắm, ngày trở về thì đã không còn thấy mẹ. Dù bà ấy có thế nào nhưng bà ấy vẫn luôn yêu thương thằng nhỏ.

- Để con vô trong đó.

- Đừng Gia Minh. bây giờ chẳng ai khuyên được nó đâu. Hãy để nó tự mình thoát khỏi nỗi đau này.

Vừa dứt lời thì Út Liên dắt bé Su đi tới.

- Ba, anh cả... mẹ con con về rồi.

- Con vô trong đó với nó đi. Ba nghĩ lúc này nó cần con hơn ai hết.

- Vậy con xin phép ba ạ.
- Su ra ngoài này chơi với ông nội nghen con (Ông gọi Su).
- Không. Con muốn lên chơi với bác Diệu Anh.
- Su. Con muốn lên chơi với vợ bác đúng không? (Gia Minh hỏi)
- Dạ.
- Vậy con phải gọi lại là bác Nụ nghe không?

Con bé gật đầu. Gia Minh mỉm cười ẵm con bé trên tay rồi đi thẳng lên phòng.

- Gia Minh. Anh thấy em mặc vậy được không?

Cô quay lại thì thấy Gia Minh đang ẵm bé Su, cô cười tươi gọi con bé.

- Ôi Su. Lại đây với bác nào.

Con bé tuột xuống chạy tới ôm chầm lấy cô.

- Su về bao giờ vậy? Có nhớ bác không nè?

Con bé gật đầu nói.

- Con muốn ăn kem.
- Ăn kem sao. Vậy bác biểu bác Minh mua cho con nghen.
- Dạ.

Cô ngược mắt lên nhìn anh rồi nói.

- Ở kia chồng. Anh không nghe thấy con bé muốn ăn kem à?

Anh ảm ức trả lời.

- Vợ à... em thấy mình có quên anh nhanh quá không?
- Nhưng mà con bé đang muốn ăn kem mà anh.
- Nhưng mà em đang bơ anh đó. Với lại hôm nay tự dưng em mặc đẹp, định đi đâu à?
- Đây. Nói mới nhớ, anh thấy em mặc vậy được không?
- Cần thận người ta nghĩ em chưa chồng ấy. Em định đi đâu à?
- Anh quên à? Lát ba mẹ sẽ lên đây đó.
- Thôi chết. Anh cũng đi thay đồ cái đã, vừa tài xế gọi anh biểu 30p tới nơi. Dù sao hôm nay cũng là lần đầu tiên con rể trình kiến ba mẹ vợ. Không thể qua loa được.
- Anh biểu ai đó đi mua kem cho Su trước đã..
- Được. Sẽ có kem cho Su.

Chiếc xe màu đen từ ngoài cổng dẫn tiến vào sân vườn, cô háo hức nói với anh.

- Ba mẹ tới rồi anh ơi.
- Minh ra ngoài đó đón ba mẹ.

Bà nội:

- Hai đứa đợi bà nữa.

- Cả ba nữa.

Cánh cửa xe mở ra, người phụ nữ cao gầy mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần âu màu đen nắm tay một cậu bé chừng 8 tuổi nước da trắng, dáng người mập mạp.

- Nhà đẹp quá mẹ ơi.

Từ đằng sau, bà nội mỉm cười lên tiếng.

- Chào bà xui.

Bà giật mình quay lại nhìn mọi người trước mặt, vẻ mặt vẫn còn ngỡ ngàng chưa thốt lên lời. Cô đứng đung nước mắt nhìn mẹ mình và thằng em cu Tý.

- Mẹ..cu Tý.

Cu Tý chạy tới ôm chầm lấy cô mà khóc thành tiếng.

- Chị Nụ..

- Cu Tý. Để chị xem em lớn bằng nào rồi?

Gia Minh cúi đầu xuống nhẹ nhàng nói.

- Con chào mẹ vợ ạ.

Bà lấp bắp.

- Cậu là chồng con gái tôi?

- Dạ mẹ vợ.

Bà nội:

- Còn tôi là bà nội thằng bé, đây là ba thằng bé.

Ông cười:

- Chào chị xui.

- Chào bà, chào ông... tôi có gì thất lễ mong hai người bỏ qua cho ạ.

Bà nội cười đáp:

- Có gì đâu. Chúng ta là người một nhà mà. Phái rồi, ông nhà đâu mà không lên cùng bà?

- Dạ. Ông nhà cháu...(bà ngập ngừng)

- Chắc ông bận đúng không? Thôi mời bà với cháu vào trong nhà rồi nói.

Gia Minh vui vẻ xách giỏ trên ô tô xuống đưa cho Cúc.

- Mang lên phòng cất cho cậu.

- Dạ cậu.

Cu Tý vừa đi vừa trầm trồ:

- Nhà vừa đẹp vừa lớn quá chị ơi. Mà đây là nhà ai vậy chị?

- Nhà chồng chị.

- Chị lấy chồng khi nào vậy?

- Chuyện dài lắm, để chị kể em nghe sau nhé. Mà ba bận gì mà không lên với chị vậy?

Cu Tý ngập ngừng không nói.

- Sao vậy?

- Mẹ dặn không được nói cho chị biết.

- cu Tý. Có chuyện gì sao lại giấu chị?

Tự dưng từ trong hốc mắt thằng bé tuôn trào ra những giọt nước mắt mà cảm giác không kìm nén được.

- Cu Tý. Em sao vậy?

Bà quay lại nhìn cu Tý rồi lắc đầu. Cu Tý liền nói:

- Dạ không có gì đâu ạ.

Gia Minh cúi xuống xoa đầu thằng bé.

- Chắc lâu ngày không được gặp chị lên dâng trào cảm xúc đúng không?

- Anh là chồng chị em à?

- Anh nói nhỏ nghe nè.

Gia Minh thì thầm vào tai thằng bé rồi nói nhỏ.

- Anh là chồng kiêm luôn ô sin sai vặt của chị em đấy.

Cu Tý bật cười nói.

- Ở nhà chị ấy cũng toàn sai vặt em

Cô dừng chân, nhú mồm lại chỉ tay từng người một.

- Hai người cứ coi chừng ấy.

- VỢ. Anh chỉ muốn làm em vợ cười xiu thôi mà.

- Ờ. Anh sợ vợ thế à?

- Thằng bé này. Tí tuổi mà nói chuẩn phết ấy nhỉ?

- Em biết thừa. Chị em dữ như sư tử Hà Đông ấy, không sợ mới lạ.

- Ai nói chị em dữ như sư tử Hà Đông vậy?

- Ngày chị ở nhà, mẹ toàn kêu chị chẳng giống nữ nhi nhà người ta. Thế này thì ai dám rước.

- Vậy mà bây giờ có anh rước là may lắm đúng không?

- Em chẳng biết nữa.

Nãy giờ nghe hai người nói mà cô muốn xù lông nhím lên ghê gớm. Hai anh em vừa gặp nhau mà đã nói chuyện hợp nhau như đúng rồi ấy, kè tung người hứng, lại còn chủ đề là cô nữa chứ. Cô chống tay vào hai eo, phùng mồm nói:

- Hai người còn đứng đó. Xem bà với ba mẹ vô đó nói chuyện được một hồi rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, cô với mẹ mình đi lên phòng. Cu Tý được Gia Minh đưa đi chơi ngoài thị trấn.

- Mẹ... mẹ đi đường xa có mệt lắm không?

- Mẹ không mệt. Lên đây được nhìn thấy cuộc sống của con thế này là mẹ mừng lắm rồi. Trong nhà ai cũng tốt, nhà mình tuy nghèo nhưng cách cư xử của mọi người không hề phân biệt giai cấp. Ở dưới quê, nhiều nhà giàu nhưng người ta khinh người dốt lắm.

- Tiếc quá. Kể có ba lên đây chơi với con thì tốt biết mấy. Ba dạo này thế nào rồi mẹ, bệnh tình của ba đã khỏi hẳn chưa ạ.

Nói đến đây, một thoáng trong hốc mắt bà đã tuôn rơi giọt nước mắt, bà nghẹn ngào nói.

- Ủ. Ông ấy cũng muốn lên thăm con lắm mà nhà nhiều việc quá. Khi nào sẽ có dịp.

- Nhà mình dạo này còn nuôi nhiều gà với vịt nữa không ạ.

- Đợt này mẹ cũng mới nuôi lại 50 con gà với 30 con vịt. Trước khi đi phải dọn đi Mây sang trông nom dùm. Chắc mẹ chỉ ở lại được ít bữa rồi về, còn nhà cửa nữa mà.

- Máy khi mẹ mới lên đây được với con, ở lại lâu lâu chút. Với lại ở nhà còn có ba cơ mà. Đúng rồi, mẹ gọi về cho ba đi ạ, từ lúc con đi lấy chồng sao không liên lạc về được cho nhà mình gì cả.

- Hôm trước con đi thì hôm sau ông bà chủ Đường sang nhà mình nói bố mẹ thay số để tránh liên lạc với con, ông bà ấy sợ con nghĩ quần tự ý bỏ về.

- Ông bà chủ Đường này kỳ ghê.

- À hôm trước cậu Nô có qua nhà mình chơi, nghe biểu cậu ấy dạo này làm ở đây luôn hả.

- Dạ mẹ. Anh Nô làm cũng được gần tháng nay rồi.

- Nhà ông bà chủ Đường, cô Diệu Anh cũng về nước rồi. Nghe dân làng đồn sang bên đó ăn chơi trác táng, có bầu nhưng người ta không cưới nên phải về nước đó.

- Hôm trước cô ấy cũng lên trên này. Cũng may mà có mọi người hiểu nên con không sao cả.

- Bà nội con nói con mới bị động thai hả? Chịu khó nghỉ ngơi nhé, động thai không coi thường được đâu.

- Dạ, con biết rồi ạ. Mai mẹ nấu món bún riêu cua cho con nhé, lâu rồi không được ăn món mẹ nấu, thèm ngày thèm đêm.

- được rồi. Có điều lấy chồng rồi bớt buồn đi nhá cô nương, coi làm sao thì làm cho giống nữ nhi nhà người ta chút.

- Mẹ thì..

Cô mỉm cười tựa đầu vào vai mẹ, lâu lắm rồi hai mẹ con mới có dịp ngồi nói chuyện với nhau như này. Ông trăng tròn trên bầu trời cao dịu dàng toả sáng khắp nhân gian, hiền hoà như lòng người mẹ vậy. Được gần mẹ, cô cảm thấy bình yên vô cùng. Cô đã lớn, đã sắp được làm mẹ nhưng vẫn cứ muốn mãi là đứa trẻ trong lòng mẹ.

Uỳnh uỳnh... uỳnh...(tiếng đập cửa lại phát ra)

- Nụ! Hình như ai đập cửa phải không?

Cô thở dài nhìn xuống cửa nhà kho. Tiếng đập cửa này chắc chắn là do An Nhã. Mấy đêm nay, có khi nào ả không gào rú rồi đập cửa ầm ĩ. Nghe người làm sáng ra kể lại, ả còn chửi kinh lắm. Nhưng chửi nhiều rồi cũng đuối sức, đến khi tức ngực không chịu nổi, cả người mệt mỏi rồi lại đành ngoan ngoãn im lặng. Chỉ khổ dây phòng người làm gần đó, một người gây nghiệp ảnh hưởng nhiều người. Sau đó cô quay sang nói với mẹ:

- Không có gì đâu mẹ. Con dẫn mẹ sang phòng nghỉ ngơi nhé. Cả sáng đi đường xa chắc mệt rồi.

- Còn thằng cu Tý nữa.

- Để lát con gọi điện kêu anh đưa thằng bé về. Lần đầu được lên trên này chơi chắc thằng bé khoái vẫn chưa muốn về đâu. Trên này nhiều trung tâm vui chơi mà.

- Ủ. Liệu liệu gọi em nó về cho nó nghỉ ngơi.

- Dạ. Mẹ cứ yên tâm đi.

Tại khu trung tâm vui chơi.

- Cu Tý năm nay học lớp mấy nhi em?

- Dạ em học lớp 2.
 - Ái chà. Chẳng mấy mà thành thanh niên rồi lại lấy vợ.
 - Em không lấy vợ đâu. Lấy vợ khổ lắm.
 - Thằng bé này. Chưa gì đã muốn theo chủ nghĩa độc thân rồi.
 - Mà em hỏi này, anh quen chị em hỏi nào vậy? Sao em không thấy anh đến nhà chơi.
 - Anh có đến nhưng chắc em không nhớ. Em có nhớ cái hôm mưa lớn không? Hôm đó e đi học về qua còn vuốt ve cửa kính ô tô của anh nữa mà.
 - Khi nào nhỉ?
 - Độ 3 tháng trước.
 - À.. em nhớ rồi. Sao anh đến mà không vô nhà chơi.
 - Hôm đó anh có việc. Đường vô nhà em người ta làm xong có đẹp không? Trước đường đất lầy như vậy đi có bao giờ bị ngã không?
 - Ôi bây giờ đường đẹp lắm anh. Mẹ e biểu chẳng biết ai tốt bụng lại đầu tư vào con đường này.
 - Không biết ai nhưng anh nghĩ người đó rất chi là đẹp trai đó.
 - Đúng rồi. Những ai làm việc tốt đều là trai xinh gái đẹp cả.
 - Gớm thật? Cậu nhỏ tuổi mà phát biểu như người lớn.
 - Chị em ngày xưa hay biểu vậy. Em bắt trước theo thôi.
 - Em có bà chị siêu quậy, chắc em cũng quậy dữ lắm ha.
 - Em ngoan hơn chị em mà, em béo nên không trèo được cây. Chị em trèo cây là đỉnh của xóm em luôn đó. Ngày ba còn sống, ba toàn nói chị vì cái tội leo trèo.
 - Khoan đã, em vừa nói gì? Em nói ngày ba còn sống.
- Cu Tý bắt đầu khóc, khóc nức lên từng hồi.
- Ấy. Con trai phải mạnh mẽ lên, không được khóc như vậy.
 - Em nhớ ba em lắm. Ba mất rồi, mẹ không cho em nói với chị Huhu..Huhu.
- Anh chết sững người, ba vợ anh mất rồi sao? Cũng thỉnh thoảng anh có cho người về quê thăm hỏi tình hình của ông bà, tại sao không ai nói với anh rằng ba vợ anh mất rồi. Vô thức sống mãi anh cay cay, trong hốc mắt bắt đầu đỏ lên.
- Cu Tý... em nghe anh nói này.. bình tĩnh, mình là đàn ông con trai mình phải mạnh mẽ để làm chỗ dựa cho những người phụ nữ yếu đuối như mẹ và chị.
- Cu Tý nghe xong liền lấy tay quệt vội hai hàng nước mắt trên má rồi gật đầu.
- Thế bây giờ trả lời anh nè, ba làm sao mà mất?
 - Ba bị cảm á anh. Tối đó ba đi làm về muộn, vô nhà tắm được một lúc thì em với mẹ nghe được tiếng ỳnh một cái rất lớn. Khi mẹ vô đã thấy ba gục dưới nền nhà, đưa đi bệnh viện không có kịp.
 - Thế sao khi đó mẹ không gọi cho anh chị trên này.
 - Em không biết nữa. Nhưng có lần em nghe thấy ông bà chủ Đường nói với mẹ rằng tạm thời phải dấu chị chuyện ba mất không chị lại lo lắng mà làm điều dại dột.
 - Ông bà chủ Đường là ông bà Đường Tâm đúng không?
 - Ông bà chủ Đường là chủ của chị Nụ. Ngày trước chị làm giúp việc nhà đó.
 - Ủ. Anh hiểu rồi. Chuyện ba mất không thể dấu chị em mãi được. Lựa thời cơ thích hợp anh sẽ cho chị về quê, dù gì anh chị cũng là con của ba mẹ cơ mà.
 - Anh này... anh có thương chị em nhiều không?

- Tất nhiên là có rồi, anh thương chị em hơn sinh mạng của anh luôn đó.

- Em tin anh!

Anh mỉm cười xoa đầu cu Tý.

- Muốn ăn kem không? Anh dẫn em đi ăn kem rồi về.

- Ở trên này có kem xôi không anh?

- Cái gì cũng có hết. Chỉ cần em thích!

- Vậy cho em ăn kem xôi nhá. Ở trên này sướng vậy em lại chẳng muốn về quê nữa.

- Thế có muốn lên trên này học không?

- Em muốn lắm. Nhưng nhà bây giờ có mình mẹ, em đi rồi mẹ chơi với ai.

- Chà chà. Còn nhỏ tuổi nhưng biết nghĩ vậy là tốt ấy.

Tối đó Gia Minh với cu Tý 10 giờ mới trở về nhà. Đi đến sân vườn, tự dưng thằng bé khựng lại, run run nói.

- Anh... anh ơi... có ma..

Nói rồi thằng bé ôm chặt lấy chân anh mà khóc

- Có.. có ma...

Anh nhìn đằng trước lẫn đằng sau đều không thấy gì.

- Làm gì có gì đâu cu Tý.

- Huhu công em lên phòng đi. Con ma đằng trước nó đang cười kìa.

Cu Tý nhắm chặt mắt lại cho đến khi bước vào trong căn phòng thằng bé mới chịu mở mắt ra, khắp người vẫn run lấy bầy.

- Hai anh em đi chơi kỹ nhỉ. Cu Tý lớn rồi mà vẫn bắt anh công thế (cô nói)

Nói rồi cô mới nhìn kỹ cu Tý, khuôn mặt xanh xao trông thấy. Cô vội vàng tiến tới lại gần, cầm tay thằng bé lên hỏi.

- Cu Tý. Sao tay em run với lạnh thế này.

- Chị ơi.. có ma.

Cô ngược mắt nhìn Gia Minh.. Gia Minh liền nói.

- Anh không biết. Đi đến gốc cây xoài, tự nhiên thằng bé kêu có ma.

- Cu Tý. Bình tĩnh này, em uống nước không?

- Có ạ.

Gia Minh nhanh chóng rót một ly nước đưa cho thằng bé.

- Nước của em đây.

Cu Tý cầm ly nước tu ừng ực một hơi là hết. Xong hồi một lúc sau thằng bé mới định thần lại được.

- Cu Tý, em vừa nhìn thấy gì vậy? Kể chị nghe được không?

- Em thấy có con ma tóc dài, khuôn mặt trắng bệch nhoe nhệng cười với anh Gia Minh, con ma ấy còn với tay về phía anh ấy.

Cu Tý kể đến đâu, hai tay cô sờn lạnh tới đó. Đây không phải lần đầu tiên cô nghe cu Tý kể những chuyện gặp ma như này rồi. Ngày cô ở nhà có nghe ba mẹ cô nói chuyện, thằng bé này nó có đôi mắt âm dương, có thể nhìn thấy người âm và nói chuyện được với họ. Nếu thằng bé đã nói vậy, chắc chắn gốc xoài đó có ma. Nhưng con ma đó là ai mà lại nhoe nhệng cười với Gia Minh. Chẳng lẽ là bà Tư hoặc Nhật Lệ. Tuy nghĩ trong lòng là vậy nhưng cô vẫn trấn an cu Tý.

- Chắc cu Tý hoa mắt nhìn nhầm thôi. Nhà này làm gì có ma chứ. Thôi về phòng ngủ với mẹ nhé, mẹ đợi con trai cung lâu lắm rồi ấy.
- Em không nhìn nhầm. Em nhìn thấy ma thật mà chị. Em còn nghe mang máng người ta nói từ gì là mẹ mẹ ấy..
- Em nghe thấy tiếng mẹ?
- Phải rồi. Em nói thật đó, anh chị phải tin em.
- Ừ thì tin. Bây giờ chị đưa em vô phòng nghỉ sớm đi, sáng mai còn lấy sức mà đi chơi.
- Nhưng anh hình như chưa tin em?

Cô nháy mắt với Gia Minh. Gia Minh mỉm cười nói:

- Anh cũng tin em mà.
 - Vậy em về phòng trước đây.
- Trước khi nằm xuống, anh còn cúi xuống hôn nhẹ lên chiếc bụng cô mà nói.
- Chúc con trai yêu của ba ngủ ngon nha.
 - Thế không chúc mẹ nó à?
 - Chúc vợ yêu ngủ ngon mà.
 - Nói mới chúc thì tính làm gì. Mà anh đó, lần sau đưa em nó đi chơi về sớm sớm tí. Để mẹ ngóng hoài.
 - Anh biết rồi mà. Mấy khi em nó mới lên đây. Anh đang nghĩ hay là đón luôn nhà mình lên đây ở nhỉ?
 - Không được đâu.ba mẹ có nhà dưới quê, đằng nào ba mẹ chịu. Với lại ba là con trưởng, còn thờ cúng ông bà tổ tiên nữa chứ.

Anh gật đầu.

- Em nói cũng phải.Nhưng nếu được thì anh vẫn mong cho cu Tý học trên này.
- chuyện đó tính sau đi anh. Mà Gia Minh... anh có tin lời cu Tý là thật không?
- Ý em là chuyện gặp ma?
- Đúng rồi. Không biết anh nghĩ thế nào nhưng em dự cảm là thật đó. Thằng bé có đôi mắt âm dương là thật, bố mẹ phát hiện khi thằng bé được 3 tuổi,nó thường xuyên nói những điều khiến người ta nghĩ là điên rồ, nhưng sự thật là nó có thể nhìn thấy được linh hồn người chết.
- Vậy ý em là linh hồn thằng bé nhìn thấy là bà Tư hay Nhật Lệ?
- Không. Em không nghĩ vậy, anh có nghe thằng bé nói người phụ nữ ấy với tay về phía anh rồi nó nghe thấy tiếng “ mẹ “ hay không?

Gia Minh sắc mặt thay đổi rõ rệt, trầm ngâm suy nghĩ. Sau một hồi anh lên tiếng.

- Có phải người em đang nghĩ tới là mẹ anh hay không?
- Gia Minh... em không chắc nhưng những lời cu Tý nói không thể không khiến em nghĩ vậy. Ngoài sự thật mẹ anh mất vì tai nạn, anh đã bao giờ tìm hiểu sâu hơn nữa chưa?
- Bao năm rồi, mẹ anh chưa từng tìm về gặp anh lấy một lần, dù chỉ là giấc mơ.
- Nhớ đâu có điều gì đó khiến mẹ không thể lại gần anh.
- Anh không rõ. Vì mẹ mất khi anh còn nhỏ, những gì nghe được chỉ là từ miệng bà nội nói. Mà muộn rồi, vợ chồng mình cũng đi ngủ thôi, thức khuya không tốt cho em và con đâu đấy.

Nói rồi anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, mỉm cười nói.

- Vợ và con trai ngủ ngon nhé.
- Con trai cũng chúc ba Minh ngủ ngon nè.

Sáng sớm khu bếp đã tấp nập tiếng bước chân người làm. Thấy vú Tám đang ngồi một mình khu đằng sau bếp, cô tiến lại gần hỏi chuyện:

- Vú Tám làm gì đó? Cho con làm mới.
- Ôi mẹ cả. Mẹ xuống dưới này làm gì.
- Sáng sớm con thấy mọi người bận rộn rồi, nay nhà mình có gì đặc biệt à?
- Lão phu nhân lên thực đơn 12 món sáng nay đó mẹ.
- Ôi. Nay ngày gì đặc biệt à vú Tám?
- mẹ với em trai mẹ lên thì chẳng đặc biệt.
- Ôi. Mẹ với em trai con dưới quê, ăn uống thế nào chẳng được. Bà nội lại làm mọi người vất vả rồi.

Vú Tám ngước mắt lên nhìn cô, vú vội vàng nói.

- Ôi mẹ ơi. Mẹ không được ngồi xồm thế đâu. Mẹ đang có thai không được ngồi vậy. Ngồi ghế này mẹ.
- hi hi con quên mất ấy.
- Mẹ cẩn thận nhé, lại đang bị động thai nữa.
- Trộm vía con đi siêu âm bác sỹ kêu ổn hơn rồi vú.
- Vậy là tốt rồi. Nay nhìn mẹ da dẻ hình như hồng hào hơn, chắc đêm qua mẹ ngủ ngon lắm đúng không?

Cô đưa hai tay lên sờ má mình rồi cười.

- gặp được mẹ lên bớt nhớ hơn đó vú. Hihi. Mà vú Tám ơi, con hỏi chuyện này nhé, vú phải trả lời thật lòng nhé.
- Mẹ hỏi đi, tôi biết tôi sẽ trả lời.
- Vú làm ở đây từ khi nào ạ? Ý con là lúc đó anh Gia Minh còn bé lắm không?
- Tôi làm từ lúc bà cả đang bầu cậu Gia Minh cơ.
- Vậy là từ lúc mẹ chồng cháu còn sống.
- Cậu lên ba tuổi thì bà mới mất mà. Tôi còn nhớ hôm đó là ngày tổ chức tiệc sinh Nhật cho cậu, ông mở tiệc lớn lắm.
- Dạ. Thế mẹ chồng con là người như nào vậy vú?
- Bà cả rất xinh đẹp mẹ à. Bà còn tài giỏi nữa, bà cũng rất tốt. Đúng là người tốt thường chóng già, tiếc là bà xấu số.

Nói đến đây vú Tám nghẹn ngào kể lại.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Cô cũng theo đó mà xúc động không kém gì vú Tám, nếu hồn ma cu Tý gặp tới qua là mẹ chồng cô vậy rồi cuộc bà còn điều gì nặng lòng mà bao nhiêu năm rồi vẫn chưa thể đi siêu thoát. Cô nghẹn lòng hỏi thêm:

- Vậy vú Tám còn nhớ hôm mẹ chồng con bị tai nạn là sáng hay chiều không ạ?
- Khoảng gần 12 giờ trưa. Tôi vẫn nhớ như in lúc lão phu nhân làm lễ rước vong về nhà. Khi đó sư thầy cúng kiếng khó khăn lắm thì vong linh mới chịu nhập vô cảnh phan, sư thầy nói linh hồn không chịu đi. Mọi người khi đó nói nhau rằng chắc bà cả vẫn day dứt khi cậu Gia Minh vẫn còn nhỏ. Đúng rồi, bà cả còn một người em gái sinh đôi nữa, không biết cậu Gia Minh biết không.

Cô ngạc nhiên trả lời.

- Cháu không thấy anh ấy nhắc tới người đi này.
- Trước lúc bà cả còn sống thì bà ấy hay lui tới Trần Gia lắm. Từ ngày bà cả mất tôi cũng không thấy bà ấy xuất hiện nữa. Bà ấy là em gái sinh đôi với bà cả nhưng nhan sắc không bằng bà cả. Mà bữa nay mợ làm gì mà lại quan tâm chuyện cũ vậy?
- À. Cũng không có gì đâu vù. Thỉnh thoảng con muốn ôn lại chuyện cũ xiu mà. Con không có duyên biết mặt mẹ chồng mình nên tò mò bà là người như nào.
- Nói tóm lại mẹ chồng mợ là người trên cả tuyệt vời. Tôi còn tấm ảnh của bà ấy nè, mợ có muốn xem không?
- Vù Tám còn ảnh hả? Vậy cho con mượn chút được không?
- Được. Nhưng mợ đợi tôi lát, tôi làm xong công việc rồi lên phòng lấy cho mợ.
- Được được. Con cảm ơn vù nhé.

Bà hai từ xa đi tới, vừa đi vừa nói:

- Sao con không ở trên phòng nghỉ ngơi, xuống dưới này làm gì?
- Mẹ hai. Con ở phòng nhiều nên chán, xuống dưới này hít thở không khí sáng sớm ấy mà.
- Ừm. Mẹ tính đi chợ hải sản. Con có muốn ăn gì không? Tầm tuổi thai này nên bổ sung thêm nhiều canxi cho tốt nhé.
- À đúng rồi. Mẹ hai mua giúp con ít cua nhé, trưa nay con biểu mẹ con nấu bún riêu cua.
- Ấy. Sao lại biểu mẹ con làm, nếu con thích thì có thể biểu đầu bếp làm cũng được mà. Bà lên chơi vài ngày lại bắt tội bà.
- Hìhi con thích nhất món bún riêu mẹ con nấu mà. Lâu lâu làm nũng chút mẹ ạ.
- Con bé này. Thôi mẹ đi đây kéo lại hết cua ngon. Đi sớm gặp được cua đồng vẫn là ngon nhất.
- Dạ.

Cô cũng quay qua nói với vù Tám.

- Con lên phòng trước nhé. Lát vù nhớ lấy ảnh cho con xem nhé.
- Tôi biết rồi mợ.

Lúc cô lên phòng thì thấy Gia Minh đang đứng ngoài ban công hút thuốc. Ánh ban mai chiếu xuống đôi lông mày rậm dày, sống mũi cao cùng bờ môi mỏng, ánh mắt nhìn xa xăm toát lên sự trầm ổn. Dưới bờ vai dài rộng trắng kiện là một lồng ngực với từng múi cơ bắp cuộn cuộn. Không thể phủ nhận, người đàn ông ấy của cô có một sức hút cực kỳ mãnh liệt. Anh xoay người lại thấy cô, vội vàng dập tắt điếu thuốc dưới chân, dịu dàng hỏi.

- Em vừa xuống dưới lầu hay là sang phòng mẹ? Anh dậy đã không thấy em đâu.
- Em xuống dưới lầu lên mà.
- Sáng giờ đã sang thăm mẹ chưa đó?
- Em có ghé qua một chút. Nhưng mà hôm nay anh lại tâm trạng gì à?
- Đâu có đâu.
- Lại còn dẫu em. Ánh mắt anh đâu thể dẫu nổi.
- Thực ra cũng không có gì quan trọng đâu. Em đừng lo nhé.
- Em vừa đi gặp vù Tám về. Vù Tám nói mẹ còn một người em gái sinh đôi. Anh biết bà đi đó không?

Gia Minh nhíu mày hỏi lại:

- Em gái sinh đôi? Sao anh chưa từng nghe thấy ai nhắc đến.
- Đó giờ bà nội chưa nói với anh ạ?

- Ủm. Chưa ai nói với anh về người đi này.

- Em cũng không biết sao mọi người lại đầu anh nữa. Nhưng anh đừng vội trách bà, chắc bà có lý do gì đó.

- Anh biết rồi.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa phòng của cu Tý.

- Anh chị ơi. Em vô được không?

- Vô đi cu Tý.

Cu tý hôn ha hôn hờ bước vào.

Gia Minh hỏi:

- Đêm qua lạ nhà ngủ ngon không em?

- Ủi. Em đặt lưng xuống giường là ngủ không biết trời đất đâu luôn. Nhưng có điều đêm qua em lại gặp ác mộng. Em lại gặp hồn ma dưới gốc xoài tối qua.

- Vậy hồn ma đó có nói gì với em không? (cô hỏi lại)

Cu Tý lắc đầu.

- Em không nhớ nữa nhưng hình như là có..

- Em cố nhớ lại xem nào.

Gia Minh:

- Đừng bắt thằng bé nhớ lại nữa em. Tội thằng nhỏ.

- Gia Minh!

- Hai chị em nói với nhau nhé, anh xuống dưới nhà lúc. À đúng rồi, lát anh cho cu Tý đi ra ngoài thị trấn chơi nhé.

Sau khi anh đi khỏi, cô lại cố gắng hỏi lại cu Tý.

- Em nhớ lại giúp chị xem người phụ nữ ấy nói gì đi.

- Mà sao bữa nay chị quan tâm chuyện này vậy?

- Chị có việc rất cần ấy. Thực sự rất cần ấy.

- Nhưng mà giấc mơ đó nó... ời thôi em không nhớ nữa đâu.. không nhớ nổi.

- Cu Tý!!

- Em ra ngoài chơi với anh rề đây.

Nhỏ Cúc bên ngoài cửa gọi vào.

- Mợ ơi.. lão phu nhân kêu mợ mời bà với cậu nhỏ xuống ăn sáng.

- Ủ được rồi. Mợ xuống luôn đây.

Lúc 3 người bước đến cửa nhà ăn thì xa xa cô thấy người nhà của An Nhã xách theo một làn đồ đi từ hướng nhà kho ra cổng. Cô ngậy người nhìn theo bước đi của cô gái mặc đồ đen, đầu lại đội mũ lưỡi trai. Theo cảm giác cô lên tiếng gọi.

- Khoan đã cô gì ơi.

Cô gái khựng chân lại. Bất chợt vú Tám đứng đằng sau lên tiếng khiến cô giật mình quay lại.

- Mợ với bà và cậu nhỏ vô trong thôi ạ.

Lúc cô quay qua nhìn đã chẳng thấy cô gái đó đâu nữa.

- Nụ. Vô thôi kéo mọi người đợi (mẹ cô nói)

- Dạ mẹ.

Bên trong đã đông đủ mọi người trong nhà. Bà nội ngồi chính giữa, ba chồng cô với hai bà ngồi kế bên, tiếp đó là vợ chồng Gia Hưng. Gia Hưng bữa nay coi bộ sắc mặt tốt hơn hôm qua một chút. Bà nội với mọi người nhanh chóng mời mẹ cô ngồi xuống dùng bữa, bà nói:

- Bà xui với cháu đây dùng ngại nhé. Cứ tự nhiên như nhà của mình.

Mẹ cô cười nhẹ trả lời:

- Dạ cháu biết rồi ạ.

Bà ba nói:

- Sún lại đây gỡ thịt tôm hùm cho cậu nhỏ.

- Ấy bà ơi. Thằng bé lớn rồi cứ để nó tự làm ạ

- Không sao đâu chị xui.

Bà nội:

- Mà Gia Minh chưa xuống hả Nụ?

- Con tưởng anh ấy xuống dưới này được lúc rồi bà nội.

Vừa dứt lời thì Gia Minh từ ngoài đi vào.

- Xin lỗi cả nhà, con đến hơi chậm

Ba chồng cô:

- Thôi được rồi. Mời cả nhà dùng bữa nhé.

Cả bữa ăn mọi người quanh đi quanh lại nói về chuyện 2 đứa bé trong bụng của cô và Út Liên, không khí mỗi lúc một vui vẻ, đủ để cô cảm nhận mọi người chào đón hai đứa trẻ này biết nhường nào.

- Mà đúng rồi. Bé Su đâu thím út?

- Dạ con bé hôm nay kêu mệt, vẫn nằm trên phòng chị ạ.

- Thế có ai trên đó với con bé không?

- Có chị ạ.

Bà nội:

- Nghe nói bây giờ đang dịch sốt xuất huyết ấy. Cẩn thận cho con nhỏ, sức đề kháng vẫn kém. Kể cả 2 đứa cũng vậy, đang mang bầu phải tuyệt đối cẩn thận.

- Dạ bà nội.

Sau khi dùng bữa xong, cô theo vú Tám lên phòng lấy ảnh của mẹ chồng cô, còn Gia Minh đưa cu Tý ra ngoài thị trấn dạo chơi thêm vài khu trung tâm.

Cầm bức ảnh của mẹ chồng cô mà cô như không cầm được lòng. Nụ cười, ánh mắt hiền hoà như vậy, tiếc là mệnh lại yếu. Một giọt nước mắt vô thức rơi xuống tấm ảnh, vú Tám chậm chậm nói.

- Đây là bức ảnh duy nhất tôi còn giữ lại.

- Mẹ chồng cháu.. bà đẹp thật ấy vú Tám ạ.

- Cậu Gia Minh được kết tinh từ nhan sắc, trí tuệ, tất cả những nét đẹp nhất của ông bà. Bà cả mất sớm nhưng chắc sẽ yên lòng khi nhìn thấy thành công của cậu ấy ngày hôm nay.

- Dạ. Cháu cũng hy vọng là vậy. Vú cho cháu mượn tấm ảnh này cháu đem về phòng ít bữa nhé.

- Mợ cứ tự nhiên đi.

Cô ghé phòng mẹ mình thì gặp nhỏ Cúc.

- Mẹ tìm bà ạ? Bà vừa nãy được bà hai với bà ba dẫn đi chợ trung tâm rồi.
- Vậy à? Mẹ hai với mẹ ba nghe về dạo này nói chuyện vui vẻ với nhau hơn đúng không Cúc.
- Con cũng thấy vậy.
- Vậy là tốt rồi.
- Ý mà mẹ cảm tấm ảnh của ai mà đẹp vậy?
- Mẹ chồng mẹ đó.
- Mẹ cho con xem với ạ.

Cúc cầm lấy tấm ảnh rồi nhìn xuống suy nghĩ.

- Con nhìn thấy bà giống giống một người. Rất quen luôn mẹ.
- Con nhớ được ai không Cúc?
- Đúng rồi, bà Phuong gần nhà con. Có điều bà không được đẹp như bà cả nhà mình. Nhưng nhiều nét giống lắm.
- Quê con ở đâu hả Cúc?
- Quê con cách đây 100km cơ mẹ.
- Thế bà Phuong mà con nói có chồng con gì không?
- Bà đó cũng tội lắm mẹ. Người ta biểu bà ấy bị trời hành hay sao mà điên điên khùng khùng mà.

Tự nhiên từ đâu trong đầu cô lại liên tưởng bà Phuong đó chính là di của Gia Minh. Cô không biết sao mình lại có suy nghĩ vậy nhưng trực giác mách bảo cô rằng bà ấy có liên quan tới Gia Minh và cô tin vào trực giác của mình. Còn về vụ linh hồn dưới gốc cây xoài, cô nhất định sẽ tìm thấy pháp hội cho rõ chuyện, cô tin vào tâm linh, cô tin rằng không tự dung linh hồn lại để cho người khác nhìn thấy mình, chắc chắn là linh hồn đó có tâm nguyện gì đó chưa được hoàn thành.

3 ngày sau

Mẹ cô xin phép cả nhà đưa cu Tý về quê, có dịp sẽ lên sau. Mặc dù cả nhà hết lời giữ lại nhưng bà vẫn một mực muốn về dưới quê với lý do còn vương một số công chuyện quan trọng. Trước khi ra về, lúc sắp xếp đồ đạc, cu Tý có nói với cô.

- Hôm trước chị hỏi em chuyện có nhớ linh hồn nói gì, hôm đó em không nhớ nhưng hôm nay bất chợt em nhớ ra rồi.
- Sao cơ?
- Linh hồn đó nói muốn cầu siêu cho đứa bé. Em thấy bụng bà ấy chảy nhiều máu lắm.
- Em nhớ chắc chứ?
- Chắc ạ. Bây giờ nhắc lại em còn thấy sợ đây này.

Cô mỉm cười đưa tay sờ nhẹ lên má cu Tý, giọt nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi.

- Về dưới quê phải chịu khó nghe lời bà mẹ đấy. mấy bữa nữa anh chị về chơi sau. Rồi phải chịu khó chăm học để mai sau cháu nó còn tự hào về cậu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

- Chị nhớ sớm về thăm nhà nhé. Khi nào sanh cháu phải báo em biết đầu tiên ấy.
- Chị biết rồi mà. Nhớ là ngoan nhé.

Mẹ cô đứng ngoài cửa nhìn hai chị em mà âm thầm rơi nước mắt.

Gia Minh:

- Mẹ ơi. Xe chuẩn bị xong rồi.

Bà lau vội những giọt nước mắt trên má rồi nói:

- Nhờ con chăm sóc tốt cho con gái mẹ.
- Dạ mẹ cứ yên tâm ạ. Mẹ cũng giữ gìn sức khỏe thật tốt nhé. Bọn con sẽ sớm về thăm mẹ và em.

Bà gật đầu nói.

- Mẹ tin ở con!!

Lúc tiễn mẹ và em ra khỏi xe mà cô khóc từ đó cho đến lúc lên trên phòng khiến anh bối rối dở đành.

- Vợ à? Em đừng khóc nữa được không? Vợ khóc như vậy anh không biết làm sao nữa.
- Huhu Huhu..
- Thôi mà. Rồi mấy nữa vợ chồng mình lại xuôi dưới đó.
- À đúng rồi. Sáng nay anh tới viện thăm bé Su đúng không?
- Ủ. Con bé đang bị nhiễm trùng máu, cần phải lọc máu gấp. Nhưng mà nhóm máu của con bé là O- rất hiếm, lại không trùng khớp với nhóm máu của ai trong nhà. Bệnh viện hiện tại cũng đang hết nhóm máu đó, Gia Hưng nhờ anh tìm máu giúp.
- Vậy anh còn không đi tìm.
- Anh cho người đi tìm rồi, hy vọng là có người thích hợp.

Lúc này cô mới nhớ, bé Su không phải là con của Gia Hưng. Nếu vậy biết đâu cha ruột bé Su sẽ hợp với nhóm máu của con bé.

- Gia Minh. Anh đưa em tới viện đi. Em cần nói chuyện với út Liên.
- Nhưng mà...(Gia Minh chần chừ)
- Em đến siêu âm luôn.
- Thôi được rồi. Anh xuống lấy xe.

Tại bệnh viện nhi.

Út Liên mệt mỏi ngồi tựa đầu vào ghế hành lang bệnh viện. Cô nói với Gia Minh đứng đây chờ mình rồi tiến lại gần chỗ út Liên hỏi nhỏ:

- Thím đã ăn gì chưa?
- Chị dâu.
- Bầu bí không được bỏ bữa đâu ấy.
- Em rồi quá. Vẫn chưa tìm được nhóm máu thích hợp cho con bé.
- Út Liên. Hình như thím quên rồi. Còn có tia hy vọng, đó chính là bố của Su.

Út Liên tròn xoe mắt hỏi lại:

- Ý chị là...
- Phải rồi. Bây giờ chẳng có gì quan trọng bằng tính mạng con bé.
- Đúng. Tại sao em không nghĩ ra nhỉ? Em sẽ liên lạc với anh ta.

- Tôi muốn thím chuẩn bị tinh thần, khi anh ta đến đây đồng nghĩa với việc Gia Hưng sẽ biết Su không phải con ruột cậu ấy.

Út Liên vừa khóc vừa nói:

- Em biết. Em đã từng suy nghĩ sẽ nói cho Gia

Hưng biết sự thật. Đạo này nhà xảy ra liên tiếp chuyện không hay, em thấy anh ấy mệt mỏi nên chưa có cơ hội nói ra. Chẳng có sự thật nào được che giấu mãi mãi, sống như vậy em cũng mệt mỏi lắm.

- Cố lên. Sau cơn mưa trời lại sáng.

- Cảm ơn chị...

Sau khi liên lạc với bố đẻ của bé Su, quả nhiên nhóm máu của anh ta hoàn toàn trùng khớp với nhóm máu của con bé. Nghe Út Liên kể lại Gia Hưng đã biết sự thật Su không phải con cậu ấy từ vài tháng trước, chính bố đẻ của bé Su là người đến tổng tiền Gia Hưng, chính vì vậy cậu ấy mới sa ngã vào những cuộc vui và để cho Nhật Lệ có cơ hội lừa mình. Tuy nhiên không vì vậy mà Gia Hưng ngừng yêu thương con bé, có thể cậu ấy không hoàn hảo nhưng tình yêu thương của cậu ấy dành cho bé Su luôn hoàn hảo theo cách đặc biệt nhất. Và điều đó rất hiếm những người đàn ông trên đời này có thể làm được.

Một tuần sau...

Hôm nay cô với Gia Minh xin phép bà nội đến nhà thầy Pháp nói chuyện về linh hồn dưới gốc cây xoài. tuy nhiên bà lưỡng lự không muốn hai vợ chồng cô đi giống như kiểu sự việc ấy bà đã nắm rõ. Sau một hồi dò hỏi, cuối cùng bà kêu ba chồng cô tới nói chuyện.

Gia Minh nghiêm túc hơn bao giờ hết, anh từ từ hỏi.

- Bà nội... ba... hôm nay hai người phải nói rõ giúp con linh hồn ấy hai người biết là ai đúng không?

- Gia Minh... làm gì có linh hồn nào con.

- Ba con định giấu con đến bao giờ?

Bà nội trầm ngâm nói.

- Con cứ thẳng thắn nói với thằng bé. Mẹ nghĩ chẳng giấu được mãi đâu.

- Ba... Linh hồn đó liệu có phải... có phải là..mẹ con....

Ông im lặng một hồi, ở khoé mắt đã rung rung giọt lệ. Sau đó ông thở dài nói:

- Phải... đó là mẹ con...nhà mình đã nhiều lần làm lễ cầu siêu cho linh hồn mẹ con siêu thoát nhưng chẳng biết vì lý do gì mà bà ấy không chịu đi, vẫn ở yên đó đến giờ.

- Thảo nào... thảo nào lắm khi con hay gặp ba nói chuyện một mình ở đó. Vậy còn chuyện, mẹ con chết là do tai nạn có đúng không ạ?

- Mẹ con chết đúng là do tai nạn..

- Liệu có phải tai nạn ấy là do ai đó sắp đặt? Còn nữa, có phải con có một bà dì là em gái sinh đôi với mẹ. Sao không thấy ai nhắc với con hết vậy?

- Gia Minh... ai nói với con chuyện này?

- Ai nói có còn quan trọng nữa không? Ba với bà nội trả lời con đi.

Ông mệt mỏi bỏ chiếc kính mắt ra khỏi, vội vàng lấy tay lau những giọt nước mắt ở khoé mi.

- Được rồi, nếu như con muốn biết ta sẽ nói hết sự thật cho con biết. Mẹ con chết là do tai nạn nhưng đúng như con nói, tai nạn đó là có người.... sắp đặt (nói đến đây ông nghẹn ngào)

Gia Minh thay đổi sắc mặt, cô nhìn anh, cô biết anh đang cố gắng gồng mình để vững tâm.

- Vậy người sắp đặt vụ tai nạn đó là ai? Là tình nhân của ba hay là đối thủ của ba?

- Là dì của con... là dì ruột của con.

Cô và anh như chết lặng. “Dì “ của Gia Minh sao? Liệu hai người có nghe nhầm chẳng? Hai người đó là chị em gái cơ mà, sao lại hại nhau.

Ông ghen lòng nói tiếp.

- Hai đứa đang nghĩ mình nghe nhầm đúng không? Hai đứa không nhầm đâu, chính là di của hai đứa. Bà ấy ghen tỵ với mẹ con nên chính ngày sinh Nhật của con bà ấy đã lên kế hoạch hãm hại mẹ của con khiến mẹ của con bị chết oan ức. Và... để con... là đứa trẻ mồ côi mẹ...

- Vậy... bà di đó đâu rồi?

- Bà ta vô tù được thời gian thì phát điên. Sau đó bà nội con đã đồng ý cho bà ta tại ngoại, cho đến bây giờ bà ấy vẫn điên loạn. Đó là lý do ta giấu diếm con trong suốt những năm nay... ta không muốn con đau lòng...

Gia Minh im lặng rồi lững thững bước đi lên phòng, chắc có lẽ anh đang sốc lắm. Cô vội vàng xin phép bà nội với ba chồng cô bước theo sau anh. Lên đến phòng, bỗng nhiên cô thấy nước mắt anh rơi, người đàn ông mạnh mẽ của cô đã khóc sau cánh cửa, có lẽ anh mạnh mẽ đủ rồi, có những lúc phải cho phép mình yếu mềm một chút. Cô im lặng nhìn anh khóc một hồi rồi tiến lại gần ôm chặt lấy anh. Có lẽ khi biết được sự thật thì đây chính là sự thật tàn khốc nhất đời anh, anh đã mất mẹ từ sự đổ kỵ của chính người di ruột của mình. Đến anh còn sốc như vậy thì bảo sao mẹ anh lại không thể đi siêu thoát.

Buổi chiều hôm đó bà nội lại mời thầy pháp đến cúng ở gốc cây xoài. Theo yêu cầu của Gia Minh, thầy pháp gọi hồn cho nhập vào người hợp tuổi cầm cành phan. Người cầm cành phan lần này chính là bà ba.

Cây cối và mọi thứ xung quanh im lìm, duy nhất chỉ có cành phan đung đưa riu rít từ phải qua trái và xoay một vòng tròn tròn. Một lát sau bà ba lần lượt ra ngắt, sau khi tỉnh dậy người nói là mẹ Gia Minh trong thân xác bà ba. Nhìn thấy anh, bà khóc nức nở một hồi, nghẹn ngào nói.

- Con trai của mẹ...

Gia Minh im lặng nhìn bà, có lẽ mọi thứ với anh vẫn là rất mơ hồ.

- Mẹ đây con trai... là mẹ đây.

Bà nội:

- Gia Minh... là mẹ của cháu đó. Chào mẹ đi.

Khó khăn lắm cổ họng anh mới thốt ra được tiếng mẹ.

- Mẹ!

Bà mỉm cười trong nước mắt gật đầu nói.

- Bao nhiêu năm chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được đến ngày con gọi tiếng mẹ. Con trai mẹ lớn quá rồi, lại sắp làm ba trẻ con nữa rồi.

Nói rồi bà liếc mắt nhìn về phía cô.

- Lại đây... cảm ơn con đã khiến con trai mẹ trở nên hạnh phúc.

- Con chào mẹ (cô rơi nước mắt nói)

Bất ngờ bà ôm bụng nhăn mặt đúng như lời cu Tý miêu tả bữa trước.

Ông rơi nước mắt nói.

- Bà còn tâm nguyện gì không?

- Có. Giúp tôi lấy con dao yểm ở dưới huyệt không tôi đau đớn lắm. Cầu siêu cho con của chúng ta, khi đó tôi đã mang thai một bé gái.

Bà vừa dứt lời thì bà ba lịm đi lần nữa. Sau khi tỉnh dậy bà ấy đã chẳng nhớ chuyện gì xảy ra.

Thầy pháp nhàn nhạt nói:

- Vong hồn đi rồi. Có lẽ đã thanh thân nên ra đi cũng nhẹ nhàng. Từ nay bà ấy có thể yên tâm đầu thai rồi. Còn chuyện con dao yểm dưới huyệt, gia đình sớm thu xếp!

Gia Minh lại bắt đầu im lặng. Bà nội nói:

- Cảm ơn thầy pháp. Vậy nhờ thầy xem ngày nào được thì giúp gia đình, làm lễ cầu siêu cho hai mẹ con lần nữa.

Ông bất ngờ ngồi sụp xuống bật khóc, dù có năm thê bảy thiếp nhưng không thể dối lòng bà vẫn là người ông thương nhất. Huống hồ lẽ ra ông còn có đứa con gái. Hèn chi bao năm rồi bà vẫn chưa thể yên lòng đi đầu thai chuyển kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Một tháng sau...

Một buổi sớm mai mai với những tia nắng nhẹ nhàng, bình minh ló rạng hoà cùng không khí trong lành bao phủ lên đất trời tạo cho mỗi người một cảm giác yên ả đến lạ. Trong biệt thự Trần Gia, những khóm hoa trong sân vườn đua nhau khoe sắc, trên những cành lá nhỏ vẫn còn đọng lại những hạt sương long lanh như những viên ngọc trai lấp lánh. Gió thổi khẽ bay chiếc đèn lồng đỏ rung rinh theo từng cơn gió. Ngoài ô cửa sổ, tiếng chim kêu lích chích, bên trong căn phòng hai người trên chiếc giường trắng vẫn quấn quýt không rời, bất chợt chiếc bụng cô nhô cao một chút, cô giật mình tỉnh dậy cúi xuống nhìn chiếc bụng đã tròn tròn như quả bóng mà cười nhẹ.

- Tiểu thư thôi đã dậy sớm để quay mẹ đây mà.

Gia Minh mắt nhắm mắt mở lên tiếng, giọng nói vẫn còn có chút ngái ngủ..

- Em vừa bảo gì vậy vợ?

- Gia Minh...anh xem này, thằng nhỏ đã dậy sớm tập thể dục trong bụng em luôn này.

Gia Minh bừng tỉnh, hai mắt to tròn nhìn xuống chiếc bụng cô đang nhô lên nhô xuống từng hồi. Ngay sau đó anh liền nở ra nụ cười đầy hạnh phúc.

- Con trai của ba! Chúc con ngày mới đầy yêu thương.

- Chắc là con trai của ba biết hôm nay được về bà ngoại chơi nên dậy sớm tập thể dục một chút đây mà.

Anh cười đáp lại:

- Con trai bố Minh mà lại.

- Á mà mấy giờ thì bắt đầu đi hả anh.

- Ăn sáng xong rồi vợ chồng mình đi luôn nhé.

- Việc công ty anh sắp xếp ổn chưa? Liệu vắng mặt được mấy ngày không?

- Được mà. Em yên tâm nhé, mấy ngày anh vắng mặt đã có ba lo liệu rồi.

- Vậy em phải dậy thay đồ đã.

Anh mỉm cười véo nhẹ chiếc má cô rồi hôn lên trán cô nụ hôn nhẹ nhàng. mỗi sớm mai khi thức dậy, anh đều gửi cho cô một chút yêu thương, một chút ấm áp và một chút ngọt ngào!!!

Lúc hai người bước xuống dưới lầu, bà nội đã chuẩn bị sẵn những món quà như khăn lụa, vải tơ tằm, Yến sào, rượu vang và một số món quà có giá trị khác.

- Hai đứa lại đây xem này, còn thiếu gì nữa không nhỉ?

Cô tròn xoe mắt nhìn những món quà trên bàn được xếp ngay ngắn thẳng hàng rồi thốt lên:

- Chén ơi... bà nội...bà chuẩn bị gì mà nhiều dữ vậy?

- Con bé này. Mấy khi mới về quê chơi một lần, phải có chút quà kính biếu ba mẹ và cô dì chú bác chứ.

- Con nghĩ không cần nhiều vậy đâu bà nội.

- Ồ hay. Bà chuẩn bị cả rồi, nếu không mang về dưới đó thì mang đi đâu thì mang.

Gia Minh cười nhẹ tiến tới bóp lấy hai bả vai bà, chân chậm nói:

- Bà nội nói phải đấy. Lâu lâu mới về quê một lần cơ mà.

Gia Minh nháy mắt với cô, cô mỉm cười nói.

- Dạ. Vậy con cảm ơn bà nội nhiều ạ.

- Đây là tấm lụa tơ tằm, ta nghĩ mẹ cháu sẽ thích món quà này. Còn đây là chai rượu vang lâu năm để tặng ba cháu. Cậu cu Tý ta không biết mua gì nên mua một số đồ ngon để cậu ăn cho mau lớn.

- Dạ bà nội.

- Thôi hai đứa ra ăn sáng đi rồi xuôi dưới đó cho sớm.

Cô với Gia Minh đang ăn sáng thì út Liên xách tới một túi đồ đi tới.

- Chị dâu.. em có ít quà muốn gửi biếu hai bác dưới quê. Chị cầm dùm em nhé.

- Ôi. Thím lại còn chuẩn bị quà cáp nữa.

- Có gì đâu chị. Vậy anh chị ăn sáng đi, em lên phòng xem bố con bé Su dậy chưa.

- Được rồi. Cảm ơn thím nha.

- Dạ.

Út Liên đi khỏi, Gia Minh bật cười.

- Anh cười gì á?

- Tự nhiên anh nghĩ kể ra vợ anh cũng giỏi, thay đổi được cả út Liên.

- Thực ra bản chất thím ấy cũng tốt, có điều sự đổ kỵ khiến thím ấy trở nên xấu xa một thời gian.. rồi sau cùng bản chất tốt đẹp vẫn tốt đẹp đó thôi. Em là em sợ những người xấu tính bẩm sinh rồi ấy.

- Hẳn là xấu bẩm sinh?

- Chẳng vậy. Xấu mãi không thay đổi thì chẳng là xấu bẩm sinh. Như An Nhã ấy... ấy mà em nói mới nhớ.. dạo này hình như không thấy cô ấy kêu gào nữa nhỉ anh?

Gia Minh gật đầu.

- Bây giờ Gia Long công việc bên đó đã ổn định. Nghe biếu mẹ ba mấy bữa nữa sẽ sang đó thăm chú ấy. Nếu như anh không nhầm thì tháng sau chú ấy sẽ trở về làm nốt thủ tục ly hôn với An Nhã. Khi đó Trần Gia chúng ta sẽ trả lại tự do cho cô ấy.

- Như vậy cũng tốt, để mỗi người có một cuộc sống ổn định hơn.. Mà từ hôm đó đến nay anh còn nằm mơ gặp mẹ nữa không?

- Anh không. Có đúng cái hôm cả hai chúng ta đều nằm mơ thấy mẹ đến chào vợ chồng mình thôi. Có lẽ mẹ đã được siêu thoát và chuẩn bị sống ở kiếp khác rồi.

Cô mỉm cười nắm lấy tay anh như một lời động viên nhỏ.

- Cuối cùng tâm nguyện của mẹ đã được hoàn thành và mẹ có thể yên tâm an nghỉ. Con dao dưới huyệt đã được lấy khỏi, từ nay mẹ sẽ không còn đau đớn nữa.

Gia Minh gật đầu nói.

- Anh tâm đắc với một câu nói của thầy sư nổi tiếng, thầy nói với anh vạn vật muôn loài đều có quy luật của nó. Mỗi người sinh ra đều có số mệnh của mình. Cuộc đời mẹ tuy ngắn ngủi nhưng mà ý nghĩa, cũng giống như một loài hoa nào đó, hoa nở rồi hoa lại tàn, hoa trong tâm mắt chúng ta vô cùng ngắn ngủi nhưng trong thế giới của chúng lại không hề ngắn ngủi mà còn vô cùng rực rỡ. Cho đến giờ phút này anh thấy mình chẳng còn hối tiếc điều gì nữa vì bên anh đã có mẹ con em.

Cô chớp chớp đôi mắt to tròn, trong ánh mắt có ánh cười.

- Cảm ơn anh... Gia Minh!!

- Ngốc này. Cảm ơn gì anh chứ. Mà em ăn xong chưa?

- Em ăn đủ rồi.
- Để anh đi lấy sữa bầu cho em rồi 15p nữa vợ chồng mình lên đường.
- Thôi anh lên phòng lấy đồ đi, em tự lấy sữa uống được mà.
- Vậy uống xong rồi đợi anh dưới này nhé.
- Em biết rồi.

Trước lúc chiếc xe lăn bánh, bà nội không quên dặn dò người tài xế.

- Cậu lái xe cẩn thận đấy, nhớ là vợ cả còn đang mang bầu.
- Dạ lão phu nhân cứ yên tâm ạ.
- Được rồi. Đi đi kéo muộn.

Hai người chào tạm biệt mọi người rồi bước lên xe. Chiếc xe bon bon trên con đường dài tấp nập, biệt thự Trần Gia khuất xa dần sau rặng cây phi lao. Khoảng hơn 2 giờ đồng hồ sau đó, ngôi làng nhỏ thân quen hiện dần trước mắt cô. Bất chợt trong cô rấy lên một cảm giác lâng lâng khó nói lên lời. Quê hương cô vẫn vậy, quang cảnh chẳng khác là bao, vẫn một cảm giác thân thương tận đáy lòng. Con đường đất lầy vào nhà cô đã được mở rộng thành con đường bê tông trải dài. Cô bước xuống xe, nhìn về trước mặt rồi ngác nhiên lấp bắp mãi mới lên lời.

- Gia Minh... kia là nhà em mà.

- . Ừm nhà em

- Sao bây giờ nó rộng với đẹp thế nhỉ?

Anh mỉm cười.

- Anh không biết.

- Không đúng.

- Ay za... biết đâu mẹ ăn nên làm ra mới xây lại nhà thì sao.

- Mẹ chán nuôi thôi mà. Đạo này dịch gia cầm đang xuống giá kìa anh. Có phải anh giấu em đúng không?

- Anh...thì cũng có nhưng anh nghĩ anh làm vậy là đúng mà. Mà cũng tại em không chịu để anh đón mẹ lên trên đó.

Cô định lên tiếng thì đằng sau có tiếng gọi.

- Ô kìa. Xem ai đây, có phải Nụ không con?

Cô quay lưng lại mới biết trước mặt là mấy dì hàng xóm.

- Dì Ngân. Đạo này đi khỏe không ạ?

- Đúng là Nụ rồi này. Con bé này lấy chồng thành phố rồi hả? Cha nhà bay, lấy chồng rồi đẹp gái hẳn ra.

- Dạ dì Ngân. Chắc dì vừa mới ra đồng về hả?

- .Ừ. Dì thấy cháu vậy dì mừng cho cháu. Bây giờ lấy chồng thành phố thoát khỏi cái cảnh bán mặt cho đất bán lưng cho trời mà không đủ ăn nữa rồi.

- Dạ cháu cảm ơn dì.

- Mà đây là...(dì Ngân chỉ tay về hướng Gia Minh)

- Đây là chồng cháu ạ.

- Chồng cháu... thật là chồng cháu?(dì tròn xoe mắt hỏi lại)

- Dạ vâng. Sao không dì?

- Tại mọi người đồn cháu lấy chồng điên nhưng nhà người ta giàu lắm. Nếu đây là chồng cháu thì quá xuất sắc rồi. Dì chưa thấy ai đẹp như cậu này ấy.

Cô cười nhạt, Gia Minh vội đưa tay đặt lên eo cô rồi nói.

- Cháu xin phép đưa vợ cháu về nhà, nắng sắp lên tới đỉnh đầu rồi.

Nụ:

- Cháu xin phép ạ.

- Ủ. Rảnh ghé vô nhà đi chơi nghen.

- Dạ vâng.

Cu Tý đang chơi ô ăn quan cùng lũ trẻ trong xóm trước cổng nhà. Thấy hai người từ xa, thằng bé háo hức đứng dậy nói.

- Thôi chúng mày chơi đi, lùi ra đằng sau mà chơi. Anh rể với chị gái tao về kia kìa.

- Tý. Nếu mày không chơi thì mất hết quan nhé.

- Cho chúng mày tắt đấy.

Thằng bé vui mừng chạy tới chỗ hai người.

- Anh chị về chơi ạ.

- Ba mẹ đâu cu Tý.

- Mẹ đi sang bác Liễu. Còn ba...

- Chắc ba lại sang nhà bác Vân cảm cò chơi hả?

Cu Tý chuẩn bị rụng rụng nước mắt, anh thấy vậy liền nói.

- Áy za anh thanh niên này, xách đồ phụ anh đi.

Bước vào đến cửa nhà, bịch đồ trên tay cô bất ngờ rơi xuống tạo thành tiếng vang lớn, cô run run nhìn lên bàn thờ, hai môi đánh cảm cập vào nhau rồi hỏi.

- Sao ảnh ba lại để trên bàn thờ thế kia?

Anh tiến tới đứng đằng sau cô, nhẹ nhàng xoay người cô lại rồi từ từ nói.

- Nụ.. em nghe anh nói này. Em phải thật bình tĩnh nghe anh nói. Thực ra, thực ra ba mất rồi.

Hai hàng nước mắt bắt đầu rơi là chã xuống hai gò má, cổ họng đắng ngắt mãi mới nói lên lời:

- Ba mất? mất khi nào? Tại sao không ai nói với em vậy Gia Minh?

- Vì mọi người muốn tốt cho em.

- Biến em thành đứa con bất hiếu mà lại là tốt cho em hả? Mọi người đang nói dối em...(cô vừa khóc vừa nói)

- Nụ...

Cô ngồi sụp xuống ôm đầu khóc nức lên từng hồi. Anh biết cô đang sốc, bây giờ có khuyên bảo thì cô cũng như chẳng nghe thấy gì, chỉ bằng anh sẽ im lặng bên cô và để yên cô khóc cho vui đi nỗi lòng. Bất chợt cô lững thững đứng dậy, tiến tới bàn cầm lên chai rượu vang đặt lên bàn thờ.

- Rượu đất tiền ba từng ao ước được uống một lần, bây giờ con gái của ba mang tới cho ba nè.

Cu Tý chạy tới chỗ cô, nước mắt ngăn nước mắt dài nói.

- Ba ra đi không để lại lời gì nhưng mẹ biểu ba không muốn hai chị em mình buồn. Nên chị phải mạnh mẽ như em này.

Cô im lặng nhìn cu Tý.. im lặng một hồi.. rất lâu.. rất rất lâu...

- Mẹ... mẹ về rồi?

Bà đứng ngoài cửa ngạc nhiên khi thấy hai người.

Gia Minh đứng dậy cúi đầu chào.

- Mẹ ạ.
- Hai đứa về sao không nói mẹ biết.
- Vợ con nói muốn đẻ mẹ bất ngờ ạ.
- Con bé sao rồi?
- Cô ấy cứ đứng vậy không nói không rằng. Con nghĩ cô ấy đang sốc nên vậy thôi.

Bà từng bước chân chậm chậm tiến về phía cô, đưa những ngón tay thon gầy đặt lên bả vai đang run run ấy.

- Nụ... nghe mẹ nói này.

Cô im lặng liếc mắt nhìn bà.

- Nghe mẹ.. ba con cũng mất rồi, con hãy để ông ấy được an lòng. Hạnh phúc của ông ấy là được thấy nụ cười của các con. Huống hồ còn đứa bé trong bụng con nữa, phải nghĩ cho đứa trẻ.
- Sao ba mất mà không ai nói gì với con vậy? Con cũng là con gái của ba cơ mà.
- Con đừng trách mọi người... vì mọi người có mỗi khổ riêng như tất cả vì lo cho con.
- Con là đứa con gái bất hiếu.
- Con đừng nói vậy mà.

Gia Minh lên tiếng:

- Vợ...em đừng tự trách bản thân mình nữa. Sự việc này không ai mong muốn cả. Em đã từng khuyên anh phải mạnh mẽ, bây giờ anh cũng xin em mạnh mẽ lên... có được không? Ba em cũng giống mẹ anh, hai người đó tuy không còn tồn tại trên đời nhưng vẫn có thể ở một nơi nào đó theo dõi chúng ta, họ không muốn chúng ta buồn. Bậc làm cha làm mẹ ai ai cũng mong muốn con cái mình được hạnh phúc và vui vẻ.
- Chồng con nói đúng đó con gái.

Cô im lặng suy nghĩ, anh kéo cô vào lòng ngực anh rồi nhẹ nhàng nói.

- . em có thể khóc vì nước mắt sẽ khiến em vui đi nỗi lòng...em có thể buồn vì làm sao mà không buồn cho được...nhưng em phải mạnh mẽ làm một đóa hoa kiên cường để trên trời cao bố thấy được con gái của bố tuyệt cỡ nào.

Cô gật đầu liên hồi, những giọt nước mắt rơi xuống thấm đẫm một chòm chiếc áo sơ mi trắng anh đang mặc. Cả ngày hôm đó, cô ít nói và tuyệt nhiên không nở ra lấy một nụ cười trên khoé môi. Anh là người hiểu rõ cô nhất, anh tin vợ mình sẽ yếu lòng nốt hôm nay và ngày mai sẽ khác.

Đêm hôm đó...

- Ba... ba đợi con mới..

Cô nhìn thấy ánh mắt ba cô, dịu dàng như dòng suối mát. Cổ họng ông đang phát ra âm thanh nào đó nhưng lại vô cùng nhỏ.

- Ba ơi.. ba nói lớn hơn một chút đi.. con nghe không rành... ba!!!

Cô bật dậy, trước mặt là mẹ cô..

- Mẹ??
- Con mơ thấy gì à?
- Con gặp ba mẹ ời.
- Chắc tại ông ấy thấy con buồn nên muốn về nhắn nhủ kêu con đừng buồn nữa ấy.

Cô gật đầu thờ dãi.

- Thế chồng con đâu mẹ?
- Hai anh em nhà nó ra chợ huyện mua đồ từ sáng sớm rồi.

Cả một đêm dài mộng mị, đến khi tỉnh dậy xương cốt mỏi nhừ, cô vươn nhẹ vai một cái rồi bước chân xuống giường với chiếc điện thoại.

- Để con gọi cho Gia Minh mua cua về cho mẹ nấu bún riêu. Món đó con ăn hoài không chán

Bà vui mừng khi thấy tâm trạng cô có vẻ ổn hơn.

- Ủm. Rồi hôm nào rảnh mẹ dạy công thức nấu.

- Dạ hihi.

Một tuần trôi qua nhanh như cái chớp mắt. Thời gian này có lẽ sẽ là những khoảnh khắc đáng nhớ nhất cuộc đời cô và anh. Ký ức như được quay trở lại lần nữa, tạo dựng lên bức tranh mang tên kỷ niệm vô cùng đẹp đẽ. Tuy nhiên, sẽ không có cuộc vui nào không đến ngày kết thúc, trước khi quay trở lại Trần Gia, hai người có ghé qua nhà ông bà chủ Đường. Thấy anh và cô, bà Đường Tâm bất ngờ lắm.

- Nụ.. Cậu cả?? (bà Đường lấp bắp)

- 2 đứa cháu vô nhà được chứ (anh nói)

Bà gật đầu liên hồi.

- Được được.. mời cậu và Nụ.

- Bà chủ Đường.. dạo này bà khỏe chứ (cô nhẹ giọng hỏi)

- Ấy. Đừng gọi tôi là bà chủ nữa, bây giờ cháu đã là vợ cả Trần Gia rồi. Gọi thế tổn thọ tôi chết. Chuyện cũ cháu đừng bận tâm nhé.

- Cháu biết rồi. Dù sao cũng nhờ có ông bà nên cháu mới có cơ hội được gặp Gia Minh... mà ông đâu rồi bà?

- Ông ấy đi cắt thuốc xương khớp rồi. Còn cái Diệu Anh đi khám thai.

- Khám thai???

- Nó bầu hơn 3 tháng rồi. Con đại cái mang (bà thờ dãi nói)

Gia Minh nói với cô:

- Vào chào hỏi thế này là được rồi. Minh cũng về thôi em

- Cậu cả cho vợ ở lại đây dùng bữa cơm với gia đình tôi đã.

- Thôi khỏi ạ. Hẹn bà khi khác. Bây giờ tụi cháu về thăm Trần Gia đây.

- Thật tiếc quá, mấy khi hai người đã vô đây. Vậy hai người đi về cẩn thận nhé.

- Cảm ơn bà (Gia Minh đưa tay bắt lấy tay bà)

- Chào bà chủ Đường nhé (cô vẫy tay)

Diệu Anh từ cổng đi vào ngoái nhìn theo hai người rồi nói.

- Con nhỏ đó tốt số thật.

- Người ta sống phúc Đức mới được như vậy. Do ăn ở cả thôi.

- Ủi giời. Bà làm như bà tốt đẹp lắm mà đòi nói đạo lý dạy đời.

Bà lắc đầu thờ dãi không thèm nói thêm lời nào rồi bước vô trong.

Hạ qua...thu đến... đông về.... chiếc bụng của cô mỗi lúc một nặng nề hơn. Hôm nay đi siêu âm bác sỹ dự đoán chắc tuần nữa đổ lại là em bé chào đời. Trộm vía em bé hấp thu tốt nên được 3,8kg rồi. Gia Minh nhẹ nhàng xoa xoa chiếc bụng tròn xoe của cô rồi gọi.

- Con trai của bố ơi..

Bắt chợt chiếc bụng nhô lên cao rồi lặn xuống.

- Ủi vợ.. em có thấy không? Con trả lời anh đó.

Cô bật cười.

- Nhóc này càng ngày càng quậy mà.
- Quậy giống bố hồi nhỏ là được, bà nội nói hồi nhỏ anh quậy lắm.
- Bây giờ cái gì cũng muốn nhận giống bố cơ.
- Tất nhiên rồi. Đợi bé sau là bé gái sẽ xinh giống em.
- Gia Minh... thế mai sau em sinh con rồi, em già em xấu.. anh có còn yêu em như lúc này không?
- hời nữa là anh giận á.
- Sao giận?
- Ắn nói tầm bậy thì anh giận. Anh yêu em, suốt đời yêu em, tình yêu của anh dài hơn mạng sống của anh và sẽ không ai thay thế được em.. chúng ta sẽ bên nhau da dẻ nhăn nheo, tóc bạc trắng cũng không rời.

Cô bật cười...gió thổi qua khe cửa nhẹ nhàng lùa vào mái tóc bông bênh. Khoảnh khắc này thực sự yên bình đến lạ. Ngạn yêu Hà Lan bởi đôi mắt biếc, anh yêu cô bởi nụ cười trên khuôn mặt đáng yêu ấy. Và hơn tất cả, tình yêu của anh dành cho cô dù thêm bao nhiêu kiếp vẫn vẹn nguyên như thuở ban đầu.

Trong tình yêu, dù bạn đến trước hay đến sau nhưng nếu gặp đúng người thì cả đời này hai người mãi mãi là chân ái

Hoàn chính văn....

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.